

Người phiên dịch

Contents

Người phiên dịch	2
1. Chương 01	2
2. Chương 02	7
3. Chương 03	10
4. Chương 04	13
5. Chương 05	16
6. Chương 06-07	20
7. Chương 08	26
8. Chương 09	29
9. Chương 10	32
10. Chương 11	36
11. Chương 12	39
12. Chương 13	42
13. Chương 14	45
14. Chương 15	48
15. Chương 16	52
16. Chương 17	53
17. Chương 18	56
18. Chương 19	60
19. Chương 20	64
20. Chương 21	68
21. Chương 22	72
22. Chương 23	76
23. Chương 24	80
24. Chương 25	83
25. Chương 26	87
26. Chương 27	90
27. Chương 28	93
28. Chương 29	97
29. Chương 30	101
30. Chương 31	104
31. Chương 32	107
32. Chương 33	110
33. Chương 34	114
34. Chương 35	116
35. Chương 36	119
36. Chương 37	122
37. Chương 38	126
38. Chương 39	129
39. Chương 40	131
40. Chương 41-42	134
41. Chương 43-44	139

42. Chương 45-46	145
43. Chương 47-48	151
44. Chương 49-50	158
45. Chương 51-52	167
46. Chương 53-54	174
47. Chương 55-56	183
48. Chương 57-58	193
49. Chương 59-60	203
50. Chương 61-62	213
51. Chương 63-64	220
52. Chương 65-66	226
53. Chương 67-68	231
54. Chương End	239

Người phiên dịch

Giới thiệu

Câu chuyện kể về cuộc hành trình đi tìm hạnh phúc của hai nhân vật Trình Gia Dương và Kiều Phi.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nguoi-phi-en-dich>

1. Chương 01

Chương 1

Kiều Phi

Cuộc thi chuyên ngành tiếng Pháp toàn quốc vừa kết thúc vào tháng Tư, chúng tôi đang chờ kết quả.

Ánh nắng chan hòa, đúng là vẻ xinh tươi đáng yêu của mùa xuân.

Phóng tầm mắt ra ngoài từ ô cửa sổ sáng loáng của thư viện. có thể nhìn thấy nước hồ xanh ngọc ở phía xa, mặt nước dường như dâng cao trong gió, những con chim đang sải cánh bay, cảnh vật mê hoặc làm cho người ta lười biếng.

Tôi đang đọc sách trong thư viện, cảm thấy hơi mệt liền tiện tay gỡ quyển từ điển tiêu khiển, điều này đã trở thành thói quen.

Từ đơn tôi nhìn thấy đầu tiên là fatalite: danh từ giống cái, định mệnh, số phận, số phận bất hạnh.

Có người vỗ vai tôi, là Tiểu Đơn, cô bạn sống ở giường trên trong kí túc xá của tôi. Tôi ra khỏi phòng đọc với cô, Tiểu Đơn hỏi: “ Sao giờ này cậu vẫn ngồi ở đây? Buổi báo cáo sắp bắt đầu rồi, mau đi thôi!”.

Tôi cũng người, tới lúc này tôi mới nhớ ra, chiều nay trong khoa tổ chức một buổi báo cáo rất quan trọng. Đó là buổi báo cáo của đàn anh mới du học về, từ cơ sở đào tạo chuyên viên phiên dịch Trois Paris. Chắc hẳn tôi đã bị ánh mặt trời oi ả của buổi chiều tà khiến cho tây tây nên mới có thể quên được chuyện quan trọng như vậy. Tôi vội vàng thu dọn sách vở rồi cùng Tiểu Đơn chạy tới phòng báo cáo của khoa Pháp.

Trình Gia Dương – người thuyết trình báo cáo- là nhân vật nổi tiếng ở Học viện Ngoại ngữ số một toàn quốc chúng tôi. Bố mẹ anh hiện là quan chức trong ngành Ngoại giao, họ từng là sinh viên tốt nghiệp chuyên ngành phiên dịch cao cấp tại trường. Bố tiếng Pháp, mẹ tiếng Anh, từ nhỏ Trình Gia Dương đã sống trong môi trường ba ngôn ngữ. Ngoài điều kiện độc nhất vô nhị kể trên, Trình Gia Dương thường được nhắc tới với những đức tính như: thông minh, cần cù, khiêm tốn và ham học hỏi. Đáng tiếc khi chúng tôi nhập học nhân vật này đã đi học tại Trois Paris rồi. Trên giảng đường những khi thầy giáo nhắc tới anh thì nữ sinh lại chổng cằm nghĩ ngợi vẩn vơ, còn nam sinh âm ỉ ra mặt rồi nhận xét: “Thầy à, đó là chuyện xa xưa rồi, nếu muốn biết ai thật sự là nhân vật nổi trội vẫn phải xem xét ở hiện tại chứ ạ”.

Khi tôi và Tiểu Đơn tới thì những người có mặt tại phòng báo cáo đã đứng vòng trong vòng ngoài. Điều khiến tôi khó chịu là chỉ riêng chỗ ngồi cho sinh viên khoa Pháp chúng tôi đã chẳng đủ thể mà các sinh viên khoa khác cũng chen chân vào. Các sinh viên khoa Anh, ở phòng đối diện trong kí túc xá, đều đã tới cả rồi. Tôi có đủ lý do để nhận thấy bọn họ tới đây đâu phải vì buổi báo cáo này, đúng là một lũ đại trai.

Có ai đó gọi nhỏ tên tôi và Tiểu Đơn, nhìn quanh tôi thấy cô bạn cùng lớp Ba Ba đang gọi ở góc bên kia phòng báo cáo. Đúng là chị em tốt. Cô ấy đã chiếm được chỗ cho chúng tôi trong sự khó chịu và lườm nguyệt của rất nhiều người. Vấn đề là người đông như kiến thế này, làm sao chúng tôi có thể len sang bên đó được?

Buổi báo cáo vẫn chưa bắt đầu, tôi cũng chẳng để ý nữa, kéo Tiểu Đơn trèo lên một dãy bàn, leo sang bên kia. Người trong phòng cứ “ồ, à, suýt...” biểu lộ sự dè bủ, khinh thường. Là người học ngôn ngữ, tôi biết ngôn ngữ trong trường học rất phong phú và đa dạng. Những tài năng ngoại ngữ đến từ mọi miền tổ quốc, và cũng từng ấy người mang tới đây tinh hoa ngôn ngữ của quê hương. Tất cả đều do diện tích lãnh thổ bao la của đất nước chúng tôi mang lại.

Đi đường này gian nan lại mất rất nhiều thời gian, khi tôi đang leo sang bên kia thì tiếng ồn ào biến mất, im phăng phắc, sau đó tiếng vỗ tay nổi lên như sấm. Tôi biết đã có chuyện gì xảy ra, nhân vật chính của buổi báo cáo, người làm cho tất cả mọi người đều phải mỗi cổ mong chờ - Trình Gia Dương đã tới. Nhưng trong phòng báo cáo được thiết kế theo kiểu bậc thang này, tôi và Tiểu Đơn đã trở thành nhân vật gây chú ý cao độ, cả hai cùng cúi đầu, khom lưng, cứ như đang leo trèo vậy.

Hóa ra đây chính là Trình Gia Dương.

Tôi đã từng phác họa hình ảnh anh trong tâm trí, một quân tử, một học giả trí tuệ, một văn nhân từng trải, cũng có thể là anh chàng đẹp trai tuấn tú. Vậy mà dáng vẻ ngoài đời của anh vẫn khiến tôi ngỡ ngàng.

Đứng trên bục giảng lúc này là chàng trai trẻ, cao ráo, xương xương, anh ăn mặc không quá trao chuốt, bộ quần áo thể thao màu trắng ngà với chất vải mềm nhưng trông anh rất phong độ. Khuôn mặt anh trắng trẻo. Do khoảng cách khá xa nên tôi không nhìn rõ mặt anh, chỉ thấy đôi mắt đen sáng ngời, đôi mắt biết cười cùng mái tóc đen quăn dài quá tai. Trông anh ít nhiều mang vẻ hiền lành hướng nội.

Tôi cũng giống như phần lớn những cô gái những cô gái trong phòng báo cáo này, đều không chớp mắt, và thả hồn tại nơi xa xăm.

Sau đó tôi nghe thấy anh ấy hỏi: “Tôi nên nói bằng tiếng Trung hay tiếng Pháp đây?”.

Tiếng rì rầm cất lên, giống như nước trong đầm sâu, tuy nhỏ nhưng rất rõ.

Tôi nghe có người thổ thê:” Tùy anh ạ” . Âm điệu nhỏ nhẹ, rõ ràng có ý đồ bất chính.

Đây là lần đầu tiên tôi gặp anh.

Trong buổi báo cáo lần đó, theo yêu cầu của đại đa số, cuối cùng Trình Gia Dương đã trình bày bằng tiếng Trung. Anh kể về những kinh nghiệm du học tại Đại học Trois Paris như: cường độ học tập cao, thi cử, tập huấn lễ nghi ngoại khóa, kỹ năng ngoại giao, ngoài ra anh còn nhắc tới vài lần thực tập dịch cabin tại các hội nghị lớn ở Brussels và Strasbourg. Tiếp theo, mọi người được tự do đặt câu hỏi, ban đầu chỉ là những câu hỏi rất nghiêm túc về việc xây dựng thời khóa biểu tại Đại học Trois Paris cũng như con đường du học,

kỹ năng phiên dịch... Nhưng sau đó, những câu hỏi đã bị thay đổi bởi một số nhân vật mê trai. Họ bắt đầu nhập cuộc, chú tâm tìm hiểu về cuộc sống tại Paris của anh, còn hỏi về những vấn đề đã được nhắc đi nhắc lại rất nhiều lần trong các tiết mục du lịch trên ti vi đại loại như: đất nước và con người Paris. Cuối cùng tới khi mọi người có thể trêu đùa, không biết ai đó đã đặt câu hỏi:” Vậy anh có từng tận dụng cơ hội tìm một cô gái Pháp làm người yêu không?”.

Tôi cảm thấy vừa tức lại vừa tò mò, trong lòng thầm nhủ, Trình Gia Dương à, anh đừng có dại mà trả lời đấy.

Anh chỉ mỉm cười, đưa micro sang tay kia, những ngón tay mới thon dài làm sao!

Cuối cùng anh trả lời bằng tiếng Pháp: “ Nếu tôi nói rằng không có, như vậy chẳng phải rất có lỗi với chốn phồn hoa đô thị ấy sao?”.

Mọi người bắt đầu xì xào bàn luận, có người còn tranh luận nữa, cô gái học tiếng Tây Ban Nha bên cạnh tôi hỏi: “Anh ấy nói gì vậy? Nói gì vậy nhỉ?”.

Tôi nhìn con người tò mò này bằng cặp mắt không mấy thân thiện rồi đáp lại: “ Tại sao tôi phải nói cho cậu biết nhỉ ?”.

Sau đó tôi nghĩ thầm, Trình Gia Dương, chàng trai có xuất thân cao quý, tố chất nhã nhặn, con nhà trâm anh, thật khiến cho người ta khao khát, mong mỏi.

Khi tôi nghĩ về anh như vậy, chợt phát hiện mình đang ngồi trước gương liền quyết định trang điểm lại đôi chút.

Tôi đánh phấn trắng như tuyết, vẽ lông mày rất dài gần chạm vào tóc mai, tôi đánh môi đỏ tươi, làm nổi bật mái tóc đen của mình. Tôi buộc cao tóc lên để lộ cổ. Người nước ngoài thích con gái phương Đông như vậy.

Tôi thay chiếc váy vàng, bó chặt lấy cơ thể thanh tân của mình. Sau đó nhìn vào gương cười, rồi lại cười, đáng vẻ yểu điệu.

Vừa đẩy cửa tôi nhìn thấy ánh đèn xanh đỏ mờ ảo lướt qua.

Đây chính là hộp đêm “Khuynh thành” - hộp đêm hot nhất thành phố này. Tôi là một trong số những cô gái chân dài tại đây, tên Phi Phi.

Phòng bao Casablanca có khách đòi gái hầu rượu. Tôi thông thả, yểu điệu đẩy cửa vào, trong đó có bốn, năm người đàn ông khoảng trên dưới ba mươi tuổi, ngồi giữa là người nước ngoài tóc vàng mắt xanh. Ông ta nhìn tôi, dường như rất hài lòng, vẫy vẫy tay ra hiệu cho tôi lại gần. Tôi cảm thấy hôm nay mình rất may mắn, tôi thích những vị khách trẻ trung, nho nhã không thô thiển coi tôi như nữ thần tình yêu, không có những hành động quá đỗi hạ lưu.

Tôi thích hát, hát lúc nửa tỉnh nửa say đặc biệt mượt. Tôi bắt chước Vương Phi hát bài “Năm tháng”, bắt chước Mạc Văn Úy hát “Quả mùa hè”, vừa có thanh lại vừa có sắc. Lúc cảm xúc dâng trào tôi còn hơi nhũn mày rất truyền cảm nữa. Có khách nhận xét cô gái này chắc hẳn có tâm sự nào đó, tôi nhìn người đó không nói gì. Đêm nay trong mắt những người đàn ông có tiền ắt sẽ có hình bóng của tôi. Tôi chẳng qua không đi khách qua đêm, chứ không cũng kiếm được rất nhiều tiền bo.

Cũng chính bởi có điều kiện độc nhất vô nhị như trên nên tôi có thể nói cụm từ “Anh yêu em” bằng chín thứ tiếng. Vừa có một vị khách Việt Nam nhìn tôi và nói tôi rất giống với em gái của anh ta, tôi liền dùng tiếng Việt gọi anh ta bằng “Anh trai”, mọi người trong phòng đều bật cười vì câu đùa của tôi.

Đôi khi trong quá trình làm việc tôi cũng gặp trường hợp dở khóc dở cười. Một hôm tôi tiếp rượu đoàn doanh nhân bất động sản ngoại tỉnh, do không nắm rõ được sở thích của khách nên tôi cố tỏ vẻ nho nhã, kết quả là thiếu chút nữa tôi bị đuổi khỏi phòng bao. Tôi đã nhanh chóng tìm cách bù đắp lại:

“Anh ơi, em kể truyện cười được không ạ?”

“Voi hỏi lạc đà: Vú của cậu sao lại mọc trên mặt vậy?”

“Lạc đà đáp lại: Tôi không muốn nói chuyện với người có chim mọc trên mặt.”

“Voi tức tôi nói với rắn đang cười ngặt nghẽo: Chim mọc trên mặt còn tốt hơn nhiều kẻ có mặt mọc trên chim.”

Người đàn ông đó cười phá lên, tôi thở phào nhẹ nhõm.

Tuần nào tôi cũng dành một buổi tối lên quán KTV “Khuyên thành” ngồi với khách. Số tiền kiếm được đủ cho tôi chi tiêu hàng ngày còn có thể gửi một ít về nhà phụ giúp gia đình.

Tôi nghĩ sinh viên nữ có lối sống thế này không chỉ riêng mình, thực ra những sinh viên giống tôi rất nhiều. Tôi cảm thấy sống như thế này có thể coi như sung sướng rồi, hơn nữa tôi là người biết giữ mình, biết một vài kỹ năng để tự bảo vệ mình, do vậy vẫn chưa chịu thiệt thòi gì quá đáng, ý tôi là “quá” thiệt.

Tôi tự nuôi sống được bản thân, tôi rất yêu cuộc sống này.

Trình Gia Dương

Tôi vừa từ Pháp về, thế nhưng bố mẹ lại đi công tác ở Monaco, di động của anh trai vẫn như trước không mở máy. Ngôi nhà lớn như thế, nhưng không bao giờ đông đủ bởi mọi người cứ đi đi về về suốt.

Vì tôi đã có bằng tốt nghiệp tại Pháp nên chỉ về trường làm thủ tục, đọc báo cáo. Trước tháng Sáu tôi đã gửi luận văn thạc sĩ về nước cho giáo viên hướng dẫn của mình, như vậy có thể coi là tốt nghiệp rồi. Trường vẫn như xưa, sinh viên khóa sau vẫn rất nhiệt tình với tôi. Tôi nhớ lại mình khi vào tuổi của họ bây giờ cũng từng hâm mộ theo đuổi một ai đó.

Liệu cô ấy có biết không nhỉ?

Tiết đọc hiểu tiếng Anh của cô giáo Phó Minh Phương ở phòng 402 dãy nhà số ba. Khi tôi đến học sinh vẫn chưa đông lắm, do vậy tôi ngồi ở hàng ghế cuối ngay sát cửa sổ. Học sinh lần lượt kéo tới lớp, đường như có trò nào đó biết tôi, cô bé nhìn tôi rồi rí tai nói với các bạn cùng lớp. Tôi cười với họ khiến họ sung sướng reo lên:

“Chào anh Trình Gia Dương!”

Trông dáng vẻ họ chẳng giống với sinh viên khoa Anh chút nào, trái lại giống như sinh viên khoa Hàn Nhật.

Tôi đáp lại: “Hi!”

Trước khi chuông vào lớp kêu, cô giáo Minh Phương bước vào.

Mái tóc cô thẳng ngang vai, chiếc áo sơ mi dệt màu xanh da trời nhạt kết hợp với chiếc quần đồng màu rất hợp với cô, càng tôn vẻ mình hạc sương mai của cô. Cô hỏi học sinh của mình bằng tiếng Anh:

“Các em đã đọc xong tác phẩm “Ông già và biển cả” chưa? Các em thích không?”

Cuối cùng cô ấy đã nhìn thấy tôi.

Sau khi cô ấy dạy xong, chúng tôi ngồi cùng nhau ở quán cà phê cạnh trường.

“Chị đã nghe học sinh nhắc tới buổi báo cáo của cậu, Gia Dương à. Từ trước tới giờ cậu luôn là nhân vật nổi tiếng. Cậu học thế nào? Có vất vả lắm không?”

“Không vất vả lắm. Mình đều vượt qua được. Minh Phương à, luận văn cũng như dịch tốt nghiệp thực tế đều được thầy giáo Pháp cho điểm A đấy.”

“Chị biết mà. Chị không ngạc nhiên đâu. Từ nhỏ cậu đã là học sinh xuất sắc rồi mà.”

“Phương chưa từng trả lời email của mình.”

“Thế cậu hay gửi cho chị ở địa chỉ nào? À, đúng rồi, ở hệ thống hotmail. Chị quên mất username do vậy không dùng hộp thư đó nữa.”

“Phương chỉ in mỗi địa chỉ mail đó.”

Minh Phương cười trừ, khuôn mặt trắng trẻo dường như trong suốt dưới ánh mặt trời.

“Mình còn gửi cả thư cho Phương nữa.”

“Chẳng phải chị đã trả lời thư của cậu rồi đấy thôi?”

“Rồi, thế nhưng mình viết mười bức, Phương mới đáp lại một bức, đã thế còn cụt lủn như thiệp chúc mừng nữa chứ.”

“Được rồi, Gia Dương à, đừng trẻ con thế, chị làm như vậy chẳng qua là sợ bài vở của cậu nhiều quá. Bây giờ thì tốt rồi, cậu đã trở về, chị em mình có thể thường xuyên gặp nhau. À này, chuyện việc làm của cậu thế nào rồi? Bố chị nói bố cậu đã sắp xếp cho cậu làm phiên dịch cao cấp trong Bộ Ngoại giao rồi đúng không?”

“Nếu không như thế mình còn có thể làm ở đâu được chứ? Ngoài việc phiên dịch ra mình có biết làm gì nữa đâu.”

Hai năm ở Paris, chương trình học của tôi rất nặng, hơn nữa thực tập lại quá bận, do vậy tôi không về nước giữa kỳ. Tôi đã gửi cho Minh Phương rất nhiều email nhưng rồi vẫn bật vô âm tín. Trong hai năm, tôi viết cho cô ấy mười bức thư rất dài nhưng cô ấy chỉ viết lại cho tôi đúng một bức vào lễ Noel năm ngoái với vài dòng ngắn ngủi dặn dò tôi chăm chỉ học hành, chú ý giữ gìn sức khỏe, có lẽ chưa quá hai trăm chữ.

Người con gái này biết rõ tấm lòng của tôi với cô, thế nhưng cô ấy vẫn phớt lờ như vậy đấy.

Dù sao cũng vẫn may mắn bởi khi tôi trở về thì cô ấy vẫn ở đây. Lúc này ngồi trước mặt cô, dường như tôi đã quên hết những uất ức trước đây, tôi cảm thấy tâm trạng dịu hẳn. Đôi tay cô đang đặt trên bàn, tôi nhẹ nhàng để tay mình lên trên rồi khẽ gọi:

“Minh Phương à!”

“Hả?”

“Minh Phương à!”

“Có chuyện gì vậy?”

“Mình chỉ là muốn gọi tên thôi mà.”

Cô mỉm cười, trông cô thật xinh đẹp.

“Gia Dương, hôm nay tới nhà chị ăn cơm nhé!”

“Hay quá!”

Năm xưa khi đi du học bố tôi và bố của Minh Phương là bạn học cùng trường, cùng đi một chuyến máy bay, một chuyến tàu thủy, cùng thuê chung phòng của một gia đình. Sau này bố tôi gắn bó với Bộ Ngoại giao còn bố Minh Phương làm việc trong ngành giáo dục. Tình bạn thời trai trẻ của hai người kéo dài suốt đời còn sang cả đời chúng tôi, bao gồm anh trai tôi, Minh Phương và tôi.

Biết tôi tới chơi, mẹ của Minh Phương đặc biệt yêu cầu người giúp việc nấu những món tôi thích ăn từ nhỏ như: cần tây, cá giếc kho... Các món ăn đều thơm ngon, hấp dẫn, khiến tôi ăn rất nhiều. Bố cô ấy đang được điều động đi nghiên cứu ngoại tỉnh. Tôi thầm nghĩ, ít ra mẹ Minh Phương cũng không quá bận rộn giống mẹ tôi, do vậy so với nhà tôi, nơi này khiến người ta cảm thấy ấm cúng hơn nhiều.

Mẹ Minh Phương biết hiện giờ ở nhà tôi chỉ có tôi và bà giúp việc già nên bác bảo tôi hàng ngày tới đây ăn cơm. Tôi đáp lại được bác ạ rồi đưa mắt nhìn Minh Phương. Lúc này cô ấy ra ngoài nghe điện thoại, không biết ai gọi tới mà nói chuyện lâu thế. Tôi còn nghe thấy tiếng cười dịu dàng của cô ấy trên gác thượng nữa.

Hơn tám giờ tôi xin phép về.

Minh Phương tiễn tôi xuống, dặn tôi phải lái xe cẩn thận. Lúc tôi chuẩn bị khởi động xe bỗng dưng cô gõ vào cửa xe tôi nói:

“À này, chị quên chưa nói với cậu, Gia Dương à, chị sắp lấy chồng rồi.”

Đêm tháng Tư, mùa xuân đúng ra phải rất ấm áp dễ chịu, tôi vẫn chưa uống rượu nhưng tại sao lại thấy lạnh như thế này? Tôi cảm thấy bàn tay đang nắm chặt vô lăng run bắn lên.

Phản ứng đầu tiên của tôi chỉ là sáng giọng hỏi:

“Minh Phương làm sao thế? Tại sao lại phải lấy chồng chứ? Có chuyện gì vậy? Phương bao nhiêu tuổi rồi?”

“Thế nào là làm sao?”

Cô ấy vẫn mỉm cười đáp lại:

“Cậu quên rồi à, chị hơn cậu bốn tuổi, năm nay chị đã hai mươi chín tuổi rồi, lẽ nào còn chưa già hay sao?”

Tôi nhanh chóng khởi động xe, nhìn thấy Minh Phương tránh qua một bên.

Tôi lao xe vút đi, đầu óc trống rỗng.

Tôi không biết tại sao mình lại có thể về tới nhà nữa, sau đó thẫn thờ ngồi một mình trong thư phòng tối om.

Minh Phương nói “À này, chị quên chưa nói với em, chị sắp lấy chồng rồi”. Cô ấy đã rất hao tâm tổn trí để vào đề. Tôi nhận thấy ban nãy mình hành động không rõ ràng, hy vọng lần sau gặp cô ấy có thể bình tĩnh xử lý, bằng không lại phụ công sức dày công lên kế hoạch của cô ấy.

Tuy vậy tôi vẫn thấy tim mình đau nhói, cần phải có biện pháp gì đó để giảm đau.

Tôi trở về phòng, lấy một bao thuốc thơm đặc chế ở góc trong cùng tủ rượu. Những miếng thuốc với giấy gói màu nâu thon thả như ngón tay búp măng của người con gái. Tôi châm một điếu, hút một hơi dài, cảm thấy khoang miệng, lực phủ ngũ tạng, thậm chí cả đầu óc của mình đang đắm chìm trong khói thuốc, cơn đau dường như tan biến.

Dường như tôi đang trở về với trước đây, quá khứ không thể trở lại, Minh Phương vuốt ve mái tóc rồi dịu dàng hôn lên trán tôi.

2. Chương 02

Chương 2

Trình Gia Dương

Tối qua ngủ không được ngon giấc nên sáng nay tỉnh dậy đầu tôi đau như búa bổ. Thím Trương giúp việc bưng sữa và đồ ăn sáng vào phòng cho tôi, lúc ra ngoài thím nói: “Tối qua cậu Húc Đông gọi điện cho cậu, muốn cậu gọi lại cho cậu ấy.”

Húc Đông là bạn thân nhất cùng lớn lên từ hồi nhỏ của tôi. Nói về chúng tôi, không thể không nhắc tới bố của cả bọn. Bố của Húc Đông vốn là cán bộ Ủy ban Kinh tế Thương mại, thời kì giữa những năm Tám mươi, ông đã dừng cảm tử chức rồi tự mình làm kinh doanh. Nhờ vào tố chất tốt, khả năng nắm bắt thông tin nhanh kết hợp với sự nhạy bén trong kinh doanh nên ông kiếm tiền tương đối dễ dàng. Hiện ông là Chủ tịch hội đồng quản trị của một công ty uy tín đa quốc gia. Nhưng sự thông minh của ông lại không di truyền sang cậu con trai Húc Đông chút nào, từ nhỏ thành tích học tập của anh đã be bét. Lên cấp ba, bố anh gửi anh sang Canada du học, nhưng chỉ được mấy năm là anh về nước mà chẳng mang được mảnh bằng nào về. Đương nhiên bằng cấp với anh chẳng có nghĩa lý gì cả. Bản thân anh chỉ có một điểm tốt, không thể hoài nghi, đó chính là lòng yêu nước. Anh cho rằng thành phố này là nơi dễ chịu, thuận tiện và người dân ở đây cũng thân thiện nhất, tôi cũng đồng ý với anh về điểm này. Húc Đông còn nhận xét ôm con gái Tây cứ thấy cứng còng còng chẳng mềm mại chút nào.

Tôi gọi lại di động cho anh nhưng người bắt máy là một cô gái với chất giọng nũng nịu: “Tìm Húc Đông à? Chờ một lát nhé!”

“A lô, xin hỏi ... ai đang... ở đâu... đây đây ạ?” Giọng của Húc Đông không được tỉnh táo cho lắm, tôi nghĩ chắc mình đã quấy rầy giấc mộng của anh chàng và người đẹp mất rồi.

“Em là Gia Dương đây mà, Húc Đông à, anh có bận không vậy? Gặp nhau chút đi!”

Giọng của anh bạn cũ hừng khởi hẳn lên, chúng tôi hẹn gặp nhau tại Câu lạc bộ Quốc Tế. Vì tâm trạng tôi không tốt, không thể lái xe được nên đành bắt taxi ra chỗ hẹn.

Lúc tới nơi, tôi đã thấy Húc Đông đang chờ mình. Đã lâu không gặp nhưng anh vẫn không bỏ được tật cũ, vừa tiến về phía tôi đã muốn ôm tôi vào lòng rồi nói: “Em trai à, anh nhớ chú chết đi được!”. Tôi giờ tay ngăn anh lại rồi nhắc: “Chỗ này có nhiều bạn nước ngoài, anh chú ý đến hoàn cảnh có được không?”

Anh chẳng để ý tới lời tôi nói, cứ nhìn chăm chú vào mặt tôi rồi nhận xét:

“Đúng là khí hậu Pari tốt thật đấy, chú nhìn lại mình mà xem, đẹp trai quá đi mất!”

“Anh mà còn ăn nói linh tinh nữa là em đi luôn đấy”

“Sao mà nóng thế? Hay chưa thích nghi với sự chênh lệch múi giờ hả? Anh chỉ là đùa tí thôi mà, đừng chấp con người thô lỗ như anh được không, chú em phiên dịch?”

Chưa hàn huyên được vài câu đứng đắn thì bỗng Húc Đông nắm lấy tay tôi.

Quen anh nhiều năm, tôi biết anh không có vấn đề gì về giới tính cả, chỉ phải cái tật cứ động chân động tay khiến người ta ghét. Tôi lấy hết sức hất tay anh ra nhưng vẫn bị anh tóm chặt. Anh lật lên lật xuống tay tôi lại còn đưa lên mũi ngửi. Sau đó anh ngẩng đầu lên nghiêm túc nhìn tôi hỏi: “Cậu có bị sao không đấy?”

“Anh nói gì vậy?” Tôi rút tay lại nói tiếp: “Bị sao là thế nào?”

“Đừng giả vờ nữa cậu bé, lúc tôi chơi trò này cậu còn non lắm.”

Tôi biết anh rất sành sỏi trong thú ăn chơi, tiêu khiển nhưng không ngờ lại tinh tới mức này, tôi chột dạ, vội uống trà rồi quay mặt ra ngoài cửa.

Giọng của Húc Đông bỗng trở nên già dặn: “Anh biết những đứa có học như các cậu sống chẳng thú vị tí nào. Nhưng có những cách tìm niềm vui đấy, đàn bà là tốt nhất vừa mềm mại vừa thơm tho, chỉ cần đúng cách, giữ vệ sinh, thì chẳng có chuyện gì. Còn cái chuyện kia thì đừng dại mà bập vào, hại bản thân lắm đấy.”

“Chỉ là loại thuốc thơm hơi nặng một chút thôi mà. Anh căng thẳng như vậy làm gì chứ?”

“Không phải vậy đâu, dễ nghiện lắm đấy. Mai anh sẽ đưa chú mày đi chơi.”

Tôi nghe mà ngán ngẩm nhưng vẫn đem lọ nước hoa đàn ông mua về cho anh, xách túi lên chuẩn bị đi, thì anh kéo tay tôi lại. Anh lại nhe răng cười: “Đi đâu đấy? Để anh đưa chú đi, anh nói hơi nặng lời một chút, chẳng qua cũng vì muốn tốt cho chú thôi mà. Mấy đứa con ông cháu cha như các chú khá tính thật đấy!”.

Tôi có hẹn với thầy chủ nhiệm, Húc Đông nhiệt tình lái chiếc xe màu vàng tro chói mắt đưa tôi đến trường.

Trước cổng trường có công trình xây dựng, đào rãnh xúc đất, không biết lại sửa gì nữa đây, con đường hẹp nằm giữa hai đồng đất to lù lù chỉ đủ cho người đi, còn xe thì chịu. Nhưng Húc Đông vẫn ngoan cố xếp hàng theo sai đám sinh viên nữ đi vào trường, anh chậm rãi khởi động xe.

Có điều, cho dù đi tới đâu anh vẫn không bỏ được cái tật trêu hoa ghẹo nguyệt, anh huých cùi chỏ vào tôi: “Cậu mau nhìn con bé đằng trước kia đi”!.

Cô gái phía trước có mái tóc đen dài, mặc quần bò, đôi chân thon dài, chắc chắn sẽ khiến cho những kẻ phong lưu như Húc Đông phải khen nức nở.

“Cậu có muốn xem mặt cô bé này một chút không?”

Húc Đông thật chẳng còn gì để nói.

Húc Đông bắt đầu bấm còi. Cô gái rảo bước.

Húc Đông lại bấm còi tiếp.

Tôi nói, đủ rồi, đại ca à, em vẫn còn ở đây hơn hai tháng nữa đấy.

Cuối cùng cô gái cũng quay người lại, Húc Đông hớn hỏ: “Ái chà, tuyệt thật!”.

Cô gái đó có khuôn mặt nhỏ nhắn, nước da trắng mịn và đôi mắt to. Cô ấy đang cười, vóc dáng cũng rất tuyệt.

Đó là lần đầu tiên tôi gặp Phi. Sau đó, cô đã làm một việc mà rất lâu sau, cứ mỗi lần nhớ tới là tôi lại không nhịn được cười. Cô giơ ngón giữa dứ dứ về phía xe chúng tôi.

Húc Đông vừa đỗ xe ở cổng khoa Pháp liền quay sang cầu xin tôi phải tìm bằng được cô gái ban nãy. Cô ta là sinh viên khoa nào, tên gì, hoàn cảnh gia đình ra sao? Vì việc này dù món nợ ân tình này lớn thế nào anh cũng bằng lòng trả cho tôi. Tôi không chịu được liền cắt ngang: “VẬY BAN NÀY SAO ANH LẠI ĐỂ MẮT DẤU NGƯỜI TA VẬY?”.

Tôi xuống xe, tuy miệng nhận lời nhưng trong lòng lại lẩn tẩn, cả cái Học viện Ngoại ngữ to như thế này, sinh viên nữ lại nhiều bảo tôi phải tìm người thật chẳng dễ chút nào.

Nhưng không ngờ tôi lại nhanh chóng tìm thấy cô ấy.

Khi tôi tới, giáo sư Vương - chủ nhiệm khoa không có ở văn phòng. Giờ đang là cuối tuần, cũng giống như ngày xưa có hai ba sinh viên năm thứ nhất đang quét dọn văn phòng. Người lau kính, người quét sàn, họ vừa làm vừa nói chuyện phiếm nên không ai để ý tới sự có mặt của tôi. Đúng lúc này chuông điện thoại reo lên, một cô gái đang lau dọn dưới chân bàn đứng thẳng lên, một tay cầm giẻ lau, tay kia cầm ống nghe. Không ngờ lại chính là cô gái ban nãy, thật chẳng mất chút công sức nào, tôi thầm nghĩ phải bắt chẹt Húc Đông cái gì đó mới được.

Cô gái nghe điện thoại đứng đối diện với tôi, nhìn thấy tôi cô chớp chớp mắt. Cô ấy trả lời điện thoại bằng tiếng Pháp: “Giáo sư Vương hiện không có tại văn phòng, thầy ấy đang họp, ngài có nhắn lại gì không ạ?”

“Vâng, tôi nhớ rồi ạ, ông Lenoa, hiệp hội xúc tiến thương mại Trung – Pháp, mong giáo sư chốt việc chọn người phiên dịch cho cuộc họp hôm thứ hai.”

“Xin hỏi số điện thoại của ngài ạ?”

“Di động: 1308579XXXX; Máy bàn: 8869XXXX, tôi đã ghi lại rồi ạ.”

“Không, không, tôi là sinh viên của giáo sư, ngài quá lời rồi.”

“Tôi họ Kiều, tên Kiều Phi. Tôi nhất định sẽ chuyển lời nhắn của ngài tới giáo sư. Tạm biệt ngài.”

Vừa đặt điện thoại xuống cô liền hỏi: “Anh cũng tới tìm thầy chủ nhiệm khoa ạ?”

“Đúng vậy, thầy không có ở văn phòng hả em?”

“Thầy đang họp tại phòng bên cạnh, anh chờ một lát nhé!”

“Ừ.”

Tôi ngồi xuống ghế sofa, cô gái lại ngồi xuống lau bàn tiếp. Tôi bắt chuyện: “Tiếng Pháp của em khá thật đấy!”

“Ban nãy chỉ toàn những từ đơn giản thôi mà.”

“Ngữ âm, ngữ điệu rất chuẩn.” Tôi nói rất thật lòng, trong ngành của chúng tôi từ vựng, ngữ pháp, giao tiếp, bản thân phải rất cố gắng nỗ lực của bản thân thì khả năng mới có thể nâng cao được, nhưng ngữ âm, ngữ điệu lại là thiên bẩm. Nó thể hiện khả năng bắt chước bẩm sinh, do vậy khi đào tạo phiên dịch cao cấp tổ chức này luôn được coi trọng.

“Cám ơn anh.”

Cô ấy đứng lên, khuôn mặt lấm tấm mồ hôi, cô lấy tay gạt đi rồi hỏi các bạn gái khác: “Các bạn làm xong chưa vậy? Chúng mình đi thôi, mình đói lắm rồi.”

Bọn họ cất hết dụng cụ dọn vệ sinh, Kiều Phi đưa mẫu giấy ghi chép cuộc nói chuyện ban nãy cho tôi: “Anh à, lát nữa khi gặp thầy chủ nhiệm anh chuyển mảnh giấy này và nói lại với thầy hộ em nhé.”

Tôi cầm lấy mẫu giấy rồi đáp lại: “Không vấn đề gì.”

Họ đi rồi, tôi ngồi đợi một lát thì thầy chủ nhiệm họp xong, thầy cầm tách trà đi vào phòng. Vừa nhìn thấy tôi, thầy đã thân mật hỏi han. Tôi đưa mẫu giấy mà ban nãy Kiều Phi ghi lại cho thầy. Thầy xem rồi nói: “Gia Dương à, thầy tìm em cũng chính là vì việc này đây.”

Buổi gặp gỡ vào thứ Hai của doanh nghiệp dệt may Hiệp hội xúc tiến thương mại Trung - Pháp cần có phiên dịch. Tuy không khó lắm nhưng là dịch trao đổi giữa hai bên hơn nữa lại liên quan tới chuyên ngành nên phải chuẩn bị kỹ. Thầy chủ nhiệm đưa cho tôi một số tài liệu rồi dặn: “Thầy đã nói với đơn vị tổ chức rồi, khi nào em đi dịch có thể đem theo vài sinh viên của khoa chúng ta để các em ấy được mở rộng tầm mắt.”

Tôi xem danh sách thầy đưa cho, thấy trong đó có tên Kiều Phi.

Kiều Phi

Sau khi cả bọn rời khỏi văn phòng thầy chủ nhiệm, ánh mắt Tiểu Đơn và Ba Ba nhìn tôi tức tối, như muốn đẩy tôi vào chỗ chết vậy:

“Tại sao Trình Gia Dương lại chỉ nói chuyện với một mình cậu nhỉ?”

“Đơn giản là tớ gặp may thôi”

“Anh ấy nói chuyện với cậu cũng không sao, thế nhưng tại sao cậu lại đề nghị rời khỏi văn phòng sớm như vậy chứ? Hại bọn mình chẳng có cơ hội nói chuyện với anh ấy. Bọn mình mong điều đó từ rất lâu rồi!”. Bộ dạng Ba Ba như muốn phát điên.

“Làm xong việc rồi thì cũng nên đi thôi chứ.” Tôi thẳng thắn đáp lại. “Hơn nữa, nếu như Trình Gia Dương cứ tiếp tục nói chuyện với tớ thì tim của tớ sẽ nhảy ra ngoài mất.”

3. Chương 03

chương 3

Kiều Phi

Tại sao tôi lại học ngoại ngữ ư? Sau khi tốt nghiệp cấp ba, lúc đăng ký nguyện vọng thi đại học tôi hy vọng có thể kiếm được một công việc ổn định, thu nhập cao, mà không cần phải học môn toán nên đã chọn ngành này. Sau khi tốt nghiệp nếu như không muốn tiếp tục học lên cao nữa, nghề nghiệp tôi chọn có vài hướng: làm ở doanh nghiệp nước ngoài, làm giáo viên hoặc phiên dịch chuyên nghiệp. Thời đó thịnh hành một cụm từ: Bạch cốt tinh. Ý nghĩa của nó là: Nhân viên cao cấp, Cốt cán, Tinh anh. Tôi cảm thấy mình nên làm nhân viên cao cấp của doanh nghiệp nước ngoài, chuyên giao dịch làm ăn, chuyện trở vui vẻ, tìm cách hắt cẳng đối thủ. Sự mạnh mẽ và kiên cường của tôi rất phù hợp với lối sống phô trương thanh thế nơi phồn hoa đô hội này. Làm giáo viên ư, công việc này đòi hỏi phải đủ đức đủ tài. Còn nghề phiên dịch thì tôi không thích lắm bởi chẳng qua đó là công việc của loa truyền thanh, ngôn ngữ là công cụ, con người bỗng chốc cũng biến thành công cụ.

Chính Trình Gia Dương đã thay đổi cách nghĩ của tôi.

Hội nghị lần đó, anh ấy thật đáng khâm phục. Một mình đảm nhận nhiệm vụ phiên dịch, phát ngôn cho cả hai bên Trung - Pháp, phản ứng của anh nhanh nhạy, tư duy sắc sảo, dùng từ thích đáng, thêm vào đó là khẩu âm Paris không lẫn vào đâu được. Điều khiến mọi người càng ấn tượng sâu sắc hơn chính là sự điều độ cũng như cách làm chủ hội trường, tiết tấu lên xuống thích hợp, thảo luận luôn hướng về việc chính, rồi những câu chuyện vui mà không tục. Trình Gia Dương dịch thành thạo, dễ dàng như không vậy. Tôi biết, thực ra phiên dịch viên chính là người điều khiển nghi thức buổi hội đàm.

Dáng vẻ ngày hôm đó của anh in đậm trong tâm trí tôi với bộ ple, cavat đen, khuôn mặt xương xương thanh tú, vẻ mặt không biết lùi bước trước khó khăn thử thách, ngôn ngữ cử chỉ nhẹ nhàng, nhã nhặn. Tuy không

lâu sau tôi biết được con người thật ẩn sau vẻ ngoài đẹp dễ của anh ấy, nhưng dù sao đáng vẻ của anh ấy khi đó khiến người ta phải nhớ mãi.

Và cũng chính trong ngày hôm ấy, tôi nghĩ Trình Gia Dương đã nhớ ra tôi.

Buổi hội đàm kết thúc, có một vài đại diện doanh nghiệp hai bên muốn tận dụng cơ hội này để đàm phán riêng với nhau. Ban tổ chức lại không chuẩn bị khâu này do vậy tôi và hai bạn học nữa bắt buộc phải nhận nhiệm vụ khó khăn mới phát sinh này.

Hạn ngạch, đơn đặt hàng, thuế giá trị gia tăng, nhà xưởng, bảo hiểm, thẻ tín dụng...

Tình hữu nghị giữa hai nước Trung - Pháp đã bắt nguồn lâu đời, sự hợp tác trên lĩnh vực kinh tế thương mại không ngừng gia tăng.

Sức mạnh kỹ thuật của chúng tôi rất lớn mạnh, nguồn nhân tài hùng hậu, tài nguyên thiên nhiên phong phú...

...

Tôi mừng vì bản thân đã nỗ lực học tập bởi những nội dung của quy định này, quy tắc kia tôi đều có thể dịch được, nhưng có một câu của người phụ trách doanh nghiệp đặt bên phía Trung Quốc khiến tôi toát mồ hôi hột. Khi giới thiệu về quy mô hoành tráng của doanh nghiệp mình, về những đãi ngộ đối với cuộc sống của công nhân thì ông Tổng giám đốc hời đầu này nói: “Trong khu sinh hoạt của chúng tôi có đầy đủ mọi thứ, chung cư, nhà ăn, phòng tập luyện, nhà hát, sân nhảy... Nói tóm lại chỉ trừ lò hỏa táng là chưa có mà thôi.”

Vừa nghe thấy từ mới “lò hỏa táng” đầu tôi đã ơ lên. Trong ráng chiều tôi nhìn thấy Trình Gia Dương đã hoàn thành nhiệm vụ. Anh đứng cách tôi không xa lắm, trong giây lát tôi giật mình nghĩ có lẽ anh ấy đang nhìn mình, chỉ có mỗi một từ như thế mà tại sao tôi không nhớ nổi.

Tôi rất nghiêm túc dịch cho ông Tây kia nghe: “Ngoài việc không thể chết ở đây ra thì mọi việc khác đều có thể làm được.”

Tôi nhìn thấy vẻ sững sốt của anh, tôi lại bổ sung thêm:

“Điều đó có nghĩa là cơ sở hạ tầng rất đầy đủ, cái gì cũng có.”

Hiện giờ tôi có thể chắc chắn rằng Trình Gia Dương đang nhìn mình, tôi còn thấy bờ vai anh rung lên vì cười.

Ai cũng đều có rất nhiều “lần đầu tiên”, đây là lần đầu tôi làm phiên dịch, người tôi nhể nhại mồ hôi. Tôi cảm thấy công việc này hoàn toàn có thể xua tan cái lạnh giá của chuỗi ngày đại hàn trong năm.

Ông người Pháp này rất thoáng, trả thù lao ngay tại chỗ. Tôi dịch chưa tới nửa tiếng nhưng cũng được ba trăm tệ. Tôi liếc nhìn phong bì dày cộp trong tay Trình Gia Dương, anh vẫy chúng tôi rồi nói: “Anh mời các em ăn cơm.”

Chúng tôi có cả thầy bốn người, cùng lên xe của Trình Gia Dương tới nhà hàng hải sản nổi tiếng của thành phố. Tới lượt tôi chọn món, tôi chọn món mà mình thích từ lâu nhưng vẫn chưa có dịp được thưởng thức - món sashimi cá hồi. Mỗi suất giá ba trăm tám mươi tám tệ, bỗng nhiên trong lòng tôi dâng lên một ý nghĩ kỳ quái, vị công tử đã muốn ra oai mời khách vậy thì phải khiến cho anh chàng tốn kém mới được.

Đợi khi mọi người gọi món xong, tôi liền giơ tay gọi phục vụ tới bổ sung thêm: “Phiên cô ột suất khoai tây xào cà tím nhé, chính là món đó, khoai tây và cà tím được trộn đều thật nhuyễn, rồi rắc lên trên một chút hành hoa thái nhỏ.”

“Em là người Đông Bắc mà.” Tôi nói với Trình Gia Dương khi ấy đang phì cười.

“Đúng đấy! Đúng đấy!”. Một bạn nam cùng lớp nói chen vào. “Cô ấy còn ăn hành sống nữa kia.”

Người phục vụ vẫn rất nhã nhặn nói với tôi: “Xin lỗi cô, chỗ chúng tôi chỉ chuyên về những món hải sản thôi.”

“Làm phiên cô.” Trình Gia Dương nói với nhân viên phục vụ: “Chỉ là cà tím và khoai tây thôi, lẽ nào nhà hàng lại không có? Cô nói giúp với đầu bếp một tiếng nhé.”

Cô phục vụ đỏ mặt, sung sướng đi vào trong.

Tôi cảm thấy thật lố bịch, đại trai đến thế là cùng, không chuyên nghiệp chút nào. Như tôi đây, mặc dù rất muốn nhìn Trình Gia Dương nhưng cũng chỉ dám len lén liếc nhìn anh ấy trong khi nói chuyện hoặc gấp đồ ăn thôi.

Anh ấy thật lạ! Làm việc suốt buổi sáng, rõ ràng phải đói lắm chứ, thế nhưng anh ăn rất ít, uống cũng không nhiều chỉ lặng lẽ ngồi nghe chúng tôi nói chuyện phiếm. Trông dáng vẻ của anh cứ như đang suy nghĩ điều gì vậy, hay là anh chàng này muốn làm thần tiên đây? Chả trách mà gầy gò như vậy.

Dường như anh đã nhận thấy tôi đang quan sát mình, anh liền quay đầu lại nhìn tôi rồi nói: “Anh thấy em phản ứng rất nhanh đấy.”

“Thế hả anh? Cám ơn anh.”

“Sau này em có dự định làm phiên dịch không?”

“Trước đây em không muốn lắm nhưng hôm nay được tận mắt nhìn thấy anh thể hiện, em đang cân nhắc về chuyện đó.”

Tôi tò mò chỉ vào chiếc phong bì đựng tiền thù lao ban nãy của anh đang để trên bàn rồi hỏi: “Anh à, thu nhập của anh có được không ạ?”

Tôi đã thay mặt mọi người hỏi anh câu hỏi mà ai cũng hiếu kỳ rất muốn biết.

Mọi người chăm chú nhìn Trình Gia Dương bóc phong bì rồi lấy tiền ra, anh đếm từng tờ từng tờ giống hệt với người đàn ông Pháp kia: “Hai tiếng, bốn nghìn tệ.”

“Ồ la la.” Tôi nói với các bạn: “Mọi người cố gắng lên!”

Họ đều gật đầu rất mạnh.

Sự cám dỗ của tiền bạc kết hợp với sự động viên của anh chàng đẹp trai khiến tôi ngay từ thời khắc đó đã quyết tâm làm phiên dịch chuyên nghiệp. Đây là nghề vừa có danh lại vừa có lợi, vừa tươi mới lại vừa đẹp đẽ.

Đương nhiên, lý tưởng vẫn chỉ là lý tưởng, không thể coi nhẹ hiện thực được.

Hiện thực trước mắt, tôi là sinh viên năm thứ hai, đang đối mặt với áp lực sinh tồn, cần phải nộp rất nhiều khoản học phí, để có thể duy trì được sự giáo dục tốt đẹp mà tôi đang được hưởng. Cách giải quyết đơn giản nhất chính là lối sống hiện tại.

Lại là cuối tuần, tôi phải tiếp khách tại “Khuyñh thành”, hôm nay vận may không tốt lắm, mãi tới giờ vẫn chưa có ai tìm tôi. Tôi chán chường ngáp một cái liền bị chị nhóm trưởng Julia nhìn thấy, chị ta nhìn tôi rồi nhận xét: “Phi Phi, em quan hệ rồi phải không?”

“Chị đang nói lung tung gì thế?”

“Quầng mắt rất đen, còn dáng vẻ lúc nào cũng như chưa tỉnh ngủ, chị nghĩ có lẽ là do “làm việc” quá độ, trông em lúc này xấu tệ.”

Cũng phải thôi, tôi còn phải học mà, phải gò lưng học từ mới, nhưng lý do này không thể nói ra được. Tôi lắc lắc đầu nói: “Tôi qua em chơi điện tử khuya quá.” Sau đó hét toáng lên: “Em vẫn còn là gái trinh mà.”

“Tôi nay còn phải tiếp khách thế mà dám thức khuya chơi điện tử, em không có tinh thần chuyên nghiệp gì cả.”

Chị Julia đảo mắt, quan sát tôi từ đầu tới chân: “Gái trinh á?”

Chị ta dùng tay vạch lông mày của tôi rồi lại nhìn xuống chân. Sau khi dùng kinh nghiệm nghề nghiệp kiểm chứng tôi không nói dối xong, chị ta cười hì hì nói:

“Gái già hai mươi vẫn còn trinh, đúng là động vật quý hiếm đấy nhé.” Nói rồi chị ta quay lưng bỏ đi.

Nửa đêm hôm đó tôi bị gọi vào phòng bao, uống rượu, hát hò, kể chuyện cười, tôi cố gắng tránh bàn tay sờ mó của khách. Đêm hôm đó tôi rất mệt. Cuối cùng tôi mượn cố đi vệ sinh để nghỉ ngơi đôi chút, trong gương tôi nhìn thấy mình thật xấu xí, sắc mặt ảm đạm, quầng mắt thâm đen cùng với đôi môi đã sưng phồng vì rượu mạnh.

“Cười.” Tôi tự nói với chính mình, “Cười đi.”

Khuôn mặt tôi dần tươi lên, nụ cười càng lúc càng rạng rỡ, tôi dần dần cười thành tiếng. Đây là biện pháp cũ của tôi, lúc buồn tôi thường ép bản thân mình cười, một khuôn mặt tươi tắn luôn luôn để coi hơn khuôn mặt buồn như nhà có đám ma.

Không thể không có tiền bo được.

Từ nhà vệ sinh đi ra, tôi dựa vào tường đi về phòng, bên kia hành lang tôi thoáng nhìn thấy bóng hình rất quen. Một người đàn ông, hình như đã say mềm, đang ngồi dưới đất hút thuốc, loại thuốc lá thon nhỏ kỳ quặc, mái tóc đen che nửa khuôn mặt trắng trẻo xương xường.

Ở nơi này, dáng hình kia, không thể nào, là, Trình Gia Dương.

Tôi cảm thấy tinh thần bất ổn, chờ đợi bước về phòng bao của mình, tôi đã say rồi sao? Chính trong khoảng khắc đưa tay mở cửa đó, tôi quay trở lại chỗ anh, một sức mạnh không cưỡng lại được cứ đẩy tôi đi, xem xem rốt cuộc đó là ai, người đàn ông say mềm, đang hút thuốc kia có phải là thần tượng không chút vẩn đục trong lòng tôi không.

Thế nhưng anh ấy đã không còn ở đó nữa

4. Chương 04

Chương 4

Trình Gia Dương

]Cùng thời điểm chuẩn bị luận văn tốt nghiệp, tôi bắt đầu thực tập tại ban phiên dịch cao cấp trong Bộ Ngoại giao. Vì là người mới nên mỗi tuần tôi phải tham gia tập huấn ít nhất hai ngày. Nội dung tập huấn tôi đã nắm rất rõ, dịch đối chiếu Hán - Pháp những từ chuyên ngành trong mọi lĩnh vực xã hội, luyện tập ghi tốc ký bằng chữ nước ngoài, dịch cabin... Mặc dù cơ sở kiến thức của tôi rất tốt thêm vào đó là kinh nghiệm du học tại đại học Trois Paris, nhưng đây vẫn là nghề đòi hỏi người theo nghề phải không ngừng tu dưỡng để nâng cao trình độ của mình, do vậy trong ngành này sự cạnh tranh và đào thải rất khốc liệt.

Anh trai vẫn không về nhà, bố mẹ dường như còn bận rộn hơn cả tổng thống Mỹ.

Tôi vẫn sống lặng lẽ qua ngày. Một hôm không thể kìm nén lâu hơn nữa, tôi gọi điện thoại cho Minh Phương, nói với bà giúp việc đang nghe điện là tôi tìm cô ấy. Nhưng khi nghe thấy tiếng bước chân cô ấy tới gần đột nhiên tôi mất hết dũng khí dập máy luôn.

Hôm đó, Húc Đông dẫn tôi tới hộp đêm nổi tiếng nhất thành phố, hộp đêm Khuynh thành. Đây đúng là chốn “tiền cảnh” mê đắm lòng người. Nhưng trong đám người hỗn tạp đó, linh hồn của một người làng càng trở nên cô đơn. Tôi trốn ra ngoài hút thuốc nhưng vẫn bị Húc Đông phát hiện và bị đẩy về chỗ cũ. Tôi càng uống nhiều rượu, càng gào lên hát, không hiểu do tác dụng gây tê liệt của hành động nào mà tôi chợt cảm thấy thích thú chốn này.

Cuộc sống hai mặt này cứ cam lạng tiếp diễn.

Tháng Sáu, cảnh sắc mùa hè tràn ngập, hoa phù dung nở rộ trong khuôn viên trường.

Húc Đông cuối cùng đã nhớ ra một chuyện, một hôm khi đang ăn cơm cùng tôi anh hỏi: “Lần trước anh nhờ chú tìm cho cô gái đó, thế nào rồi?”

Người mà anh ấy nói chính là Kiều Phi.

Tôi trả lời: “Không tìm thấy.”

Sau đó tôi đưa miếng sườn bò sốt tái vào miệng, thấy Húc Đông đang chăm chú nhìn mình, tôi bèn nhắc lại:

“Em chưa tìm thấy, tìm người chẳng đơn giản chút nào.”

Thế nhưng thực tế thì cách đây một ngày, tôi với tư cách là đại diện học sinh ưu tú vừa mới trao bằng khen và giấy chứng nhận đạt giải ba cuộc thi Tiếng Pháp toàn quốc cho cô ấy.

Biểu hiện của Phi khác hẳn mọi người, cô cười rồi nhận bằng khen từ tay tôi, sau đó phát biểu trước đông đảo mọi người tới dự: “Xin cảm ơn Học viện, cảm ơn bố mẹ tôi, cảm ơn đạo diễn và đoàn làm phim, đã giúp tôi giành được giải Oscar’s. Tôi yêu các bạn.”

Sau đó đưa tay đặt lên ngực, trông điệu bộ như cổ kìm nén cảm xúc nhưng cũng khó tránh khỏi xúc động. Trăm phần trăm là phong cách của các cô đào khi đoạt giải Oscar

Trời đất, cô học trò này đúng là một người chuyên gây cười. Tôi chắc chắn cô nàng đã chuẩn bị từ trước, cô nàng biết mình sẽ giành được thành tích như vậy. Các bạn học cười ngặt nghẽo, các thầy cô giáo cũng rất khoan dung với sự hài hước của cô học trò ưu tú này.

Tôi nhớ lại những hành động gây cười của cô trước đây, đúng là rất hiểu kỳ, không hiểu cô xuất thân trong gia đình như thế nào nhỉ?

Húc Đông khua khua tay trước mặt tôi hỏi: “Chú đang nghĩ gì vậy?”

“Đâu có.”

Anh ta nhìn tôi nói: “Anh có chút việc muốn nhờ chú.”

“Anh nói đi, sao lại khách sáo với em thế.”

“Anh có hồ sơ đấu thầu muốn dịch sang tiếng Pháp, anh chẳng tin được ai, chú giúp anh vụ này nhé.”

Anh lôi từ trong cặp ra một tệp hồ sơ, tôi đỡ lấy, đó là tập hồ sơ đấu thầu của công ty Húc Đông về việc nhận thầu xây dựng công trình cầu cống với nhà nước Mali - Châu Phi.

Tôi đáp lại: “Chắc cũng phải mất một tuần đấy anh à.”

“Được thôi, quá tốt rồi! Anh lại cứ sợ chú bận không nhận lời giúp anh.” Nói rồi anh rút ra một chiếc thẻ ngân hàng đặt trước mặt tôi: “Chú nhận cho anh chút lòng thành này nhé!”

“Vớ vẩn thật đấy!” Tôi trả lại thẻ cho anh rồi nói tiếp: “Sao anh lại làm thế này với em chứ?”

“Thôi được.”

Húc Đông lấy lại thẻ: “Chú không thiếu tiền, anh cũng không làm khó chú nữa, nếu như trúng thầu, anh sẽ đền đáp chú tới nơi tới chốn.”

Nội dung của hồ sơ dự thầu không nhiều lắm, nhưng do tính chất thương nghiệp đặc thù nên yêu cầu rất gắt gao về việc chọn lựa từ ngữ. Cả một tuần dài, tôi cặm cụi bên hồ sơ dự thầu của Húc Đông. Lúc dịch xong, cũng là lúc tôi chấm dứt cuộc đời sinh viên của mình, tôi chính thức bắt đầu làm việc trong phòng Phiên dịch cao cấp của Bộ Ngoại Giao với tấm bằng thạc sĩ.

Sau khi buổi lễ tốt nghiệp kết thúc, tôi hy vọng có thể nhìn thấy Minh Phương. Tôi tới giảng đường của khoa Anh để tìm cô. Tôi nhìn thấy cô đang coi thi trong phòng học ở cuối hành lang.

Hai tháng không gặp, có lẽ do phải chuẩn bị vô số công việc cho đám cưới nên Minh Phương gầy hơn trước, thế nhưng trong chiếc váy màu trắng ngà trông cô vẫn đẹp đến nao lòng. Tôi chợt nhớ tới thời niên thiếu vừa ăn hoa quả trong sân nhà Minh Phương vừa liếc mắt nhìn cô đang xem sách trên xích đu. Chốc chốc Minh Phương lại cười rồi nói với tôi: “Gia Dương, cậu ăn dâu tây đánh cả lên mũi rồi kìa”.

Tôi thở dài rồi rời khỏi nơi đó.

Tâm trạng kiêu này cứ lặp đi lặp lại khiến người ta phiền lòng, tôi muốn quên cô ấy.

Vừa bắt đầu làm việc tôi đã phải thực hiện một nhiệm vụ quan trọng. Giới chính trị Pháp sắp cử người sang thăm, Phó chủ tịch Hội nghị Hiệp thương Chính trị tiếp đón, tôi được phái đi làm phiên dịch. Những nhân vật quan trọng tới Trung Quốc đều đã hơn tám mươi tuổi, tuy tư duy của họ vẫn sáng suốt nhưng giọng nói không còn rõ ràng, hơn nữa chất giọng Địa Trung Hải đặc sệt khiến tôi phải rất khó khăn để dịch được những câu ban đầu. Nhưng dần dần tôi đã làm chủ được tình thế, cuối cùng cũng hoàn thành tốt đẹp nhiệm vụ.

Sau khi kết thúc buổi hội kiến, phó Chủ tịch nhìn tôi nói: “Cháu là Tiểu Trình phải không?”

“Vâng ạ.” Tôi mỉm cười đáp lại.

“Bố cháu có khỏe không?”

“Vẫn bình thường bác ạ. Hiện giờ bố cháu đang dẫn phái đoàn sang thăm Bắc Mỹ.”

“Thế là cháu kế nghiệp bố rồi, phải không?”

“Vâng ạ. Cháu cũng làm trong phòng Phiên dịch cao cấp.”

“Cháu dịch tốt lắm. Cố gắng lên nhé!”

Ông vỗ vỗ vai tôi như muốn nói nhiệm vụ nặng nề đấy.

Trưởng phòng Cục Ngoại vụ Hội nghị Hiệp thương Chính trị phụ trách toàn bộ kế hoạch tiếp đón, anh ta chào tôi, gọi cả họ lẫn tên: “Trình Gia Dương”. Không ngờ tôi lại gặp anh ta trong hoàn cảnh này.

Tôi gật gật đầu, quan sát người này: Trên dưới ba mươi tuổi, dáng dấp bậc trung, khuôn mặt chữ điền.

“Tôi là Chu Nam.”

Chẳng có ấn tượng gì cả.

“Tôi là vị phu của Phó Minh Phương.”

Thì ra là vậy.

Bất luận thế nào thì chúng tôi cũng là bạn thế giao với nhà họ Phó. Tôi nên gọi một tiếng “anh rể” mới phải đạo chứ nhỉ? Hình như phải vậy.

Tôi bắt tay anh ta, siết chặt biểu thị sự thân thiết: “Anh rể, đáng ra chị Minh Phương phải sớm giới thiệu anh em mình với nhau rồi”

KIỀU PHI

Khi trong tay tôi đã có đủ tiền học phí cho kỳ sau thì cũng sắp đến hè. Tôi hi vọng có thể tìm được một việc làm thêm khác. Tôi dự định rời khỏi hộp đêm Khuynh Thành.

Tôi không xác định được người tôi nhìn thấy hôm đó tại Khuynh Thành có phải là Trình Gia Dương hay không, sau đó tôi gặp lại anh tại buổi công bố kết quả thi tiếng Pháp toàn quốc. Trông anh thật nho nhã khi phát giấy khen và bằng chứng nhận cho tôi, thật khó có thể tìm được điểm chung giữa anh lúc này và người đàn ông say mèm hôm đó. Nhưng ai có thể nói chắc chắn được, ai có thể nhìn thấu tâm hồn ẩn giấu dưới khuôn mặt kia. Ý nghĩ này khiến tôi hoảng hốt, thời gian tôi ở Khuynh Thành quả thật rất lâu rồi, không thể để xảy ra trường hợp vô tình gặp người quen được, đặc biệt là không thể chạm mặt anh.

Đang ngồi chống cằm với suy nghĩ đó thì một người đàn ông đến bên cạnh tôi, tay phải đặt cốc rượu xuống rồi gõ nhẹ vào mu bàn tay tôi: “Em à, nói chuyện một chút được không?”

Dù chỉ làm hòa thượng một ngày cũng phải biết gõ chuông cả ngày đó cho nên hồn. Hướng hồ cách gọi của người này thật nho nhã, không những thế lại có bàn tay đẹp tới vậy, tôi quay đầu, đang định chào thì sững người lại.

Là Trình Gia Dương.

Lúc này anh đã ngấm hơi men, ánh mắt lơ đãng, tóc xòa trước mặt, trong ánh đèn mờ ảo, mặt anh tái lại. Sự việc đã xảy ra rất nhiều năm, nhưng mỗi khi nhớ lại cảnh tượng lúc đó, tôi vẫn phải thừa nhận rằng, đối với Trình Gia Dương tôi đã hoàn toàn bị mê hoặc. Mặc dù gặp anh trong bộ dạng này, thật suy đồi, thật phóng túng, thật xanh xao, thật tuyệt vọng, nhưng trong mắt tôi anh vẫn rất tuấn tú, hấp dẫn vẫn khiến trái tim tôi không thể không rung động.

“Em này, hình như anh đã gặp em ở đâu rồi thì phải.” Anh vừa nói vừa quan sát tỉ mỉ khuôn mặt tôi. Trái lại tôi không hề sợ hãi, bởi người say tới mức này rồi, chắc chắn đã quên mất thế giới của mình.

“Trong mơ phải không, anh giai?”

Anh bật cười: “Muốn uống rượu gì?”

“Loại đắt nhất ấy.”

“Không thành vấn đề.” Anh vẫy vẫy tay. Bồi rượu mang tới một chai whisky đen, Trình Gia Dương rót nửa ly cho tôi, rồi ấn nhẹ tay lên môi tôi. Anh ghé sát mặt lại, hơi thở phả trên mặt tôi: “Nhưng phải hôn một cái đã”. Sau đó đôi môi mỏng của anh áp chặt vào môi tôi.

Đây là thế giới gì vậy? Ban ngày, hoàng tử nho nhã cao quý là thế, nhưng khi màn đêm buông xuống lại biến thành một ma vương hôn kỹ nữ ư?

Sự kỳ quái của con người này là thật. Đôi môi lạnh lẽo như băng kia là thật. Tôi đưa lưỡi, dò xét từng đường nét vừa quen lại vừa lạ kia với mong muốn làm ấm đôi môi lạnh lẽo này và thưởng thức mùi vị của anh. Lưỡi của anh tiến sâu vào miệng tôi, mang theo mùi rượu thơm nồng. Chúng tôi mơ trốn nhẹ nhàng, tôi hiểu kỳ tại sao cái miệng này lại có thể nói ra thứ tiếng Pháp dễ đi vào lòng người đến vậy.

Anh ôm tôi, bàn tay không cầm ly rượu vòng qua eo. Anh đáp lại nụ hôn nồng cháy của tôi bằng một tiếng “ọe” khe khẽ.

Đầu mũi chúng tôi kề sát nhau, anh có mùi giống như xô cô la nhân rượu của Nga. Tôi ngẩng đầu nhìn sâu vào mắt anh khẽ cười, không hiểu ai đang kiểm soát ai?

“Em... em, có đi khách không?”

“Xem tình huống thế nào đã.”

“Đi với anh được không?”

Khi nói chuyện chúng tôi vẫn không ngừng hôn, quấn quýt lấy nhau. Tôi mơ hồ nghĩ thầm, có lẽ tôi đã tạo kỷ lục hôn tại Khuynh Thành. Khi anh đề nghị đi khách, đó dường như là một sự cảm động lớn.

Tôi hồn hển: “Cầu xin em đi!”

“Xin em...” Anh nhú mồm, càng ôm chặt tôi.

Tôi mở cở trong bụng. Anh nhanh chóng thanh toán, sau đó khoác chiếc áo ngoài lên bờ vai trần của tôi. Chúng tôi ôm nhau gấp gáp rời khỏi Khuynh Thành.

5. Chương 05

Chương 5

KIỀU PHI

Có điều sự việc sau đó không ướt át mùi mẫn như quý vị tưởng tượng. Trình Gia Dương đã say tới mức không biết gì, hơn nữa lại bị tuyệt kỹ “nụ hôn chết người” của tôi làm cho thiếu oxy khiến anh không thể lái xe từ hộp đêm Khuynh Thành, tọa lạc bên bờ biển ở ngoại ô, về thành phố. Từ đường quốc lộ chúng tôi rẽ vào bãi biển, Trình Gia Dương vừa mở cửa xuống xe đã nôn thốc nôn tháo, đáng vẻ rất nhếch nhác.

Rượu không thể uống cố được, tôi nhìn anh nhắm nghiền mắt ngồi xõm xuống nệm, thốc tháo, nệm tới cả mặt xanh mặt vàng, rồi anh nằm vật ra bãi biển bên cạnh xe, chẳng mấy chốc rơi vào trạng thái hôn mê.

Ở một nơi nào đó trên thế giới nhất định có một người con gái đã không biết mình may mắn như thế nào mà nhẫn tâm làm tổn thương con người này tới mức đó.

Thế nhưng chính tại nơi ấy, có một người con gái bị tổn thương lòng tự trọng bởi người đàn ông đã nệm sau khi hôn cô.

Tôi quyết định bắt đầu từ lúc này sẽ chán ghét anh ta.

Tôi nghe thấy tiếng rên của Trình Gia Dương, không rõ lắm, không hiểu là tiếng Trung hay tiếng Pháp nữa, nghe kĩ thì ra là “nước”.

Tôi hỏi: “Ở đâu vậy?”.

Anh nhắm mắt đáp lại: “Trong xe”.

Tôi tìm thấy chai nước khoáng trong xe của anh, vỗ vỗ vào mặt, rồi rót nước vào miệng anh, Trình Gia Dương bị sặc nước, ho sặc sụa. Anh gắng gượng ngồi dậy, súc miệng rồi uống nước.

Sau đó anh nhìn tôi, ánh mắt đã tỉnh táo hơn.

Tôi hỏi: “Anh có nhận ra ai đây không?”.

Anh ta gật đầu.

“Em là ai?”

Tôi không biết mình đang nghĩ gì nữa, vừa hy vọng anh ấy nhận ra mình là Kiều Phi lại vừa không muốn.

“Gái trong hộp đêm.”

Được rồi, uống công nệm ra hết rồi.

“Anh còn khó chịu lắm không?”

Anh gật đầu rồi nhìn tôi. Anh thật đẹp trai.

Tôi ngồi xuống, lấy áo khoác của anh lột xuống dưới nệm. Chúng tôi ngồi hướng ra biển. Trong màn đêm, biển và trời hòa làm một, những ngôi sao bỗng chốc hóa thành hai.

“Vì chuyện tình cảm phải không?”

“Tôi đã nhìn thấy vị hôn phu của cô ấy.”

Một người thật thà.

Thật vớ vẩn quá! Rõ ràng là vì chuyện tình cảm mà đầy ải bản thân.

“Anh cứ hành hạ bản thân như vậy, chị ấy cũng có biết đâu.”

“Tôi chẳng cần cô ấy biết, mà cô ấy có biết cũng như không thôi.”

“Chi bằng anh cứ gặp chị ấy nói chuyện xem sao.”

“Đâu phải tôi đang đóng phim truyền hình.”

Đã say như vậy rồi mà còn chế giễu người khác được, đúng là bệnh nghề nghiệp.

Đúng vậy, không phải đang đóng phim truyền hình nhưng đầu anh ta đã gục xuống, tựa vào vai tôi.

Tôi không biết lái xe, có lẽ phải chờ anh ta tỉnh lại ở bãi biển này mất thôi. Tôi lạnh cóng người liền tìm thuốc lá trong người anh. Tìm thấy rồi nhưng tôi lại không hút được, mùi thơm nồng quá. Hóa ra hôm đó tôi đã không nhìn lầm người. Con người chói chang ngày ấy đã trải qua quãng thời gian như thế nào đây?

Điện thoại của anh reo lên, tôi nghe máy. Người bên kia nói: “Gia Dương à?”, là một giọng nam rất trẻ.

“A.” Tính cảnh giác của tôi rất cao, “anh nói anh ta tên gì nhỉ?”.

“... tôi tìm Gia Dương.”

“Có phải là anh chàng cao cao, gầy gầy trắng trẻo không?”

“Cô là ai vậy?”

“Gái trong hộp đêm, còn anh là ai?”

“Cô nói với quý ngài bên cạnh cô rằng tôi là anh trai của nó.”

Tốt quá rồi, đúng là vị cứu tinh. Tôi kê sát điện thoại vào tai Trình Gia Dương, vỗ vỗ mặt anh, anh chỉ biết lẩm bầm lung tung.

“Tình trạng hiện tại của anh ta như vậy đó.”, tôi nói.

“Được rồi.” Người trong điện thoại cười rồi đáp lại: “Tôi không làm phiền hai người nữa.”

“Chờ chút, anh tới đón anh ta đi. Bây giờ chúng tôi đang ở phía nam bãi biển Thành Đông trên quốc lộ 26”, tôi nói chính xác địa điểm, “Anh ấy say rồi, không thể lái xe về được”.

“Được...”, đương nhiên đây là tình huống nan giải. Bộ dạng lúc này của Trình Gia Dương sẽ khiến người nhà của anh phải kinh ngạc, “tôi sẽ tới”.

“Bao lâu nữa?”

“Nửa tiếng.”

Tôi cúp máy ngẩng khuôn mặt đang đắm chìm trong giấc nồng của Trình Gia Dương rồi nói: “Bà cô lại phải ngồi với cậu hai mươi phút nữa”.

Mười phút trước khi anh trai Trình Gia Dương tới, tôi đã bỏ về phía thành phố. Trước bình minh có rất ít xe cộ lưu thông trên đường quốc lộ, thỉnh thoảng mới có vài chiếc xe đường dài đi qua. Tôi liếc nhìn biển xe, xem xem có chiếc xe nào từ quê mình lên không.

Đêm nay, tôi đã học được một bài học, đại trai thì thiệt thân. Tôi vì anh chàng “thơm tho” này, tiền bo thì không ăn thua, vền vền có được tí chút phần trăm từ chai whisky vương, đúng là không bỏ dính răng. Vả lại với chiếc váy ngắn cũn cỡn cùng đôi giày cao gót này, tôi phải một mình lê bước về thành phố.

Đang nghĩ vẩn vơ thì một chiếc xe Jeep màu trắng đỗ xịch ngay cạnh tôi, một khuôn mặt xuất hiện với chiếc kính gọng vàng, trông đáng vẻ vô cùng nho nhã cùng cách ăn vận rất thành phố: “Cô ơi, từ đây tới đường quốc lộ 26 còn bao xa?”.

Một câu hỏi thật chẳng ra sao cả, tới nơi ắt có biển báo hiệu mà, tôi thấy dường như giọng nói này quen lắm, đúng là giọng của anh trai Trình Gia Dương, kể ra lúc này cũng thấy họ giống nhau thật. Nói thời gian trôi chậm, thời gian lại trôi nhanh, nghĩ vẩn vơ như vậy mà chưa tới một giây, tôi quay đầu về hướng khác, vẫn tiếp tục đi về phía trước, khua tay về hướng ngược lại rồi nói to: “Anh cứ đi tiếp đi!”.

Anh ta dừng xe lại nói chuyện với tôi, lẽ nào lại muốn xem xem cô gái kỳ dị xuất hiện trên đường quốc lộ vào lúc tỉnh mơ này, có phải là cô gái ban nãy không. Dù gì thì với hai đứa con đẹp trai sáng sủa, chính tề kia không hiểu bố mẹ của họ là nhân vật xuất sắc như thế nào nữa.

Khi tôi xuống bên xe buýt thì trời đã sáng hẳn, tôi lảo đảo về trường, đáng vẻ lúc này của tôi rất nhếch nhác, may mà không bị người quen bắt gặp.

Hôm nay là sáng Chủ nhật, các bạn cùng phòng đều bận việc nên không có nhà. Tôi tắm rửa sạch sẽ, chỉ muốn ngủ một giấc, quả là mệt đứt hơi. Nằm cuộn tròn trong chăn, tôi bỗng cảm thấy sợ, chắc là Trình Gia Dương vẫn chưa nhận ra mình đâu. Tôi quyết định sẽ rời khỏi Khuynh Thành, quyết không sống như vậy nữa. Sau đó tôi chìm vào giấc ngủ, nhưng ngủ không ngon lắm, bên tai vẫn vọng lại tiếng sóng biển rì rào.

Đánh thức tôi dậy là chiếc di động, trên màn hình hiển thị số điện thoại nhà hàng xóm. Tim tôi đập thình thịch.

Trình Gia Dương

Lúc tỉnh lại tôi đã nằm trong phòng mình. Đêm qua rất hỗn loạn, tôi nhớ mình đã tới hộp đêm Khuynh Thành rồi còn uống rất nhiều rượu. Đường như tôi còn rất lưu luyến với đôi môi vừa mềm vừa thơm của ai đó nữa thì phải, sau đó tôi nhớ là mình đã nôn.

“Tỉnh rồi à?”

Là Trình Gia Minh - anh trai đã lâu không gặp của tôi. Đúng rồi, tôi nhớ tối qua anh ấy đã đưa mình về nhà.

“Gia Dương, cậu còn mệt không? Cậu chưa từng uống nhiều như thế này.”

Tôi ngồi hẳn dậy hỏi: “Hôm nay là thứ mấy rồi anh?”

“Sáng Chủ nhật, cậu đã ngủ một ngày rồi đấy.”

“Hiếm khi anh mới ghé thăm em.”

“Không dám.” Gia Minh lấy nước cho tôi, hai năm không gặp, nhưng anh ấy chẳng thay đổi chút nào.

“Cậu sống tốt chứ?”, Gia Minh hỏi tôi.

“Em đã tốt nghiệp thạc sĩ, bắt đầu đi làm ở phòng Phiên dịch cao cấp ở Bộ Ngoại giao rồi.”

“Bố mẹ rất cuộc cũng lôi cậu vào cái vòng luẩn quẩn đó.”

“Anh là bác sĩ, em là nhân viên trong cơ quan Nhà nước, chúng ta chẳng có gì khác nhau cả. Ai cũng có nơi để vùng vẫy riêng.”

“Anh được làm công việc mà mình yêu thích.”

Thôi đủ rồi, tôi không muốn khi vừa tỉnh rượu lại phải tranh luận với tiến sĩ ngoại khoa gan mật, anh là người luôn muốn tạo áp lực cho người khác. Tôi đứng dậy, đi tới cửa sổ nói: “Đừng có bắt nạt bệnh nhân”.

Gia Minh lớn hơn tôi ba tuổi và là nghịch tử nhà chúng tôi. Bố mẹ tôi luôn mong muốn anh ấy kế nghiệp làm trong Bộ Ngoại giao nhưng Gia Minh lại làm trái với ý nguyện của bố mẹ, anh học y rồi làm bác sĩ. Người xưa có câu: “Ngưu tầm ngưu mã tầm mã”, lại có câu “đạo không giống nhau không thể cùng mưu sự”. Hai anh em tôi khác nhau về quan niệm, tư tưởng, do vậy ngay từ khi còn bé chúng tôi đã không hòa thuận.

“Anh biết bố mẹ không có nhà nên mới tới tìm cậu.”

“Xin hỏi ông anh ghé thăm để chỉ giáo điều gì ạ?”

“Minh Phương sẽ lấy chồng trong tháng này đấy, cậu có biết không?”

Đường như tất cả mọi người trên thế giới đều muốn tới để tuyên bố với tôi chuyện này thì phải. Tấm lòng của tôi dành cho Minh Phương như thế nào, Gia Minh là người biết rõ nhất.

“Chính vì thế anh tới đây để chế giễu em ư?”

Anh ngần ngừ, suy nghĩ trong phút chốc rồi nói: “Xem ra tới thời điểm này thì cũng phải cưới thôi”.

“Anh đi ngay đi!”, tôi nói.

Chuông điện thoại bỗng reo lên, tôi nhìn vào số gọi tới, là Húc Đông.

“Gia Dương, anh đã trúng thầu rồi, bố anh rất hài lòng với sự cố gắng của anh.”

“Chúc mừng anh!”

“Chú em à, anh phải cảm ơn chú thế nào đây?” Anh cười rất kỳ quái.

“Thế nào cũng được.”

“Thôi chú chịu khó chờ một chút. Cuối tuần này anh sẽ tặng chú một món quà lớn.”

6. Chương 06-07

Chương 6 + 7

Kiều Phi

Trẻ sơ sinh mới chào đời đứa nào cũng giống nhau, đều trần trụi, quần áo trên người chỉ là làn da mỏng manh trong suốt, giống như đồng phục không phân đẳng cấp, không phân cao thấp sang hèn.

Thế nhưng sự bình đẳng này chỉ kéo dài trong nháy mắt. Số phận đã an bài, cuộc đời của một vài đứa trẻ ăn trắng mặc trơn, còn những đứa khác thì rách rưới khổn khổ.

Cậu quý tử Trình Gia Dương kia chỉ vì chút trắc trở trong chuyện tình cảm mà đã dày vò bản thân, đòi sống đòi chết, còn tôi lúc này đang rầu rĩ vì sinh kế, phải lên kế hoạch làm thế nào trong thời gian ngắn nhất có thể kiếm được một món tiền kha khá, để có thể vượt qua cửa ải khó khăn trước mắt. Tôi cũng chẳng quan tâm bằng cách nào mà chỉ cần nhanh nhất có thể.

May mà không chỉ mình tôi lâm vào thế bế tắc, chị Julia thần thông quảng đại của Khuynh Thành cũng đang sâu muộn, chỉ vì không cẩn thận một chút mà đám gái dưới tay đã bị hộp đêm khác mới khai trương câu mắt. Chị vừa dũa lấy dũa để móng tay, vừa liếc mắt sang một bên, dừ dừ lăm lăm một mình: “Lời các cụ nói cấm có sai, con đi vô tình, con đào vô nghĩa”.

Tôi đang đứng cạnh quầy bar lĩnh phần trăm rượu, nước, vừa nhìn chị vừa nghĩ thầm, bà chị này đúng là giận quá mất khôn, tự dừng lại lời cả bản thân mình ra để chửi.

Lúc tôi chuẩn bị đi chị ta gọi. “Phi Phi, dừng lại một chút, chị có chuyện muốn nói với em.”

Người ta thường thì không vô duyên vô cớ phạm lỗi trừ phi hoàn cảnh thích hợp cùng với sự cố ngoài ý muốn, hơn nữa lại có một chút chất xúc tác để tăng tốc phản ứng. Những thứ trên dần dần kéo bạn tới vực sâu.

Những lời nói lúc này của chị Julia chính là chất xúc tác.

“Giúp chị tiếp một khách sộp nhé.”

Thì ra có người muốn mua bán đêm tân hôn

Đêm tân hôn của cô gái mười bảy, mười tám tuổi rõ ràng là món quà ngọt ngào, đẹp để còn tôi thì đã qua cái tuổi mới lớn đẹp mê hồn đó rồi.

Thế nhưng...

“Đây là vấn đề chữ tín, chị không thể để họ nhìn thấy chuyện cười của chúng ta được. Em giúp chị, sáu mươi nghìn tệ là của em hết, chị một xu một hào cũng không xơ mủi gì.”

Sáu mươi nghìn tệ.

Tôi chau mày, vì khoản tiền không lớn cũng không nhỏ này mà pháp phở lo sợ. Chị Julia hiểu nhầm ý tôi, lại tưởng tôi đang do dự. Chị nắm lấy tay tôi, loáng một cái nước mắt đã tuôn ra như mưa.

“Phi Phi, em nói xem từ khi em tới đây, chị có đối xử tệ với em không? Những khi em không muốn làm, chị đã bao giờ ép em chưa? Em còn nhớ lần em có kinh không, chị còn lấy băng vệ sinh của mình cho em dùng nữa.”

Tôi vội nói: “Xin chị đừng nói nữa. Được thôi, chuyện này em có thể làm, nhưng em có hai điều kiện”.

“Nói cho chị nghe đi.”

“Em muốn lấy tiền trước.”

“Chị đã sớm nhận ra em là đứa có triển vọng rồi. Không vấn đề gì, còn điều kiện thứ hai.”

“Chuyện đó áy mà, em không rành lắm. Chị truyền cho em chút kỹ năng, kỹ xảo được không?”

Julia thấy tôi đồng ý, sự việc có thể nói đã được giải quyết, dường như trút bỏ được một gánh nặng vậy. Chị vuốt ve khuôn mặt tôi rồi mỉm cười nói: “Kỹ năng gì chứ? Cái màng trinh trong người em quan trọng hơn tất cả mọi thứ. Những cảnh trong phim con heo chỉ là pha rẻ tiền, chẳng có giá trị thao tác thực tế chút nào. Thế nhưng chị vẫn phải dặn em hai điều Phi Phi à”. Nói tới đây, giọng của chị nhỏ dần, trông bộ dạng giống như thầy bói Di gan. “Thứ nhất, bất kể người đàn ông đó xấu trai tới cỡ nào, thì đối với em đêm hôm đó vẫn có ý nghĩa vô cùng quan trọng, đau đớn là điều khó tránh khỏi nhưng em cũng phải biết hưởng thụ nó. Em phải nhớ rằng tình dục đối với phụ nữ rất kỳ diệu. Còn nữa, em phải nhìn vào mắt của người đàn ông đó, nhìn không chớp mắt, khi họ tiến vào cơ thể em, em sẽ thấy mọi thứ trong mắt họ. Chắc chắn sẽ không thất vọng đâu.”

Trình Gia Dương

Húc Đông là người có những khúc mắc tình cảm với con gái còn trinh. Khó quên nhất vẫn là cô gái lên giường lần đầu tiên với anh hồi học trung học. Anh kể, khi cô bé bị chảy máu, cô vừa khóc vừa kêu mếu máo: “Từ từ thôi, dừng, dừng lại đi, đau quá...”. Anh không bao giờ được nghe tiếng rên rỉ nào trên giường giống như vậy nữa. Anh kể sau này thỉnh thoảng anh vẫn ghé thăm cô gái đó. Cô ấy lấy chồng rất sớm, bây giờ đã là mẹ rồi. Dáng vẻ cô ấy bây giờ nếu so với khi xưa thì quá thường rồi, nhưng cơ thể, giọng nói của cô ấy vẫn khiến người ta hoài niệm.

Tôi không muốn nhớ lại những trải nghiệm tình cảm của mình. Tôi từng có hai cô bạn gái, đều là bạn học đại học, còn có một cô gái Hoa kiều tôi quen biết trong quán bar nữa. Họ đều rất thuần khiết, đẹp mê hồn, nhưng phụ nữ chẳng qua cũng chỉ như thế, đều nhanh chóng kết thúc. Khi làm tình, tôi rất khó khăn để có thể tiến vào cơ thể họ, trong mắt tôi chỉ có hình ảnh của Phó Minh Phương. Yêu một người sâu sắc tới mức ấy, nên tôi mới hận như vậy, và điều đó cũng chẳng có gì là lạ cả.

Tôi không muốn cô ấy hạnh phúc, tôi muốn cô phải đền bù cho sự bất hạnh của tôi. Tôi không muốn cô tươi cười, tôi muốn cô phải lạnh lùng như tôi. Tôi không muốn đám cưới của cô diễn ra suôn sẻ, khách khứa bạn bè ngồi chật lễ đường, tôi cầu mong xuất hiện một thảm họa trong lễ cưới, biến vườn hoa này trở thành hòn đảo đơn độc, chỉ còn lại tôi và Phó Minh Phương.

Thế nhưng, đám cưới của Chu Nam và Phó Minh Phương đã rất sang trọng và hào hoa, cô dâu xinh đẹp luôn mỉm cười đón khách. Lúc này trời nắng đẹp, bầu trời trong vắt không một gợn mây, những thảm cỏ xanh mướt trong vườn hoa, không gian phảng phất hương hoa lily. Những chiếc bàn dài kê theo hình móng ngựa, tượng trưng cho sự may mắn.

Những chàng trai, cô gái ăn vận sang trọng thì thầm, hỏi han và chúc phúc nhau, tiếng sột soạt phát ra từ những bộ lễ phục còn mới của họ.

Tôi uống một chút sâm panh, cuối cùng Phó Minh Phương và Chu Nam cũng tới bàn của tôi. Tôi tặng họ món quà mẹ tôi đã chọn, sau đó bắt tay cả hai người, vui mừng chúc phúc cho họ, những lời chúc từ tận đáy lòng: “Em chúc anh chị hạnh phúc, trăm năm hòa hợp”.

“Xin cảm ơn, cảm ơn.” Cả hai người cùng thốt lên. Đúng là phu xướng phụ tùy.

Tiệc rượu đã bắt đầu. Không phải là tiệc đứng. Món ăn phương Tây, từng món từng món được đưa lên, đồ ăn rất bình thường nhưng rượu là loại thượng hạng. Tôi đã uống rất nhiều. Tôi còn nghe thấy Lưu công tử ở bàn đối diện khen: “Tửu lượng của Gia Dương cũng khá thật đấy!”.

“Rượu là rượu ngon, thích hợp để tiêu sầu.” Cô gái ngồi kế bên nói.

Tôi quay lại nhìn cô ấy, khuôn mặt này rõ ràng không quen nhưng tôi lại có cảm giác dường như đã từng gặp ở đâu rồi.

Đúng lúc này chiếc khăn ăn trên đầu gối của cô gái rơi xuống, tôi nhặt lên giúp cô. Cô mặc chiếc váy lụa trắng, lại đặt khăn ăn trên đầu gối, do trơn quá nên lại rơi tuột xuống đất. Tôi lại nhặt giúp cô, cô mỉm cười nói: “Đúng là phong cách của người làm trong Bộ Ngoại giao”.

Bỗng dưng tôi chợt hứng, chẳng muốn nói chuyện nữa.

Cuối cùng tới khi có người ra về, tôi nhanh chóng đi theo sau, chuẩn bị rời khỏi bữa tiệc. Lúc này Minh Phương đang mặc bộ váy màu tím nhạt, tóc vấn cao để lộ chiếc cổ quý phái, cô ấy đang chào hỏi khách tại một góc vườn hoa.

Tôi cảm thấy ý chí trào dâng, tôi nhìn cô ấy, nhìn cô say đắm rồi sải hai bước dài tiến tới chỗ cô, kéo tay cô rồi nhìn sâu vào đôi mắt long lanh. Tại sao anh phải cố giả làm người quân tử chứ? Tại sao anh lại không thể là chính mình được? Tôi hét lên: “Minh Phương, anh yêu em. Anh muốn sống bên em trọn đời”.

Sau đó cô ấy khóc rồi buông người vào lòng tôi rủ rỉ: “Gia Dương à, em chờ những lời này của anh từ lâu lắm rồi”.

Sau đó chúng tôi bỏ mặc mọi thứ ở đây, cùng nhau cao chạy xa bay.

Thế nhưng, câu chuyện cổ tích không được chọn để xảy ra trong ngày nắng đẹp như thế này. Tôi vẫn trốn trong tấm áo giáp giả tạo đẹp đẽ kia, rảo bước về phía Chu Nam rồi bắt tay anh, vòng tay ôm Minh Phương, thì thầm vào tai cô: “Chỉ phải sống thật hạnh phúc đấy, điều này rất quan trọng đối với em”.

Không biết có ai cảm động không nữa. Khi tôi rời khỏi bữa tiệc, mắt đã rưng rưng. Tôi gọi điện cho Húc Đông, anh hứa tối nay sẽ tặng tôi một món quà đủ để tôi mê mẩn quên sầu luôn. Tôi đáp lại: “Em muốn, muốn ngay bây giờ”.

“Bây giờ á? Ban ngày ư?” Húc Đông ở bên kia đầu dây cổ nhện cười nói, “cậu cũng thật có nhã hứng đấy nhỉ”.

Ngày Chủ Nhật nào đó trong tháng Sáu là ngày lành tháng tốt, giờ hoàng đạo, mọi việc đều suôn sẻ thuận lợi.

Vẫn chưa tới ba giờ chiều. Phía bắc thành phố rộng lớn và phồn hoa này có người kết hôn, có người đi du lịch, có người đi làm, và có người sắp làm tình với cô gái còn trinh xa lạ.

Kiều Phi

Tôi đã tìm thấy căn phòng được chỉ định tại khách sạn, dùng thẻ phụ mở cửa bước vào.

Căn phòng trông rất sang trọng, lãng mạn, các vật dụng đều có màu xanh da trời với viền màu vàng nhạt. Trên chiếc bàn nhỏ ở giữa phòng là một bó hoa hồng vừa tươi tắn lại vừa đáng yêu. Gió nhẹ từ ngoài cửa sổ thổi vào, đưa hương hoa dịu dịu lan tỏa khắp phòng. Gió thổi bay rèm cửa màu xanh, và cả chiếc màn vây cùng màu, chiếc giường tròn to trong ráng chiều trở nên yên tĩnh, nhã nhặn. Không hề cảm thấy mùi dục vọng xung quanh đây.

Ai nói tiền là thứ khôn kiếpchứ? Tiền có thể mua được những thứ đáng yêu nhất.

Từ phòng tắm vọng ra tiếng nước rào rào, người đàn ông đó đang tắm. Chỉ nghĩ tới đây, tâm trạng tôi khó có thể bình tĩnh lại được.

Chắc hẳn đó là người đàn ông có tiền. Tôi có thể biết điều này qua từng cái cúc, từng sợi chỉ trên bộ vest vút lăn lóc trên sàn nhà. Tôi nhặt quần áo của anh ta lên, nhìn qua là biết người đó không béo. Như vậy cũng tốt bởi mình sẽ không cảm thấy bị đè quá nặng.

Tôi bước tới cửa sổ, chăm chú nhìn đại dương ở bên ngoài, sắc trời thật đẹp, trong sáng thanh khiết.

Tiếng nước ngừng, người đàn ông đó bước ra.

Tôi không quay đầu lại, vẫn tiếp tục ngắm biển, nhìn về phía xa xa. Trong hai mươi năm của cuộc đời, đây là lần đầu tiên tôi mất hết can đảm.

Tôi không muốn nói, cũng không biết nên làm thế nào nữa. Nếu như đây là khách làng chơi sành điệu, thì anh ta biết làm thế nào để dẫn dắt kỹ nữ lần đầu quan hệ. Chắc hẳn phải có cách nào đó, có thể là tàn nhẫn, cũng có thể là dịu dàng. Thật tốt nếu tôi không phải tìm cách.

Trình Gia Dương

Tắm xong, tôi từ phòng tắm bước ra thì thấy cô gái trẻ đang đứng bên cửa sổ. Tôi không nhìn thấy mặt cô, nhưng mái tóc dài đen nhánh của cô khiến tôi nhớ tới một người không nên xuất hiện ở chỗ này. Người con

gái đó nghịch ngợm, lanh lợi, pha trò rất thông minh, vóc dáng tràn đầy sức sống khiến người khác phải trầm trồ ngưỡng mộ.

Thực ra tôi cũng không biết làm thế nào để xử sự trong tình huống kiểu này, tôi ngượng ngịu lên tiếng: “Hi! Em muốn uống gì? Nước hoa quả, sâm panh hay trà?”.

Tôi nhìn thấy cô ấy từ từ quay người lại, sau đó, cả hai chúng tôi cùng đứng chôn chân tại chỗ.

Đầu tiên cô ấy nhìn thẻ phòng trong tay, sau đó lại nhìn tôi như thể xác định mình không vào nhầm phòng. Cô ấy muốn nói gì đó, miệng mở ra nhưng lại không biết phải nói gì. Lúc này mặt cô đỏ bừng, cô đưa tay vuốt vuốt tóc, sau đó nhanh chóng rảo bước đi ra cửa.

Lúc Phi đi ngang qua người tôi, tôi đưa tay nắm lấy cổ tay cô. Cô cúi đầu, không nhìn tôi. Tâm trạng của tôi lúc này cũng rối bời, hôm nay tôi không muốn cô đơn một mình. Tôi khẽ nói: “Đã tới rồi thì ở lại đi”.

Không ai biết được lúc này Phi đang nghĩ gì.

Sau này tôi có hỏi cô ấy nhưng cô ấy bảo quên rồi.

Phi vẫn không muốn nhìn tôi, dường như cô đang chậm rãi hít thở thật sâu, sau đó tháo giày ra rồi ngồi trên bệ cửa sổ. Cô đi một đôi giày cao gót thanh mảnh màu xanh nhạt, nhất định cô rất mệt với đôi giày đó.

Trong giây lát, chúng tôi cùng im lặng. Sau đó tôi hỏi cô: “Nhìn thấy anh, em có bất ngờ không?”.

Cô ấy không trả lời.

“Anh cũng không biết đó là em. Đây là...”, tôi đắn đo chọn từ, “...sự sắp đặt của bạn bè”.

“Thế anh có bất ngờ không? Tại sao lại có thể là em chứ?” Phi rốt cuộc vẫn là Phi, cô ấy rất giỏi đi thẳng vào đề.

Tôi gật đầu thừa nhận mình cảm thấy rất bất ngờ.

“Em đã từng gặp anh ở hộp đêm.”

“Thế ư?”

Tôi ít khi lui tới những nơi đó thế mà lại bị cô ấy bắt gặp, xem ra chúng tôi cũng có duyên với nhau.

“Lúc đó trông anh thế nào?”

“Say bí tỉ.”

“Anh có nói gì không?”

“Một cô gái.”

“Hôm nay cô ấy cười.”

“Thảo nào.” Cuối cùng cô ấy cũng nhìn tôi, dường như là thương hại. “Cho nên anh muốn trút giận.”

Tôi không biết phải trả lời thế nào. Đáp án đã quá rõ ràng.

“Em thì sao?”

“Ý anh muốn hỏi tại sao em lại ở chỗ này phải không?”

“Ừ.”

Phi khẽ cười, trông cô lúc đó khác hẳn với dáng vẻ mà tôi biết. Nụ cười đó buồn như cỏ úa mùa thu, vừa lạnh lẽo vừa mênh mang.

“Tiền”

“Tiền ư?”

“Nếu không vì tiền thì còn vì cái gì nữa?” Cô ấy tiếp tục nhìn ra ngoài cửa sổ, “em cần tiền, đang lúc cấp bách thì gặp được mỗi này, kiếm được rất nhanh, mà số tiền cũng không nhỏ, đương nhiên nói là nhiều nhưng không thấm vào đâu so với anh. Do vậy em quyết định tới đây. Không sai, em cũng rất bất ngờ khi thấy anh ở đây”.

“Em đồng ý cho anh bao nhiêu thời gian?”, tôi hỏi.

“Không biết nữa, tới khi nào anh thỏa mãn được không?” Cô nói rất cộc nhả, lắc lắc đầu, giấu đi vẻ lúng túng, “em đâu còn lựa chọn nào khác”.

Tôi bước về phía cô, nằm phủ phục ngay bên cạnh cô: “Sau này chúng ta quên chuyện này đi nhé. Nhưng chiều nay, chúng ta phải cố gắng tận hưởng, được không?”.

Cô ấy nhìn tôi.

Chúng tôi đã ở rất gần nhau, tựa hồ có thể cảm nhận được hơi thở của đối phương. Người Phi rất thơm. Tôi có thể nhìn thấy làn da mịn màng của cô, tay tôi lướt nhẹ vuốt ve cô. Đôi mắt người con gái này rất giống với mắt mèo, màu nâu, trong veo, ẩn chứa hơi hướng dục vọng.

Thế nhưng người cô ấy vẫn còn hơi cứng.

Tôi ôm lấy eo cô rồi kéo cô sát vào người, tôi nhẹ nhàng hôn lên môi. Miệng chúng tôi quấn lấy nhau. Bỗng dưng tôi cảm thấy đôi môi này, cái lưỡi thơm mùi tử đinh hương này quen quen, tôi nhớ lại cái đêm hỗn loạn đó. Tôi nhìn cô ấy, lại nhìn tiếp, rồi mỉm cười: “Là em có phải không?”.

“Đúng vậy.” Cô đặt tay lên vai tôi, cơ thể chúng tôi dính chặt vào nhau, chỉ cách nhau làn áo mỏng.

Không hiểu do tự nguyện hay cảm dỗ? Từ lúc đó ngọn lửa trong tôi bùng cháy. Tôi cởi áo của cô, rồi hôn lên cổ, lên xương bả vai của cô. Ngực cô tuy không lớn nhưng căng tròn kiều sa. Phi chỉ đặt tay lên cổ tôi, nhìn theo động tác của tôi. Tôi cảm nhận hơi thở cô gấp gáp dần. Các ngón tay tôi từ trên đầu của cô trượt xuống dưới, qua vùng bụng, mở cúc váy, lướt qua nội y tiến vào vùng êm ngọt của cô.

Đột nhiên cô nắm lấy tay tôi, nhìn tôi không nói, sau đó lại nhìn cơ thể mình. Chắc cô ấy sợ. Mà cô sợ thật. Tôi rút tay về, chúng tôi tạm ngưng trong giây lát.

Tôi chậm chậm cởi hết trang phục của cô, bế cô lên đặt trên giường. Sau đó tôi cởi áo choàng tằm ra. Khi thân thể tôi từ từ sát lại gần cô, cô bỗng ngồi bật dậy, đẩy vai tôi: “Để em ngắm anh một chút”.

Tay và ánh mắt của Phi nhẹ lướt qua cơ thể tôi, sau đó cô bỗng tiến lại gần rồi ngậm lấy đầu ngực tôi. Khi ấy, con người tôi bị ngọn lửa dục vọng thiêu đốt, cuối cùng tôi quyết định kết thúc khúc dạo đầu lãng mạn này. Tôi nôn nóng đi vào cô, dùng sức đẩy sâu vào trong cô. Nơi ấy của Phi đã ẩm ướt, êm ngọt sau những rung động.

Cuối cùng tôi đã thành công trong sự phấn khích cực đại. Tôi cảm thấy có thứ dịch lỏng âm ẩm chảy xuống, đó là máu của Phi. Cái ngăn vàng của Phi, là sự thật không thể tranh cãi. Khuôn mặt trẻ trung xinh đẹp của cô dường như đau đớn nhưng đôi mắt mèo thì vẫn nhìn thẳng vào tôi. Nhìn sâu vào trong mắt tôi, nhìn sâu vào tận linh hồn, khi tôi đạt tới đỉnh để giải phóng.

Khi đó tôi vốn định sẽ rút lui nhưng cô ấy lại kẹp chặt lấy cơ thể tôi, tôi nghĩ điều này có thể sẽ mang đến rất nhiều phiền toái cho cô nhưng rốt cuộc tôi chỉ thốt lên tên của cô: “Phi, Phi...”. Cô lại áp trán vào môi tôi rồi khẽ nói: “Suyt, suyt...”.

Lần làm tình này mang ý nghĩa rất quan trọng, trong ráng chiều, trong làn gió biển thoang thoảng hương hoa hồng, cả hai chúng tôi đều đạt được khoái cảm.

Cũng từ lúc đó, cô ấy là Phi của tôi.

Kiều Phi

Rất đau đớn. Thế nhưng không đau như trên phim ảnh hay sách báo đề cập, tới mức người phụ nữ phải bật khóc. Tôi không khóc. Nhưng tôi đã nhìn Trình Gia Dương, người đàn ông này không quá đam mê nhục dục nhưng cũng xứng danh là người thành thực kỹ năng. Từ khi bắt đầu cho tới khi kết thúc, tôi cảm thấy

người anh ấy luôn có mùi hạnh nhân. Tôi đau đớn, anh ấy khiến đầu óc tôi hỗn loạn, nhưng tôi vẫn nhớ lời chị Julia, nhìn vào mắt anh. Tôi có một mong ước viển vông, mong anh ấy sẽ vì lẽ đó mà nhớ tôi.

Sau đó, tôi vẫn chưa rời đi. Tôi tắm rửa trong phòng tắm còn Trình Gia Dương ngồi ở bên ngoài.

“Có đau lắm không?” Anh hỏi.

“Không.”

“Em có đói không?”

“Hơi hơi”. Tôi xoa xoa lưng mình.

“Em muốn ăn gì?”

“Em muốn ăn mì.”

“Em muốn anh gọi đồ ăn lên đây hay là chúng mình ra ngoài ăn?”

Tôi không nói gì. Bởi trước đó chúng tôi đã ngầm giao ước với nhau là sẽ không rời khỏi căn phòng này cho dù có chuyện gì đi chăng nữa.

Tôi hỏi lại: “Anh nói gì cơ?”

“À, không có gì, em thích ăn loại mì gì? Anh sẽ gọi lên. Thế còn nước hoa quả, em thích loại nào, dâu, xoài hay dưa hấu...?”

Anh chống chế sự lơ miệng của mình.

“Mì xào.” Tôi đáp lại, “thêm vào đó một quả trứng ốp lết, hai quả, hai quả đi”.

Lúc tôi đi ra, trên bàn đã bày rất nhiều đồ ăn. Lưng tôi vẫn mỏi, nhưng tôi không muốn anh nhận ra, tôi ngẩng đầu ưỡn ngực đi ra rồi thốt lên: “Ngon thật đấy!” Mì xào nóng hôi hổi, những quả trứng bên ngoài giòn tan bên trong thì mềm, còn có một lon nước ô liu nữa, cái này là dành cho tôi. Ngoài ra còn có một giỏ hoa quả, một chai rượu vang, lúc tôi ăn mì xào ngon lành thì Trình Gia Dương uống rượu vang và ăn sườn bò.

“Ngon không?”

Anh hỏi tôi.

Tôi gật đầu, cũng chẳng có thời gian trả lời nữa.

“Em có ăn hết được không?”

“Dù gì anh đã gọi rồi, em cũng nên tranh thủ.”

“Đừng miễn cưỡng bản thân quá nhé.”

Tôi cười rồi ngẩng đầu quay về phía anh hỏi: “Anh có muốn ăn không?”

Anh bỏ dao nĩa xuống: “Trông em ăn ngon thật đấy”.

Tôi đặt đũa xuống: “Em không ăn nổi nữa rồi”.

“Thế à? “ Anh tiến lại gần, ngồi xuống cạnh ghế của tôi, “Thế để anh thử một chút nhé!”.

Nói rồi anh dùng đũa của tôi gắp mì ăn.

“Cũng bình thường thôi”, anh nói, “chẳng ngon lắm”.

“Anh không ăn thì trả lại cho em, người ta đang ăn ngon lành.”

“Em không tin à?”

Một giây sau, Trình Gia Dương dùng miệng lấp đầy miệng tôi. Tôi có cảm giác anh đang mong có được mì trong miệng mình, tôi tự hỏi tại sao anh lại có thể nghĩ ra được phương thức gian xảo thế kia chứ. Thế

nhưng lưỡi của anh quả thật có sức hấp dẫn hút hồn, cứ linh hoạt đảo lên đảo xuống trong miệng tôi. Thật sai lầm khi trước đây tôi đã coi thường anh và luôn cho rằng mình là người có “nụ hôn chết người”.

Tôi cố gắng với tay vào chiếc giỏ hoa quả, lấy được hai quả dâu tây, lại cố sức để đẩy anh ra một khoảng nhỏ rồi nhanh chóng đút dâu tây vào miệng mình lần miệng anh.

“Như thế này dâu tây sẽ ngon hơn.”

“Lạ thật dâu tây lại có hạt.”

Những sự việc xảy ra sau đó, tôi không có ấn tượng sâu sắc nữa. Khi anh từ từ tiến vào, tôi đã bóp nát cả dâu tây lẫn xoài trong tay mình, lúc cao trào tôi còn làm rượu vang đổ tung tóe ra sàn.

Một thời gian sau, tôi vẫn nghi ngờ khi đó mình đã nghe nhầm, tôi nghe thấy Trình Gia Dương dụi đầu vào vai tôi nói: “Phi à, cảm ơn em”.

7. Chương 08

Chương 8

Kiều Phi

Trời nhá nhem tối, tôi rời khỏi khách sạn rồi bắt xe buýt về thành phố, trở về trường. Lưng vẫn còn đau, tôi co chân lại rồi tì cằm lên đầu gối. Xe cô đi lại men theo đường biển, tôi có thể nhìn thấy đường chân trời mờ mờ. Gió biển thổi vào mang theo những hạt cát nhỏ, trong lòng tôi không ngừng gọi tên một người, Trình Gia Dương, Trình Gia Dương.

Trình Gia Dương

Lúc Phi mặc xong quần áo chuẩn bị đi, tôi đã làm một việc hết sức ngu xuẩn. Thực ra tôi không hề có ý gì cả, tôi chỉ biết cô ấy đang rất cần tiền, nên đã rút ba nghìn tệ từ trong ví ra đưa cho cô.

Cô nhìn xấp tiền, rồi nhìn tôi. “Em đã nhận được tiền rồi”.

Tôi nói: “Không phải, cái này, anh...”. Kỳ thực tôi không biết nên nói gì vào lúc này nữa.

“Chừng này là cho lần quan hệ sau có phải không?”

Tôi gật đầu, gật rồi lại lắc đầu.

“Thôi mà, mua một tặng một.”

“Em đừng nói như vậy.” Tôi nói, tôi biết cô ấy sẽ không bao giờ nhận chỗ tiền này. Thế nhưng có một việc tôi rất muốn cho cô ấy biết. “Được ở cùng em, anh rất vui.”

“Em cũng vậy.” Nói rồi cô mở cửa.

“Nếu có chuyện gì khó khăn hãy tới tìm anh nhé.”

“Tạm biệt.”

“Tạm biệt.”

Sau khi cô ấy đi rồi. Tôi quay người lại nhìn, căn phòng lớn đến vậy đã bị chúng tôi quậy phá bừa bãi, chăn gối vứt lung tung, áo choàng tắm rơi cầu thả trên sàn, đã thế lại còn thấm đẫm rượu vang ban nãy đổ ra nữa chứ. Những quả xoài, dâu tây đẹp đẽ óng mượt bị dè bẹp, chất lỏng cứ chảy xuống từng giọt, từng giọt, thấm vào chiếc khăn trải bàn màu xanh da trời.

Trước mắt tôi lúc này hiện lên đôi mắt mèo của Phi, hiện lên vẻ rung động mãnh liệt của cô khi ngồi trên người tôi. Chúng tôi vừa mới đạt đến ngưỡng quên bản thân.

Thế mà lúc này, tôi vừa quay người lại, đã bắt đầu nhớ nhung.

Đường chân trời mờ nhạt ngoài cửa sổ, gió biển thổi tới mang theo những hạt cát nhỏ, trong lòng tôi không ngừng gọi tên một người, Phi, Phi.

Ngày hôm sau đi làm, tôi tập trung toàn bộ tinh thần để làm việc, sau khi dịch xong bản “Công hàm về dân tị nạn” của Liên Hợp Quốc, tôi đem tới văn phòng Chủ nhiệm nhờ ông soát lại. Nào ngờ tôi lại bị giao ột nhiệm vụ mới, ba ngày nữa sẽ cùng lãnh đạo Tổng công ty Dầu mỏ tới Canada một tuần. Mục đích của chuyến thăm là nghiên cứu thảo luận khả năng hợp tác về vấn đề khai thác dầu mỏ trên biển của hai nước. Lúc tôi ôm về một đồng tài liệu liên quan thì gặp chị Mã người làm công tác hậu cần cho văn phòng.

“Gia Dương à, hôm nay sắc mặt cậu tốt lắm đây.”

“Thế hả chị? Chắc do tôi qua em ngủ ngon.”

Người phụ nữ đã ngoài bốn mươi tuổi này vô cùng miễn cảm và tinh tường trước những dấu hiệu (dù rất nhỏ bé, nhưng không dễ giấu) trong chuyện đời tư của người khác. Chị nhìn tôi cười rất bí ẩn. Tôi nhìn chị rồi cũng cười mà không hiểu tại sao nữa. Cuộc sống của tôi từ trước tới giờ luôn gò bó, giữ kẽ, giờ đây lại chứa đựng một bí mật khiến tôi cảm thấy hài lòng.

Vừa vào văn phòng, đặt tài liệu xuống thì tôi nhận được một cú điện thoại.

Người gọi điện là bạn học thời cấp ba của tôi - Ngô Tiểu Bình. Anh chàng này tốt nghiệp cấp ba xong, không tiếp tục học nữa, tự mình mở một công ty du lịch nho nhỏ. Dường như cậu ta kinh doanh rất giỏi, theo như cậu ta nói thì cũng kiếm được kha khá.

Thực ra chúng tôi không hay liên lạc với nhau, anh chàng này rồi rít gọi điện cho tôi ba, bốn lần, ngại ngại mùi không có việc không tới nhà đây.

“Đại phiên dịch à, mình tìm cậu cả buổi chiều ngày hôm qua đây.”

“Không dễ dàng gì mới được nghỉ phép nên mình tắt máy.”

“Cậu có bận lắm không?”

“Cũng bình thường thôi. Hai ngày nữa mình phải đi công tác. Có chuyện gì à?”

“Ôi!” Vừa nghe tôi nói phải đi công tác, giọng cậu ta liền tỏ ra lo lắng, “Thế này thì phải làm sao đây? Thực sự mình đang có chuyện rất gấp. Mình khó khăn lắm mới giành được đoàn du khách lớn của Pháp tới thăm quan Trung Quốc trong nửa tháng, cậu có thể tìm giúp mình một phiên dịch tiếng Pháp cứng cứng một chút được không?”

Rất tự nhiên, tôi nghĩ ngay tới Kiều Phi.

“Thế cậu định trả thù lao thế nào?”

“Một ngày năm trăm tệ, khách còn cho tiền bo nữa. Tính sơ sơ cả chuyến thế nào mà chẳng kiếm được một, hai hay ba vạn gì đó. Bao ăn bao ở.”

“Thế đoàn khách Pháp của cậu khi nào tới nơi?”

“Sau mười lăm ngày nữa, anh bạn à, cậu phải tìm nhanh nhanh ình đây nhé.”

“Mình sẽ cố gắng trả lời cậu sớm.” Tôi đáp lại.

Ngày hôm qua, khi chúng tôi nằm trên giường nghỉ ngơi, tôi đã hỏi cô ấy nghĩ hè muốn làm gì không, cô ấy nói muốn tìm một công việc, có thể kiếm được một chút tiền.

Dẫn đoàn du lịch là một công việc làm thêm khá tốt, tuy có hơi vất vả nhưng đối với sinh viên như Kiều Phi đang học tập tại trường thì đây là một cơ hội rèn luyện rất tốt.

Tuy nhiên vấn đề là, hôm qua, khi cô ấy rời khỏi phòng, chúng tôi đã giao hẹn với nhau sẽ xóa bỏ mọi việc xảy ra trong ngày khỏi ký ức. Bước ra khỏi căn phòng đó, liệu cô ấy còn muốn gặp lại tôi nữa không?

Tôi lại chuyển ý nghĩ sang hướng khác, dù không tính tới những vấn vương trong buổi chiều hôm qua dù gì chúng tôi cũng là bạn cùng trường, lại từng làm việc với nhau, cho nên nếu tôi có giới thiệu việc làm thêm cho cô ấy thì cũng là chuyện rất bình thường.

Nghĩ như vậy, khiến tôi thanh thản hơn nhiều, đột nhiên tôi nhớ ra mình không có số điện thoại của cô. May mà lúc này vẫn chưa nghỉ hè, tôi tìm số điện thoại kí túc xá nữ khoa Pháp. Khi điện thoại kết nối, tim tôi bỗng đập loạn xạ.

Không hiểu có người đàn ông nào sốt sáng như tôi không?

Không có ai nghe máy.

Cả buổi sáng, trước khi ăn cơm tôi đã gọi điện ba lần nhưng vẫn không có ai nhấc máy. Tôi nghĩ thầm thật vô lý, cho dù cô ấy không có trong phòng thì cũng phải có bạn cùng phòng chứ. Mình có nên đi tìm cô ấy không? Ý nghĩ đó chợt thoáng qua trong đầu tôi, tôi biết nếu lúc này gặp lại, chúng tôi sẽ rất gượng gạo, tất nhiên sẽ chẳng có chuyện gì khác xảy ra cả.

Mà thôi đây cũng không phải chuyện gấp lắm, mình nên đợi một thời gian nữa, chẳng phải đoàn khách Pháp của Tiểu Bình phải mười lăm ngày nữa mới tới kia mà.

Tối nay bố mẹ tôi về tới nhà. Chúng tôi cùng nhau ăn tối, bố hỏi tôi tình hình công việc thế nào? Tôi lần lượt trả lời hết còn thông báo là ba ngày nữa sẽ đi Canada. Bố không hỏi gì thêm nữa, mẹ cười nói: “Bố mẹ đã hỏi thủ trưởng của con rồi, ông ấy nói con làm việc rất tốt”.

Đây là thói quen cũ của họ, từ khi tôi mới học tiểu học, thư ký của bố tôi tới thăm giáo viên chủ nhiệm lớp tôi theo định kì, hỏi han về tình hình học tập của tôi. Rõ ràng là kéo dài tới tận bây giờ.

“Ngày mai cơ quan con có việc gì không?” Mẹ tôi hỏi.

“Con không có nhiệm vụ phiên dịch nào cả.”

“Mẹ và bố con mới về, bố mẹ rất nhớ con, hay là mai cả nhà ta cùng đi đánh golf đi?”

“Không có nhiệm vụ không có nghĩa là không có công việc, mẹ ạ.” Tôi đáp lại.

“Sao lại không có công việc? Con làm phiên dịch cho bố chẳng phải là công việc đó sao?” bố tôi nói, “Ngày mai bố hẹn một số người bạn Benin, con làm phiên dịch cho bố nhé”.

Tôi chẳng nói gì thêm. Bố tôi xuất thân là phiên dịch cao cấp tiếng Pháp, sau khi thăng chức thì có phiên dịch chuyên nghiệp thấp tùng.

Ngày hôm sau tôi gặp những ông bạn da đen của bố ở sân golf, mới gặp nhưng tôi đã nhận thấy họ thật khác biệt, họ mặc quần áo đi giày hàng hiệu, lại còn nói giọng Pháp không lẫn vào đâu, không hề có chút âm lưỡi của người Châu Phi. Một ông còn đeo chiếc nhẫn kim cương to như con bài mặt chược. Tôi với bố vừa đánh golf với họ vừa nghiên cứu thảo luận về việc khai thác mỏ than tại Benin. Trên thảm cỏ xanh biếc mỡ màng, chúng tôi đi rồi lại dừng để đánh bóng.

Tôi chẳng có tâm trạng làm việc, thái độ hờ hững, bố nhìn tôi vài lần không nỡ nổi câu trước mặt người nước ngoài nên đành tự ứng phó một mình.

“Trước ngày hẹn công trình lần trước các ngài đã trả dự toán, tôi nghĩ có thể ép xuống hai triệu đô, tôi thử nghiệm xem tình hình thế nào thì tính sau.”, bố tôi nói.

“Hai triệu đô bản thân tôi đã từng cầm trong tay rồi, ngài đừng có đùa nữa.” Ông da đen kia đáp lại thái độ rất thần nhiên.

“Ngài cầm tới hai triệu đô, vậy vốn sau này sẽ thế nào?”

Tôi biết bố vốn làm ăn riêng. Những quan chức như ông không hiếm ở thành phố này, họ biết lợi dụng quyền lực và những mối quan hệ của mình để kiếm lợi riêng.

Nhưng lúc này nghe thấy con số lớn như vậy phát ra từ miệng họ, bỗng dưng tôi cảm thấy thật giả dối. Tôi nhớ tới một người tuy phải vất vả kiếm tiền nhưng đáng vẻ vẫn rất vui.

Tôi lại gọi điện tới phòng cho cô ấy nhưng vẫn không có ai nhấc máy.

Tôi nói với bố: “Bố à, con có chuyện phải đi đây”.

Bố tôi nhìn tôi, ánh mắt nghiêm nghị: “Con đi đâu? Làm gì?”.

Tôi đáp lại: “Chuyện riêng ạ”.

Tôi cũng chẳng đợi ông đồng ý nữa.

8. Chương 09

Chương 9

Trình Gia Dương

Tôi về trường hỏi thăm phòng của Phi, tôi còn nhờ cô phụ trách ở tầng dưới ký túc gọi qua điện thoại nội bộ nhưng vẫn không có ai nghe máy. Tôi đã có phần lo lắng liền hỏi cô phụ trách: “Bây giờ đã nghỉ hè chưa ạ?”.

“Thực ra chưa chính thức nghỉ hè, nhưng sau khi thi xong học sinh cũng có thể rời trường được rồi. Mà cháu tìm ai thế?”

“Kiều Phi khoa Pháp ạ.”

“Kiều Phi về nhà rồi.” Người nào đó đứng đằng sau tôi nói.

Tôi quay đầu lại thì thấy hai cô gái với mái tóc ướt, chắc là mới đi tắm về. Vừa nhìn thấy tôi cả hai cô đều gật đầu “Chào anh!”.

“Sao cô ấy lại về nhà chứ? Mà cô ấy về lúc nào vậy?”

“Sáng thứ Hai hôm qua.” Sự hiểu kỳ lộ rõ trong mắt hai cô gái.

“Ôi, biết làm thế nào bây giờ?” Tôi nghĩ ra một lí do có thể hỏi thăm địa chỉ của cô ấy, “tiền thù lao phiên dịch lần trước của cô ấy vẫn còn ở chỗ anh, hai em có biết địa chỉ nhà cô ấy không? Anh muốn gửi cho cô ấy”.

“Tôi có, chỗ tôi có.” Cô quản lý ký túc nói, “trong bản đăng ký ở kí túc xá”.

Tôi chép lại địa chỉ, Phi sống tại thành phố công nghiệp nặng ở Đông Bắc, nhìn kỹ địa chỉ tôi nhận thấy dường như thiếu một cái gì đó. “Nhà cô ấy không có điện thoại hả cô?”

“Ừ, cô ấy không lưu lại số điện thoại nhà.”

Giờ đã là mười một giờ trưa thứ Ba, lúc này cách thời điểm Phi rời khỏi khách sạn một ngày rưỡi, còn cách thời điểm tôi đi Canada hai ngày nữa. Hai tiếng sau, tôi đã ngồi trên máy bay đi Thẩm Dương.

Tới Thẩm Dương tôi định chuyển sang đi tàu, nhưng lại chưa có chuyến tiếp theo, nên tôi đành phải đi xe buýt đường dài. Tôi phải ngồi chật chội tận ba tiếng đồng hồ đồng thời còn phải chịu đựng mùi hôi nồng nặc khó chịu của những người buôn bán nhỏ, tới Thẩm Dương nhập hàng nữa. Trời nhá nhem tối tôi mới tới được thành phố nơi Phi sinh sống.

Đây là thành phố gang thép nổi tiếng. Do nhu cầu vận chuyển nên bến xe được xây dựng bên cạnh nhà máy gang thép. Tôi vừa xuống xe, quay lại thì nhìn thấy một dãy lò luyện thép màu đỏ đen đứng sừng sững trong ráng chiều.

Quãng đường dài khiến tôi mệt mỏi rã rời, tôi muốn tìm một quán cơm ăn chút gì đó, nhưng nghĩ đến việc mình vẫn chưa biết nhà Phi ở đâu, tôi đành tạm gác ý muốn đó lại.

May mà địa chỉ nhà cô ấy không quá rắc rối. Tôi gọi taxi đến đó. Đây là khu chung cư xây theo kiểu chung bếp vào khoảng giữa thập kỷ Tám mươi, màu sơn đỏ bên ngoài đã trở nên loang lổ theo thời gian. Tôi tìm tới nhà số hai, tầng năm của dãy thứ ba. Tôi gõ cửa khoảng nửa tiếng rồi mà chẳng thấy động tĩnh gì cả.

Cho tới khi cửa nhà hàng xóm bật mở, một người đàn bà trung niên bước ra, đầu tiên bà ta quan sát tôi từ đầu tới chân sau đó mới nói: “Cậu gõ gì mà gõ, nhà họ có ai ở nhà đâu”.

Tôi sưng người một lát rồi hỏi lại: “Đây là nhà họ Kiều có phải không ạ?”.

Người đàn bà đó không trả lời câu hỏi của tôi, nhưng những lời của bà đã khích lệ tôi rất nhiều: “Con bé Phi Phi chắc phải một tiếng nữa mới về nhà”.

“Có phải là cô bé đó đang học ngoại ngữ phải không ạ?”

“Chỗ chúng tôi còn có ai nữa chứ?”

Tôi còn muốn hỏi thêm cô ấy đã đi đâu nhưng người phụ nữ kia đã đóng cửa rồi.

Tốt rồi, ít nhất mình đã không tìm nhầm. Mãi tới lúc này tôi mới cảm thấy đói, tôi bèn đi ăn chút gì đó, nhân tiện chờ cô ấy về.

Không thể đi quá xa, tôi ăn mì tại hiệu mì gần nhà cô ấy. Lúc đi ra tôi nhìn thấy một phụ nữ trung niên bán thuốc lá. Do quá mệt mỏi tôi muốn hút một điếu, trong sạp thuốc của bà chẳng có loại nào ngon cả. Tôi nói: “Cháu lấy Đại hội đường Nhân dân”.

Bà ta liền chỉ vào bao thuốc Bầy con sói.

Tôi nhìn lại bà ta, sau đó tự mình lấy một hộp Đại hội đường Nhân dân từ sạp thuốc của bà.

Không chờ tôi hỏi, người phụ nữ kia đã cười rồi dùng tay ra dấu mười hai tệ.

Tôi châm một điếu, rồi trở về tầng dưới khu nhà của Phi, ngồi trên ghế đá. Lúc này trời đã tối hẳn, tôi nhìn đầu điếu thuốc lập lòe cháy từng hồi, rồi lại nghĩ mình đang ngồi tại một góc trong một thành phố hoàn toàn xa lạ, tất cả chỉ là vì cô gái này. Cách đây không lâu tôi đã cùng cô gái đó tận hưởng niềm hoan lạc của cuộc mây mưa.

Có người đang bước tới, mờ mờ ảo ảo, dường như là bóng của Phi, tay cô ấy đang cầm thứ gì đó, mà không chỉ có một mình cô ấy.

Tôi đứng dậy tiến về phía cô.

Bên cạnh cô ấy là người phụ nữ bán thuốc ban nãy, Phi xách hộ bà hộp thuốc. Cô mặc bộ áo liền váy màu xanh da trời, mái tóc đen được buộc gọn đằng sau, càng làm nổi bật khuôn mặt nhỏ nhắn không phấn son, trông cô ấy giống như nữ sinh cấp ba.

Cô đi ngang qua tôi. Cô nhìn tôi nhưng do trời tối nên cô không nhận ra.

Tôi khẽ gọi: “Phi”.

Cô ấy dừng bước, quay đầu lại: “Trời ạ! Em không thể tưởng tượng nổi đó lại là anh”.

Kiều Phi

“Đúng, đây là nhà em, căn phòng này là do bà con hàng xóm cho. Đây là mẹ em, mẹ em bị câm điếc. Bố em cũng vậy, cũng bị câm điếc. Do vậy nhà em không lắp điện thoại. Bố em nằm viện rồi, em vừa từ bệnh viện Thẩm Dương về sau ca phẫu thuật nối van tim của bố, ban nãy là em tới thăm bố.”

“Đúng vậy, chính vì việc này mà em rất cần tiền.”

“Đâu có, không có gì đâu, em vẫn rất khỏe mà. Có thể nào đi nữa cũng chẳng sao đâu.”

“Em nhớ bố mẹ nên về thôi.”

“Thế à? Anh tìm em mãi ư?”

“...”

“Có chuyện gì không anh?”

“Ồ.”

“Em cũng không chắc nữa, em chưa từng làm hướng dẫn viên du lịch bao giờ.”

“Có thể kiếm được bao nhiêu tiền hả anh?”

“Cũng có thể em nên thử xem sao. Mà tiền học phí kỳ sau cũng vẫn phải nộp kia mà.”

“Anh cho em số điện thoại của công ty du lịch đó nhé. Được, em sẽ liên lạc với họ.”

“...”

“Sao anh lại tìm được tới đây? Anh có mệt lắm không?”

Trình Gia Dương

Mẹ Phi bưng nước sạch tới cho tôi, Phi vừa đứng cạnh tôi nói chuyện, vừa rút từng bao thuốc trong túi thuốc của mẹ ra hong khô. Trước đây tôi rất tò mò không hiểu Phi xuất thân từ một gia đình như thế nào. Cô ấy có năng khiếu ngoại ngữ bẩm sinh, tính cách lại cởi mở, hoạt bát, hơn nữa lại có nhan sắc mặn mà.

Thế nhưng những gì tôi nhìn thấy lúc này là căn nhà nhỏ chưa tới năm mươi mét vuông, trừ nhà bếp, nhà vệ sinh và hành lang thì còn hai căn phòng nữa, một lớn một nhỏ. Căn phòng lớn cũng chưa tới mười mét vuông, đồ đạc trong nhà tuy sạch sẽ nhưng đều rất cũ, cả căn nhà chẳng có sự tu sửa nào.

Phi rất thành thực thủ ngữ, thông báo ẹ biết tôi là bạn học của cô ấy.

Tôi nhìn bức ảnh chụp chung của cô và bố treo trên tường. Lúc đó cô còn rất nhỏ, tay đang cầm một quả táo nhựa màu đỏ rực, cười rạng rỡ, trông cô rất giống bố.

Sau khi biết được mức thù lao sẽ được nhận, với công việc ở công ty du lịch cô ấy có hứng thú hẳn lên. Tôi đưa số điện thoại của Tiểu Bình cho cô, cô liền đặt trong sổ ghi chép.

Cô ấy nói: “Em đun nước cho anh, anh tắm rửa một chút sau đó nghỉ lại đây nhé”.

Tôi lại gật gật đầu, không biểu lộ gì cả nhưng thật ra trong lòng rất vui.

Trong nhà vệ sinh, Phi dùng một tấm gỗ che hố đại tiện, cô ấy đem bình nước sôi cùng chiếc chậu nhựa con màu xanh da trời đặt vào trong. Sau đó nói với tôi: “Đây là chậu rửa mặt của em, anh pha nước đi, đừng để bị bỏng đấy nhé!”.

Tôi gội đầu, tắm rửa qua loa, cảm thấy sảng khoái hẳn. Lúc tôi đi ra, Phi đã giặt áo phông và quần cho tôi rồi, phơi trên sân thượng.

Khi cô bước tới đặt khăn khô lên đầu tôi, tôi cứ tưởng cô lau giúp mình.

Cô nói: “Hôm nay anh ngủ trong phòng em, em ngủ cùng mẹ”.

Tôi hỏi lại: “Anh không làm phiền em đấy chứ?”.

“Không có gì. Sao anh không đi làm mà lại tới đây? “

“Ban nãy anh đã nói với em rồi mà, anh sợ em xảy ra chuyện gì.”

Cô ấy cười: “Người khiến em xảy ra chuyện vẫn chưa chào đời đâu”.

“Mai anh phải về rồi, ngày kia anh đi Canada công tác.”

Phi nhìn tôi trù mến nói: “Vậy anh mau ngủ sớm đi, mai em tiễn anh”.

Sáng hôm sau khi tôi tỉnh dậy, Phi và mẹ cô ấy đã chuẩn bị xong bữa sáng. Sữa đậu nành, quẩy, giá trộn, trứng ốp lết. Mẹ của Phi lấy trứng cho tôi, trứng vừa miệng, rất ngon. Sau đó cả ba người chúng tôi cùng rời khỏi nhà. Mẹ cô ấy đi bày hàng bán, Phi tiễn tôi ra ga Thẩm Dương.

Lúc tôi mơ mơ màng màng ngồi trên tàu, nhìn cảnh vật vụt qua bên ngoài cửa sổ, những điều được nhớ tới về những ngày vừa qua khiến tôi thẫn thờ kinh ngạc.

Đây hoàn toàn không phải là nhìn cảnh nhớ tới người.

Buổi chiều hôm đó, trái tim tôi bị Minh Phương xuyên thủng một lỗ lớn, cơ duyên trùng hợp, người bù đắp cho tôi lại là Kiều Phi. Cuộc sống cô gái này khác tôi một trời một vực. Cô ấy không giống tôi, cũng chẳng giống những người tôi quen, cô ấy đã tạo nên một cơn chấn động mạnh mẽ trong tôi. Tới lúc này lỗ thủng của trái tim tôi đã được vá lành, thậm chí cô ấy còn chiếm trọn trái tim tôi.

Trong tâm trí tôi chỉ có hình bóng cô, khi rời khỏi đó tôi thực sự không yên tâm, cuối cùng tôi cũng cất tiếng hỏi: “Em sẽ không tới Khuynh Thành nữa chứ?”

“Vâng.”

Cô vẫy vẫy tay về phía tôi, mái tóc đen bị gió thổi tung, giống như cánh buồm trong gió.

9. Chương 10

Chương 10

Kiều Phi

Tôi đã mất rất nhiều thời gian giải thích ẹ nghe làm thế nào tôi kiếm được món tiền lớn đó. Tôi dùng thủ ngữ nói: “Thầy cô và bạn bè quỳn góp giúp con một ít, còn bình thường con đi làm thêm cũng kiếm được đôi chút, mẹ không tin con à? Con học rất tốt, con còn làm hướng dẫn viên du lịch ở Bắc Kinh, làm cả phiên dịch nữa nên cũng kiếm được mẹ ạ. Mẹ có nhìn thấy anh vừa đi ban này không? Anh ấy rất tốt, cho con mượn rất nhiều tiền, còn giúp con tìm việc.

Lúc tôi đi, mẹ tôi đưa tôi một túi trứng kho lá trà. Tôi đi tàu tới Thẩm Dương, từ đó lại bắt tàu về Bắc Kinh, mất một ngày rưỡi.

Đã thực sự nghỉ hè, nhưng trong trường vẫn còn một số sinh viên không về quê. Trong kí túc xá Ba Ba vẫn ở lại để cùng ôn tập thi thạc sĩ với bạn trai mình.

Tôi nghỉ ngơi một ngày, sau đó gọi vào số điện thoại mà Trình Gia Dương đưa cho. Người nhắc máy là nam giới, khi nói chuyện cố nhấn mạnh vào âm uốn lưỡi, ngữ âm điển hình của người Bắc Kinh.

“Xin hỏi chỗ anh đang cần hướng dẫn viên du lịch tiếng Pháp phải không ạ? Trình Gia Dương cho em số điện thoại của anh.”

“Ái chà chà, cuối cùng thì em cũng đã gọi điện tới, anh cứ tưởng em mất tích rồi. Em tới công ty anh đi, anh muốn nói chuyện với em một lát.”

Tôi tìm đến chỗ công ty du lịch đó, tận mắt nhìn thấy bạn của Trình Gia Dương - Ngô Tiểu Bình. Khi gặp tôi, anh ta tỏ vẻ nghi ngờ: “Em bao nhiêu tuổi rồi? Đã tốt nghiệp cấp ba chưa?”

“Em hai mốt tuổi” Tôi nói thêm một tuổi. “Là sinh viên năm thứ ba, cuối năm thứ ba.”

“Anh nhờ Trình Gia Dương tìm giúp một phiên dịch thành thạo, thế mà thằng cha lại làm thế này với anh.”

“Anh chưa nghe em nói tiếng Pháp, thế thì làm sao biết em có thành thạo hay không? Anh lấy bất kỳ một bản thuyết minh cho khách, em sẽ dịch miệng ngay tại chỗ cho anh.”

Tôi đoán chắc anh ta một chữ tiếng Pháp bẻ đôi cũng không biết lại định nấn gân mình.

Anh ta liền cười hì hì đáp lại: “Được rồi, cô bé à, thôi thì nể mặt Trình Gia Dương, anh tin em vậy. Anh chàng đang ở Canada nhưng đã gọi điện cho anh mấy lần hỏi về việc em đã tới chưa đấy. Anh sẽ bảo nhân viên lấy tài liệu cho em, những từ ngữ tối thiểu như đưa khách đi sân bay, đi nhà hàng đối với em chắc

không có vấn đề gì đúng không? Tới địa điểm nào là lại có hướng dẫn viên bản địa đi cùng, chắc cũng không khó khăn lắm đâu”.

Đoàn du lịch Pháp này sẽ ở Trung Quốc mười lăm ngày, tuyến du lịch Bắc Kinh - Tây An - Thành Đô - Côn Minh - Quế Lâm - Thượng Hải, sau đó từ Thượng Hải xuất cảnh về nước.

Tôi mua đủ thực phẩm và nước rồi bắt tay ngay vào việc xem Tiếng Pháp giao tiếp thông dụng và bản thuyết minh. Đây là việc làm thêm đứng đầu tiên của tôi, không những thế Trình Gia Dương còn nói thu nhập cũng khá, không thể cho phép bản thân lười biếng được.

Trước khi đoàn khách du lịch tới, tôi cùng Ba Ba đi mua đôi xăng đan đế mềm, rồi lại đứng trước gương tập cười, để lộ hàm răng trắng bóng: “Soyez les bienvenues en Chine!” (Chào mừng tới Trung Quốc).

Ngày thứ hai tôi đón đoàn khách du lịch hơn ba mươi người gồm cả nam lẫn nữ, trạm đầu tiên là tới quán Toàn Tụ Đức ăn món vịt quay nổi tiếng, chú ngồi cùng bàn với tôi ăn tới hơn hai mươi cái bánh cuốn thịt vịt, sau đó chỉ món nước chấm rồi hỏi: “Tương màu sô cô la kia làm bằng nguyên liệu gì vậy?”.

Tôi hỏi người phục vụ, anh ta trả lời: “Được làm bằng bột mì chế biến đặc biệt”.

Sau khi dịch xong tôi mới phát hiện cụm từ “chế biến đặc biệt” thực sự rất hữu hiệu, thích hợp để giải thích mọi vấn đề liên quan tới lĩnh vực ăn uống.

Chúng tôi đi tham quan Cố Cung. Đúng vào mùa du lịch nên các đoàn khách du lịch hối hả nối đuôi nhau, tôi vừa giới thiệu từng thắng cảnh vừa tập hợp khách để đảm bảo không để lạc bất kỳ một vị khách nào. May mà tôi đều làm tốt những việc đó. Tôi đã học thuộc hết những bản giới thiệu các di tích. Khi đoàn tham quan cung điện và viện bảo tàng, tuy đôi lúc tôi nói không được lưu loát lắm nhưng cơ bản đã hoàn thành việc truyền tải chính xác thông tin, những người nước ngoài tấm tắc khen hay khi tôi giới thiệu về nền văn minh huy hoàng của Trung Hoa cổ đại.

Hai ngày tiếp theo tôi dẫn đoàn tham quan Thập Tam Lăng, Thiên Đàn, Trường Thành, Bát Đạt Lĩnh. Tới Thập Tam Lăng gặp một đoàn du khách Pháp khác, hướng dẫn viên là một anh chàng, anh ta cứ leo đèo đi theo đoàn của tôi. Lúc tôi cho khách chụp ảnh tự do, anh ta tiến tới chỗ tôi hỏi: “Cô bé mới làm hướng dẫn viên à?”.

Tôi đã từng học ở thành phố này hai năm, từ đó tới giờ tôi vẫn không hề có ấn tượng tốt với khẩu âm uốn lượn địa phương, cùng với những người bản địa mày râu nhẵn nhụi nơi đây. Tôi uống một ngụm nước khoáng rồi đáp lại: “Đúng vậy”.

“Anh nhận ra ngay. Hôm qua, lúc ở Cố Cung anh đã nhìn theo em suốt.”

Tôi lườm anh ta một cái. Phần lớn đàn ông ở cái thành phố này đều cho rằng mình biết tuốt.

“Anh biết cái gì thế?”

Tôi lại nhấm một ngụm nước nữa.

“Anh thấy em nói vấp vả quá, chắc mệt lắm hả?”

Thật không thể nào đoán được lời nói của anh ta mang ý tốt hay ý xấu nữa.

“Xin hỏi anh làm công việc gì? Anh không hướng dẫn cho khách à? Anh làm như thế mà cũng đòi dẫn khách hả?”

“Em giận gì chứ? Nội dung giới thiệu đều có trong sách hướng dẫn, bên cạnh vật trưng bày chẳng phải còn có cả Tiếng Anh rồi sao? Cứ để bọn người nước ngoài đó tự xem, anh đây chỉ muốn dạy cô em cách tiết kiệm sức thôi mà.”

Người này thật khiến tôi không thể nén giận được nữa: “Anh cứ leo đèo theo đoàn của tôi, mục đích là để khách của anh có thể nghe được lời tôi giới thiệu, còn bản thân thì tiết kiệm sức lực chứ gì.”

Anh ta cười hì hì.

“Ôi chao mẹ ơi, khó chịu quá đi mất.” Tôi dùng tiếng Đông Bắc nói, tôi luôn cảm thấy tiếng của quê hương mình thật hay, rất thích hợp để chửi người khác. Tôi dẫn đoàn đi nhanh, để cắt luôn cái đuôi khó chịu kia.

Đây là thành phố lớn đang trong quá trình quốc tế hóa, những anh tài ngoại ngữ ở khắp mọi nơi không hèn mà gặp.

Buổi tối trước hôm xuất phát đi Tây An, tôi dẫn đoàn tới Vương Phủ Tỉnh ăn bữa ăn nhẹ. Đầu phố có hai quán thịt xiên rán, những người nước ngoài nhìn thấy những con ve trên xiên nướng nên hiếu kỳ dừng lại xem.

Anh đầu bếp rất nhanh nhẹn, nhìn thấy người da trắng liền chào: “Hello.”

Người Pháp đó chỉ cười.

Anh đầu bếp ngay lập tức nói: “Salut”, từ này chính là “hello” trong tiếng Anh.

Người Pháp đó rất vui liền luôn miệng nói: “Salut. Salut.”

Người Pháp chỉ vào con ve hỏi: “Quoi?”. (Cái gì đây?)

Anh đầu bếp: “Cigale”. (Con ve.)

Người Pháp lại hỏi: “Comment manger?”. (Ăn như thế nào?)

Anh đầu bếp: “Fried”. (Chiên.)

Rồi giơ ngón cái lên: “Parfumée”. (Thơm lắm!)

Những người Pháp lúc này đã rất tò mò, họ đếm số người muốn ăn rồi gọi hai mươi xiên, và thêm một số xiên thịt khác nữa, anh đầu bếp vui mừng thu tiền, tiếp tục rán.

Tôi nghĩ thầm trong bụng, đúng là anh hùng không ra làm quan thì lui về ở ẩn.

Hai ngày do cố gắng làm việc, họng tôi vừa đỏ vừa rát, tôi nhớ lại lời của gã đàn ông hôm trước, có lẽ mình nên có biện pháp để làm biến.

Tới Tây An, đón chúng tôi là hướng dẫn viên bản địa khoảng trên dưới bốn mươi tuổi. Tạm thời tôi có thể nghỉ ngơi đôi chút được rồi. Tiếng Pháp của người đó rất chuẩn, sau đó tôi mới biết anh là giảng viên tại Học viện Ngoại ngữ ở Tây An. Nhưng do đãi ngộ đối với giảng viên của học viện không tốt lắm, trong khi Tây An lại là thành phố có ngành kinh tế du lịch chủ đạo nên anh tìm việc làm thêm, cơ hội vừa nhiều lại vừa có thêm thu nhập cho gia đình.

Đi theo giảng viên này, tôi lại học thêm được một chiêu mới.

Khách sạn chúng tôi ở rất nhiệt tình, đã tổ chức một bữa “Tiệc bánh sủi cảo” để tiếp đãi những người bạn quốc tế. Trước bữa tiệc, đầu bếp chính của khách sạn đích thân giảng giải cho các vị khách quốc tế cách gói bánh sủi cảo. Ông ta vừa làm vừa hướng dẫn, đương nhiên, hoàn toàn bằng tiếng Trung.

“Xin mọi người hãy nhìn, đầu tiên chúng ta nhồi bột, xong sau đó cắt thành những miếng nhỏ đều nhau, rồi dùng chày cán bột trong tay quý vị, cán thành những miếng nhỏ hình tròn, sau đó chúng ta cho nhân vào, không quá nhiều hay quá ít, sau đó chúng ta dùng tay khép miệng bánh lại, tay chúng ta nên chấm một chút nước sạch để khép miệng bánh thật chặt, có thể tạo thành hình sóng, hoặc hình cánh hoa, tùy theo sở thích của mình.”

“Sủi cảo là loại bánh truyền thống của người Trung Quốc, tục ngữ có câu: Đứng không lộn ngược, ngon không gì bằng sủi cảo...”

Tôi hơi lo lắng cho vị giảng viên này. Nhưng chỉ thấy anh uống một ngụm nước khoáng, sau đó dịch qua quýt cho các du khách Pháp như sau: “Sủi cảo là món ăn truyền thống mà người Trung Quốc thích ăn nhất. Vừa rồi mọi người đều đã nhìn thấy sự phụ biểu diễn rồi phải không? Mọi người cứ làm giống như ông ấy thì có thể gói được sủi cảo ngon, chú ý rửa tay trước khi gói nhé.” Anh ta nhìn tôi, chớp chớp mắt nói: “Nói nhiều họ cũng chẳng hiểu”.

Tôi đồng tai lắng nghe, nội dung dịch các đoàn khách Anh, Nhật, Hàn, Nga... ở bên cạnh cũng chẳng nhiều hơn. Lúc đó tôi thật sự rất vui, cho rằng mình đã học được một kinh nghiệm, học được kỹ năng ứng phó với những từ khó không thể dịch chuẩn được.

Rời khỏi Tây An, cả đoàn đi Thành Đô, Côn Minh, cả chặng đường không ai nói gì, hướng dẫn viên bản địa ở hai địa điểm này giống với vị giảng viên đại học kia, họ rất giỏi xuất chiêu, chẳng tốn công sức chút nào cũng kiếm được rất nhiều tiền bo.

Tới Quế Lâm, thì xảy ra chuyện. Chúng tôi xuống máy bay, hướng dẫn viên bản địa hôn hử tiến về phía chúng tôi nói: “Hallo!”.

Tôi thắc mắc: “Anh nói gì vậy? Phải là bonjour chứ”.

Anh ta sững người: “Không phải đoàn khách Đức à?”.

“Pháp.”

Chúng tôi nhìn nhau không nói gì, những người nước ngoài kia vẫn đang bận rộn lấy hành lý.

“Anh có thể tìm gặp một hướng dẫn viên bản địa tiếng Pháp được không?”

“Không thể nào, bây giờ đang là mùa du lịch, đã phải đi hết rồi.”

Tôi ngả ngửa, bản giới thiệu những danh lam thắng cảnh tại Quế Lâm tôi chưa xem chút nào cả.

“Anh có thể tìm cho em chút tài liệu được không? Dù gì thì em cũng phải chuẩn bị đôi chút mà.”

“Được, anh về lấy ngay đây, tối nay anh sẽ đem tới phòng khách sạn cho em.” Nói rồi anh ta nhanh chóng biến mất dạng, không biết còn đi làm thêm ở chỗ nào nữa.

Một thân một mình ở thành phố, ngoài bản thân mình ra không được tin bất kỳ ai nữa. Nếu không biết điều đó tôi đã không sống nổi tới ngày hôm nay. Cho tới khi rời khỏi Quế Lâm, tôi vẫn không thấy mặt mũi anh chàng tiếng Đức kia đâu.

May mà chúng tôi chỉ dừng lại ở Quế Lâm một ngày, vừa về tới khách sạn tôi đã bò ra tìm tài liệu du lịch trên mạng, nhanh chóng học thuộc, chuẩn bị sơ sơ.

Lần này, tôi đã tích lũy được chút ít kinh nghiệm để tiết kiệm sức. Trước khi bắt đầu tham quan, tôi mời hướng dẫn viên đi tích giới thiệu bằng tiếng Anh tương đối chậm cho khách nghe, tiếng Anh của người Pháp rất tốt, họ đều hiểu được. Thỉnh thoảng có chỗ nào thực sự không hiểu mới hỏi tôi, mặc dù đêm trước tôi đã chuẩn bị rồi nhưng vẫn hỏi thêm hướng dẫn viên, cuối cùng cũng vượt qua được sự cố.

Đúng vào lúc tôi tưởng có thể thở phào nhẹ nhõm, hóa hiểm thành yên thì lại bất ngờ xảy ra chuyện.

Đêm hôm trước khi đi Thượng Hải, để đề phòng tình huống tương tự có thể xảy ra ở Thượng Hải, tôi ôm đống tài liệu nằm trên giường đọc trước. Bỗng dưng có người hối hỏ gõ cửa phòng tôi. Tôi vội vàng mở cửa thì hóa ra là người đàn ông ăn liền một lúc hai mươi cái bánh cuốn thịt vịt. Ông ta đứng ở bên ngoài, một bên mặt sưng vù, run bần bật hỏi tôi: “Tôi có làm phiền cô không? Răng tôi đau quá, không chịu nổi nữa rồi. Tôi muốn đi bệnh viện khám răng”.

Tôi khoác vội áo rồi đi cùng ông ta đi ra ngoài, tới bệnh viện gần nhất chúng tôi liền đăng ký khám nha khoa.

Bác sĩ thấy bệnh nhân là người nước ngoài nên rất nhiệt tình, sau khi kiểm tra cẩn thận xong xuôi, bắt đầu nói rõ bệnh tình.

Nửa đêm rồi, trời đất vạn vật đều nghỉ ngơi rồi, tôi rất mệt mỏi mà còn phải ở đây làm phiên dịch cho vị nha sĩ này.

Bác sĩ: “Sâu răng rồi”.

Tôi: “Trên răng có lỗ”.

Bác sĩ: “Viêm dây thần kinh rồi”.

Tôi: “Bây giờ ngài cảm thấy đau, trong răng mưng mủ rồi”.

Bác sĩ: “Phải giảm đau sau đó mới tiêu viêm”.

Tôi: “Chúng tôi sẽ lấy phần mưng mủ ra, sau đó sẽ tiêm giảm đau cho ngài”.

Bác sĩ: “Phải nhổ tận gốc phần răng bị sâu, còn phải mài một chút nữa, sau đó trồng răng lên. Mời ngài chọn chất liệu, chất liệu sẫm màu một chút thì chắc hơn, chất liệu trắng thì đẹp hơn”.

Tôi không thể nhẫn nại hơn được nữa liền nói: “Ông xem phải làm gì thì làm thôi, sao mà nhiều lời thế? Tôi đi khám răng, bác sĩ lấy kìm, nhổ một cái là xong, có khi nào nói nhiều như ông đâu chứ”.

Vị bác sĩ cũng bắt đầu nổi nóng, nhìn tôi nói: “Không hiểu có phải cô học ngoại ngữ không vậy? Răng của cô và răng của người nước ngoài có giống nhau không? Trong ngoại giao không có chuyện gì là nhỏ cả biết không?”.

Tôi ức đến nghẹn cả cổ, không nói gì được.

Ông người Pháp kia khó nhọc ngồi xuống ghế rồi nói với tôi: “Làm thế nào cũng được, cô nói với bác sĩ nhanh lên một chút, tôi đau chết đi được”.

Quá trình khám chữa kéo dài hai tiếng, ông người Pháp sau khi tiêm thuốc tê đã ngủ thiếp đi, tôi cứ phải ngồi canh bên cạnh. Một tối mơ mơ màng màng, tôi mơ thấy Trình Gia Dương, sau khi tôi về, anh hỏi chuyện đi lần này thế nào, tôi nắm chặt tay trái, tức tối nói: “Cả đời này em không thể để người ta khinh thường mình được”.

10. Chương 11

Chương 11

Kiều Phi

Mọi thứ ở Thượng Hải có thể nói diễn ra rất thuận lợi, hướng dẫn viên bản địa là một chị đang học nghiên cứu sinh, tố chất rất tốt, thái độ làm việc chăm chỉ. Ngoài việc không thêm để ý tới tôi ra, thì chẳng có chuyện gì nữa.

Cũng đến lúc tôi tiễn các vị khách nước ngoài về nước tại sân bay Phố Đông, tôi đếm số tiền bỏ họ cho, euro có, nhân dân tệ có, đô la cũng có, tuy giá trị không lớn lắm nhưng tính tổng lại cũng hơn hai nghìn tệ. Trở về Bắc Kinh, tôi lại nhận được tiền lương ở chỗ Ngô Tiểu Bình, cũng khá nhiều, tôi hoàn toàn yên tâm gửi tiền vào tài khoản, ít ra học phí kỳ sau cũng không phải lo nữa rồi.

Ngô Tiểu Bình rất hài lòng về công việc của tôi, anh ta bắt tay tôi nói: “Giỏi lắm cô bé, hóa ra anh đã coi thường em rồi. Sau này có việc gì, anh sẽ lại tìm em”.

Tôi nhớ lại chặng đường vừa qua, tuy phải chạy ngược chạy xuôi một phờ nhưng mọi việc đã kết thúc tốt đẹp, tăng thêm được kiên thức, tích lũy thêm kinh nghiệm, không những thế lại kiếm được tiền, bỗng dưng trong lòng không thấy ghét thẳng cha Bắc Kinh này nữa: “Cảm ơn anh, em sẵn sàng nhận lệnh bất cứ lúc nào.”

“Còn có một người nữa em phải cảm ơn đây.”

Trông vẻ mặt của anh ta như muốn nói tôi biết quan hệ của hai người là như thế nào, phút chốc đã quay về vẻ đáng ghét như cũ, “Trình Gia Dương gọi điện cho anh mấy lần hỏi xem em đã về chưa”.

“À, phải rồi, em đang nợ tiền anh ta mà.” Tôi làm ra vẻ hoảng hốt đáp lại, “Anh thấy đấy, cuộc sống của em vẫn còn khó khăn lắm, chủ nợ truy đuổi ráo riết như vậy đấy”.

Tôi trở về trường, tắm rửa qua quýt, ngủ cả một ngày trời, tới mức mặt sưng húp cả lên, cuối cùng bị đánh thức bởi tiếng di động nội hạt.

Là Trình Gia Dương gọi tới, tuy số điện thoại rất lạ nhưng tôi biết chắc là anh ấy.

“Em về rồi à?”

“Vâng, anh cũng từ Canada về rồi ă?”

“Anh đã về được một tuần rồi. Thế nào có hoàn thành tốt đẹp không?”

“Cũng được anh ă, em có thể xử lí hết được. Không những thế còn hiểu biết hơn, em chưa từng đặt chân tới những nơi đó. Em cũng kiếm được kha khá tiền, học phí kỳ sau không còn phải lo nữa. Ầ, em cảm ơn anh.”

“Em cảm ơn anh như thế này sao?”

Tôi không nói gì, tín hiệu của điện thoại di động nội hạt không tốt lắm, trong điện thoại cứ vang lên mấy tiếng tạp âm ào ào, tôi liền mượn cơ đáp lại: “A lô! Em chẳng nghe thấy gì cả. Anh nói gì vậy?”

“... Không có gì, em nghỉ ngơi cho khỏe đi.”

“Vâng, tạm biệt anh.”

“Tạm biệt.”

Tôi cúp máy, nhìn trên màn hình hiển thị thời gian gọi: năm mươi sáu giây. Tiếp tục ngủ.

Tôi mơ một giấc mơ rất kỳ quặc. Tôi tham gia một kỳ thi phải làm từng đề một, sắp sửa hết giờ rồi mà vẫn còn rất nhiều đề chưa làm xong. Tôi sợ hãi choàng tỉnh, cả người ướt đầm mồ hôi, mới biết đã quá nửa đêm. Tôi nhìn thấy một khuôn mặt xanh lét đang lắc lư bên cửa sổ.

Tôi vợ một nắm snack khoai tây cho vào miệng, sau đó nói với cô ấy: “Ba Ba ă, cảm phiền cậu khi nào lên mạng thì bật đèn lên được không? Màn hình chiếu vào mặt cậu trông như ma ấy”.

“Mình làm thế là vì sợ ảnh hưởng tới việc nghỉ ngơi của cậu.”

“Cậu hãy tra cứu hộ mình, mơ thấy thi cử là có điềm gì không?”

Ba Ba giỏi nhất việc này, cô mở trang giải mộng, nhập thông tin, rồi đọc cho tôi nghe bằng giọng thần giọng thánh: “Không xác định, mất tự tin, thăng thốt nghỉ ngơi”.

Cứ như vậy cho tới ngày khai giảng, tôi sống rất bình yên và nhàn rỗi, đọc sách, học, làm bài tập. Tôi gọi điện cho nhà hàng xóm, dì ấy nói bố tôi đã xuất viện, mẹ tôi nhờ cậu ở dưới quê lên giúp đỡ, chăm sóc cho bố.

Đến ngày sắp khai giảng, tôi nhận được điện thoại của Ngô Tiểu Bình. Anh ta nói có một đoàn khách Pháp tới tham quan thành phố, anh ta mời tôi làm hướng dẫn viên. Buổi chiều tới gặp anh ta, tôi đã gặp Trình Gia Dương ở đó.

Lúc tôi tới thì anh đang ngồi trong văn phòng của Ngô Tiểu Bình. Gia Dương quay đầu lại, sắc mặt anh rất tốt, anh vừa nhìn tôi vừa mỉm cười.

Tôi nhanh chóng chào cả hai người, Gia Dương nói với Ngô Tiểu Bình: “Được rồi, mình có chút việc, có gì gọi điện ỉnh nhé”. Sau đó anh quay sang nói với tôi, “Anh lại cứ tưởng em bị mất tích rồi chứ”.

“Ngày nào em chẳng học ở trường.”

“Tạm biệt.”

“Tạm biệt.” Tôi đáp lại.

Ngô Tiểu Bình tiễn anh ra cửa.

Bỗng dưng tôi thấy trong lòng trống rỗng. Tôi phát hiện ra rằng, lời mà tôi và Trình Gia Dương luôn nhắc đi nhắc lại chính là: tạm biệt, tạm biệt.

Ngô Tiểu Bình trở lại, anh đưa tôi tài liệu về đoàn du lịch cùng phiếu đặt phòng khách sạn. Tôi cầm tài liệu rồi xin phép ra về.

“Kiều Phi”

Xe của Trình Gia Dương dừng ngay bên cạnh tôi. Anh luôn như vậy, chỉ nói mỗi một câu, cũng có khi xuống xe nói chuyện với tôi, không giống như các cậu ấm con nhà giàu, ngồi sau tay lái mà nói với con gái.

“Có sợ bị nắng chiếu làm đen da không? Anh đưa em về trường nhé!”

Tôi nói: “Chẳng phải anh có việc gì kia mà?”.

Anh lắc đầu: “Anh đang đợi em”.

Tôi lên xe anh, anh mở nhạc thật khẽ, bài hát Nếu em bỏ đi của Patricia Kass. Nhạc điệu du dương phẳng phất trong khoang xe. Ánh mặt trời xuyên qua cửa xe chiếu lên người chúng tôi, chiếu vào những ngón tay thon thon của anh.

Âm nhạc mê hoặc, ánh nắng nhàn rỗi, đúng lúc này tôi lại nhìn tay của anh, tôi liền nhớ tới những thứ không nên nhớ. Nhớ tới những ngón tay của anh, tới cơ thể của anh vùi trong cơ thể tôi.

Tôi rất thích những ngón tay của anh.

Tôi nhìn ra ngoài cửa xe.

Đúng lúc xe đi ngang qua rạp chiếu phim thì gặp đèn đỏ, tôi nhìn vào tờ áp phích quảng cáo cho bộ phim hành động Mỹ đang rất nổi, về ba nữ đặc nhiệm xinh đẹp cứu rỗi thế giới, có tên là “Những thiên thần của Charlie”.

Tôi chỉ vào tấm áp phích hỏi Trình Gia Dương: “Anh đã xem phim này chưa?”.

“Chưa. Nghe nói rất hay thì phải.”

“Hôm nay anh có bận không? Em mời anh xem bộ phim này được không?” Tôi nói, “em vẫn chưa cảm ơn anh về việc đã tìm cho em một việc làm thêm tốt như vậy”.

“Phải thêm một bữa tối nữa.” Trình Gia Dương nói, trông rất nghiêm túc.

“Được thôi.”

Thực ra lúc đó tim tôi đập rất mạnh, nhưng sở trường của tôi là giả vờ như không có chuyện gì.

“Nhưng trà và đồ ăn vặt lúc xem phim anh phải mua đấy.”

Chúng tôi ôm trà sữa, snack khoai tây, bắp rang bơ vào và chọn được chỗ ngồi ở giữa, có thể duỗi thẳng chân, không khí lưu thông cũng tốt. Loại phim như thế này, hình ảnh đẹp, hiệu ứng âm thanh tốt, tình tiết không quá rối rắm, không hổ danh là loại phim giải trí. Trong phim có một tình tiết khiến người ta ấn tượng sâu sắc đó là đoạn nữ diễn viên chính đang gọi điện cho anh chàng trong mộng của mình thì điện thoại bị đập vỡ, cô nàng tức giận, vung một chưởng làm vỡ hàm đối thủ, rồi tức tối hét lên: “Cô có biết bây giờ tìm được một người đàn ông tốt khó khăn biết chừng nào không?”.

Tôi và Trình Gia Dương đều phì cười.

Xem phim xong, chúng tôi ăn cơm tại quán Phong Vị Hồ Nam ở gần rạp chiếu phim. Cả hai đều rất đói, nửa con vịt hầm tương, một đĩa măng xào, một bát cá nấu ớt, một đĩa thịt kho tàu, cả hai đều ăn hết sạch. Tôi phát hiện tuy Trình Gia Dương rất gầy nhưng lại ăn được thịt mỡ.

Các món ăn Hồ Nam đều rất cay, tôi uống sữa nhưng vẫn xuýt xoa vì cay. Khi đã lên xe tôi vẫn ra sức uống chai nước khoáng Trình Gia Dương đưa cho.

Lúc này trời đã tối hẳn, Trình Gia Dương nhìn tôi nói: “Kém thật đấy, anh cứ tưởng người Đông Bắc các em ăn ớt giỏi lắm kia mà”.

“Đừng có trêu em.” Tôi nói.

“Miệng em sưng lên rồi. Chắc chỉ còn cách này mà thôi.” Anh nhìn tôi.

“Cách nào vậy anh?”

“Anh sẽ phải hôn em. Đúng vậy đấy, anh sẽ phải hôn em, anh thà để vị cay nồng kia lan sang miệng mình chứ không thể tiếp tục nhìn em khó chịu như thế nữa.”

Sau đó tôi không nhớ rõ ràng nữa. Tôi cảm thấy dường như mình đã chủ động ôm lấy Trình Gia Dương, môi chúng tôi gắn chặt vào nhau, chúng tôi đều là nhân sĩ cùng ngành người học tiếng Pháp nên đương nhiên

cũng áp dụng cách hôn của người Pháp. Hai lưỡi quấn vào nhau. Trình Gia Dương ghì chặt người tôi, đầu mũi anh cọ vào mặt tôi, tôi dựa vào cửa xe. Nhưng vị cay trên lưỡi anh còn kinh khủng hơn. Càng nóng lại càng phải quấn chặt lấy nhau. Mãi tới khi chúng tôi dường như ngạt thở, môi anh mới nhẹ nhàng rời khỏi môi tôi. Anh dịu dàng hôn liên tục lên mặt tôi. Tôi nghe thấy anh thì thầm nói: “Phi à, anh nhớ em”.

Tôi nghe thấy mình thì thầm đáp lại: “Em cũng vậy. Ngay cả trong mơ em cũng mơ thấy anh”.

11. Chương 12

Chương 12

Trình Gia Dương

Lúc tôi tiễn Phi về trường, đêm đã khuya. Tôi nhìn cô ấy nhảy chân sáo vào ký túc, tâm trạng rất vui. Mỗi khi chúng tôi ở bên nhau, tôi luôn có cảm giác mình giống như một thiếu niên, trái tim non nớt của tôi lại nổi sóng liên hồi trước ánh mắt của cô gái ấy.

Tôi nhận điện thoại của Húc Đông, anh nói muốn tặng tôi một vé mời xem buổi công chiếu bộ phim điện ảnh do Trung Quốc sản xuất. Sau đó còn đe dọa tôi không được vắng mặt. Tôi biết anh không thích xem phim, lần này lại hào hứng như vậy thật khiến người ta không thể không hoài nghi động cơ của anh.

Húc Đông cười hì hì: “Đi rồi cậu sẽ biết ngay thôi mà”.

Tôi gọi điện cho Phi, hỏi xem cô có muốn đi cùng không? Phi hỏi: “Có thể gặp được minh tinh không anh?”.

“Đương nhiên là có.” Tôi nhìn vào vé mời, “chính là cô diễn viên Thượng Hải mới nổi gần đây, Ngô Gia Nghi.”

“Hay quá! Em rất thích xem phim có cô ấy đóng.”

Nhưng bỗng nhiên cô ấy dừng lại, “thật là trùng hợp, hôm đó em lại phải dẫn đoàn rồi. Thôi anh đi một mình nhé, nhớ phải xin chữ ký của cô ấy cho em đây”.

Mình tôi đi thì có ý nghĩa gì chứ? đành gọi điện cáo lỗi với Húc Đông vậy.

“Không được, cậu không đến là không nể mặt anh đấy.”

Đã nói tới hai chữ “nể mặt” này thì đúng là chẳng có cách nào để từ chối nữa, cuối tuần này, tôi đành ăn mặc chỉnh tề tới xem buổi công chiếu theo yêu cầu của Húc Đông vậy.

Trước buổi công chiếu, người ta bày tiệc rượu. Lúc tôi đến nơi, Húc Đông đã có mặt tại đó, bên cạnh anh là cô diễn viên Ngô Gia Nghi. Tôi đã từng nhìn thấy ảnh của cô trên báo. Ngoài đời trông cô trẻ hơn, nhưng cô trang điểm đậm quá, do vậy dáng vẻ không được đẹp như khi lên hình. Cô rất cởi mở, bắt tay tôi: “Chào anh, Gia Dương! Húc Đông thường nhắc tới anh”.

Ai lại có thể ăn nói như vậy được nhỉ? Tôi nhìn vào Húc Đông - người đang đứng cạnh cô ta, anh ta cười với tôi rồi hỏi: “Cậu có biết tại sao anh nhất định phải mời cậu tới đây không?”.

Vậy thì cô gái này chắc hẳn là bạn gái mới của anh rồi, tôi đáp lại: “Không bỏ công đã tới đây”.

Tôi đưa cho Ngô Gia Nghi một quyển sổ rồi nói: “Một người bạn bắt tôi phải xin bằng được chữ ký của cô”.

Cô ta rất vui vẻ viết trên sổ ký tên một cách phóng khoáng, rồi cô hỏi tôi: “Cô ấy tên gì?”.

“Phi.” Tôi đáp.

“Phi à, chúc bạn luôn vui vẻ.” Ngô Gia Nghi viết dưới chữ kí của mình. Cô gái này có vẻ rất tốt.

Sau đó Ngô Gia Nghi cùng đạo diễn đi chào hỏi quan khách, Húc Đông đưa rượu cho tôi hỏi: “Thế nào?”.

“Cũng được”

“Anh rất thích cô ấy” Ánh mắt của Húc Đông dõi theo Ngô Gia Nghi.

“Rất đẹp, hiền thực, phóng khoáng, thành thực, chín chắn...”

“Em không biết lúc anh hình dung về phụ nữ, vốn từ lại phong phú tới vậy.”

“Lại định trêu anh phải không?”

“Đã lâu không thấy anh vui như thế này.”

“Tình yêu đấy.”

Tôi không nhin được nữa, cười phá lên.

Phim bắt đầu công chiếu. Tôi nhìn thấy lăng hoa hồng một nghìn bông rất bắt mắt của Húc Đông đặt bên ngoài cửa phòng chiếu.

Thực ra bộ phim đó không hay lắm, nội dung về tình yêu ngẫu nhiên nơi thành thị, ngẫu nhiên để họ yêu nhau, ngẫu nhiên đi ngang qua nhau rồi lại phát sinh chuyện hiểu nhầm, cuối cùng với sự giúp đỡ của người ngoài hành tinh, họ đã đến được với nhau.

Trong phần lớn thời gian chiếu phim, tôi cùng Phi nhắn tin cho nhau.

Tôi hỏi: Bọn em tới đâu rồi?

Phi đáp lại: Ăn lẩu xong, sắp sửa tới cung Văn hóa Công nhân xem biểu diễn ca kịch.

Phi lại hỏi tiếp: Phim có hay không anh?

Tôi trả lời: Không chú ý lắm. Nhưng nghe nói được đề cử cho giải phim hay nhất Trung Quốc và Đài Loan đấy.

Phi: Thế cơ à? Ghê thật đấy! Thế anh có nhớ xin chữ ký cho em không đấy?

Tôi: Anh xin rồi, em cứ yên tâm đi.

Phi nhắn lại cảm ơn, sau đó là một mẫu truyện cười:

Bốn con chuột thi xem ai gan dạ nhất. Con chuột A: Ngày nào tớ cũng ăn thuốc chuột như ăn kẹo ấy. Con chuột B: Ngày nào tớ mà không được dẫm lên chuột thì thấy ngứa chân lắm. Con chuột C: Mỗi ngày tớ mà không ra phố mấy lần thì không cảm thấy yên tâm. Con chuột D: Muộn rồi đấy, về nhà ôm mèo thôi.

Tôi bật cười “ha” một tiếng liền bị người ta “suyt” nhắc nhở.

Vừa đúng lúc nữ diễn viên chính xinh đẹp, nước mắt vòng quanh nói với nam diễn viên chính: “Em thật sự yêu anh”.

Bộ phim kết thúc, trong phòng chiếu những tràng pháo tay vang lên không dứt, tôi đưa mắt nhìn xung quanh thì thấy rất nhiều nhân viên trong công ty của Húc Đông. Tìm được nhiều “người hâm mộ” như thế này, thật khiến người ta không thể không tán phục cho sự dày công lên kế hoạch của anh.

Húc Đông còn mãi chăm sóc giai nhân, chỉ kịp chào tôi một tiếng đã cùng người đẹp rời khỏi đó rồi. Tôi nhận thấy sự chăm sóc và bảo vệ từ A tới Z của anh ấy dành cho Ngô Gia Nghi, bản thân vẫn cảm thấy rất kỳ lạ. Không hiểu anh ấy có bị sao không, cũng chẳng phải chưa bao giờ tiếp xúc với ngôi sao, thế mà anh lại coi trọng cô gái này như vậy, thật chẳng giống với phong cách quen thuộc của anh chút nào cả.

Hơn mười giờ rồi, chắc công việc bên chỗ Phi cũng kết thúc, tôi liền gọi điện cho cô ấy.

“Làm thế nào để anh đưa chữ ký của Ngô Gia Nghi cho em đây?”

“Chờ các vị khách nước ngoài này về nước đã. Ngày kia anh nhé!”

“Lại nợ ân tình của anh rồi đấy.”

“Thế em phải trả bằng cái gì đây?” Tôi quay đầu lại nhìn mặt trắng vừa tròn vừa đẹp: “Được nhìn thấy em là tốt rồi”.

Cô cười khúc khích rồi nói: “Em mệt quá rồi”.

“Vậy em ngủ sớm đi.”

Tôi tắt máy, lên xe, chậm chậm lái về nhà. Tôi đang nhớ cô gái này.

Về tới nhà, tôi nhận thấy bầu không khí thật khác thường, đèn trong sảnh sáng trưng. Thật hiếm khi mọi người đều có mặt ở nhà, nhưng tôi chỉ muốn tránh họ, nhẹ nhàng lên gác.

“Gia Dương, con về đúng lúc quá. Vào đây, bố mẹ có việc muốn nói với con.” Mẹ tôi nói.

“Liên quan tới con ạ?” Tôi hỏi lại.

Bố lờm tôi một cái. Tôi im lặng bước vào phòng khách, ngồi vào chiếc ghế gần cửa sổ.

Gia Minh ngồi đối diện với tôi, từ sau lần vì đám cưới của Minh Phương mà anh tới tìm tôi, tôi đã thấy không thoải mái khi gặp anh. Nhìn bố mẹ với khuôn mặt lạnh lùng như vậy, chắc chắn tám, chín phần là có chuyện do anh gây nên.

Tôi chờ để được nghe đầu đuôi câu chuyện nhưng mãi chẳng có ai bắt đầu cả.

Cuối cùng Gia Minh lên tiếng: “Không có chuyện gì thì con về trước đây, mai con còn phải đi làm nữa”. Anh chuẩn bị đứng dậy.

Bố tôi sáng giọng: “Bố chưa cho phép con đi”.

“Việc bố nói con thấy không làm được.” Gia Minh nói. “Đứa bé đó là con của con, con sẽ không để cô ấy bỏ đâu.”

Tôi nhận thấy sự việc rất phức tạp, rất rất phức tạp.

“Con đừng như vậy nữa.” Mẹ tôi lên tiếng. “Gia đình chúng ta...”

“Chúng ta là gia đình như thế nào?” Gia Minh nhìn mẹ.

“Lại vì cái lý do này, cả nhà ta tranh luận quá nhiều rồi, điều này chẳng có ý nghĩa gì với con cả.”

“Con là con của bố mẹ, đây là chuyện không thể thay đổi được. Bình thường có thể chơi bời một chút, bố mẹ cũng chẳng can thiệp làm gì, nhưng con cứ ngoan cố như vậy, con thử nói xem bố con nên giấu mặt ở đâu bây giờ?” Mẹ tôi nói.

“Con không thể sống vì sĩ diện của ai cả.” Gia Minh đáp lại. Từ đầu tới giờ anh luôn cười mỉm, tôi hiểu, anh làm vậy là để châm chọc bố mẹ, là kinh nghiệm đấu tranh với bố mẹ của anh, nhưng lần này dường như đã làm hơi quá rồi.

Gia Minh lấy quần áo định bỏ đi, bố tôi đứng chắn trước mặt anh.

Hai người bọn họ cao ngang nhau, nhưng trông bố tôi có uy hơn. Ông nhìn thẳng vào Gia Minh và chậm rãi dần từng tiếng: “Con cho rằng bố sẽ giống như hồi xưa để mặc con lêu lổng phải không?”.

Gia Minh nhìn bố, không nói gì.

“Đừng để ình bị thua thảm hại đấy.” Bố tôi nói.

Từ nhỏ, lời của bố luôn khiến tôi không lạnh mà run. Tôi không biết chúng có tác dụng gì với Gia Minh không. Anh không nói gì, cầm áo khoác, rời khỏi phòng, rồi phóng xe đi.

Ngày hôm sau, mẹ kể cho tôi nghe ngọn nguồn mọi chuyện. Khi họ đi thăm một vị cán bộ già trong bệnh viện thì vô tình bắt gặp Gia Minh đi cùng một cô gái đang mang thai tới khoa sản khám, bố tôi vì chuyện này mà nổi cơn thịnh nộ.

“Bố mẹ đã xem xét kỹ chưa vậy?” Tôi thắc mắc. “Cũng có thể đó là vợ của bạn anh Gia Minh. Tính anh Gia Minh vốn ương ngạnh, có khi anh ấy chỉ muốn tìm cớ để cãi nhau với bố mẹ thôi.”

Mẹ tôi mặc một bộ quần áo lụa ở nhà rất đẹp và sang trọng. Bà uống một ngụm sữa hoa quả rồi nhìn tôi: “Con cho rằng Gia Minh không sống ở nhà, mọi việc của nó bố mẹ đều không biết có phải không? Đứa con gái đó tên gì, bao nhiêu tuổi, làm ở đâu, gia cảnh thế nào, bố mẹ biết rõ như lòng bàn tay. Có điều...”. Mẹ lắc lắc đầu, “thời gian qua bố mẹ quá bận, nên việc đứa con gái kia có bầu cũng thật bất ngờ. Dù gì thì đã mắc sai lầm vậy thì phải sửa chữa thôi. Mất bò mới lo làm chuồng, ngay lúc này vẫn chưa muộn.”

Tôi rùng mình.

Bố tôi đã chạy bộ về rồi, giờ tay vẩy vẩy hai mẹ con.

“Bố và mẹ đều đã già rồi. Nhiều khi nhìn thấy anh trai con, thực sự cảm thấy những vất vả này chẳng có bất cứ giá trị nào cả. May mà...”. Mẹ đặt tay lên cổ tôi, nhẹ nhàng vuốt tóc tôi, “Con là đứa con ngoan, nếu con lại giống với Gia Minh, thì thật là muốn lấy đi cái mạng già của bố mẹ rồi. Nghe mẹ nói đây, con đã lớn bằng này rồi, có muốn chơi bởi cùng ai cũng chẳng sao, miễn là đừng có vượt khỏi khuôn khổ là được.”

Bố tôi đi tới, bỗng nhìn tôi nói: “Sáng dậy cũng nên vận động một chút chứ”.

Ai nói bố già rồi chứ? Trông bố còn khỏe hơn cả tôi.

“Hôm nay bọn con thi đấu bóng rổ với bên lãnh sự quán, trước khi thi đấu con không thể bị thương được.” Tôi đáp lại.

Chuyện của Gia Minh khiến bố mẹ tôi khó tránh khỏi tức giận, có điều họ cũng không quá để ý. Họ rất cứng rắn, có sức lực dồi dào, tự tin có thể giải quyết vấn đề ổn thỏa. Tôi tự nhủ, cho dù mình có đứng về phe của Gia Minh cũng không thể chống lại cả hai người.

Bố tôi hỏi: “Hôm nay bố đi xem con đánh bóng rổ nhé”.

Tôi nhìn lên, vì ngược sáng, cơ thể to lớn của ông lại che hết ánh nắng, do vậy tôi không nhìn rõ nét mặt ông.

12. Chương 13

Chương 13

Trình Gia Dương

Cuối tuần tôi gặp lại Phi, bỗng dưng tôi cảm thấy cuộc đời không một mối tới vậy, vẫn đủ sự ảm áp để ta tiếp tục sống.

Tôi đưa chữ ký của Ngô Gia Nghi cho Phi. Cô ấy rất vui, cứ luôn miệng hỏi mình tình đó trông như thế nào? Tôi đáp lại cũng thường thôi, không xinh bằng em. Phi lại càng vui hơn, cô cẩn thận đặt chữ ký của Ngô Gia Nghi vào trong quyển Lược sử ngành phiên dịch Phương Tây mới mua. Tôi nói, em chăm chỉ thật đấy, định thi nghiên cứu sinh à?

“Cảm thấy hay hay nên gỡ ra xem thôi mà, em vẫn chưa dự định sau này làm gì.” Cô ấy đáp lại, “em ấy mà, tiếp xúc lâu rồi anh sẽ biết ngay thôi, em rất ít khi sắp đặt mọi việc quá hai ngày”.

“Tại sao? Em không biết chuẩn bị trước cho những ngày mưa hay sao?”

“Như thế thì mệt lắm, hơn nữa nếu không mưa chẳng phải là mất công lo lắng sao?”

Đôi khi tôi cảm thấy cô ấy giống như một đứa trẻ bướng bỉnh nhưng cũng có lúc lại nói những lời khiến người khác phải suy ngẫm.

“Kể ra em nói cũng đúng.” Tôi nói thêm, “vậy chúng ta mau gọi món đi, lấp đầy cái dạ dày đã”.

Chúng tôi ăn cơm Tây, các món được lần lượt mang lên, trong khi chờ đợi chúng tôi ngồi nói chuyện phiếm. Phi rất thích nghe tôi kể những chuyện về công việc phiên dịch, tôi phải vắt óc suy nghĩ để câu chuyện thêm phần hấp dẫn. Nhưng từ nhỏ tôi đã tiếp xúc với nghề này, thời gian quá lâu nên khiến bản thân phát sinh

mệt mỏi. Cuối cùng tôi đành phải lảng sang chủ đề khác. Tôi hỏi cô đợt hè vừa rồi, trong quá trình dẫn đoàn khách lớn như vậy có xảy ra chuyện gì bất ngờ không?

Cô nghĩ trong giây lát rồi đột nhiên cười phá lên: “Ồ Quế Lâm, em bị một vị nha sĩ chế giễu đấy”.

Bác sĩ luôn thích chế giễu người khác. Tôi nghĩ thầm.

“Như thế nào?”

“Em bảo ông ấy nói ít thôi, mau khám răng cho ông khách nước ngoài đi, kết quả là ông ta giáo huấn em một hồi: Nào là trong ngoại giao không có chuyện nhỏ, rồi cháu như vậy sao có thể làm hướng dẫn viên du lịch được chứ?”

Tôi cũng cười: “Đúng là chẳng còn mặt mũi nào”.

“Những từ đại loại như: sâu răng, thần kinh răng, đục, trồng... em chẳng biết nói thế nào cả. Hơn nữa lúc đó lại là nửa đêm, đầu óc em đã mụ mẫm rồi.”

“Cũng chẳng phải chuyện gì to tát, lần này em tra từ điển ghi nhớ lại, bảo đảm lần sau gặp phải sẽ nói được thôi.”

“Thế còn anh? Đã từng gặp sự cố chưa?”

“Trước đây không dịch nổi bài thơ cổ lãnh đạo đọc, cũng là chuyện bình thường, thế mà anh lo tới mức cả toát mồ hôi hột, sau này thành thục rồi, chỉ cần giải thích một chút người nước ngoài cũng hiểu, thế là xong. Còn nữa, anh không nhanh nhạy lắm với những con số, mỗi lần dịch anh đều phải dùng bút tính toán đấy.”

“Ngoài những thứ này, em không tin anh dịch được hết tất cả mọi thứ.”

“Đương nhiên là không thể nào.” Tôi đồng ý đáp lại, “Đó không phải là tiếng mẹ đẻ của anh, nhiều khi anh nói tiếng Trung còn lung tung kia mà. Nhưng đã làm phiên dịch thì phải cần cù nhẫn nại, thêm vào đó là thái độ chăm chỉ, nếu dịch một tiếng thì phải chuẩn bị ít nhất hai tiếng, để giảm thiểu khả năng xảy ra những điều bất ngờ”.

“Em cảm thấy tố chất của bản thân cũng rất quan trọng.” Phi nói, “thật sự rất tốn sức, lại đau đầu nữa.”

Tiếp theo tôi đã nói một câu rất cợt nhả. Hình như cứ đứng trước cô ấy, cái miệng của tôi luôn mất điều khiển: “Anh ấy mà, sức khỏe cực tốt luôn”.

Sau đó chúng tôi đi nhảy. Chúng tôi tìm được sàn nhảy rất chuyên nghiệp. Trong tiếng nhạc do ban nhạc Đan Mạch lừng danh biểu diễn, Phi nhảy cuồng nhiệt mà vẫn rất đẹp. Mái tóc đen mượt của cô lắc theo tiếng nhạc, vì tránh đôi nhảy tóc vàng mắt xanh vượt lên trước tôi đã tranh thủ kéo cô vào lòng. May mà lúc này âm nhạc đã thay đổi, tiết tấu chuyển sang du dương trầm lắng. Trong ánh đèn hoa lệ mà hỗn loạn đó, đôi mắt mèo của Phi cứ mênh mang khiến người khác bị hấp hồn.

Tôi nhìn cô ấy, cô ấy nhìn tôi, chóp mũi và đôi môi của chúng tôi nhẹ nhàng chạm vào nhau, cơ thể chúng tôi dính sát vào nhau. Tay của tôi, cánh tay đang cầm chai bia lạnh, nhẹ nhàng lướt qua sống lưng và cánh tay cô. Tôi cảm nhận được hơi thở cũng như xúc cảm của cô. Ham muốn trong tôi lúc này dâng trào.

Cô vòng tay ôm đầu tôi rồi thì thầm: “Chờ em một chút, em phải vào nhà vệ sinh”.

Tôi liền đùa: “Chị ơi, em muốn đi cùng chị cơ”.

Cô cười, hôn nhẹ lên miệng tôi: “Ngoan đi mà”.

Cô gái này đúng là...

Tôi nhìn thấy cô đi xuyên qua đám người đang nhảy. Nhạc càng lúc càng bốc, tôi nhắm mắt, rồi lắc lư theo nhạc, lúc này đây, tôi có cảm giác giống như đang ở trên đồng cỏ với bài ca du mục.

Có ai đó vỗ vỗ vào vai tôi, tôi quay đầu lại nhìn thì ra là Lưu công tử. Tôi và anh ta không thân thiết gì, chỉ là bố tôi biết bố anh ta, và từ bé chúng tôi học chung trường mẫu giáo mà thôi.

Tôi gật gật đầu với anh ta, sau đó tiếp tục nhắm mắt nhảy tiếp.

Anh ta lại vỗ vai tôi.

Người này thật chẳng biết điều gì cả, hay là có chuyện muốn nói với tôi?

Tôi quay đầu nhìn anh ta. Tiếng nhạc ầm ầm, anh ta không nói gì, chỉ vào tôi, cười rồi lắc đầu, hành động của anh ta nghĩa là: Trình Gia Dương, cậu cũng tới những nơi như thế này ư?

Sau đó lại chỉ vào cô bé chưa dậy thì hết nhưng đã trang điểm trông rất kinh khủng đang đứng cạnh mình như muốn hỏi: Sao lại chỉ có một mình? Không đưa người đẹp theo à?

Tôi xua xua tay, uống một ngụm bia rồi đi tìm Phi. Đầu và bước chân của tôi bỗng dưng nhẹ bẫng, thật sự tôi rất vui.

Kiều Phi

Lúc chúng tôi rời khỏi sàn nhảy vẫn chưa tới mười một giờ, chúng tôi ở đó không lâu lắm.

Chúng tôi thuê một phòng trong khách sạn, trong thang máy Trình Gia Dương ôm chầm lấy tôi. Anh không uống nhiều, nhưng lại rất nồng nhiệt và gấp gáp. Tôi thích anh, vì thế muốn làm cho anh vui.

Chúng tôi cứ quần lấy nhau bước vào phòng. Anh vừa hôn vừa cởi váy của tôi. Anh hôn lên cổ tôi, chân tôi cọ sát vào chân anh. Anh dừng lại, cảm chạm vào miếng độn ngực của tôi, anh hỏi: “Đây là cái gì?”.

“Thay áo nịt ngực thôi mà.”

Anh gật gật đầu nói “ồ” với dáng vẻ rất đáng yêu, sau đó dùng miệng kéo hai miếng độn bằng cao su ra.

Anh tiếp tục hôn vào môi tôi, đầu lưỡi uốn lượn, cơ thể tôi bắt đầu nóng bừng lên, tôi cũng rất cần anh.

Tôi giúp Trình Gia Dương cởi quần áo. Cơ thể anh tuy không vạm vỡ nhưng những cơ bắp rất rắn chắc. Người anh ấy đẹp vô cùng, tràn trề sức sống.

Anh nói khẽ: “Anh sẽ nhẹ nhàng”. Sau đó chậm chậm tiến vào.

Nhưng tôi lại cảm thấy đau đớn vô cùng, mồ hôi túa ra.

Anh ôm lấy tôi, dịu dàng lau mồ hôi trên trán cho tôi.

Tôi nói: “Em xin lỗi”.

Anh lắc đầu, nhìn tôi với ngọn lửa tình rực cháy trong mắt, trên mặt, trên cơ thể và cả đôi tay của anh nữa.

Người không có chút kinh nghiệm nào như tôi chỉ biết dựa vào cảm giác giúp anh đạt được khoái cảm, chỉ muốn anh vui...

Sau khi cả hai chúng tôi đã đều nằm trên giường thở hổn hển, anh nhìn tôi rồi nói: “Em giỏi thật đấy!”.

Tôi mỉm cười. Đương nhiên ham muốn của tôi vẫn chưa được thỏa mãn, nhưng tôi đã khiến anh thỏa mãn, tôi thấy rất vui.

Anh vuốt ve những lọn tóc bết dính trên trán tôi, từng lọn từng lọn một. Anh nhìn tôi, ánh mắt âu yếm, Trình Gia Dương là người dịu dàng, chính vì lý do này anh lại càng hấp dẫn hơn.

Tôi nói: “Em đi tắm đây”.

Anh ngồi dậy cùng tôi, tôi đẩy anh xuống: “Tắm chung á, đừng hòng”.

Tắm gội sạch sẽ, tôi mặc luôn quần áo. Trình Gia Dương nhìn tôi khó hiểu.

“Em phải về trường.”

Anh đứng bật dậy: “Em không vui sao?”. Trông anh lúc này giống như đứa trẻ trót làm sai việc gì đó.

“Anh nói gì lung tung vậy?” Tôi hôn anh, “mười hai giờ đêm kí túc xá đóng cửa. Em phải về bây giờ”.

“Để anh đưa em về.” Anh vừa nói vừa vơ đồng quần áo.

Tôi ấn tay anh xuống, chỉ vào thằng bé của anh nói: “Không cần đâu, anh không mệt sao? Em gọi taxi về”. “Không được.” Anh đã mặc xong quần áo.

Tôi đành phải phân bua: “Em không muốn người khác nhìn thấy”.

Lúc tôi về tới trường, vừa đúng mười hai giờ. Nhưng trong phòng không có ai cả, không biết Ba Ba chạy đi đâu rồi. Người Pháp có câu: Mỗi người đều đang tìm mèo của mình. Tôi đánh răng rửa mặt, ngủ lại tay mình, dường như mùi của Gia Dương vẫn còn lưu lại.

Tôi muốn anh, nhưng bản thân cũng không biết vấn đề nằm ở chỗ nào khi mà chúng tôi không thể dùng cách thức thông thường để làm tình.

13. Chương 14

Chương 14

Trình Gia Dương

Tôi nhìn Phi rời đi, lòng buồn tẻ tái.

Tôi cũng không hiểu, tại sao lại như vậy, tôi không muốn cô ấy đau đớn, tôi cũng biết không thể lỗ mãng, thô bạo được. Tuy nhiên cuối cùng tôi vẫn đạt được khoái cảm, thế nhưng chỉ là cảm giác của một người, nói về bản chất tức là rất cô độc.

Tôi sợ nhất là sự cô độc.

Tôi không làm cho cô ấy được thỏa mãn. Cô ấy tự mình bỏ đi, bắt taxi về. Thậm chí còn không để tôi tiễn với lý do không muốn người khác bắt gặp nữa.

Sau hôm đó, tôi đã không gọi cho cô ấy mấy ngày liền. Một mặt là do công việc, trong tay tôi là một lượng lớn tài liệu phải dịch, các văn kiện về việc chính phủ viện trợ xây dựng đường sắt cho Châu Phi cũng phải chuẩn bị, mặt khác tôi không thể không thừa nhận rằng khi cô ấy nói, không muốn cho người khác nhìn thấy, cũng khiến lòng tự trọng của tôi tổn thương đôi chút. Thái độ cô ấy là hoàn toàn không muốn thừa nhận mối quan hệ gần gũi giữa chúng tôi.

Đương nhiên cô ấy cũng không để lại số điện thoại cho tôi.

Cuối tuần, sau khi tan sở, tôi hẹn Húc Đông uống rượu, anh đưa cả Ngô Gia Nghi theo nữa. Hôm nay cô mặc bộ váy sa tanh màu hồng càng tôn cái cổ trắng nõn. Cô trang điểm nhẹ nhàng khiến tôi cảm thấy cô đẹp hơn lần gặp trước rất nhiều.

Trên ngón đeo nhẫn của Ngô Gia Nghi là chiếc nhẫn kim cương rất lớn sáng lấp lánh. Cô khách sáo hỏi han tôi vài câu, đôi lúc lại nhìn xuống chiếc nhẫn rồi lại hôn Húc Đông. Chúng tôi nói chuyện với nhau ở gần quầy bar. Cô liên tục thay đổi tư thế ngồi, đây là thói quen nghề nghiệp, luôn luôn cảnh giác không chút sơ hở trước công chúng.

Húc Đông rất sung sướng, ánh mắt anh không rời cô ấy.

Bỗng dưng tôi cảm thấy hơi vô vị, trông đáng vẻ của anh ấy, thà rằng không tới đây gặp tôi lại hay hơn.

Lúc Ngô Gia Nghi vào nhà vệ sinh, tôi nói với Húc Đông: “Anh thật chẳng ra sao, tại sao đi uống rượu cùng em lại còn dẫn bạn gái đi cùng thế? Cứ kỳ cục thế nào ấy”.

Anh cười hì hì: “Ghen à?”.

Tôi chỉ muốn đá cho anh một cái.

“Đừng giận, đừng giận mà.” Húc Đông nói, nhìn tôi, “Có chuyện gì muốn nói với anh sao?”.

“Không có gì.”

“Lưu công tử nhìn thấy cậu say mê nhảy disco đến mức không muốn mở miệng nữa. Anh ta nói nhìn từ đằng xa thấy có một cô gái đứng bên cạnh nhưng sau đó không thấy cô ấy nữa.”

Trên giới này đúng là không có bất kỳ một bí mật nào.

Tôi nhấp một ngụm whisky.

“Yêu rồi hả?” Húc Đông hỏi.

“Ôi dào.” Cuối cùng tôi cũng lên tiếng, “Thì đã sao chứ?”

Húc Đông hờn hờn nhìn tôi: “Nói như vậy tức là đúng rồi phải không?”. Anh rất vui, “khi nào rảnh dẫn cô ấy tới để anh ngắm chút xíu”.

Tôi đã nói gì nhỉ?

Tôi nói, thực ra anh đã biết rồi, chính là cô gái đã gờ ngón giữa với anh ở trước cổng trường đại học đó. Anh nói xem có trùng hợp không chứ, cô ấy chính là cô gái trình mà anh tìm cho em lần trước đấy.

Con người ta vào lúc gặp phiền muộn, luôn có nhu cầu dốc bầu tâm sự. Nhưng những việc này đương nhiên tôi không thể nói được, và thực sự không có cách nào giải thích rõ ràng cho Húc Đông tình huống cụ thể. Tôi cứ vòng vo mãi.

“Không vào được à?” Húc Đông hỏi thẳng vào vấn đề.

“Vâng.”

“Không phải là lần đầu chứ?”

“Không phải. Lần đầu rất tốt. Lần sau lại không ra sao cả. Cô ấy đau tưởng như chết đi được, toàn thân toát mồ hôi, nói tóm lại là không được. Hơn nữa...” tôi ngập ngừng.

“Cái gì cơ?”

Một góc quán bỗng nhiên ồn ào, náo động, thì ra vài nhà báo đã phát hiện ra Ngô Gia Nghi. Lúc này cô ấy bị bao vây vòng trong vòng ngoài, bị ép phải trả lời phỏng vấn. Đều là những câu hỏi tầm phào, vô bổ, vô vẩn.

“Gia Nghi à, cô đi chơi một mình à?”

“Đúng vậy.” Cô nói, “tôi vừa mới kết thúc việc tuyên truyền cho bộ phim mới, phải tranh thủ ra ngoài xả stress một chút.”

“Gia Nghi à, nghe nói cô đang yêu đại gia của một công ty lớn, xin hỏi có đúng không?”

“Làm gì có chuyện đó.” Cô nàng nói dối, không chớp mắt, “tôi vẫn còn trẻ, chỉ muốn tập trung vào công việc.”

Tôi nhìn Húc Đông, anh cũng nhìn tôi. Hai người đàn ông chúng tôi bình thường rất kiêu ngạo, không ngờ lúc này lại bị chính người con gái mình yêu phủ nhận sự tồn tại.

“Gia Nghi à, nhấn trên tay cô đẹp thật đấy.”

“Cảm ơn. Một người bạn thân tặng tôi đấy.” Giọng cô ấy vẫn rất dịu dàng nhỏ nhẹ.

Tôi buột miệng: “Bạn thân á?”

Húc Đông uống một ngụm rượu, khuôn mặt vẫn bình thản: “Cảm giác an toàn thôi, đàn bà ấy mà, rất biết nắm bắt cơ hội. Khà khà. Cậu đừng có cười anh, vấn đề của cậu e rằng cũng giống anh mà thôi.”

Húc Đông và Ngô Gia Nghi người trước người sau rời khỏi quán, tôi khởi động xe, rất lâu sau mới chuyển bánh.

Thứ Hai, đoàn đại biểu Hiệp hội hiệu trưởng các trường đại học Pháp tới thăm, Ủy viên Quốc vụ viện tiếp đón, tôi làm nhiệm vụ phiên dịch. Sau đó là cuộc hội đàm bên phía Pháp và Bộ Giáo dục, thảo luận về việc mở rộng giáo dục, hợp tác cùng nghiên cứu giữa hai bên.

Hội đàm kết thúc, ngày hôm sau tôi tháp tùng đoàn đại biểu Pháp tới trường Đại học Bắc Kinh và Viện Ngôn ngữ để giao lưu cùng các học giả và sinh viên.

Trước buổi gặp mặt với Học viện Ngoại Ngữ, đoàn đại biểu đã hội kiến với hiệu trưởng trong sảnh nhỏ ở hội trường lớn đồng thời cũng tranh thủ nghỉ ngơi một lát.

Tôi nhìn thấy Phi trong số những sinh viên khoa Pháp được điều tới làm công tác phục vụ. Cô ấy mặc bộ vest màu xanh da trời, tươi cười hướng dẫn đại biểu vào chỗ ngồi.

Tôi tiến về phía cô rồi nói: “Tôi khát quá”.

Cô ấy nhìn tôi: “Trên chỗ ngồi đã chuẩn bị đồ uống rồi ạ”.

“Tôi không muốn uống nước tinh khiết, tôi muốn uống cô ca cô la.”

“Vậy tôi đi lấy cho ngài.” Nói rồi cô đi ra khỏi sảnh tiếp khách.

Bỗng dưng trong đầu tôi xuất hiện ý tưởng điên rồ, tôi muốn cô phải căng thẳng. Tôi đi theo cô.

Tới chỗ lễ tân phải đi qua nhà vệ sinh, tôi lựa lúc cô không chú ý, liền kéo cô vào trong. Chúng tôi dựa vào cửa, tôi ôm chặt cô: “Tại sao không gọi điện thoại cho anh?”.

Cô đẩy vai tôi đáp lại: “Người ta chẳng qua là sợ anh bận thôi mà”.

“Nhớ em quá.”

“Em cũng vậy.”

“Hôn một cái nhé.”

“Đáng ghét!”

Lúc tôi hôn cô, ôm eo cô, cô cười phá lên, ôm chặt cổ tôi kéo xuống rồi hỏn hển nói: “Anh thế này làm sao mà dịch được chứ? Mau quay về đi!”.

“Ở đó vẫn còn có phiên dịch của bộ giáo dục mà.” Tôi đáp lại, “tuần sau là kỳ nghỉ lễ Quốc Khánh mừng Mười tháng Mười rồi, em định làm gì?”.

“Em lại phải dẫn đoàn du lịch. Hôm qua Ngô Tiểu Bình mới gọi cho em.”

“Cái gì cơ?”

“Em phải dẫn một đoàn khách du lịch Pháp đi Đại Liên hai, ba ngày.” Cô ấy đẩy tôi ra, “thôi được rồi, anh cũng lớn gan thật đấy. Cả hai chúng ta đều còn có việc phải làm”.

Lúc cô ấy sắp đẩy cửa để ra ngoài, tôi lại ôm chặt cô từ phía sau: “Cứ nhìn thấy em anh lại thay đổi, không còn là chính mình nữa”.

Cô quay lại hôn tôi.

Trong buổi gặp gỡ với sinh viên, đầu tiên là học giả phía Pháp lên diễn thuyết, tiếp theo là giao lưu giữa các đại biểu và sinh viên, sinh viên hỏi, học giả trả lời. Tôi rất tỉnh táo, dịch chuẩn xác không chút sai sót.

Kiều Phi

Lễ Quốc Khánh trường cho nghỉ mười ngày. Tôi dẫn đoàn đi Đại Liên, tôi đã hẹn với anh, về tới nơi sẽ tới tìm anh ngay.

Lên máy bay, ổn định chỗ ngồi cho khách, sắp xếp hành lý xong xuôi, tôi ngồi xuống tìm nước. Máy bay vẫn chưa cất cánh, chuông điện thoại của tôi reo lên, tôi mở máy, thì ra là Ngô Tiểu Bình: “Vẫn chưa bay hả em?”.

“Chưa anh ạ.” Tôi vẫn đang tìm nước khoáng trong ba lô của mình. “Có chuyện gì hả anh?”

“Đoàn của em có thêm một người mới đây, em biết chưa?”

Lúc này người ngồi cạnh liền đưa cho tôi chai nước: “Có phải cô cần cái này không?”.

Trình Gia Dương.

“Bây giờ em biết rồi”. Tôi nói với Ngô Tiểu Bình.

Tôi nhìn anh, anh nhìn tôi: “Không sợ hết hồn đấy chứ?”.

“Hay quá!” Tôi đáp lại, “những loài sống trong công viên nước, em đều không biết tên. Nhờ cậu cả vào anh đấy”.

14. Chương 15

Chương 15

Kiều Phi

Chuyến bay đến Đại Liên mất khoảng hơn một tiếng.

Buổi sáng, trên máy bay có ánh nắng dịu dịu và tiếng nhạc dân gian du dương, Trình Gia Dương nắm chặt tay tôi.

Ban đầu hai chúng tôi không nói chuyện nhiều, tay kia của anh đang giở một cuốn tạp chí. Đôi lúc tôi đưa mắt ngắm khuôn mặt nghiêng của anh, mắt đen lầy, cái mũi cao và đôi môi mỏng. Bỗng anh chụp tay tôi đưa vào miệng cắn một cái: “Em đang nhìn trộm gì thế?”.

Tôi đáp lại: “Đã có ai khen là anh rất đẹp trai chưa?”.

“Thôi đừng nhắc chuyện đó nữa.” Anh nói tiếp, “từ nhỏ, hồi học mẫu giáo, do rất nhiều đứa cứ coi anh là con gái mà anh đã đánh nhau không ít lần rồi đấy”.

“Thật sao?”

“Anh đã từng dùng bật lửa của anh trai đốt cháy hết lông mày và lông mi của mình rồi đấy.”

“Vậy chẳng phải sẽ biến thành người ngoài hành tinh rồi sao?”

“Lúc đi ra ngoài lại trở thành anh chàng đẹp trai như thường thôi.”

Tôi cười và hỏi tiếp: “Anh có anh trai à?”.

“Anh có một anh trai.” Trình Gia Dương đáp lại. “Anh chưa từng kể với em về chuyện này. Bố mẹ anh có hai người con trai. Em thử đoán xem người nào được bố mẹ quý hơn?”

“Anh.”

“Đúng rồi.”

“Em đoán tiếp xem ai sống vui vẻ hơn?”

“...”

“Là anh ấy.” Gia Dương trả lời, “giữa hai điều này là quan hệ nhân quả”.

Dường như tôi đã hiểu được đôi chút.

“Anh trai anh từ khi còn rất nhỏ đã không cần bố mẹ phải quản lý rồi. Anh ấy tự mình học tập, thi cử, sinh hoạt.”

“Anh đã lớn thế này rồi, vẫn cần bố mẹ quản lý hay sao?”

Anh ấy nhìn tôi đáp: “Đôi khi có áp lực vô hình”.

Anh không muốn kể khổ với tôi, liền hỏi tôi: “Thế còn em? Em không có anh chị em nào à, anh vẫn nhớ lần trước em nói với anh như thế”.

Tôi cũng muốn nói với anh vài chuyện có một chút ý nghĩa.

“Em là con một. Lần trước anh đã nhìn thấy rồi phải không? Lúc còn nhỏ, em vừa xấu xí vừa lắm bệnh tật. Mẹ em cứ dầm bữa nửa tháng lại phải đưa em tới bệnh viện khám bệnh. Sau này, bà nghĩ ra một cách...”

“Mau kể đi.”

“Bà nhờ cậu em ở quê tìm một vị bán tiên xem bói cho em. Anh đoán xem kiếp trước của em là gì?”

“Con nhà phá gia chi tử?”

Tôi lắc đầu.

“Hong Hải Nhi động chủ của Hỏa Vân Động”

“Sao anh lại dung tục thế nhỉ?”

“Mau nói đi!”

“Em là một con...” Tôi nhìn thẳng vào anh nói tiếp, “chân trùng”.

Trình Gia Dương đang uống nước thì bị sặc: “Em đừng đùa nữa, anh chỉ thấy có chân nhân, thái ất chân nhân”.

“Sao anh lại chậm hiểu thế nhỉ? Chân nhân là người thành tiên, chân trùng là con côn trùng đặc đạo thôi mà.”

Trình Gia Dương cười ngặt cười nghèo: “Em mau kể tiếp đi”.

“Vị bán tiên nói, sở dĩ em thường xuyên mắc bệnh là do thân phận đặc biệt của mình, Phật Tổ Như Lai muốn triệu hồi em về. Mẹ em rất lo lắng liền nhờ ông ấy tìm cách cứu em.”

“Ông ấy đốt một lá bùa, sau đó em phải uống nước hòa tro lá bùa đó đúng không?”

“Sao anh lại biết?”

“Trên phim ảnh đều diễn như vậy mà. Sau đó thì sao? Em không bị bệnh nữa phải không?”

“Ngay buổi tối hôm đó em bị đi ngoài, mất nước nghiêm trọng, lại phải đi bệnh viện.”

Anh chống cằm lên vai tôi, cười không ra tiếng nữa. Hơi thở của anh phả vào tai tôi nhồn nhột.

“Em vốn như vậy mà, luôn bị bệnh. Sau đó anh biết không, vì bố mẹ em đều không nói được, nên họ rất lo lắng lại tìm người dạy cho em biết nói, lại cầu xin người ta chữa trị cho em. Họ dùng hết số tiền tích góp được mua cho em một chiếc ti vi, để hàng ngày em có thể xem.”

Anh không còn cười to như trước nữa: “Sau đó thì sao?”

“Em học tiểu học, vẫn ốm yếu như trước, nhưng do chân dài nên được vào đội điền kinh. Chạy bộ, rồi lại chạy bộ tự nhiên người khỏe hẳn ra, sau này càng ngày càng khỏe mạnh. Anh chưa nhìn thấy em chạy nhỉ? Em nói cho anh biết nhé, em thực sự có năng khiếu đấy. Lúc em chạy, chân và đùi cùng lúc có thể duỗi thẳng, nói thật nhé, người bình thường không làm được đâu, anh mà chạy chắc chắn là chân vòng kiềng. Chắc là anh không tin, nhưng thật đấy, người bình thường chân đều vòng kiềng hết.”

“Tính cách của em cũng thay đổi luôn, nói rất nhiều. Nói trong giờ học, cả lúc tan học, thầy giáo còn phạt em đứng góc lớp đấy.”

“Thành tích học tập cũng bình thường, không phải là cao nhất, thế nhưng khi vào trường điểm cấp hai và cấp ba, em đều dựa vào môn thể dục mà được cộng điểm khuyến khích. Em học ở đây là do được cộng điểm kiện tướng thể dục thể thao cấp thành phố vào kết quả thi tốt nghiệp cấp ba đấy.”

“Anh đừng nói chuyện này với ai đấy nhé!”

Anh siết chặt tay tôi: “Anh cảm thấy em sống rất vui vẻ”.

Tôi nghiêm túc gật đầu thừa nhận: “Đúng vậy, em luôn cảm thấy mình rất may mắn”.

“Đường như từ trước tới giờ anh chưa từng thấy em buồn.”

“Cũng có lúc không vui, em lại đứng trước gương tự nhủ với mình: cười, cười đi. Cứ nói như vậy tới lúc cười thật sự thì thôi.”

Trình Gia Dương nhìn tôi, tôi nhận thấy anh thật dịu dàng, đôi mắt long lanh tựa hồ sắp khóc.

Tôi nói: “Cười!”.

Anh nhìn tôi.

“Cười! Cười đi! Trình Gia Dương, em ra lệnh cho anh cười.”

Cuối cùng anh cũng cười, khẽ nói với tôi: “Anh muốn hôn em, ngay lúc này”.

“Sao anh lại thiếu đứng đắn thế nhỉ? Chú ý ảnh hưởng tới người khác đấy.” Tôi đẩy anh một cái, “em muốn ngủ một lát, chút nữa tới nơi phải làm việc rồi”.

Anh đắp cho tôi chiếc chăn mỏng, thật ấm áp dễ chịu.

Trình Gia Dương

Dưới ánh nắng chiếu vào khoang cửa sổ, khuôn mặt của Phi hồng hào hẳn lên, dường như cô ngủ rất ngon. Tôi rất muốn biết cô ấy đã phải kiên cường như thế nào để có thể chấp nhận số phận, bình thản và vui vẻ như vậy khi nói về cuộc đời gặp ghênh của mình?

Đầu cô ấy ngoẹo sang một bên, tôi tưởng rằng cô ấy sẽ tựa vào vai tôi, thế nhưng cô lại ngả về phía sau, tựa vào ghế. Cuối cùng cũng tìm được một tư thế thoải mái, trông cô ngủ rất ngon.

Tôi nhớ lại những chuyến du lịch trước đây của mình.

Lúc còn thiếu niên, tôi đã cùng bố mẹ ngồi khoang hạng nhất, bay qua biển, qua lục địa, đi tới những nơi quen có lạ có. Bắc Mỹ, Châu Âu, Châu Phi, có khi bay đêm, cũng có khi bay ngày. Sau này lớn lên, vì sự nghiệp cũng như con đường học hành của mình, tôi vẫn không ngừng đi du lịch, đón tiếp khi tới rồi lại tiễn biệt khi đi, từ lúc xuất phát cho tới lúc trở về, lúc nào cũng tất bật vội vàng.

Nhưng lúc này, bên cạnh tôi có Phi, do vậy tôi không còn cô đơn nữa, cô ấy là bạn đồng hành trong tâm hồn tôi.

Chúng tôi đã tới Đại Liên.

Buổi trưa, ánh nắng tuyệt đẹp, gió biển mơn man thổi. Trong thành phố có những dãy phố xây theo kiến trúc Châu Âu với những con đường rộng rãi, bằng phẳng, lại có cả những cây ngô đồng rất lớn, lá cây dài bằng cả cánh tay, xòe rộng trên cao.

Phi dẫn đoàn đi ăn sủi cảo nhân hải sản, sau đó đi dạo quảng trường Tỉnh Hải, tham quan Viện bảo tàng vỏ ốc vỏ sò. Cô tràn đầy sức sống, thái độ nhiệt tình, làm việc xuất sắc, những du khách Pháp rất thích cô.

Tôi nghĩ thầm, tuy vốn từ của cô không phong phú lắm, do chưa được sống ở nước ngoài, đôi lúc cách diễn đạt vẫn chưa chuẩn, nhưng nếu có cơ hội được rèn luyện nhiều hơn nữa thì tới một lúc nào đó cô sẽ trở thành một phiên dịch viên xuất chúng.

Trong lúc cô ấy giới thiệu các thắng cảnh, tôi chụp hình cô bằng điện thoại di động. Ban đầu cô ấy lườm tôi, nhưng sau đó khi biết không có tác dụng, cô còn cố ý tạo dáng cho tôi chụp.

Mặt tiền khách sạn chúng tôi ở hướng ra biển.

Phi ở cùng phòng với một bà khách, công ty du lịch của Ngô Tiểu Bình đặt cho tôi một phòng đơn, ban công của hai phòng thông nhau.

Tôi tắm xong liền nằm xem phim trên giường. Tôi liên tục đổi kênh, tâm trí lơ đãng. Tôi đã nói với Phi, trong hai ngày này sẽ không manh động, thế nhưng nếu chỉ nhớ thôi thì chắc là được.

Có người gõ cửa ngoài ban công.

Không phải chứ, đúng là cầu được ước thấy. Phi đang đứng ở bên ngoài, vừa cười vừa nhìn tôi. Gió biển thổi tung mái tóc của cô, cô nheo nheo mắt, lúc này trông cô giống như một con mèo lớn.

Trình Gia Dương, mày lại đang suy nghĩ vẩn vơ rồi đấy. Tôi tự nhủ với mình.

Tôi mở cửa cho cô.

“Anh đang xem cái gì mà không mở cửa cho em vậy?” Vừa nói cô vừa vuốt lại tóc.

“Anh còn tưởng mình đang mơ.”

“Đi thôi!” Trông cô ấy rất háo hức, “Chúng mình đi dạo ngoài bãi biển đi”.

Hóa ra là vậy.

Tôi cởi áo choàng tắm ra, thay quần áo rồi đi cùng cô. Rõ ràng là cô đã quay người đi.

Buổi tiệc bên lửa trại của khách sạn kết thúc, lúc này đêm đã về khuya. Thủy triều dâng lên, những con sóng nối tiếp nhau đập vào bờ. Tôi ôm Phi rồi chậm rãi đi dọc bờ biển, trong bóng đêm tôi nghe thấy cả tiếng kêu từ nơi xa lắm của loài chim biển.

“Trình Gia Dương à.” Cô ấy gọi cả họ lẫn tên tôi.

“Có chuyện gì thế?”

“Giờ em đang nhớ tới một chuyện.”

“Nói đi!”

“Anh có còn nhớ không, cái hôm anh uống say ấy, sau đó dẫn em ra khỏi Khuynh Thành.”

“Ừ.”

Ngày hôm đó là vì Minh Phương. Tôi đã gặp vị hôn phu của Minh Phương, và bị đả kích rất mạnh, do vậy đã đến hộp đêm để tiêu khiển.

“Anh có nhớ rõ không?”

“Cũng tương đối.”

Lúc đó tôi say, không thể nhận ra Phi, chỉ nhớ cái lưỡi quynh rũ chết người của một cô gái xinh đẹp.

“Chúng mình đã hôn nhau, anh còn nhớ không?”

Đúng vậy, sau đó, lần đầu tiên khi chúng tôi làm tình, tôi đã nhận ra đôi môi và cái lưỡi của cô ấy.

“Ừ, anh vẫn nhớ.” Tôi ôm chặt Phi.

“Sau đó thì sao?”

“Không có ấn tượng gì về em nữa, hình như anh đã ngủ thiếp đi, sau khi tỉnh lại thì thấy mình đang ở nhà cùng với anh trai.”

“Em sẽ nói cho anh tình hình sau đó như thế nào.” Cô vòng hai tay ôm cổ tôi, bỗng nhiên cô thay đổi sắc mặt, “Anh nói muốn hôn em, sau đó thì nôn ọe. Anh đã nôn trên bãi biển!”.

Lúc này trông cô dữ dằn cứ như muốn bóp chết tôi vậy.

Chúng tôi đuổi nhau trên bãi biển, cuối cùng, tôi đã nhận ra Phi đúng là một kiện tướng thể thao, không biết chúng tôi đã chạy được bao xa, thì tôi bị cô ấy đẩy ngã.

Cô véo má tôi, ghé sát vào mặt tôi rồi nói: “Em đã thề với bản thân rồi, không thể tha cho anh được”, rồi cù tôi.

Tôi xin tha, nhưng cô vẫn không dừng lại.

Cuối cùng tôi thở hổn hển nắm tay: “Phi, tha cho anh đi mà”.

Dường như cô vẫn chưa mệt, cô nằm trên người tôi, đôi mắt sáng nhìn tôi trong màn đêm: “Ngày hôm đó, em buồn vô cùng”.

Tôi từ từ ngồi dậy, ôm cô vào lòng, phủi hết những hạt cát vương trên tóc cô. “Em đã bao giờ bị ai làm tổn thương chưa?”

Cô im lặng.

“Thực ra anh không muốn nói tới chuyện này.” Tôi nói tiếp, “vì anh đã quên rồi. Sau khi nôn xong, anh đã quên hết”.

“Chỗ mà anh nôn ấy, sau đó có rất nhiều cua bò đến.” Cô nói tiếp, “chúng đã xử lý rất sạch sẽ”.

Chúng tôi lại cười phá lên.

Lúc này tôi mới nhận ra cả hai đã ở quá xa khách sạn rồi.

Bỗng nhiên trời đổ mưa.

15. Chương 16

Chương 16

Trình Gia Dương

Trời mưa rất to, chúng tôi không thể chạy về khách sạn được, bên cạnh có một cái đình nhỏ để khách bộ hành nghỉ ngơi, chúng tôi đành phải chạy vào đó tránh mưa.

Phi nói: “Không biết phải đợi tới lúc nào đây?”. Tay cô nắm chặt lan can, sau đó nhoài hẳn người ra ngoài nhìn trời, “em mệt quá rồi.”

Chiếc váy bằng vải bông của cô đã ướt sũng, dính chặt vào cơ thể, dây áo tuột xuống, tôi tiến tới chỉnh lại cho Phi, rồi vẫn để tay ở trên vai cô.

Đầu tôi bỗng nóng ran.

Tôi ôm chặt cô từ phía sau.

“Anh muốn em”, tôi nói. Da của cô rất đẹp, vừa mịn màng lại vừa trơn láng, tôi hôn lên bờ vai cô.

“Anh không sợ có ai đi qua sao?” cô quay lại nói. Chúng tôi quấn lấy nhau, cô dụi dụi vào người tôi, chậm chậm vòng tay ôm lấy cổ tôi rồi nồng nhiệt hôn đáp lại. Tôi kéo khóa đằng sau váy của cô, tay vòng ra phía trước vuốt ve khuôn ngực cô, nơi đó vừa mát lại vừa ẩm ướt.

“Em có lạnh không?” Tôi hỏi.

Cô lắc đầu.

“Em có sợ không?”

“Không.”

Môi trường thiên nhiên khiến lần làm tình lần này càng giống như một cuộc thám hiểm. Chúng tôi là hai nhà thám hiểm bất phân thắng bại, đang thử hỗn hển, thăm dò lẫn nhau.

Tôi đã quên mất vì sao chúng tôi lại có thể trở về khách sạn, mưa vẫn không ngừng rơi.

Ngày hôm sau, Phi dẫn đoàn thám quan bảo tàng động vật vùng địa cực[1] và vườn quốc gia. Những du khách nước ngoài đột nhiên phát hiện hóa ra người đồng hành bí mật cùng họ thực ra là hướng dẫn viên thay ca. Thế là Phi được nghỉ ngơi. Lúc lấy nước cho tôi, cô động viên: “Anh làm tốt lắm, có mệt không?”.

“Là phiên dịch thì không được coi nhẹ thể lực.” Tôi nói.

Lúc chúng tôi đi qua đường hầm dưới biển, người nhái đang cho cá mập ăn. Các du khách vô cùng hào hứng. Không ngờ gã người nhái này lại là một gã háo sắc. Gã hái hoa hải quỳ vẫy vẫy về phía Phi, sau đó dùng tay xếp thành hình trái tim. Phi rất vui, dùng tay biểu thị cảm ơn. Lúc đó, tôi không tỏ thái độ gì, tiếp tục dẫn đoàn đi khỏi đường hầm. Lúc ra về, tôi vẫy tay gọi người nhái, anh ta bơi lại gần, tôi giơ ngón giữa lên, ý muốn nói: Đây là thằng khốn.

“Sao em lại có thể lãng lơ như vậy chứ?” Tôi hỏi cô ấy trên chuyến bay về.

“Anh nói ai vậy?” Cô trừng mắt nhìn tôi.

“Hôm nay em nói chuyện với vị giám đốc khách sạn mãi đấy thôi.”

“Chẳng phải lúc đó em đang đợi xe hành lý đó sao?”

“Từ lúc chúng ta bước vào ông ta đã nhìn chăm chăm vào em rồi. Còn cái gã người nhái hôm đó nữa, sao hắn không trêu ghẹo người khác mà chỉ nhắm vào em thôi hả? Lại còn dùng tay xếp hình nữa chứ, anh đã giơ ngón giữa lên chứ hắn đấy.”

“Ôi trời, Trình Gia Dương. Anh lại còn nói tục nữa chứ.” Phi gấp cuốn tạp chí trên tay, “em đã chẳng nói anh, anh lại còn nói em. Anh có biết đôi mắt đào hoa của anh, đi tới đâu lại phóng điện đến đâu không hả? Mấy cô gái người Pháp đã bị anh phóng điện tới mức bất bình thường rồi”.

“Làm gì có chuyện ấy?”

“Anh xem lại đi. Anh không biết bởi anh đã quen rồi, quen tới mức thành tự nhiên rồi.”

Tôi liền cắn ngay lấy ngón tay đang chỉ vào tôi của cô.

Phi kêu toáng lên: “Ui da, anh nhả ra ngay”. Rồi cô cười và ngả vào lòng tôi.

Tôi ôm chặt cô, khẽ nói: “Về tới nhà rồi, sống cùng anh nhé!”.

Cô huých cùi chỏ vào eo tôi, tôi giật mình buông cô ra.

Phi nghiêng răng đáp lại: “Anh giỏi thật đấy”.

Kết thúc chuyến du lịch Đại Liên, tôi và Phi còn bảy ngày nghỉ nữa, chúng tôi sống cùng nhau trong căn hộ cạnh tòa nhà Trung Lữ của tôi.

Đây là căn hộ một người bạn cần tiền gấp đã bán cho tôi, từ trước tới giờ tôi chưa từng sống ở đây.

Một căn hộ hai phòng ngủ, một phòng khách, đã được sửa lại, rất thoải mái.

Cả hai chìm trong hoan lạc.

16. Chương 17

Chương 17

Trình Gia Dương

Phần lớn thời gian chúng tôi ở lì trong nhà làm chuyện ấy.

Tôi thêm khát cơ thể tràn đầy sức xuân của cô ấy, nó kêu gọi tôi, không chỉ là khoái cảm tốt bậc về mặt sinh lý mà còn vì sự an ủi về mặt tâm hồn nữa. Tôi cảm thấy bản thân mình giống như một phi hành gia đang đơn độc trên vũ trụ bao la rất lâu rồi, bỗng nhiên gặp một quần đảo phì nhiêu, là một thiên đường trong truyền thuyết.

Eva cầm trong tay trái cầm, vị ngọt không gì sánh bằng.

Trong thời gian đó thỉnh thoảng chúng tôi cũng ra ngoài vài lần, mua nước, thức ăn, lúc về tôi lại gỡ túi ni lông, tất nhiên là có “bò húc”.

“Em mua cái này cho anh à?” Tôi hỏi Eva.

“Đúng vậy, em sợ cơ lưng của anh hoạt động nhiều dẫn tới hỏng hóc.”

Tôi lườm cô: “Đừng có trêu anh mà”.

Cô nũng nịu chạy tới hỏi: “Hôm nay làm món gì ăn hả anh?”.

“Một món rau, một món cá thôi. Được không? Anh xào rau, em làm cá.”

Lúc Phi đang bận rộn trong bếp, tôi lại tranh thủ bày biện lại phòng ăn: khăn trải bàn ca rô, nến vàng, rượu vang Great Wall. Cô ấy vừa nấu cơm vừa hát bài Khói bếp yên ương, gia giảm gia vị xong cô ấy liền gọi tôi: “Gia Dương à, anh mau tới đây nếm thử đi”.

Tôi tự nhủ với bản thân sẽ ghi nhớ giây phút này, bởi tôi thực sự rất hạnh phúc.

Buổi tối chúng tôi vừa ăn kem vừa xem ti vi. Ti vi đang chiếu phim của Cát Ưu. Bỗng nhiên tôi nhớ tới truyện cười về bốn con chuột Phi gửi cho tôi, vẫn được lưu trong máy. Tôi rất thích mẩu truyện cười đó, do vậy tới giờ vẫn không nỡ xóa đi, lúc này tôi lại mở ra xem.

“Hai mươi giờ mười hai phút thứ Bảy ngày mừng Hai tháng Chín.

Bốn con chuột thi xem ai gan dạ nhất...”

“Anh xem cái gì thế?” Phi hỏi.

“Truyện cười lần đó em gửi cho anh. Chính vào ngày anh đi xem buổi công chiếu, còn xin chữ ký của Ngô Gia Nghi cho em đấy, buồn cười quá đi mất.”

“Em rất giỏi kể chuyện cười đấy.”

“Vậy sao?”

“Em rất thích truyện cười. Em thích nhất là truyện tiểu lâm hiện đại.”

“Thế thì em kém anh rồi, anh thích đọc tạp chí Cổ sự hội, vừa ăn lạc vừa đọc.” Tôi nói.

“Em thích xem Cát Ưu.”

“Anh chỉ thích Triệu Bản Sơn.”

“Bây giờ mọi người đều thích xem Ngụy Tam Nhi.”

“Đều chỉ đáng là đồ đệ của anh thôi.” Tôi đáp chất từng câu từng câu với cô ấy.

Cô ấy tiến tới như muốn bóp cổ tôi: “Em không cho phép anh được đối đáp với em như thế”.

Tôi ôm chặt cô đề nghị: “Em đừng đi nữa, sau này sống với anh nhé!”.

“Anh lại muốn “Lầu vàng giấu nàng Kiều” sao?” Cô vẫn ở trong lòng tôi, ngược mắt lên nhìn tôi.

Tôi không biết phải trả lời thế nào nữa.

Cô lại cười khúc khích, ngồi bật dậy rồi đập vào vai tôi: “Đáng ghét thật đấy! Em vẫn đang xem ti vi kia mà. Ha ha, anh nhìn anh ấy kìa, bị phát hiện rồi”.

Trên ti vi Cát Ưu đang gọi điện trong nhà vệ sinh thì bị vợ phát hiện, anh ta vội vàng vàng đứng dậy, điện thoại rơi xuống đất.

Trước khi Phi về trường, chúng tôi đã làm tình rất mãnh liệt, cô vẫn không cho tôi đưa về. Tôi cũng không ép.

Sau khi cô ấy về, tôi hút vài điều thuốc, loại phổ thông. Thực sự tôi cảm thấy mệt, cũng thấy hơi mơ hồ, nhưng trong lòng lại rất vui. Tôi để người trần đi đi lại lại trong phòng, uống nước, hút thuốc, rồi lại ngắm cơ thể trần trụi của mình trong gương, bất giác tôi nhớ tới cơ thể rất đẹp của gã người nhái tại Đại Liên. Tôi lẩm bẩm: “Tao sẽ cho thằng bé của mày biết tay”.

Sau đó cười phá lên, cảm thấy rất vui.

Rồi, tôi lại nhớ tới câu nói của Phi, khi tôi đề nghị cô ấy sống chung, “Lầu vàng giấu nàng Kiều”.

Lầu vàng giấu nàng Kiều, lầu vàng giấu nàng Kiều.

Tôi nghiền ngẫm cụm từ này, thấy bản thân nó rất ấm áp, lại dăm dăng, pha chút cẩu thả, ích kỷ, vô vọng.

Tôi muốn có cô ấy, nhưng tôi có thể trả giá bằng cái gì chứ?

Không lâu sau, tôi nhận được lời cảnh cáo nghiêm khắc hơn.

Tôi trở về nhà, ý tôi là căn nhà sống chung với bố mẹ.

Anh trai Trình Gia Minh của tôi rõ ràng đã về nhà, ở tầng trên.

Lúc ăn sáng, tôi nhìn thấy anh ngồi đọc báo bên cạnh bố mẹ, thần sắc rất an nhàn. Vừa nhìn thấy tôi, anh liền nói: “Hi! Anh lại cứ tưởng cậu em mất tích rồi”.

“Chỉ là đi du lịch với bạn thôi mà.” Tôi ngồi xuống. Mẹ tôi rót cho tôi trà sữa - thứ tôi thích uống nhất.

“Mà cũng chẳng báo cho người nhà một tiếng.” Mẹ trách tôi nhưng mắt lại ánh lên niềm vui. “Chưa mệt đứt hơi đấy chứ?”

Tôi cảm thấy lời của mẹ có ẩn ý, tôi không trả lời lảng sang chuyện khác, tôi hỏi Gia Minh: “Anh dọn về nhà rồi à?”.

“Ừ.” Anh gập tờ báo lại, “Sống một mình đã lâu cũng cảm thấy chán, do vậy anh dọn về nhà ở được hai ngày rồi. Anh phải đi làm đây, đi trước nhé!”.

Tôi ngỡ ngàng, lẽ nào đây chính là ông anh Gia Minh mới cách đây mấy ngày còn đang chống đối bố mẹ kịch liệt sao?

Tôi nhìn mẹ thắc mắc, mẹ liền cười, dáng vẻ như người có công lớn: “Có gì to tát lắm đâu, anh con lớn rồi, nên cũng hiểu biết hơn. Anh con đã suy nghĩ kỹ rồi”.

“Thế còn cô gái kia. Lần trước mẹ có nhắc tới cô ấy, cô gái mang bầu ấy?”

“Con đừng ăn nói lung tung thế. Cẩn thận bố con đấy.” Mẹ dút vào miệng tôi một miếng bánh mì, càng ngày tôi lại càng ghét hành động của mẹ, luôn luôn coi tôi là trẻ con, tôi liền lấy miếng bánh mì ra.

“Gia Dương à.” Lại là giọng điệu ý nặng tình sâu quen thuộc của mẹ, “con phải nhớ, chẳng có vấn đề gì là không giải quyết được. Và cũng chẳng có bí mật nào có thể giấu được cả”.

Tôi cười nhạt một tiếng.

“Anh con đạo hạnh cao là vậy, thế thì sao chứ, chẳng phải bây giờ cũng ngoan ngoãn về nhà rồi đấy thôi.”

Tôi nhìn Gia Minh lái chiếc xe Jeep trắng phóng đi bắn khói không hiểu bố mẹ đã dùng thủ đoạn gì mà ép được anh vào khuôn phép như vậy, lạ một điều là dáng vẻ lại rất cam tâm tình nguyện nữa chứ.

Tôi đi làm, phát hiện trong cơ quan có sự thay đổi, ông Lý - phụ trách các phiên dịch mới, vẫn chưa thấy đến, ông ấy từ trước tới giờ chưa đi làm muộn lần nào, thế mà cả buổi sáng lại không thấy tăm hơi đâu cả. Lúc ăn cơm trưa, tôi hỏi chị Mã: “Chị à, sao cả buổi sáng nay không thấy chú Lý đâu hả chị?”.

“Hết hợp đồng, nhảy việc rồi. Ở chỗ này mệt chết người, lại chẳng kiếm được bao nhiêu, người ta đã đi Thượng Hải làm việc rồi, chẳng mấy chốc là có thể kiếm được tiền mua nhà ấy chứ. Mà cũng phải thôi, thiếu gia như cậu làm sao có khái niệm về chuyện này chứ.”

“Xem chị nói kìa.”

Chỗ chúng tôi đều là những phiên dịch có kinh nghiệm, đã được tuyển chọn kỹ càng, đột nhiên thiếu mất một người, lại là người phụ trách bồi dưỡng các phiên dịch mới nữa chứ. Chủ nhiệm cảm thấy bất lực, lại sắp khai mạc một hội nghị quốc tế, kể cả phiên dịch mới cũng bị phải đi làm nhiệm vụ.

Buổi chiều, tôi cầm tài liệu tìm Chủ nhiệm ký duyệt, ông ấy đang chờ người ra vì chán nản, vừa thấy tôi vào ông liền nói: “Gia Dương à, phòng Phiên dịch cao cấp không thể không có người, cậu tới Học viện Ngoại ngữ mượn vài thực tập sinh đến đi”.

Ngay buổi chiều hôm đó, tôi trở về khoa Pháp của trường mình. Vừa nhìn thấy giáo sư Vương - Chủ nhiệm khoa, tôi liền nói rõ mục đích của chuyến đi, tôi đã cố ý dùng tiểu xảo để giành cơ hội quý báu này cho Phi.

Sinh viên thực tập vừa tới, Chủ nhiệm liền tiến hành trắc nghiệm đối với họ. Thành tích thi viết của Phi tốt hơn phần thi khẩu ngữ, tổng điểm rất cao, liền được chỉ định theo một chị đi Thẩm Dương để xử lý văn bản hợp tác về việc cùng nhau xây dựng thành phố hữu hảo giữa Bắc Kinh và Lille của Pháp.

Sau khi hai người đi công tác về, tôi đã hỏi chị kia xem tình hình Phi làm việc thế nào?

Chị ấy trả lời: “Cô bé đó được lắm, kỹ năng và kiến thức cơ bản khá đầy, làm việc rất chăm chỉ, đôi khi còn dịch tài liệu tới tận khuya, chị có cảm giác cô bé giống như con trai vậy”.

Tôi vui tận đáy lòng, người ta khen Phi mà tôi còn vui hơn cả việc bản thân mình được khen vậy.

Cuối tuần đó, chúng tôi lại ở bên nhau, tôi hỏi cô ấy thời gian gần đây làm phiên dịch cảm thấy thế nào, lúc đó cô ấy đang ngồi xoay lưng về phía tôi đọc sách, học từ mới, nghe thấy tôi hỏi, cô suy nghĩ một lúc rồi trả lời: “Đường còn dài lắm, phải tu luyện dài dài, tôi đang tìm kiếm khắp nơi đây[1]”.

Tôi đi về phía cô, ngồi bên cạnh: “Hội nghị cấp cao ngày mai, anh làm phiên dịch cabin, em có muốn đi nghe không?”.

“Được không anh?” Cô rất vui.

“Có gì mà không được? Anh làm cho em thẻ nhân viên, em đeo vào, ai bảo em làm gì em cũng đừng để ý, cứ nhìn theo anh là được.”

“Ôi trời, hay thật đấy. Nào tới đây, em hôn một cái.”

Để cô ấy vui vẻ, tôi nguyện làm bất cứ việc gì.

Kiều Phi

Hội nghị cấp cao Á- Âu. Lãnh đạo các nước đã ổn định chỗ ngồi, hội trường ba nghìn người chật kín những nhà lãnh đạo cấp cao các nước. Họ đều là những nhân tài nổi bật, mặc âu phục, đi giày da, trên chỗ ngồi của mỗi người có một tai nghe màu đen được kết nối với phòng dịch cabin ở phía sau hội trường.

Những phiên dịch cao cấp nhất các thứ tiếng: Anh, Pháp, Đức, Tây Ban Nha, Nhật, Nga, Ả Rập... những siêu sao trong ngành đã ngồi trong phòng làm việc của mình, hai người một nhóm, thông thạo tuần tự thay phiên nhau làm việc.

Nhân lúc một đại biểu ra ngoài đi vệ sinh, tôi lén sử dụng tai nghe của ông, bật kênh dịch tiếng Pháp, nghe thấy giọng dịch lưu loát trôi chảy như nước của anh: “ Chúng tôi sẽ làm hết sức để thúc đẩy sự hợp tác kể cả về chiều rộng lẫn chiều sâu trong lĩnh vực kinh tế thương mại Á – Âu”.

17. Chương 18

Chương 18

Kiều Phi

Lúc hội nghị giải lao, tôi nhìn thấy anh đi ra khỏi phòng cabin, vừa nói chuyện với đồng nghiệp, anh vừa quay sang chỗ tôi, tôi giơ ngón tay cái ra khen, anh rất vui.

Tôi nghe thấy phía sau có người nói: “Người cậu nhìn thấy chính là Trình Gia Dương đấy”.

Tôi ngoái đầu lại nhìn, thì ra là hai cô gái đeo thẻ nhà báo trước ngực, cái cô đang nói rất trẻ và đẹp, mái tóc đen dài đổ trên vai như thác nước. Cô ấy lại còn mỉm cười về phía Trình Gia Dương nữa, miệng cười đắc thắng, cứ như đã nắm chắc thắng lợi trong tay vậy. Bất gặp tôi đang nhìn mình, cô quay về phía tôi. Tôi nói: “Hi!”, thế mà cô ta chẳng nói chẳng rằng.

Tôi quay người đi, nghĩ thầm, hừm kiêu ngạo thật đấy!

Hội nghị kết thúc, cô gái đó cùng đồng nghiệp của mình đi tìm Trình Gia Dương. Anh cao ráo nổi bật, lúc nói chuyện, để phù hợp với chiều cao của phái nữ, anh hơi cúi người xuống.

Người đàn ông như anh, ai có thể không yêu chứ?

Tôi rời khỏi đó một mình, tâm hồn tràn ngập hình bóng của anh.

Trình Gia Dương

Kết thúc hội nghị, lúc tôi chuẩn bị về thì bị ai đó gọi lại.

Là hai nhà báo của đài truyền hình, một người nói có quen tôi rồi đưa danh thiếp cho tôi, Văn Tiểu Hoa. Tôi chẳng có chút ấn tượng nào cả. Nhưng nhìn kỹ khuôn mặt của cô gái xinh đẹp này lại thấy quen quen như đã gặp ở đâu rồi.

Cô ấy cười. Nụ cười vương trên khóe môi, thấp thoáng bóng hình của ai đó.

“Thực sự không nhớ ra ư, ngài phiên dịch. Tháng Sáu vừa rồi, trong lễ cưới của Phó Minh Phương, chúng ta đã ngồi cùng một bàn.”

Đúng rồi, là cô gái ngồi bên cạnh tôi, lúc đó cô mặc bộ váy lụa, khăn ăn đặt trên đầu gối, rơi xuống đất mấy lần, tôi đều nhặt lên giúp cô.

“Đúng rồi, tôi đã nhớ ra cô rồi.” Tôi nói rồi gật gật đầu với cô.

“Minh Phương là chị họ của tôi.” Câu nói này của cô cuối cùng cũng tiết lộ lời giải cho câu đố ban nãy, thảo nào tôi cứ có cảm giác đã từng gặp cô ở đâu đó, “hôm đó anh đã uống rất nhiều rượu”.

“Thế sao?”

Đương nhiên rồi. Trong lễ cưới của Minh Phương, tôi giống như kẻ thất tình. Cô gái này cũng tinh thật đấy, nhưng tôi nhất quyết không thể để cô biết được.

“Em tìm anh có việc.”

“Có chuyện gì thế em?”

“Em và đồng nghiệp muốn làm một tiết mục chuyên đề về công việc cũng như cuộc sống của một chuyên viên phiên dịch, không biết anh có sẵn lòng giúp đỡ bọn em không.”

“Chỉ cần không liên quan tới cơ mật quốc gia, đương nhiên có thể.”

“Cơ mật quốc gia? Làm sao mà liên quan tới chứ, bọn em cũng là cán bộ nhà nước mà.”

“Vậy bọn em xin phép cáo từ nhé!”

Tôi phát hiện mình đã không nhìn thấy Phi từ nãy tới giờ.

“Được. Vậy thì em có thể tìm anh bất cứ lúc nào.” Tôi xách cặp công văn rồi đi luôn.

Văn Tiểu Hoa vội vàng đuổi theo tôi nói: “Này Trình Gia Dương, chắc anh cũng phải có một cái danh thiếp chứ”.

“Ồ.” Tôi đáp lại. “Anh sẽ cho em số điện thoại của mình, anh không có danh thiếp.”

“Vậy anh đọc đi, em sẽ ghi lại.” Cô lấy điện thoại ra.

Tôi đọc cho cô số điện thoại của mình, cô nhập từng số, ấn một vài nút, sau đó đưa tôi điện thoại của cô ấy rồi yêu cầu: “Tên anh là chữ nào, anh nhập vào hộ em được không?”.

Tôi đành nhập tên mình trên máy của cô.

Rời khỏi trung tâm hội nghị, tôi cũng vẫn chưa nhìn thấy Phi.

Tối hôm đó tôi gọi điện cho cô ấy hỏi: “Sao em không chờ anh mà đã đi rồi?”.

“Em thấy anh bận quá.”

“Đừng nhắc tới chuyện đó nữa, mấy nhà báo muốn phỏng vấn anh, còn muốn làm phim chuyên đề nữa.”

“Vậy thì sau này anh có thể trở thành minh tinh rồi nhỉ?”

“Điều đó còn liên quan tới việc anh có muốn không mới được chứ.”

Khi tôi và cô đang nói chuyện bằng máy bàn, tôi lại mở di động ra, trong đó có những tấm hình tôi chụp cho cô ở Đại Liên.

“Này.” Phi nói, “em thấy anh giỏi thật đấy”.

“Em nói gì cơ?”

“Trong hội nghị cấp cao hôm nay, em đã dùng một tai nghe, nghe trộm anh dịch. Giỏi thật đấy.”

“Anh chỉ giỏi mỗi việc phiên dịch thôi sao?”

Phi lại cười khúc khích ở đầu dây bên kia, cô mắng yêu: “Thật chẳng đáng tí nào. Thôi em không nói chuyện với anh nữa, em còn chưa làm bài tập.”

“Ừ. Tạm biệt.”

Tôi gác máy, rồi quan sát tỉ mỉ những bức ảnh của cô, cô quả thật rất xinh đẹp.

Gia Minh gõ cửa đi vào, anh nói với tôi: “Cho anh mượn một quyển sách của chú”.

“Em tìm cho anh.” Nói rồi tôi bỏ điện thoại trên giường, đi tới giá sách hỏi: “Anh muốn mượn cuốn gì?”.

Anh cầm chiếc điện thoại chưa tắt máy của tôi, ngắm nghía mấy bức ảnh của Phi nói “cũng đẹp đấy”.

Tôi bật cười.

“Đã lâu không thấy chú vui như vậy.”

“Thế sao?”

“Anh muốn mượn...” Anh chỉ vào giá sách nói, “cuốn Giới thiệu về chữ Tocharians của tác giả Quý Tiệp Lâm ấy.”

“Không dễ tìm đâu. Em mua rồi nhưng vẫn chưa đọc.” Đây là quyển sách cũ bị xếp xó, ở góc sâu nhất trong giá sách. Tôi thò tay với thì lại lôi ra được một vật khác.

Đó là một bao thuốc thơm được đặt trong gói giấy. Đã có thời điểm, tôi nhờ vào nó để sống, không biết tự lúc nào đã cai được thuốc.

“Tìm được chưa?”

“Được rồi.” Tôi đưa sách cho anh. Sau đó lấy lại điện thoại của mình.

Điện thoại trong túi của Gia Minh đổ chuông, anh vừa nghe vừa đi ra ngoài. “Julie? À, phải rồi Clare. Em vừa từ Canada về à? À, đúng rồi, Nhật Bản, anh nhầm.”

Không hiểu đây là bạn gái thứ mấy của anh?

Có người cũng đang chơi trò chơi tương tự.

Lúc chúng tôi đang chơi bóng rổ, một cô gái lạ đứng bên ngoài sân đội Húc Đông. Cô gái đó còn rất trẻ, mặc quần áo bò, dường như là sinh viên. Tôi nhớ tới mối tình vô cùng tâm đầu ý hợp của anh với cô mình tình Ngô Gia Nghi kia, không ngờ khẩu vị của anh lại thanh đổi nhanh đến thế.

Nhưng dường như anh cũng đang có chuyện thì phải. Anh chẳng hào hứng chơi bóng rổ. Sau đó chúng tôi cùng nhau đi uống trà, anh lúc thì tỏ ra rất thân mật với cô gái kia, cứ như thể phô diễn cho người ta xem nhưng có lúc đến nhìn cũng chẳng buồn nhìn. Sau khi tiễn cô ấy về, tôi hỏi anh cô ấy tên gì? Anh nghĩ hồi lâu, cuối cùng vỗ trán than: “Già rồi, già thật rồi, anh quên rồi”.

Buổi tối lúc uống rượu, anh vẫn rầu rĩ, rất ít khi tôi nhìn thấy anh với dáng vẻ như vậy.

Cuối cùng có người gọi cho anh, anh xoay lưng về phía tôi để nghe. Một lúc sau, khuôn mặt vẫn buồn rười rượi nhưng đã bắt đầu kể chuyện cười cho tôi nghe. Uống hết ly brandy này tới ly brandy khác.

Chúng tôi ngồi ở quầy bar, ngay sát cửa sổ, từ đó có thể nhìn xuống cảnh vật ở dưới, tôi thấy một chiếc xe dừng ở bên ngoài, người xuống xe là Ngô Gia Nghi.

Giống như là phim truyền hình vậy, kịch tính càng lúc càng được đẩy lên cao.

Vừa nhìn thấy cô ấy, anh đứng dậy, cầm áo, vỗ vào vai tôi nói: “Tạm biệt nhé, Gia Dương”.

Húc Đông loạng choạng đi ra ngoài rồi dựa vào người Ngô Gia Nghi. Trông dáng họ lúc này giống như cụ ông dựa vào cụ bà thông thả đi dạo trong công viên vậy.

Đàn ông có lúc lại là động vật yếu đuối nhất.

Không phải là ngày lễ, cũng chẳng phải cuối tuần, chẳng có cái gì để chúc mừng cả, cũng chẳng có điều gì muốn nói. Có điều lúc này tôi nhớ Phi vô cùng. Khát vọng bỏng cháy trong lòng, giống như ngọn lửa thiêu đốt tâm can, tôi lái xe tới bên ngoài ký túc của cô, đèn đã tắt. Chỉ cách một bức tường, trong trường lúc này vắng lặng, tôi châm một điếu thuốc, trầm ngâm nghĩ tới một sự thật mình không thể không đối mặt.

Tôi đã yêu cô ấy mất rồi.

Bản thân tôi cũng không ngờ lại nhanh chóng nhận được điện thoại của Văn Tiểu Hoa.

Cô ấy nói cô ấy là Văn Tiểu Hoa, tôi có ấn tượng không rõ lắm về cô, chỉ cảm thấy cô có điệu cười rất giống với Minh Phương. Lúc ngồi nói chuyện trong quán cà phê, câu chuyện cũng bắt đầu từ Minh Phương.

“Anh rất thân với chị họ của em phải không?”

Nếu là mấy tháng trước, đây có lẽ sẽ là chủ đề khiến tôi sợ hãi, thế nhưng lúc này tâm trạng tôi đã bình yên trở lại.

“Rất thân. Bọn anh lớn lên cùng nhau. Nhưng cũng có một giai đoạn không liên lạc với nhau, sau khi cưới cô ấy thế nào?”

“Cũng tốt lắm anh ạ, sau khi đi nghỉ tuần trăng mật trở về, công việc của anh rảnh rỗi, chị thì nhàn hơn, dạy xong thì có thể ở nhà rồi.”

Tôi gật gật đầu. Đây là điển hình của cuộc sống gia đình bình yên, hạnh phúc.

“Chúng ta nói về chương trình của em nhé!”

“Được, em nói đi, anh nghe đây.”

Văn Tiểu Hoa muốn làm một tiết mục trò chuyện giới thiệu về những phiên dịch cao cấp. Nói chung là giới thiệu về sự trưởng thành, thành công, cuộc sống, gia đình, đối mặt với công chúng của những phiên dịch cao cấp, ngoài ra còn phải trả lời một vài câu hỏi, giới thiệu một vài tình huống, tôi không hay xem tí vi nên đối với tiết mục của cô ấy không có khái niệm gì nhiều. Tôi liền hỏi: “Có phải giống như chương trình “Lời thật nói thật” không?”

“Đúng. Về cơ bản thì hình thức tương tự. Nhưng chương trình của bọn em chú trọng đi sâu vào việc tìm hiểu nghề này.”

“Ra thế.”

“Nhưng sở dĩ chương trình của bọn em luôn có số lượng người xem cao là do chúng em không ghi hình lại rồi mới phát mà truyền hình trực tiếp. Hơn nữa, những câu hỏi của người dẫn chương trình không được tiết lộ cho khách mời trước khi chương trình phát sóng do vậy khi khách mời trả lời đều là phản ứng tại chỗ.”

“Ý của em là, khách mời căn bản sẽ không được chuẩn bị gì cả?”

“Cũng có thể nói là như vậy.”

“Nếu như câu hỏi quá khó thì phải làm sao? Thế thì chẳng phải anh bị bọn em quay như chong chóng sao?”

“Anh yên tâm, sẽ không đến nỗi thế đâu.”

Tôi nghĩ một lát: “Nhưng anh phải báo cáo cho cấp trên đã”.

“Tức là anh đã đồng ý rồi nhé.”

“Ừ.”

Văn Tiểu Hoa cười. Tôi vốn cảm thấy cô ấy cười rất giống Minh Phương, nhưng lúc này lại thấy khác hẳn. Người con gái này, không dịu dàng, nho nhã như Minh Phương, cô ấy rất tinh nhanh, nhạy bén. Rất tự nhiên, tôi cho rằng sự sắp xếp đầu ra đó của cô là tác phong nghề nghiệp, nhưng sau này mới biết, tôi đã nhận định sai.

18. Chương 19

Chương 19

Trình Gia Dương

Đang ở văn phòng dịch tài liệu thì tôi nhận được điện thoại của Ngô Tiểu Bình. Từ lúc Kiều Phi làm thêm ở chỗ cậu ta, tôi đã giới thiệu rất nhiều mối quan hệ cho cậu ta, gần đây mảng làm ăn về du lịch châu Âu của cậu ta rất phát đạt. Cậu ta gọi điện muốn mời tôi ăn cơm để cảm ơn, tôi đoán chắc chắn cậu ta lại có việc muốn nhờ vả nên yêu cầu nói thẳng vào việc chính.

Hóa ra một du khách ngoại quốc trong đoàn khách du lịch của cậu ta đã mua bán bất hợp pháp cổ vật, người khách đó hiện đã bị công an bắt. Sau khi điều tra họ phát hiện, vị khách ấy lại là cán bộ cao cấp đã về hưu của nước đó, cấp bậc cao, theo luật sẽ được hưởng quyền miễn trừ ngoại giao, thế nhưng nếu muốn được hưởng quyền đó thì phải làm đúng trình tự pháp định, tiến hành viết báo cáo lên Bộ Ngoại giao, ông ta không muốn mất thể diện, lại càng không muốn ngồi tù, sự việc khó giải quyết này lại rơi vào tay ông chủ công ty du lịch Ngô Tiểu Bình. Thế là cậu ta liền nhờ tôi.

Lúc còn nhỏ tôi đã từng xem một bộ phim hoạt hình, nội dung kể về việc sau khi liên quân tám nước xâm phạm Trung Hoa, giáo sĩ già hói đầu lừa người TQ, mua đi bán lại cổ vật, di sản, cuối cùng bị tiểu thần tiên vẽ trong bể cá trừng trị. Tôi hận rằng không thể tự tay giáo huấn lão già kia.

“Anh xem có được không, ông ấy giờ đã bị bắt rồi, nhưng vẫn chưa đủ chứng cứ cấu thành tội, nếu anh đưa được ông ấy ra, thẳng em đây sẽ hậu ta.”

Ngô Tiểu Bình ăn nói ngọt xớt như vậy, dù gì thì cũng đã quen biết nhau từ lâu, hơn nữa anh ta luôn quan tâm giúp đỡ Phi, do vậy tôi đành phải nghĩ ra một số biện pháp, nhờ người giúp cậu ta giải quyết vấn đề này.

Lúc mời tôi ăn hải sản, Ngô Tiểu Bình bắt tôi phải đưa Kiều Phi đi. Nhưng tôi không muốn cô ấy cũng bị dính vào việc này nên đã không gọi cô ấy đến.

Chúng tôi chủ yếu ôn lại chuyện hồi nhỏ, con người cậu ta tuy ăn nói hơi thô lỗ thế nhưng cũng rất hay, rượu quá tam tuần, chúng tôi bắt đầu nhắc tới Kiều Phi.

“Cô bé đó khá đấy, cậu thật có cặp mắt tinh đời.”

“ Cậu nói gì vậy?”

“ Lẽ nào tớ lại nói sai ư? Với người không có quan hệ gì, sao cậu lại mất nhiều công sức như vậy chứ? Cậu cũng đừng có giấu tớ nữa, cậu giúp tớ làm chuyện này tám chín phần là nghĩ tới Phi.”

Tôi không phủ nhận.

Ngô tiểu Bình đã đoán đúng liền chuyển chủ đề ngay, rồi đột nhiên nhớ ra chuyện gì lại cười như nắc nẻ: “ Nhưng nói gì thì nói vụ việc lần này vẫn liên quan đôi chút tới cô ấy đấy.”

Tôi nhìn cậu ta.

“ Đừng căng thẳng thế. Đúng là như vậy đấy, ông khách này lần trước tới TQ nằm trong đoàn khách Phi phụ trách.”

Tôi coi như chẳng có chuyện gì, khẽ cười rồi rót một cốc rượu ỳnh.

“ Khoảng trung tuần tháng Chín”. Ngô Tiểu Bình nói.

“ Không thể.” Tôi nói: “ Trước ngày mừng Một tháng Mười cô ấy chỉ dẫn một đoàn khách thôi mà”.

“ Tớ là ông chủ của cô ấy, lẽ nào tớ lại không biết chứ?”

“ Là đầu tháng Chín”.

“ Không phải. Lúc đó công ty tớ không có đoàn khách nào cả, tớ nhớ mà, bởi sau hè không phải là mùa đông khách. Thế nào? Có việc gì?”

“ Không, không có.”

Ăn xong, tôi cũng đã uống khá nhiều. Ngô Tiểu Bình muốn đưa tôi về nhà, tôi nói không cần, rồi để xe trước cửa nhà hàng, còn mình bắt taxi về.

“ Cậu ổn không đấy.” Ngô Tiểu Bình có vẻ lo lắng.

“ Không sao đâu.”

Tôi xua xua tay ra hiệu cho lái xe chạy.

Sau đó mở di động.

Trong đó có tin nhắn Phi gửi cho tôi.

“ Hai mươi giờ mười hai phút, thứ Bảy ngày mừng Hai tháng Chín.

Bốn con chuột thi xem con nào gan dạ nhất...”

Hôm đó tôi hẹn cô ấy đi xem buổi công chiếu phim của Ngô Gia Nghi. Cô nói phải làm thêm. Thế nhưng hôm nay Ngô tiểu bình lại khẳng định đầu tháng Chín không có đoàn khách du lịch nào cả.

Cửa kính xe vẫn chưa đóng, gió lạnh thổi vào.

Tôi không hay biết là đã cuối thu rồi.

Lá rụng, ánh đèn vàng vọt, những người đi trong đêm...

Lái xe hỏi tôi, rốt cuộc là đi đâu đây?

Mặc dù là cuối tuần, nhưng tối nay tôi không có hẹn Phi, đương nhiên tôi cũng không muốn về chỗ bố mẹ.

“ Phiền anh đưa tôi đến toa nhà Trung Lữ”

Tôi mơ màng đi lên cầu thang, tôi nhìn mình trong tấm gương của thang máy, khuôn mặt đỏ ầu vì rượu, tôi cảm thấy đây cũng chẳng phải chuyện gì to tát, bởi cũng có thể Ngô Tiểu Bình nhớ nhầm, hướng hồ đã lâu thế rồi, cũng chẳng cần thiết phải truy cứu nữa. Tôi nói với bản thân mình trong gương: “ Cười đi!”

Tôi cố nhe răng ra, trông điệu bộ rất buồn cười, tôi đã cười thật sự.

Mở cửa, đập vào mắt tôi la2d9oi6 giấy để trước bậc thềm.

Tim tôi bắt đầu đập mạnh.

Trong phòng vọng ra tiếng cửa Phi: “ Em cho anh thời gian bảo cô gái bên cạnh anh rời đi”

Đây đúng là món quà bất ngờ, Kiều Phi đang ở bên trong chờ tôi.

Tôi nói với “ cô gái bên cạnh” không tưởng rằng: “ Chết rồi. vợ anh ở nhà, hay là em về trước đi. Chúng mình hẹn gặp lại vào hôm khác nhé.”

Sau đó tôi giả vờ mở cửa.

Đúng lúc này Phi từ trong phòng chạy ra, trong tay cầm một thứ giống như cục gạch, có thể coi là hung khí, Đại từ điển Pháp- Hán Larousse. “ Đứa nào không sợ chết dám giành chồng với bà hà?”

Tôi còn chẳng kịp cởi giày nữa, liền tiến về phía cô, ôm chầm lấy cô. Cô thật sự rất ấm áp, mềm mại, trên cơ thể còn có mùi hương đặc trưng khiến người ta vẫn vương không quên.

“ Ai có thể tranh được với em chứ”. Tôi nói.

Cô ngẩng đầu lên nhìn tôi, tôi nhìn đôi mắt mèo đen láy, đôi môi đỏ, lòng lại rạo rực, rất muốn hôn cô.

Lúc chúng tôi làm tình, tôi cảm thấy thế giới chính là cơ thể của cô gái trẻ này, thật an toàn không phải lo nghĩ điều gì.

Kiều Phi

tình dục mang lại khoái cảm, cũng có lợi đối với tinh thần và thể chất cho thanh niên đến tuổi quan hệ, chính vì lý do này nên tôi tràn trề sinh lực, sắc mặt hồng nhuận. Có điều đôi khi cũng gây ra phiền phức. Tối qua do quá kích động, tôi và Trình Gia Dương đã làm hỏng áo lót của mình.

Buổi sáng, thức dậy, tôi chỉ muốn cắn cho anh một cái, nhưng khi nhìn thấy anh ngủ trông rất ngây ngô khờ khạo, tôi lại không nhẫn tâm, đành bỏ qua cho anh.

Lúc tôi định ngồi dậy lại bị anh chàng giả vờ ngủ say như con mèo này lôi trở lại giường.

“ Chúng mình đi mua sắm đi, giống như vợ chồng trong gia đình ấy, được không?”

Tôi nhìn anh ấy, anh ôm cổ tôi, nhìn từ khoảng cách gần, tôi có cảm giác da anh trắng mịn tới mức có thể vắt ra nước được.

Thế là xong đời rồi, kiếp này tôi phải chịu thiệt thòi vì anh chàng này mất thôi.

“ Được thôi.”

Với cách tiêu tiền và mức sống của mình, một bộ quần áo lót hai trăm tệ vốn được tôi dự định mua tặng cho chính mình vào dịp năm mới. Tôi đã sớm nhắm bộ đồ ren đó rồi, hoa văn hình hoa ly, 100% cotton, khả năng co giãn tốt, lại rất chắc chắn nữa.

Trình Gia Dương nói: “ Bộ kia chẳng phải đẹp hơn ư? Anh nghe mấy người bán hàng nói, đó là hàng lựa, lại là tác phẩm của nhà thiết kế nổi tiếng, kiểu dáng rất sexy, hơn nữa lại còn in chìm nữa, rất nghiên cứu tới việc nghiên cứu tạo hình, còn có thể phòng bệnh ung thư vú nữa đấy.”

“ Dương nhiên là tốt hơn rồi, tận hai nghìn sáu trăm tám mươi tệ cơ mà, chỉ dành cho các quý bà lắm tiền thôi.”

“ Anh mua cho em nhé.”

“ Đừng làm thế. Để em thanh toán.”

“ Nhưng anh đã làm hỏng mà. Anh mua đền cho em.”

“ Anh sẽ bị thiệt đó, Trình Gia Dương à.”

“ Gì chứ?”

“ Anh thử nghĩ xem, gần ba nghìn tệ, để xem lần sau anh còn hăng như vậy nữa không? Anh còn xé quần áo của em nữa không?”

Anh suy nghĩ một lát.

“ Anh sẽ cẩn thận hơn. À, hay là mình mua hai bộ, đề phòng anh lại quá tay. Em biết đấy, đôi khi anh không không chế được bản thân mình mà.”

“ Đáng ghét!” Tôi kéo tay anh, nũng nịu nói: “ Nhưng như vậy thì xa xỉ quá”.

Anh nhìn tôi: “ Được thôi, vậy thì em chọn đi”.

Tôi cũng không mua bộ hai trăm tệ kia mà chọn bộ đắt hơn một chút.

Nhưng tôi không thể quên bộ đồ lót đắt tiền kia với chất lụa óng ánh gợi cảm rất đáng yêu, hướng hồ anh lại rất thích.

Mua xong, chúng tôi đi xem trang phục dành cho nam giới, Gia Dương mua một chiếc áo jacket, được tặng một bộ đồ sứ của Anh.

Sau khi đi hết cả khu mua sắm, Gia Dương muốn tới gian hàng bán đồ trang sức, khi đến trước gian hàng, tôi kéo tay anh: “ Em đói lắm rồi, bọn mình đi ăn KFC đi”.

“ Mình chỉ xem một lượt thôi, sau đó đi ăn được không?”

“ Không”

“ Xin em đấy.”

“ Anh cẩn thận kéo lại biến thành người đàn ông nội trợ bây giờ.”

“ Anh rất hân hạnh”.

Tôi bị anh ẩy kéo vào trong.

Nhân viên bán hàng vừa nhìn thấy Gia Dương đẹp trai tuấn tú liền xỏ lời, nhiệt tình. Họ nhìn tôi cứ như tôi là con vịt xấu xí được sánh đôi cùng hoàng tử vậy, mặc dù không muốn họ vẫn phải cố đơn đả.

Chả trách những người làm việc trong nghề này luôn phải nhìn mặt mà bắt hình dong, tự dưng lại biến bản thân thành kẻ luôn coi thường người khác.

Gia Dương chọn dây chuyền rất kỹ càng.

Tôi ngồi trên ghế ngắm nghía móng tay mình.

Tôi nghĩ thầm, đây là chuyện mà mình đã chuẩn bị từ sớm rồi.

Tiền, mặc dù chúng tôi yêu nhau, nhưng nó vẫn hiện hữu ngăn cách chúng tôi. Từ lúc bắt đầu tới giờ, tôi luôn cẩn thận giữ kẽ, nhưng hôm nay lại đột ngột phải đối mặt với chuyện này.

“ Phi à, anh muốn tặng em cái này. Em tới xem đi, có thích không? Cái này đẹp thật đấy, mặt em lại nhỏ, đeo chắc chắn sẽ rất hợp đấy. Em tới xem đi!”

Tôi vẫn ngồi im. Anh nhìn tôi, cười vui vẻ gọi: “ Lại đây em”.

“ Em đói lắm rồi.”

“ Mua xong, mình sẽ đi ăn thỏa thích thì thôi.”

“ Bây giờ em đói lắm rồi.” Tôi nói: “ Em cũng chẳng muốn dây chuyền nữa”.

Anh bước tới, đặt tay lên vai tôi, dường như anh muốn nói điều gì đó.

Trình Gia Dương

Tôi không giỏi dỗ dành người con gái mình yêu, tôi cũng biết tiền bạc là chuyện rất tế nhị, nhạy cảm đối với cả hai.

Điều mà tôi không thể nói ra được là từ tối qua tới giờ, tôi cảm thấy lòng tôi rối bời, tôi muốn làm một việc nào đó để đổi lại cảm giác an toàn.

Tôi nói: “ Anh chỉ muốn em được vui thôi mà”.

19. Chương 20

Chương 20

Gia Dương nói với tôi, anh ấy chỉ muốn tôi được vui.

Tôi nhìn thẳng vào mắt anh, đáng vẻ anh lúc này giống như lần đầu tôi gặp anh, rất dịu dàng, đượm vẻ u buồn. Tim tôi dường như bị quất một roi tuy rất bé nhưng lại cứng vô cùng, có điều tôi không muốn thể hiện sự yếu đuối ở đây. Tôi đặt tay lên bàn tay anh đang đặt trên vai mình rồi nói: “ Được yêu anh là em cảm thấy mãn nguyện lắm rồi”.

“ Em đói quá, chúng mình đi thôi, được không? Nếu lúc nào đó em muốn một sợi dây chuyền, em sẽ nói với anh rằng, em muốn anh mua cho em.”

“ Được.” Anh gật đầu.

Tôi đứng dậy, chúng tôi rời khỏi gian hàng bán đồ trang sức, chúng tôi định tìm nhà hàng KFC gần đó. Tôi đã tự thề với bản thân mình rằng mình sẽ không bao giờ nói lại câu đó với anh một lần nữa.

Tôi vốn là người bình thường, nên có những niềm vui rất bình dị.

Tôi rất thích ăn hamburger đùi gà và bánh cuộn thịt gà Bắc Kinh với hành, nếu như có lỡ để dây một chút tương ra tay, tôi liền nhanh chóng mút ngón tay cho sạch thì thôi.

Trình Gia Dương đang ăn món milkshake liền quay ra nhắc nhở tôi: “ Sau này em trở thành phiên dịch nổi tiếng, trong các bữa tiệc chiêu đãi nguyên thủ đừng làm như thế nhé.”

“ Sao thế? Anh lại chê em à?”

“ Đúng đấy. Không sai chút nào. Ghét rồi.”

Tôi chun mũi, cười vui vẻ.

Chúng tôi ngồi gần cửa sổ trong nhà hàng KFC, ánh nắng chiều thu xuyên qua cửa kính chiếu vào chúng tôi, khiến chúng tôi cảm thấy ấm áp vô cùng, Gia Dương đưa tay lau nước tương trên miệng tôi.

Thời khắc này khiến người ta không thể không lưu luyến.

Có ai đó đang gõ nhẹ vào cửa sổ trước mặt chúng tôi.

Trình Gia Dương

Người mới tới là Lưu công tử, anh ta vẫy vẫy tay về phía tôi ở bên ngoài, sau đó đẩy cửa bước vào. Tôi vẫn ngồi và bắt tay anh ta: “ Hi! Thật tình cờ.”

“ Đúng vậy. Mình lái xe ở bên ngoài, rồi nhìn thấy cậu.”

Xe của cậu ta đậu ở ngoài, tôi hỏi: “ Chỉ có một mình thôi à? Không có ai đợi cậu sao?”

“ Đừng lo.”

Tôi biết cậu ta ăn ở thế nào rồi, cậu ta bảo tôi đừng lo tôi đã lo rồi.

“ Gia Dương à, sao cậu lại không giới thiệu cô gái này với mình chứ?”

Cậu ta nhìn Kiều Phi như thể rất hứng thú.

“ Tôi là bạn của Trình Gia Dương”. Kiều Phi nói.

Tôi nhìn cô ấy.

“ Tôi cũng thế. Tôi họ Lưu.”

Cô gật đầu: “ Chào anh!”

“ Anh thấy em rất quen.”

“ Cũng có thể, bởi thế giới quá nhỏ bé mà.” Cô đứng dậy nói: “ Em vào nhà vệ sinh một chút.”

Lưu công tử hỏi tôi: “ Chỉ là bạn thôi sao? Không phải bạn gái chứ?”

Tôi cũng chẳng phải biết trả lời cậu ta ra sao.

Cậu ta vỗ vai tôi: “ Thôi mình đi đây. Khi nào rảnh nhớ liên lạc nhé.”

Mãi lâu sau Phi mới trở lại, kem của cô ấy đã tan thành nước, cô ấy dùng thìa múc kem rồi nói: “ Anh mua cho em ly khác đi”.

“ Chúng mình đi đi, anh hơi mệt.”

Chúng tôi rời khỏi quán KFC, tôi lái xe. Trên đường không ai nói gì với nhau. Lúc này, tôi không để ý tới bầu không khí ra sao nữa, tôi chỉ nghĩ về câu cô ấy nói với Lưu công tử, em là bạn anh ấy.

Đang là chiều thứ Bảy, bình thường chúng tôi sẽ sống với nhau cả thời gian cuối tuần còn lại. Nhưng tôi đã đưa cô về trường, tôi giải thích: “ Anh ừa nhớ ra mình phải về nhà có chút việc. Em về trường nhé.”

Trong tay Phi vẫn cầm bộ đồ lót tôi mới mua cho, cô ngồi yên trong giây lát. Sau đó nhìn tôi thắc mắc: “ Thế mà không nói sớm, bọn bạn em rủ em đi chơi hồ”.

“ Anh quên mất.”

“ Được thôi. Anh nhớ phải gọi điện cho em đây.”

“ Ừ.”

Cô ấy xuống xe, nhảy chân sáo về ký túc xá.

Tôi liền lái xe đi.

Tôi trở về căn nhà ở ngoại ô. Bố mẹ không có nhà, Hia Minh đang xem phim trong phòng.

Một bộ phim cũ của Châu Tinh Trì, cứ rì rầm tiếng của Đường Tăng nói với Hầu Vương: “ Con có muốn không? Ngộ không, nếu như con muốn thì nói với ta, con không nói ta làm sao biết được chứ, mặc dù con rất thành tâm chăm sóc ta, nhưng con cũng nên nói ra con muốn không. Con thật sự muốn không? Vậy thì con mau lấy đi. Chẳng phải con rất muốn sao? Lẽ nào con muốn thật sự phải không?...”.

Tôi bước về phòng mình, rót một cốc nước. Tôi mở cửa sổ, cây hạnh trong vườn đã cao quá cửa sổ tầng hai, những chiếc lá vàng bay vào phòng.

Lúc này tôi bỗng hối hận vì đã rời khỏi cô ấy.

Trong lòng không vui, tại sao tôi lại không tâm sự với cô ấy chứ?

Kiều Phi

Tôi về tới phòng, bỏ bộ đồ lót mới mua ra giặt rồi phơi trên sân thượng. Tôi uống chút nước nóng, uống vài ngụm để ấm người. Từ lúc này, tôi đã cảm thấy rất lạnh rồi.

Tôi quen anh chàng bạn của Trình gia Dương. Anh ta từng là khách quen rất hào phóng của Khuynh thành.

Thế giới quả thật nhỏ bé, thật chẳng ra sao...

Đương nhiên anh ta cũng nhận ra tôi. Anh ta đuổi theo tôi tới tận nhà vệ sinh, giặt khuỷu tay tôi: “ Phi Phi, em không đi khách nữa phải không?”

“ Anh mà động chân động tay, tôi sẽ gọi Trình Gia Dương đấy.”

Gã đàn ông đó không chút ngần ngại nói tiếp: “ Anh đã nhìn thấy em và Trình gia Dương ở sàn nhảy từ lâu rồi, lúc đó anh còn tưởng mình nhìn nhầm nữa chứ”.

Quả thật, tôi cứ tưởng lần đó mình đã trốn được.

“ Em gọi Trình Gia Dương đi! Hay là để anh gọi anh ta, chúng ta kết thúc chuyện này ở đây luôn”.

“ Lưu công tử à, anh hãy biết điều chút đi. Có ai quấy phá như anh không?”

Anh ta gơ tay xoắn lọn tóc tôi phân bua: “Em đi rồi, chẳng còn ai biết kể chuyện cười nữa”.

“ Anh tránh ra”.

“ Được thôi, có điều phải gọi cho anh đấy.” Anh ta lời danh thiếp ra rồi nhét vào túi tôi. Đi được vài bước, đúng lúc tôi đang định thở phào nhẹ nhõm thì anh ta lại quay lại: “Này thằng họ Trình kia có gì hơn anh chứ?”.

“ Ha ha, anh mà còn nói nữa thì tôi không nhận được cười đâu đấy.” Tôi tức giận đáp lại.

Anh ta dứ dứ tay vào trán tôi, đầu tôi va nhẹ vào tường.

Tôi đã ở trong nhà vệ sinh của quán KFC quá lâu rồi, tôi cảm thấy mình thật đen đủi. nhưng tôi không thể để Trình Gia Dương mất mặt lại càng không muốn anh vì tôi mà tranh cãi với ai. Sau này tôi phải cẩn thận hơn.

Thế nhưng tâm trạng của anh chàng tôn quý này giống như nổi cơn gió lớn trong mùa thu vậy. Lúc tôi đi ra, mặt anh sa sầm.

Không hiểu câu nói nào của tôi đã mạo phạm anh ấy?

Công bằng mà nói, con người Trình gia Dương không khoa trương và kỳ quái như bọn con ông cháu cha, nhưng tôi nghĩ vẫn có những thứ thuộc về cốt cách như phong độ và tố chất có muốn che giấu cũng không được. ví dụ như anh rất tự tin, kiêu ngạo và nhạy cảm. đây đều là những nhân tố tiềm tàng trong tính cách của anh, lại là những nhân tố đối lập với tôi, điều này khiến tôi cảm thấy bất an.

Ba Ba đã tắm xong, nhìn thấy tôi nằm trên giường, cô ấy cảm thấy rất lạ.

“ Này, cậu vẫn còn ở đây à? Chưa đi thăm họ hàng sao?”

Tôi nhồm dậy: “ Hay quá! Cậu tắm sạch sẽ rồi, bây giờ mà xem bói là chuẩn nhất đấy, xem giúp tớ tuần này tớ có gặp chuyện không vui nào không nhé”.

Cô ấy bật vi tính, mở phần mềm xem bói: “ Kiều Phi à, con cũng giỏi đấy, thầy đây cho phép con tốt nghiệp”.

Tôi té ngửa.

Sau đó một thời gian, tôi không gặp Trình gia Dương, cũng không gọi điện cho anh. Trong tiết đọc hiểu tiếng Pháp, thầy giáo giới thiệu cuốn sách của Francoise Sagan với nhan đề Buồn oi, chào mi.

Nội dung cuốn sách kể về hai bố con với hai cách sống hoang đường khác nhau, sau khi trải qua những biến cố của đời người, họ đều cho rằng mình có thể sửa chữa sai lầm trước kia, thế nhưng kết quả là họ vẫn tiếp tục sống như trước.

Bản tính.

Tôi lao vào học, sau đó quen một cô bạn người Pháp tên là Audeux Ferrandi tới từ thành phố Montpellier bên bờ Địa trung Hải. chúng tôi thường xuyên trao đổi bài vở, giúp đỡ lẫn nhau trong việc học tiếng Pháp và tiếng Hán.

Audeux ca ngợi quê hương của mình với bầu trời và nước biển xanh biếc cùng với bãi cát vàng quyến rũ, không khí rất trong lành, con người Địa Trung Hải xinh đẹp với mái tóc đen nhánh, và giọng Pháp có âm đuôi nặng đặc trưng. Cảnh vật nơi ấy, con người nơi ấy thật khiến người ta phải ngưỡng mộ.

“ Phi à, nếu cậu đi du học thì nơi đó sẽ là lựa chọn tốt nhất đấy”.

“Mình hoàn toàn đồng ý với cậu”. tôi đáp lại. Nhưng muốn đi du học thì tài chính là cả một vấn đề với tôi. Lúc này tôi đã là sinh viên năm thứ ba, chỉ còn khoảng một năm rưỡi nữa thôi là tôi tốt nghiệp rồi. nếu tôi có thể có cơ hội đi du học, tuy không xuất sắc được như Trình Gia Dương, nhưng ít nhất cũng sẽ trở thành một phiên dịch tốt.

Trình gia Dương, Trình gia Dương.

Giờ này anh đang làm gì vậy?

Trình Gia Dương

Tôi chọn thời gian thích hợp để gặp Văn tiểu Hoa, sau khi chuẩn bị, tôi đã lên hình trong chương trình của cô ấy.

Trước khi lên hình phải trang điểm. Tôi đã mặc cho chuyên viên trang điểm muốn làm gì thì làm. Văn Tiểu Hoa tới chỗ tôi hỏi: “Dường như hôm nay anh không vui, sao thế?”.

“Đâu có”.

“Anh không buồn thì tốt rồi”.

Dưới ánh đèn chiếu vào cô gái này trông xinh xắn hơn hẳn, cô tuần tự dẫn dắt những câu hỏi vừa nhạy cảm lại vừa thú vị, khéo léo gợi ý giải vây cho người bị phỏng vấn. Cô thuộc tuýt người phụ nữ năng động, hiện đại.

“Có khi nào anh gặp phải vấn đề khó đến mức không thể dịch được không?”

“Đương nhiên có chứ”.

“Ví dụ?”

“Có một lần, hai bên nói chuyện về chủ nghĩa Peron tại Argentina, từ đó không phải là từ mới thế nhưng về mặt ý nghĩa tôi không hiểu lắm, sau ba câu họ không nói về chủ đề đó nữa, tôi đoán là do mình dịch không chuẩn.”

“Nhưng những tình huống như trên có xuất hiện nhiều không?”

“Không nhiều. Thường thì lần sau sẽ dịch tốt hơn lần trước, dần dần bù đắp những chỗ thiếu hụt.”

“Anh có những sở thích gì sau giờ làm việc?” Văn Tiểu Hoa muốn chuyển sang chủ đề dễ chịu hơn.

“Đọc sách, hút thuốc, du lịch”.

“Chắc chắn là anh đã đi du lịch nhiều hơn bất cứ ai”.

“Cô nói đúng, tất cả là do yêu cầu của công việc. Còn đối với tôi du lịch, là đi chơi, nói chuyện phiếm, không cần phải nói tiếng nước ngoài.”

“Dường như anh đã chu du khắp thế giới rồi đúng không? Vậy anh thích nhất thành phố nào vậy?”

Tôi nghĩ một lát rồi trả lời: “Đại Liên”.

Kiều Phi

Kết thúc giờ tự học buổi tối, tôi trở về phòng, bỗng dưng thấy đói bụng, lại qua quầy thức ăn TỨ Xuyên trong nhà ăn của trường mua một bát canh cay.

Tôi nói với đầu bếp: “Chú đừng cho vắng đậu, cho cháu nhiều rong biển và ớt nhé”.

Tại góc khác, Tiểu Đơn mua một bát cháo đen, lúc cô đang bê khay tìm chỗ ngồi liền gọi tôi: “Mau xem kia, Trình Gia Dương đấy”.

Ti vi trong nhà ăn đang phát chương trình giải trí, phiên dịch cao cấp Trình Gia Dương là khách mời, anh đã từng nói với tôi về chuyện này.

Về nho nhã của anh trên màn hình có gì đó rất giống với diễn viên Đài Loan Triệu Văn Huyền thời trẻ.

Tôi mỉm cười, trong đầu bỗng dưng xuất hiện ý nghĩ dâm dăng, tôi nghĩ bụng, người đàn ông này lúc ở trần tôi còn nhìn thấy hết nữa là.

Cô MC trẻ đẹp hỏi anh nơi nào anh từng đi qua khiến anh thích nhất.

Anh ấy trả lời là Đại Liên.

Tôi vội vàng nói với đầu bếp: “ Chú cho ớt vào chưa ạ? Chưa hả chú? Nếu vậy chú đừng cho nữa, cháu sợ mặt nổi mụn lắm”.

20. Chương 21

Chương 21

Kiều Phi

Ăn hết bát canh cay, tôi liền về phòng gọi điện cho Trình Gia Dương.

Anh không gọi cho tôi, vậy thì tôi gọi cho anh, có gì đâu chứ.

Trình Gia Dương

Chương trình kết thúc, tôi chuẩn bị ra về.

Văn Tiểu Hoa đi tới tìm tôi: “ Cảm ơn anh. Chương trình lần này rất đặc sắc”.

“ Chuyện nhỏ mà.”

“ Nếu rảnh, anh em mình cùng đi uống trà.”

“ Được”

“Lúc nào thế?”

“ Ừ”. Tôi nhìn cô ấy. Cô vẫn chưa tẩy trang, đôi mắt đen lầy nhìn tôi như dò hỏi.

“ Ừ cái gì chứ? Em đang hẹn anh đấy.”

Cô ấy chẳng vòng vo chút nào, tôi cũng chẳng biết chống đỡ ra sao nữa. May mà đúng lúc đó điện thoại đổ chuông. Tôi liền thoái thác: “ Xin lỗi nhé, anh phải nghe điện thoại.”

Tiếng chuông điện thoại không được rõ lắm, pin đã gần hết.

Trưởng phòng gọi điện tới: “ Gia Dương à, con trai ông Diêu mắc bệnh hiểm nghèo, mai cháu thay chú ấy đi Pháp dự hội nghị bàn tròn về thị trường hai thành phố Trung- Pháp tại Strasbourg. Bây giờ về chuẩn bị đi nhé.”

“ Không được thương lượng hả chú?”

“ Quân lệnh như sơn, chuyến bay mười giờ sáng mai”.

“ A lô, a lô?”

Tôi còn muốn thương lượng thêm chút nữa nhưng màn hình điện thoại đã tắt.

Văn Tiểu Hoa nhìn tôi: “ Có chuyện gì vậy?”

“ Nhiệm vụ khẩn cấp. Mai anh phải đi rồi. Xin lỗi nhé.”

Văn Tiểu Hoa lắc đầu: “ Không sao. Sắc mặt anh không tốt lắm, phải chú ý giữ gìn sức khỏe đấy”.

Câu nói này của cô khiến tôi ảm lòng, tôi bắt tay cô rồi nói cảm ơn, hẹn công tác về sẽ gặp. Tôi nhanh chóng lái xe về nhà thu xếp hành lý.

Không hiểu bây giờ bố mẹ tôi đang ở chỗ nào trên thế giới này nữa, Gia Minh cũng không có nhà. Tôi sắp xếp xong va li rồi lắp cục pin mới vào điện thoại. Trên mặt màn hình là ảnh của Phi.

Có lẽ đã hơn nửa tháng tôi không gặp cô ấy, vừa rồi trên truyền hình nhớ lại hành trình ngắn ngủi ở Đại Liên, lúc trả lời tôi cứ bần khoản không hiểu cô có xem chương trình này không, cô có nhớ lần du lịch đó không.

Cô cũng chẳng gọi điện cho tôi.

Nhưng cũng chẳng sao, tôi sẽ gọi điện cho cô.

Lúc tôi gọi đến chỉ nghe thấy một giọng nói quen thuộc: “ Số máy quý khách vừa gọi tạm thời không liên lạc được. Xin quý khách vui lòng gọi lại sau”.

Lúc ngồi trên máy bay, có một số việc bỗng dưng tôi không thể nào nhớ nổi nữa, tại sao cuối tuần đó tôi lại chở cô về trường, tại sao lại giận cô.

Chuyến bay dài tới châu Âu khiến kí ức của tôi cứ thoát ần thoát hiện. Có những lúc tôi nhắm mắt lại, nghỉ ngơi một lát, nhưng khi mở mắt ra lại thấy nhớ nhung.

Kiều Phi

Tôi đem điện thoại đi sửa, ông chủ nói: “ Cô à, hay là cô mua cái khác đi”.

“ Không sửa được à chú?”

“ Hồng nặng quá rồi”.

Chuyện tình cảm không được như ý, thành tích học tập sa sút, thế mà vào lúc này lại hao tài tốn của nữa. Không hiểu mình đã đắc tội với vị thần nào đây?

Hôm đó tôi gọi cho Trình Gia Dương. Anh ấy tắt máy, tôi nghĩ có lẽ máy anh hết pin, tôi lững thững lên sân thượng chờ một lát. Tôi rất muốn gọi lại cho anh, mở nắp, ấn phím gọi bằng một tay, tự dưng cảm thấy mình thật sành điệu, một giây sau chiếc di động nội hạt của tôi đã rơi xuống sân kí túc.

Ba Ba bấm độn, phán rằng: “ Chỉ có thể như vậy thôi”.

“ Cái gì?”

“ Cậu thay điện thoại đi”.

“ Coi như cậu chưa nói gì”.

“ Nghe mình nói hết đã. Sau đó thay luôn sim mới. Đây là cách cơ bản để thay đổi vận mệnh đấy”.

“ Có hiệu quả không đấy?”

“ Lần trước mình thi trượt môn Kinh tế chính trị lại còn mất dây chuyền vàng nữa, sau khi mình đổi sim điện thoại, thì lại qua luôn, dây chuyền cũng tìm được trong ủng đấy”.

Tôi bần khoản không biết có nên tin không. Nhưng bỏ tiền để mua máy mới là chuyện đương nhiên rồi. Tôi chọn máy màu trắng, không đắt cũng không rẻ, nhỏ gọn, màn hình màu rất sáng. Tôi cũng thay luôn cả sim, số mới của tôi có rất nhiều 8 và 9, tôi hy vọng sẽ may mắn hơn. Tôi nhắn tin, gọi điện thông báo số điện thoại mới.

Tôi hỏi Ngô Tiểu Bình: “ Anh có biết Trình Gia Dương đi đâu không? Em gọi điện cho anh ấy nhưng chẳng có ai bắt máy cả”.

“ Em không biết thì làm sao anh biết được chứ? Chắc là đi công tác thôi, thằng đó đi khắp thế giới.”

“ Anh ấy chưa đổi số chứ ạ?”

“ Anh cũng chỉ có số cũ thôi”.

Tôi tạm yên lòng, tiếp tục cuộc sống xua chính mình.

Trời chuyển lạnh rất nhanh, cuối cùng thành phố cũng xuất hiện trận tuyết đầu tiên. Lúc đó tôi đang thi tiếng Anh.

Đã một tháng tôi và Trình Gia Dương không gặp nhau.

Lại đến thời điểm cuối kì rồi, cũng như mọi khi, tôi dự định tìm việc làm thêm cho tới khi sắp Tết thì mới về quê.

Audeux Ferrandi nghiện thuốc lá nặng, vừa tan học cô liền đốt hết điếu này sang điếu khác, cô dùng tiếng Trung nói với tôi: “ Nói thế nào nhỉ, đại loại giống như ăn một quả táo vậy”.

Tôi cũng muốn hút một điếu, khi tôi thật sự rít một hơi vào phổi, thì ho sặc sụa. Cô ấy vỗ vỗ lưng tôi: “ Ái chà, cậu xem lại mình đi, cứ cố chứng tỏ bản thân giỏi”.

Tôi bật cười hỏi lại: “Cậu học ai cách nói này vậy?”

“ Chuyện nhỏ”

“ Mình sẽ thử lại”.

Thế là tôi đã học được cách hút thuốc.

Tôi rời khỏi thư viện, một mình ngâm nga một ca khúc cũ của Thái Cầm: “Chỉ tiếc rằng quá nóng vội, nóng vội tới mức quyến luyến, cả hai đều không giữ lại gì...”.

Từ chỗ tôi có ai đó gọi tôi: “ Phi”.

Ai lại gọi tôi như thế chứ?

Tôi quay lại thì thấy Trình Gia Dương. Anh đang đứng cạnh xe của mình, tôi không nhìn rõ mặt anh.

“ Anh vừa đi công tác ở Pháp về. Em đã đổi số rồi à? “

Tôi gật đầu: “ EM đã gọi cho anh mấy lần”.

“ Hôm đó anh đi vội, tới nơi công việc lại quá bận, do vậy anh đã không liên lạc với em.”

“ Ra thế. Em cũng phải thi cuối kì. Chiều nay em thi môn đọc hiểu, không tốt lắm”.

Chúng tôi nói chuyện nhưng vẫn giữ nguyên khoảng cách như ban đầu, không ai tiến lên phía trước một bước nào.

“ Còn chuyện gì không? Tôi hỏi, “ Em phải về phòng đây”.

Nói xong tôi liền cảm thấy hối hận.

Thế nhưng câu nói vừa khô khan vừa cứng nhắc kia đã thốt ra rồi không thu lại được nữa.

Từ lúc quen anh tới giờ, anh đã đối xử với tôi thế nào? Mới đi công tác về, tôi lại có thái độ đó với anh. Trên đời này thử hỏi có ai lại không có lương tâm giống tôi không?

Đúng lúc lỡ lời, đầu tôi bỗng xuất hiện ý định trả thù xấu xa.

Về nguyên tắc, tôi không phải là người tốt, lòng tôi rối bời.

“ Không có chuyện gì cả. Vậy anh đi nhé”.

Anh xoay người, đưa tay mở cửa xe.

Tôi sải bước về phía anh, vòng tay ôm anh từ phía sau.

Anh đặt tay lên tay tôi, bàn tay nóng rực.

Tôi xoay anh về phía mình, sờ lên trán, lên má anh.

“ Sao lại nóng thế này?”

“ Chả trách tự dưng anh thấy lạnh.”

“ Anh làm sao vậy?” Tôi vỗ vai anh hỏi.

“ Em đừng thờ lúc người ta gặp khó khăn mà bức hại đấy.”

“ Ngốc thật, đúng là ngốc thật”.

Ngay lập tức miệng tôi bị anh bịt lại, môi lưỡi quần lấy nhau, tôi gần như không thở được liền đẩy anh ra.

“ Anh định lấy cảm cho người ta à?”

“ Anh mới chỉ sốt thôi, chưa tới giai đoạn lấy đâu”.

Chúng tôi dựa đầu vào nhau, tôi cảm nhận được hơi thở nóng ấm của anh.

“ Chẳng có ai chăm sóc cho em cả, chị gái à”.

Tôi vuốt ve mặt anh: “ Chúng ta về thôi”.

“ Anh sốt thật rồi, mắt anh cay sè”.

Tay tôi ướt đầm mồ hôi.

Cuối cùng, chúng tôi cũng về tới căn hộ nhỏ cạnh tòa nhà Trung Lữ. Gia Dương mặc áo ngủ bông, đang ngồi tựa vào giường ăn trứng hầm đường phèn do tôi nấu.

“ Ngon không?”

“ ừ ngon”. Anh trả lời, nhưng đột nhiên ngẩng đầu lên: “ Anh thấy có gì đó không ổn”.

“ Sao vậy?”

Tôi nhìn anh. Do bị sốt sắc mặt anh đỏ bừng trông rất đáng yêu.

“ Em chắc chắn thứ này dành cho người bị sốt chứ?”

“ Chắc mà”

Anh chàng này cũng có kiến thức đấy chứ, tới lúc này tôi mới nhớ ra, mẹ tôi đã nấu món này cho con gái của bác hàng xóm cạnh nhà tôi, sau khi chị ấy sinh xong.

“ Không phải đâu. Sao em lại phạm một lỗi ngớ ngẩn như thế được chứ, ha ha?” Tôi cười, đáp lại.

Cuối cùng anh cũng tin, sau đó ăn hết sạch.

Gia Dương nằm trên giường toát mồ hôi, tôi liền bỏ chăn cho anh.

Anh liền kéo tay tôi gọi: “ Phi...”

“ Sao thế?”

Trình Gia Dương

Vô duyên vô cớ trở mặt, mắt tích lâu như vậy, đến cả một cú điện thoại cũng không thèm gọi cho cô ấy, bây giờ sức cùng lực kiệt quay về, lại bắt cô ấy phải chăm sóc.

Liệu có ai không có lương tâm giống tôi không nhỉ?

Tôi nắm tay cô, định nói lời xin lỗi.

Nhưng vẫn không thốt nên lời, tôi tự nhủ với lòng mình, sau này phải đối xử tốt với cô.

“ Sao thế? Tự dưng anh lại ấp a ấp úng vậy?” Cô giơ tay vuốt vuốt tóc tôi.

“ Em mở va li của anh đi, trong đó có giáo trình phiên dịch của Đại học Trois Paris đấy.”

“ A ha”. Cô chạy như bay ra chỗ va li.

Niềm vui của cô luôn đơn giản như vậy đấy.

21. Chương 22

Chương 22

Trình Gia Dương

Điểm thi cuối kì của Phi rất tốt, kì nghỉ đã bắt đầu, cô lại dẫn đoàn đi du lịch Cáp Nhĩ Tân. Lúc chuẩn bị đi, cô đã chọn mua áo khoác lông dày nhất, mặc thử cho tôi xem. Tôi phát hiện ra một chuyện.

“Hình như em mập ra thì phải”.

“Hơi mập một chút thôi”.

“Em cân chưa?”

“Tăng bảy cân rưỡi”.

“Tăng tới bảy cân rưỡi mà nói chỉ hơi mập một chút”

“Này”.

“Thảo nào sau khi đi công tác về, anh thấy em khang khác”.

“Không cho phép anh nói nữa”.

Tôi lại gần kéo khóa giúp cô ấy rồi nhắc khéo: “Béo quá ảnh hưởng tới hình tượng đấy”.

“Em thì chẳng sao cả”.

“Bộ Thương mại thời gian gần đây có dự án hợp tác với Pháp, em mập tới mức này mà tới chỗ đó, thì không hay lắm đâu nhỉ?”

“Anh nói gì vậy?” Mắt cô ấy lóe sáng.

“Khà khà, Trình Gia Dương thần thông quảng đại tìm cho em một cơ hội thực tập có lương đầy, hơn nữa lại là người Pháp trả lương, thu nhập khá lắm. Nếu được như vậy, em sẽ không cần phải dẫn đoàn đi khắp Trung Quốc nữa, một chết đi được”.

“Tốt quá, thế thì quá tốt. Em nhận định sẽ cố gắng”. Cô ấy vui mừng tột độ. “Lần này đi Cáp Nhĩ Tân em sẽ không ăn gì nữa để giảm béo”.

Nhưng các bạn hãy nghe tôi nói này, các bạn đừng bao giờ tin vào lời thề sẽ nhịn ăn để giảm cân của phụ nữ nhé. Năm ngày sau, Kiều Phi bước xuống máy bay, tôi thấy cô phải tăng ít nhất hai cân rưỡi so với lúc chưa đi.

“Sao vậy?”

“Cũng tại cái mồm này, hết xúc xích rồi lại lẩu cá sống ở Cáp Nhĩ Tân”. Cô ôm eo tôi nũng nịu. “Anh à, anh thông cảm cho em đi mà, đây là lần đầu cho nên em không có kinh nghiệm đấu tranh”.

Tôi đẩy cô ra nhắc: “Em có biết sau khi phát phì khả năng hoạt động của đại não sẽ suy giảm không hả?”

“Thảo nào mà gần đây em cứ ngủ gật hoài”.

“Em có biết mỡ nhiều trên cơ thể, cho dù em có mặc trang phục đẹp đến thế nào cũng chẳng khác gì người bôi bân trong nhà hàng không?”

“Không thể nào, không thể nào, bởi khi trước béo thế này em đã không nhét nổi vào kiểu trang phục đó rồi”.

Thực ra với chiều cao của Phi, béo lên một chút thì cũng chỉ khiến cô ấy đầy đặn hơn mà thôi, thế nhưng tôi vẫn thích dáng người mảnh mai của cô ấy trước đây. Nếu cứ đà này, e rằng không lâu nữa cô ấy sẽ nặng hơn tôi mất.

“ Quyết định thế này nhé, chúng mình cùng đi làm thẻ ở câu lạc bộ, sau này em vừa phải ăn kiêng vừa phải tích cực luyện tập nữa đây.”

“ Được rồi, em sẽ nghe theo anh.”

Buổi tối khi ôm cô ấy, đặt tay lên bụng dưới vừa ấm vừa mềm của cô, tôi cảm thấy cô béo lên một chút cũng không phải xấu lên hoàn toàn, cảm giác khi ôm rất hay. Đang đặt trên đó, tôi chợt nghĩ tới một điều rồi nói: “ Bỗng dưng em béo ra, không hiểu có phải có không đấy?”.

Cô trợn mắt nhìn tôi: “ Cái gì cơ? Anh đừng dọa em”.

Tôi không dám nói “ manh thai” mà chỉ nói là “ em bé”.

Cô sững người, lẩm bẩm một mình: “ Không thể nào”.

Từ trước tới giờ chúng tôi luôn chú trọng tới vấn đề này, thế nhưng đôi khi khó tránh khỏi có lúc sơ suất.

“ Vòng kinh của em vẫn bình thường chứ?”

Phi nghĩ một lúc rồi đáp: “ Không có vấn đề gì mà”.

Lúc này cả hai chúng tôi đều trầm ngâm, mỗi người theo đuổi ý nghĩ riêng của mình.

Có con.

Tôi nhìn cô, cô lại nhìn tôi.

Tôi nghĩ, thật ra tôi không sợ cô mang thai, chỉ cần được sống cùng cô là tôi thấy vui vẻ vô cùng rồi. Tôi nghĩ nếu có thể bên cô trọn đời thì tốt biết bao.

Sinh một đứa con. Nộp phạt thêm ít tiền lại sinh một đứa nữa.

Con trai thì dễ nuôi, không cần phải lo lắng nó bị ức hiếp.

Một đứa học tiếng Đức, một đứa học tiếng Tây Ban Nha.

Một đứa tên là Trình Đức Pháp, đứa còn lại tên là Trình Pháp Tây

Bốn người vừa đủ người chơi mạt chược

Tôi cứ tưởng tượng rồi cười tùm tùm. Có điều bây giờ Phi đang là sinh viên, cô còn có tiền đồ của mình nữa.

Tôi lại nhìn cô, cô cũng nhìn tôi.

“ Anh đang nghĩ gì thế? Sao lại cười gian xảo vậy hả?”

“ Đâu có. Em đa nghi quá. Mau ngủ đi”.

Trước hết, Phi mua vé tàu về quê.

Các hoạt động ngoại giao vào thời điểm này trong năm tương đối ít, tôi được nhàn nhã hơn.

Hai mươi tám tháng Chạp tổ chức lễ đón tất niên của mọi đơn vị trực thuộc Quốc Vụ Viện, hầu như mọi nhân vật tai to mặt lớn đều có mặt. Bố lệnh cho tôi không được vắng mặt.

Mời ông này một chén, rồi lại chúc Tết sớm ông kia, uống rượu trắng, hết chén này sang chén khác. Đồng nghiệp khen tôi tửu lượng khá. Đúng lúc đang vui có người gọi tôi.

“ Trình Gia Dương”.

Tôi quay đầu lại thì ra là Văn Tiểu Hoa.

“ Hi! Chào em” Tôi vừa chào vừa bắt tay cô.

“ Chào anh! Chúc anh sang năm mới vạn sự như ý”

“ Cảm ơn, cảm ơn. Sao lại tình cờ thế nhỉ?” Tôi hỏi.

“ Đúng là tình cờ thật đấy. Em đi cùng bố em.”

Chúng tôi đang hàn huyên thì bố tôi tiến tới, đi sau ông là một quan chức khác.

Bố tôi nói: “ Gia Dương, tới chào chú Văn đi con”.

Chú Văn chính là bố của Văn Tiểu Hoa. Ông là người cầm trịch trong lĩnh vực tiền tệ, gần đây với thành tích nổi bật trong lĩnh vực tài chính tiền tệ, ông trở thành một nhân vật quan trọng. Ông tiến tới bắt tay tôi: “ Gia Dương đã lớn thế này rồi kia à? Anh em mình đã già rồi”.

“ Tiểu Hoa, sao hai đứa lại quen nhau vậy?” Bố tôi hỏi.

“ Gia Dương đã lên chương trình của bọn cháu”.

Dù tôi có nhiều hơn cũng biết trong tình huống này mọi người sẽ nghĩ gì, không những thế cô gái này còn không che giấu sự hứng thú đối với tôi.

Bố tôi nói tiếp: “ Sang năm mới, bác mời hai bố con lại nhà ăn cơm”.

Tiểu Hoa rất vui, chúc tết bố tôi, lúc này tôi đã cứng cả lưỡi lại, chẳng nói được gì.

Cách ứng xử kín kẽ không mất lòng ai của Văn Tiểu Hoa đã trở thành lí do để tôi đó tôi bị bố giáo huấn một trận.

“ Con đã lớn ngần này rồi, thế mà khi gặp người lớn có mỗi việc chúc Tết cũng không làm được”.

Tôi chẳng nói gì, định cầm tờ báo lên đọc.

“ Con bỏ xuống cho bố, Trình Gia Dương, sự lễ phép của con biến đi đâu mất rồi hả?”

Ngoài mặt tôi tỏ ra ngoan ngoãn nghe bố giáo huấn, nhưng trong lòng lại đang đếm cừu.

Một con, hai con, cừu Australia, cừu New Zealand...

Mẹ tôi thì không đồng ý như vậy: “ Nhà chúng ta cần gì phải xã giao với ai chứ? Hơn nữa con gái mà dẽo mỗ thế cũng có gì hay đâu?”

Mẹ à mẹ nói chẳng sai chút nào, đúng là lúc quan trọng mẹ nấn là tốt nhất.

“ Tôi đang dạy con, bà đừng xen vào”.

Bố mà nói thêm nữa, khéo con không nhịn được cười mất.

Có điều nói đi thì cũng phải nói lại, phong cách cũng như khí chất của Văn Tiểu Hoa đúng là không thể chê vào đâu được. Khéo ăn nói cũng là tố chất nghề nghiệp cần thiết. Người con gái này cơ bản có thể coi là hoàn mỹ.

Đúng lúc này người tới giải vây là chú thím tôi, họ tới chúc Tết.

Chú thím hỏi về Gia Minh, thắc mắc không hiểu tại sao sắp giao thừa rồi mà không thấy anh về nhà?

Chẳng ai biết anh ấy đã đi đâu.

Chú khen: “ Thằng thứ hai vẫn là nghe lời hơn cả”.

Bố tôi đưa mắt nhìn tôi.

Mỗi nhà đón Tết không giống nhau, tôi thăm nghĩ không hiểu Phi đón Tết thế nào nhỉ? Cô và mẹ cô nấu cơm rất ngon, đặc biệt là món trứng kho lá chè.

Ăn cơm xong, tôi xem ti vi một lát, sau đó chơi vài ván mạt chược. Hôm nay tôi ăn uống nhiều do vậy hơi mệt, tôi liền xin phép lên lầu ngủ.

Tôi gọi điện cho Kiều Phi. Tắt máy.

Cũng có thể do hết pin.

Tôi tắm rửa qua loa, rồi lại gọi một lần nữa, vẫn tắt máy.

Ảnh của cô trên màn hình di động, tôi ngắm nghía hơi lâu rồi thiếp đi lúc nào không biết.

Tối nửa đêm bỗng nhiên tôi gặp ác mộng, máu, rất nhiều máu, máu lênh láng khắp nơi.

Tôi ngồi bật dậy, toàn thân ướt đẫm mồ hôi.

Dạ dày tôi bỗng nhói đau, tôi có cảm giác giống như có một mũi khoan hình xoắn ốc đang chuyển động khắp nơi trong dạ dày.

Tôi đau tới mức không đứng thẳng lưng được. Lại còn buồn nôn nữa, nôn khan. Tôi ngã bụm xuống đất.

Khi tôi tỉnh lại thì thấy Gia Minh ngồi bên cạnh. Tôi không còn đau như lúc trước nữa nhưng vẫn không thể nằm ngửa hay dưới thẳng người được.

“ Anh đã tiêm cho chú thuốc giảm đau rồi. Tửu lượng của chú không tới ngưỡng đó, sao lại uống nhiều rượu vậy?”

“ Không phải chuyện đó đâu”. Tôi mơ hồ đáp lại. “ Em uống rượu không sao cả”. Lúc này cả người tôi rất khó chịu, không chỉ dạ dày, mà cả lục phủ ngũ tạng cũng đã đảo lộn.

Tôi với điện thoại, gọi cho Kiều Phi. Vỗ tắt máy.

“ Lại nói khoác nữa rồi”. Gia Minh mĩa mai.

Tôi đặt điện thoại xuống, trong lòng cảm thấy bất an. Nỗi sợ hãi đè nặng lên tôi, bao trùm tâm trí tôi.

Cô ấy đi tàu tới Thẩm Dương, chắc không có chuyện gì đâu, tôi đã nhờ bạn mua vé cho cô rồi. Có điều cô có tìm được bạn tôi không? Có thuận lợi lấy được vé không? Nếu cô không gặp, liệu có vội vàng bắt xe khách về không? Ở Đông Bắc đường sá đã đóng băng, lại sắp sang năm mới, lái xe đường dài có vì kiếm thêm chút tiền mà chở quá tải không đây?

Càng nghĩ tôi lại càng lo, tôi gọi đi gọi lại cho cô, nhưng đều không liên lạc được.

Việc này cứ dày vò tôi tới tận chiều hôm sau, tôi mua vé máy bay đi Thẩm Dương.

Lúc sắp đi, tôi lại gọi điện cho cô, cuối cùng cũng kết nối được. Cô bắt máy: “ A lô”.

Thời khắc này, tôi giống như người sắp chết đuối thì được người ta vớt lên khỏi mặt nước. Dường như tôi đã gằm lên trong điện thoại: “ Sao em vẫn không sửa được tật cũ vậy? Sao lúc nào cũng tắt máy thế?”

“ ... Gia Dương?”

“ Còn ai vào đây nữa?”

“ Em vừa về tới nhà. Em có chút việc ở Thẩm Dương. Bố mẹ vẫn đang mắng em đây này.”

Nghe thấy giọng của cô, tôi không còn tức giận nữa. Lúc này quá to trong điện thoại có phần vô lối, bình tĩnh lại, tôi hạ giọng hỏi: “ Có chuyện gì vậy? Xảy ra chuyện gì cũng nên gọi điện cho anh chứ? Không lấy được vé tàu, thế em đã đi xe gì về nhà vậy?”.

“ Xe khách”.

“ Anh tưởng em không tự giải quyết được. Thiếu chút nữa anh đã đi tìm em rồi”.

Cô chỉ thở dài một tiếng, tôi mơ hồ cảm thấy có gì không ổn: “ Em sao vậy? Sao giọng em lại khàn thế?”.

“ Em hơi mệt. em không nói chuyện với anh nữa, dạo này cước điện thoại đắt lắm”.

Tôi định nói, anh cho em khoản cước một nghìn tệ. Nhưng nhớ lại chuyện trước đây liền thôi. “ Anh lo lắng thôi mà, tối qua dạ dày của anh đau kinh khủng”.

“ Tối qua ư? Sao thế hả anh?”

“ Nửa đêm anh gặp ác mộng, tỉnh lại thì đau dạ dày. May mà anh trai anh về, xử lý giúp anh.”

....

“ Em mới về, nghỉ ngơi cho khỏe đi”

“ Vâng”.

“ Cho anh gửi lời chúc Tết tới bố mẹ em”.

“ Cảm ơn anh. Em cũng vậy”.

Tôi đặt điện thoại xuống, vươn vai một cái.

Ít nhất cũng yên tâm ăn Tết được rồi.

22. Chương 23

Chương 23

Trình Gia Dương

Mùng 3 tết, Húc Đông hẹn tôi ra ngoại ô cưỡi ngựa. Thời tiết rất đẹp, chúng tôi cưỡi ngựa một hồi rồi nghỉ trong câu lạc bộ.

Tôi giở báo ra xem, trang tin tức giới thiệu về các ngôi sao ăn Tết thế nào.

“ Ngô Gia Nghi đi Anh nghỉ ngơi, gặp mặt đạo diễn nổi tiếng”. Tôi cố tình đọc to, đưa mắt nhìn Húc Đông, anh lơ đãng như không nghe thấy gì, nhấp một ngụm rượu trắng rồi nói: “ Anh muốn báo cho chú một chuyện, anh sắp kết hôn rồi”

“ Em không nghe nhầm đấy chứ?”

“ Sắp ba mươi tuổi rồi, sớm kết hôn, sinh con, để đến lúc con lớn rồi thì mình cũng chưa già lắm, vẫn còn sức quản giáo nó được”.

“ Sao anh nghĩ xa xôi thế? Anh kết hôn với ai?”

“ Cậu không biết đâu.”

“ Anh hạ quyết tâm rồi à? Không độc thân nữa?”

“ Một lần rồi”

“ Lần sau lúc nào rảnh rồi, thì đưa chị đi cùng để giới thiệu với em.”

“ Được thôi. Hai ngày nữa, cùng ăn cơm nhé”.

Tôi đứng dậy đi vệ sinh, lúc quay lại, thấy Húc Đông đang cầm tờ báo trong tay, đọc rất chăm chú.

Không lâu sau, mùng 5, tôi gặp vị hôn thê của Húc Đông, chúng tôi cùng nhau đi ăn lẩu. Đó là một cô gái ít nói, không đẹp lắm, trang điểm nhẹ nhàng, khí chất thanh nhã, tốt nghiệp trường Đại học Bắc Kinh. Cô ấy hiện đang làm việc tại viện bảo tàng, khôi phục tranh chữ cổ đại.

Thì ra cô gái này là do mẹ Húc Đông giới thiệu, trước khi tiến tới hôn nhân, gia thế của cô đã được điều tra nhiều lần. Cô xuất thân trong gia đình có truyền thống học hành, bố là học giả nổi tiếng. Điều quan trọng là trước Húc Đông cô vẫn chưa yêu ai.

Húc Đông tỏ ra rất quan tâm tới vị hôn thê, nhưng tôi vẫn nhận ra hành động của anh chỉ mang tính hình thức mà thôi. Hôn lễ của họ vào ngày mùng Một tháng Năm. Bên nhà gái theo đạo Cơ Đốc, Húc Đông tôn trọng tín ngưỡng của cô, hôn lễ sẽ được cử hành theo nghi thức của đạo này.

Con người dù có tiêu dao, phóng khoáng tới mức nào thì cuối cùng cũng phải tìm bến đỗ. Húc Đông chơi bời đã bao nhiêu năm, cuối cùng cũng phải quyết định quay đầu lại, lên bờ nghỉ ngơi. Không hiểu đôi chân ấy còn có thể tung hoành được nữa không.

Thời gian nghỉ Tết đã kết thúc, phải hai ngày nữa Phi mới trở lại Bắc Kinh.

Tôi ra ga đón cô, Phi vừa xuống xe đã khiến tôi giật mình, cô gầy đi nhiều, gương mặt lại nhỏ nhắn như xưa. Chiếc áo lông mua trước khi đi Cáp Nhĩ Tân bây giờ lủng bủng trên người cô, trông cô có vẻ hơi tiêu tụy.

Tôi cầm hành lý cho Phi, chăm chú ngắm cô. Cô cười rồi nói với tôi: “ Thế nào? Trông em thế nào? Giảm béo nhanh không?”

“ Em có nhảm không đấy? Gầy nhanh quá sẽ không tốt cho tim đâu”.

“ Phụ nữ mà, nên nghiêm khắc với bản thân một chút”.

“ Cái gì cơ? Mau đi thôi.”

Tôi lái xe về hướng tòa nhà Trung Lữ, Phi nói: “ Em muốn về trường mấy ngày”.

“ Sao?”. Tôi nhìn cô. Đang lúc xe đi đến ngã tư, đèn đỏ bật sáng, chúng tôi dừng lại.

“ Bạn trai của Tiểu Đơn thi nghiên cứu sinh không tốt lắm, do vậy cả kì nghỉ đông cô ấy ở lại tìm việc. Cô ấy ở lại một mình nên cũng sợ, dặn em nhất định khi nào lên phải ở với cô ấy.”

“ Thế còn anh thì sao chứ? Em đã nhận lời người ta rồi sao? Cô ấy cũng lạ thật đấy, lớn như thế rồi, lại ở trong kí túc xá chú có phải ở ngoài đầu mà sợ.”

“ Em nhận lời với cô ấy rồi. Hơn nữa trường cũng gần Bộ Công thương, em ở trường anh cũng đỡ phải đưa đón”.

Tôi không nói gì nữa, trong lòng thấy buồn bực khó tả. Phi, em đúng là nữ trung hào kiệt, em thật là nghĩa khí biết bao.

Tôi đưa cô về kí túc xá, đưa danh thiếp của tôi cho cô rồi nói: “ Ngày kia em có mặt tại Bộ Công thương, tìm người phụ trách dự án. Nhớ đừng đến muộn đấy”.

“ Cảm ơn anh. Anh có muốn lên phòng em chơi một lát không?”

“ Không, anh đang bận”

“ Vậy tạm biệt anh”.

Tôi lái xe đi, càng đi càng cảm thấy buồn.

Kiều Phi

May mà Trình Gia Dương không lên chơi. Tôi trở về căn phòng trống trơn, bật nước nóng, rửa mặt mũi tay chân, sau đó chui vào chăn ngủ một giấc. Đi tàu một ngày trời, bên tai tôi vẫn còn văng vẳng âm thanh xình xịch chói tai, người cứ rã cả ra.

Ngày hôm sau tôi tự học, sau đó gọi điện cho Trình Gia Dương nói chuyện vài ba câu.

Sang ngày thứ ba tôi đến Bộ Công thương, đây là dự án hợp tác ngành đường và bánh kẹo Trung – Pháp. Tôi tìm người phụ trách tên là Chu Hiền Phúc rồi giới thiệu với anh mình là bạn của Trình Gia Dương. Anh bắt đầu hỏi tôi bằng tiếng Pháp.

Nửa tiếng sau anh chỉ cho tôi bàn làm việc của tôi ở dưới cửa sổ, tôi thở phào, xem ra tôi đã qua vòng phỏng vấn.

Trong phòng có bảy người, ba người nước ngoài, nói tiếng Trung còn giỏi hơn cả tôi. Ngồi ở bàn đối diện là một chị khoảng ba mươi tuổi. Trên bàn làm việc có đề rõ tên tiếng Pháp và tiếng Trung của chị ấy: Michelle-Dương Yến Yến. Chị ấy khá xinh, có điều không hòa nhã với mọi người lắm, thuộc tuýt người ít nói, đáng vẻ thâm sâu khó dò.

Do tất cả đều trẻ nên mọi người nhanh chóng làm quen với nhau, các bạn nước ngoài yêu cầu tôi đặt một cái tên tiếng Pháp, tôi đáp gọi tôi là Phi. Âm này phát âm trong tiếng Pháp cũng hay lắm.

Công việc của tôi đơn giản tới mức không thể đơn giản hơn. Cả ngày chỉ ngồi nghe điện thoại, gửi fax, đôi khi đánh tài liệu cho Chu Hiền Phúc, tất cả chỉ có từng ấy việc.

Tiền lương của tôi được phát theo tuần, bảy trăm tệ một tuần. Sau này khai giảng rồi, cuối tuần tới đây trực ban cũng kiếm được 400 tệ, thật quá đã. Tôi cầm tiền lương tuần làm việc đầu tiên, gọi điện cho Trình Gia Dương nói: “ Em mời anh ăn cơm, được không?”

Anh không nói gì, cứ trầm ngâm ở đầu dây bên kia.

“ A lô”

“ Anh đang nghĩ xem nên tới đâu để chém đẹp em đây”.

Tôi bật cười.

Lúc đang ăn trong khách sạn Đông Bắc, Trình Gia Dương hỏi về công việc của tôi: “ Họ vẫn chưa cho em làm phiên dịch à?”

“ Chưa anh ạ”

“ Sao vậy? anh đã nói với anh Chu tạo cơ hội để em luyện tập rồi kia mà”.

“ Anh đừng giúp em bằng cách đi cửa sau kia nữa, đối với em có được công việc làm thêm này là may mắn lắm rồi.”

“ Các đồng nghiệp có tốt với em không?”

“ Rất tốt anh ạ. Chỉ có...” Tôi nhớ tới chị ngồi đối diện có khuôn mặt lạnh lùng kia.

“ Chỉ có gì cơ?”

“ Các đồng nghiệp nước ngoài cứ bắt em phải lấy một cái tên tiếng Pháp”.

“ Đừng nghe họ nói lung tung.” Gia Dương đặt tay lên tay tôi, “ Gọi Phi là hay nhất”.

Lòng bàn tay của anh cọ vào mu bàn tay tôi khiến tôi thấy nhồn nhột: “ tối nay về nhà với anh đi”.

Tôi nhìn anh, rồi giơ tay cốc nhẹ vào trán anh: “ Được thôi, nhưng mà anh phải ngoan đấy”.

“ Anh đảm bảo”. anh rất vui, cười trông như trẻ con.

Buổi tối chúng tôi nằm trên giường xem ti vi. Mỗi người cầm một cây kem. Khẩu vị của Gia Dương hơi khác người một chút, anh ăn kem vị bạc hà, giống như mùi kem đánh răng vậy. Anh ăn rất nhanh, ăn hết liền co ro trong chăn, đặt tay lên eo tôi.

“ Cô giáo Kiều à, giúp em làm ấm người lên đi!”

“ Được. Đầu tiên anh không được nói nữa.” Tôi vặn to tiếng ti vi lên. Tôi rất thích chương trình Cờ bắt quả phụ gánh nước của Triệu Bản Sơn, trong vai trưởng thôn Phạm Vĩ.

Không hiểu cánh tay anh từ lúc nào đã vòng qua eo tôi. Tôi hất tung chăn ra, anh nói: “ Lạnh quá, lạnh thật đấy!”.

“ Ai bảo anh chẳng đứng đắn chút nào”.

Anh lật người lại, đè lên người tôi rồi nhìn thẳng vào mắt tôi: “ Đã tháng Giêng rồi, cô nương hãy phát thiện tâm, thuận theo ý của tị hạ đi”.

Nói rồi anh luồn tay vào áo ngủ của tôi nhéo mào, vẽ chịu đựng, miệng anh sực nức mùi bạc hà.

“ Anh cố ý ăn kem có mùi kem đánh răng là để em vui thôi mà”. Anh véo tôi một cái.

Tôi cười ha ha, vuốt ve mặt anh: “ Anh phải nhẹ nhàng đấy”.

Khi Gia Dương tiến vào, tôi nín thở. Hồi ức đau nhói khi xưa lại xuất hiện, người tôi run bần bật, có điều khúc dạo đầu nồng nàn ban nãy đã khiến mọi thứ dễ chịu hơn, Gia Dương chậm chậm đi vào, cuối cùng cả hai đắm chìm trong khoái cảm.

Trước khi kết thúc Gia Dương muốn cho ra ngoài, nhưng tôi ôm chặt lấy anh nói: “ Không sao đâu”.

Sau đó anh nằm trên người tôi, mái tóc ướt đầm mồ hôi, rồi cất giọng khàn khàn: “ Anh cảm thấy không ổn”.

“ Gì cơ?”

“ Em rất đau phải không?”

“ Đâu có”.

“ Thế thì tốt, anh lại tưởng giống như lần trước, làm em đau”.

Tôi ôm anh: “ Không, Gia Dương à, em rất thích được cùng anh”. Tay tôi đặt trên cơ thể săn chắc của anh. Anh bật cười.

“ Anh nói buổi tối trước hôm em về nhà, anh đã bị đau dạ dày phải không?”

“ Kể cũng lạ thật. Hôm đó anh mơ một giấc mơ rất kì quái, nhưng cụ thể thế nào bây giờ anh không nhớ nổi nữa. Nói chung lúc đó anh sợ hãi tỉnh giấc, sau đó dạ dày đau tới mức muốn nôn”

“ Anh phải chú ý giữ gìn sức khỏe, anh đã đi kiểm tra chưa đấy?”

“ Anh chẳng sao cả. Từ nhỏ dạ dày anh đã là dạ dày sắt. Hôm đó chắc chắn ngoại lệ.” Anh ngồi bật dậy. “ Thế nhưng hôm đó anh đã rất lo lắng cho em”.

“ Em ư?”

“ Em phải đi một quãng đường dài, hơn nữa bên ngoài lại có tuyết rơi, anh cứ sợ em sốt ruột lại đi xe khách về...”

“ Anh có biết mình rất nhiều chuyện không?”

“ Em nói nậy kể cũng có lý. Đôi lúc anh cũng hay lải nhải”. Anh thật thà thừa nhận.

Tôi không nhịn được cười, tự dưng lại có anh chàng thừa nhận mình lải nhải.

“ Thực ra Phi à, nhiều lúc anh thấy em còn giống đàn ông hơn cả anh nữa.”

Tôi cười ngượng ngịu: “ Trình gia Dương à, đàn ông các anh giỏi tăng bốc người khác lắm đấy”.

Anh ôm lấy tôi: “ Ý anh là, anh sẽ nói cho em một chuyện Kiều Phi à, anh dựa dẫm vào em còn hơn cả người nhà anh nữa.”

Anh nói rất chậm, mỗi từ cứ in sâu vào trong tim tôi.

“ Những lúc không được ở bên em, anh lại mong ngóng, còn lúc được ở bên cạnh em, anh lại hận thời gian không dừng lại chứ.”

Trình Gia Dương

Tôi nói hết những lời từ tận đáy lòng với Phi, tôi biết hơi ướt át, nhưng tôi muốn cô biết từ trước tới giờ cô có ý nghĩa như thế nào đối với tôi. Tôi rất thèm khát cô, không chỉ về thể xác, dục vọng, mà cô còn là nguồn an ủi cho tâm hồn tôi, là chốn bình yên của tôi.

Cuộc đời của con người giống như một bộ phim ngắn ngủi mà bình dị, người con gái này là cao trào trong bộ phim cuộc đời tôi.

Cô vùi mặt vào ngực tôi, rất lâu sau cô mới lên tiếng: “ Gia Dương à, ngày nào chúng ta còn ở bên nhau, thì phải vui vẻ ngày đó”.

23. Chương 24

Chương 24

Trình Gia Dương

Mùa xuân không hên mà tới. Tiếc là nó không phải là mùa đẹp, bão cát từ Mông Cổ thổi tới, khiến tôi và Phi phải thay đổi kế hoạch đi chơi ở ngoại ô vào cuối tuần bằng bữa ăn trưa tại nhà hàng Thái mới khai trương.

Nhà hàng được bài trí rất đẹp, khắp nơi ngập tràn màu xanh, thoảng đâu đó hương thơm dịu dịu của lá trúc và âm nhạc Phật giáo. Phi cảm thấy lạ, cứ đưa mắt nhìn khắp nơi.

“Được đấy chứ?” Tôi hỏi, “Anh từng cùng bạn ghé qua chỗ này một lần, anh đoán em sẽ thích”.

“Đúng là rất hay”. Người phục vụ mang nước dừa tới, Phi uống một ngụm rồi luôn miệng khen ngon.

“Nếu em thích, dịp nghỉ mừng 1 tháng 5 này bọn mình sẽ sang đó du lịch.”

Cô nhìn tôi: “Được thôi, nếu rảnh thì chúng ta sẽ đi”.

Bỗng dưng Phi cứ nhìn đằng sau tôi rồi cười tủm tỉm, cùng lúc đó có ai vỗ vỗ vào vai tôi. Tôi quay lại thì ra là bạn gái cũ của Húc Đông, diễn viên điện ảnh Ngô Gia Nghi.

“Chào anh Gia Dương”. Cô ấy ngồi xuống, bắt tay Phi. “Xin chào, tôi là Ngô Gia Nghi.”

“Em biết rồi, em là fan hâm mộ của chị, tên em là Kiều Phi”.

Được, cứ để phụ nữ họ nói chuyện với nhau, tranh thủ lúc này tôi nghĩ cách đối phó với Ngô Gia Nghi. Nếu như cô ấy hỏi về Húc Đông thì tôi phải làm sao? Nếu như cô ấy nhờ tôi chuyển lời tới Húc Đông thì phải làm sao? Hoặc giả như cô ấy nói “Đàn ông các anh chẳng có ai tử tế cả” thì phải ứng phó như thế nào...

“Em tên là Phi ư?” Ngô Gia Nghi nói, Gia Dương đã xin chữ ký của chị, là để tặng em đúng không nào. Những người luôn phải học thuộc lời thoại quả nhiên có tố chất, trí nhớ của cô ấy tốt thật đấy.

“Đúng vậy.”

“Hôm đó là...”

Tôi chờ đợi cô dần dần lái chủ đề sang Húc Đông.

“Đó là buổi công chiếu một bộ phim do tôi đóng, Gia Dương là bạn của bạn.”

“Đúng, đúng, đúng, đều là bạn bè cả.” Tôi cười ha ha.

“Phải rồi, Gia Dương à, Húc Đông dạo này thế nào rồi?” Cuối cùng cũng đi vào chủ đề chính.

Tôi nói gì với cô ấy bây giờ? Lẽ nào lại nói chuyện Húc Đông sắp kết hôn với cô con gái con nhà danh giá. Chuyện này thật quá tàn nhẫn, tôi không thể làm được. Hơn nữa, chưa chắc cô ấy đã biết, nói chung tôi không nên nói chuyện này ra.

“Đã lâu không gặp, không hiểu dạo này anh ấy bận gì nữa?”

Cô ấy bỗng thở dài: “Con người anh ấy là vậy, lúc tốt đẹp luôn bám theo người ta, còn đến lúc xấu thì một cú điện thoại cũng chả thèm gọi”.

Lời nói của cô ấy rõ ràng rất đáng thương. Tôi thấy Phi đang nhìn không chớp mắt từng cử động của cô diễn viên đang lên này.

“Vậy thôi”. Ngô Gia Nghi đứng dậy, “Bên kia còn có mấy chị em của em đang chờ, nếu anh gặp anh ấy nhớ gửi lời hỏi thăm của em tới anh ấy nhé”.

Tôi đứng dậy tiễn cô, tiếp theo đó cả bữa cơm chúng tôi toàn nói về chủ đề này, cũng có thể là để thỏa mãn tính hiếu kỳ của Phi.

“ Cũng chẳng có chuyện gì cả”. Tôi cố gắng để sơ lược cho cô ấy, “Chỉ là bạn của anh đã từng đi lại với cô gái này, nhưng hiện giờ anh ấy sắp lấy vợ, do vậy phải vung kiếm sắc chém tơ tình thôi, kết thúc mối quan hệ này.”

“ Cứ kết thúc như vậy sao? Anh bạn anh thậm chí đến một câu cũng chẳng thèm nói với cô ấy phải không? Điện thoại cũng không gọi phải không?”

Thực ra tôi thấy Húc Đông làm như vậy cũng không đúng. Lúc họ còn mặn nồng bên nhau, trông họ đúng là một đôi yêu nhau nồng cháy, dường như trong mắt họ thế giới này không còn ai nữa. Nhưng bây giờ, đối với cô gái này, anh chẳng còn chút phong độ nào nữa, tôi cảm thấy đây không phải là tác phong của anh.

Tôi nhìn Phi, cô ấy cứ nhìn xoáy vào tôi. “Anh cũng không thể giải thích rõ ràng cho em được.”

“ Em đánh thử xem anh có thể nói được gì. Nhưng đúng là, đến như Ngô Gia Nghi mà cũng bị người ta bỏ rơi.”

“ Em không cần phải thương tiếc đâu, họ kết hôn, đó là điều không tưởng”.

“ Tại sao?”

“ Xuất thân ấy mà”. Tôi buột miệng.

Phi cũng không nói thêm gì nữa.

“ Mau chọn món đi! Anh đói quá rồi.” Tôi nói, “ Mà em thích ăn món gì?”. Tôi đưa cho cô ấy thực đơn, không cần thận làm rơi đĩa lót của chén trà xuống đất, âm thanh giòn tan.

“ Sao chú lại gặp được cô ấy? Chú nói gì về anh?” Húc Đông đã biết tôi gặp Ngô Gia Nghi, trông anh căng thẳng giống con chuột bị giẫm vào đuôi.

“ Em nói rằng em không gặp anh, tóm lại em chẳng biết gì cả. Em nói như vậy đấy.”

Anh uống whisky để trấn tĩnh lại, hồi lâu sau mới hỏi tiếp: “ Thế còn cô ấy? cô ấy đã nói gì?”

“ Cô ấy nói, lúc tốt đẹp thì anh cứ quán lấy người ta còn lúc xấu đến một cú điện thoại cũng không có”.

Húc Đông day day thái dương: “Thôi, đủ rồi, đủ rồi.”

Tôi tiến tới vỗ vỗ vai anh an ủi.

“ Sau này gặp lại cô ấy, chú cứ nói như thế, cứ nói là không nhìn thấy anh.”

“ Thế giới rộng lớn thế này, em phải đi đâu mới có thể gặp được cô minh tinh ấy chứ?”

“ Cũng khó nói lắm, cũng có thể cô ấy không tìm được anh nên đi gặp chú cũng nên.”

Việc đã tới nước này, đúng là khiến người ta chẳng nói được gì. Chính mắt tôi nhìn thấy hai người này yêu nhau, gần bó keo sơn với nhau, nhiều khi tôi nhận thấy Húc Đông còn chẳng phóng khoáng bằng Ngô Gia Nghi nữa, trông anh ấy lúc nào cũng hết lòng vì cô ấy. Thế mà giờ đây lại sợ gặp cô ấy tới mức này. Đúng là chuyện tình cảm luôn khiến cho người ta cảm thấy thất thường.

Kiều Phi

Chu Hiền Phúc phân công: “ Tiểu Kiều chuẩn bị đi, chiều nay có một cuộc hội đàm, em và Michelle làm phiên dịch”.

“ Hội đàm gì hả anh?”

“ Doanh nghiệp Pháp muốn thảo luận và nghiên cứu về việc hợp tác đầu tư với lãnh đạo vùng Yên Đài. Em lên mạng tìm hiểu tư liệu đi”.

Cuối cùng cái ngày tôi mong đợi đã tới, thế nhưng lại tới bất ngờ khiến tôi không có đủ thời gian để chuẩn bị. Lên mạng tra từ điển, tìm tài liệu, lúc ăn trưa tôi tranh thủ ngồi chờ fax giới thiệu tình hình phía TQ. Ít ra cũng không quá gấp, tôi rất vui, bật cười ha hả, Dương Yên Yên đang ngồi phía đối diện, chị ta liếc xéo tôi, đáng vẻ rất coi thường.

Trong cuộc hội đàm lần đó, tôi đã bị chị ta chơi xấu.

Theo sự phân công, tôi làm phiên dịch bên Trung, còn chị ta làm phiên dịch bên Pháp. Tôi nhập cuộc nhanh chóng bởi dù gì cũng đã chuẩn bị, dịch tương đối trôi chảy. Có điều trong cuộc hội đàm tôi đã gặp phải điểm khó, phía TQ khi giới thiệu với doanh nghiệp Pháp về những ưu đãi thuế, đã đề cập tới những chính sách như “ba miễn năm giảm”. Ngay cả tiếng Trung tôi cũng chẳng hiểu mấy, do vậy tôi dịch theo mặt chữ. Sau khi dịch xong, nhìn nét mặt của các nhà doanh nghiệp Pháp cứ ngây ngô. Họ đưa mắt nhìn Dương Yến Yến với hy vọng, cô phiên dịch lớn tuổi hơn này sẽ dịch thành thực hơn, đưa ra những giải thích bổ sung rõ ràng hơn, thế nhưng chị ta cứ cúi đầu giả vờ ghi ghi chép chép, cứ như thể chuyện này không liên quan gì tới chị ta vậy.

Buổi hội đàm kết thúc, phía Pháp nói với bên phía TQ rằng: “Cảm ơn về sự giới thiệu của các ngài, chúng tôi sẽ về nước nghiên cứu và sớm liên lạc với các ngài”.

Người Pháp rất biết cách giữ thể diện cho người TQ, nói như vậy có nghĩa việc hợp tác cơ bản đã tan thành mây khói.

Tôi kể cho Gia Dương nghe chuyện này, trước mặt tôi là khuôn mặt đáng ghét của Dương Yến Yến. Lúc đó tôi không còn tức nữa, mà chỉ thấy khó hiểu, bởi dù gì tôi cũng là đồng nghiệp của chị ta cơ mà. Mà cho dù tôi là người lạ, chưa từng hợp tác với nhau bao giờ, nhưng đều là phiên dịch cũng nên có tinh thần tương trợ chứ.

“Anh biết cô ta”. Gia Dương nói, “Hồi trước, khi tới văn phòng làm việc, anh không thấy em nhắc gì tới cô ta cả”.

“Em thấy chị ta không đáng để em nói với anh”.

“Kể ra cũng có thể coi cô ấy là phiên dịch, nhưng sau khi xảy ra sự cố bị thuyền chuyển công tác đấy. Không ngờ đã bao nhiêu năm rồi mà vẫn chưa sửa được cái tính đó”.

“Cô ấy đã gây ra chuyện gì hả anh?”

“Trước đây cô ấy cũng làm phiên dịch cabin trong đơn vị của anh. Một lần cô ấy được sắp xếp cùng nhóm với một người nữa thay phiên nhau dịch trong một hội nghị quốc tế, người kia nghe nói là chị học khóa trên của cô ấy. Nhưng đến lượt chị kia dịch không hiểu vì nguyên nhân gì, có lẽ là do sức khỏe nên không thể đảm đương được.”

“Dương Yến Yến đã không làm thay?”

“Không. Cô ấy cứ ngồi yên đợi tới lượt của mình mới dịch. Hội nghị lần đó, dịch tiếng Pháp bị ngắt quãng tận sáu phút”.

“Quá đáng thật đấy. Sau này xử lý vụ việc đó thế nào?”

“Chị kia vì lý do sức khỏe được điều về phòng Phiên dịch cao cấp, chị ấy hiện đang làm trong Đại sứ quán TQ tại Bỉ. Còn Dương Yến Yến bị xử lý sau đó điều về Bộ của bọn mình đấy.”

“Ai bảo chị ta không chịu hợp tác chứ?”

“Tóm lại cũng không nên nói như vậy”. Gia Dương giải thích.

“Bản thân em chưa làm phiên dịch cabin nên em không hiểu được đâu. Thể chất và tinh thần của phiên dịch cabin luôn căng như dây đàn, không được chùng xuống, nói chung sức ép rất lớn, do vậy thời gian mỗi lần dịch không bao giờ vượt qua mười lăm phút. Sau đó phải tranh thủ nghỉ ngơi. Anh nghĩ có lẽ hôm đó Dương Yến Yến cũng quá tải rồi, nếu không tại sao lại vô trách nhiệm đến thế chứ?”

“...”

“Em biết không? Thượng Hải có một phiên dịch cabin tiếng Anh, làm việc được một năm, anh ta kiếm được hơn ba trăm nghìn tệ, thế nhưng lại bị lao lực tới mức phải cắt bỏ một quả thận. Anh còn nghe nói, khi còn ở Bộ, Dương Yến Yến cũng chịu khó trau dồi kiến thức lắm, không biết bây giờ đã kết hôn chưa nữa”.

Anh khiến tôi thông cảm hơn với bà chị này. Tôi thầm nghĩ, cũng phải thôi ai bảo mình không bằng người ta, lại không chuẩn bị đầy đủ nữa chứ? Nếu như tôi biết thuận ngữ “ba miễn năm giảm” kia giải thích như thế nào, thì cũng chẳng cần mong chờ vào người khác như vậy.

“Phi à, ngày tháng còn dài, dần dần em sẽ thành thực lên thôi, anh rất tin vào em, em hoàn toàn có thể trở thành một phiên dịch xuất sắc đấy.” Gia Dương động viên.

“Anh cũng nghĩ như vậy thật sao?” Tôi nghe mà cảm thấy dễ chịu vô cùng.

“Đương nhiên con người em giỏi nhất là lúc nghĩ thế này lúc nghĩ thế khác.” Anh ấy cười hì hì.

Từ trước tới giờ tôi không hiểu rõ lời nói của anh chàng này, không biết là đang tăng bốc hay là mỉa mai mình nữa, tôi liền quệt sữa chua lên miệng anh.

“Nào mình cùng ăn nhé!” Anh ôm lấy tôi, bắt tôi phải ăn hết sữa chua trên miệng anh, nhưng tôi đã đẩy anh ra.

“Đã là đôi vợ chồng già rồi, em còn ngượng cái gì chứ?”

“đáng ghét”

“Này, em có muốn đi nước ngoài tu nghiệp một thời gian không?”

Tôi nhìn anh. “Em quen một lưu học sinh”

“Nam hay là nữ vậy?”

“Nữ”. Tôi lườm anh một cái. “Cô ấy đến từ Montpellier. Cô ấy nói ở đó rất tốt, bên bờ Địa Trung Hải, rất gần Nice, Cannes, Marseille, nói chung thành phố đó đẹp không tả xiết.

“Montpellier ư, đúng là rất tuyệt, Đại học Trois có trung tâm đào tạo phiên dịch rất nổi tiếng ở đó. Hơn nữa thành phố đó quả thực rất đẹp. Đó lại là thành phố kết nghĩa với Thành Đô đấy. Sao, em muốn tới đó không?”

“Nói vui thôi mà”. Tôi ngồi thẳng dậy. “Bây giờ em chỉ mong học tốt ở trong nước, tốt nghiệp xong tìm được một công việc tốt. Nói chung kiếm được đủ tiền rồi sẽ tính sau”. Tôi vươn người hôn Trình Gia Dương. “Anh à, anh đã làm quá nhiều việc cho em rồi, sau này anh không phải lo cho em nữa đâu.”

24. Chương 25

Chương 25

Trình Gia Dương

Khi làm việc gặp phải khó khăn Kiều Phi đều không quá để ý, cô ấy biết tiếp thu học hỏi. Lần phiên dịch đầu tiên thuật ngữ “ba miễn năm giảm” không dịch được, cô bắt đầu nghiên cứu, học về lĩnh vực thuế, không lâu sau cô đã biết hết.

Cuối tuần, nếu cả hai đều rảnh rỗi, phần lớn thời gian chúng tôi đều ở nhà. Khi tôi lên mạng, cô luôn ngồi học bên bàn cạnh cửa sổ. Bỗng dưng trong đầu tôi nảy ra một ý nghĩ kỳ quặc, nếu mình là một ông bố, nếu con gái mình chăm chỉ, xuất sắc, lại thông minh xinh đẹp như vậy, thì quả là một điều tuyệt vời của người làm bố. Tôi sẽ dồn tất cả để bồi dưỡng, tạo mọi điều kiện cũng những cơ hội tốt nhất cho con.

Một hôm Phi rất vui vẻ thông báo cho tôi biết trong hội nghị hôm đó cô đã dịch rất thành công.

“Anh có biết em cộng tác với ai không?”

“Dương Yến Yến phải không?”

“Anh giả vờ không đoán ra không được sao?”

“Anh không nghĩ ra được ai, chắc là tại IQ cao, thôi mặc kệ. Mau nói đi!”

“Rất thuận lợi nhé, nói chung là hoàn mỹ. Em đã sửa được mọi sai lầm từ đợt trước. Không những thế còn khiến bầu không khí thân thiện vô cùng. Đương nhiên vẫn không tránh khỏi có sai sót nhỏ, nhưng về cơ bản em cảm thấy hài lòng. Chu Hiền Phúc cũng khen em dịch tốt đấy.”

“Thế thì tốt quá rồi. Thực ra phiên dịch cũng phải dựa vào tích lũy dần dần, lần sau em làm tốt hơn lần trước là được rồi”.

“Cảm ơn thầy Trình. Còn nữa, điều em vui nhất là lần này đã khiến Dương Yến Yến tắt điện luôn.”

Tính khí vẫn trẻ con. Tôi chơi bi-a trên mạng, một gây đũa bóng vào lỗ, quay lại nói với cô: “Em cứ thích chơi tới cùng thế, sẽ có ngày khiến thầy giáo Trình tắt điện mất thôi”.

Cô ấy không nói gì.

“Thực ra, trong ngành này cạnh tranh là điều rất tốt. Nhưng hỗ trợ nhau cũng rất quan trọng mà”.

Tôi đã chuyển sang chơi ván khác, đối thủ của tôi có tên Tôi không tin tôi không thể đăng kí được. Lúc mới bắt đầu, tôi đoán đó là một đấu thủ mạnh. Vì thế tôi chuẩn bị dốc toàn lực để nghiền chiến.

Cuối cùng Húc Đông cũng hỏi về chuyện của tôi.

Tôi nói vẫn chưa thay bạn gái, vẫn là cô gái trẻ đó. Có thể chúng tôi đã yêu nhau mất rồi, nói chung không thể nói rõ được, cứ mơ hồ thế nào ấy, hiện tại cả hai đều rất vui vẻ.

“Khi nào chú giới thiệu cô ấy, để anh ngắm cho. Tranh thủ lúc này anh vẫn chưa kết hôn, vẫn còn có cơ hội”.

“Anh vớ vẫn thật”.

“vậy anh đưa chị dâu chú đi, còn chú dẫn cô ấy theo”.

Tôi ngẫm nghĩ.

“Chú không quyết định, vì người ta chưa chắc đã bằng lòng đi với chú đúng không?” Húc Đông liếc xéo tôi.

Thực ra tôi chẳng để ý tới phép khích tướng của anh ấy, có điều tôi cũng nên để Kiều Phi gặp bạn mình, tôi sẽ chính thức giới thiệu cô ấy với họ.

Tôi gọi điện cho cô ấy, nói về việc này.

“Cuối tuần anh mời bạn đi đánh tennis, ăn cơm, em đi cùng nhé!”

“Cuối tuần này ư? Buổi sáng em còn phải tới chỗ anh Chu trực. Hay anh đi một mình được không? Vả lại em không biết chơi tennis.”

Kiều Phi ơi là Kiều Phi.

Tôi lại nhớ tới chuyện năm ngoái, tôi mời cô đi xem buổi công chiếu phim của Ngô Gia Nghi, cô lấy cớ phải dẫn oàn du lịch để từ chối. Trong di động của tôi vẫn còn lưu tin nhắn hôm đó tôi gửi cho cô.

Sự việc lúc đó rất cuộc như thế nào, đã xảy ra lâu rồi nên tôi cũng chẳng muốn tìm hiểu lại nữa.

Nhưng hôm nay, cô lại dùng đúng lý do đó để từ chối.

Tôi muốn nói với Phi rằng: Đương nhiên anh biết cuối tuần em phải làm việc. Tôi cũng vừa gọi điện tới chỗ Chu Hiền Phúc để xin phép cho cô nghỉ. Anh Chu trả lời: “Gia Dương à, cậu hồ đồ thật rồi, chỗ chúng tôi nghỉ theo chế độ bên Pháp, tuần này là lễ Phục sinh, tôi đã bảo Tiểu Kiều nghỉ từ sớm rồi”.

“A lô? Gia Dương”. Phi nói trong đầu dây điện thoại bên kia.

“Được thôi. Vậy chúng mình hẹn lần sau nhé”.

Tôi chậm chậm bỏ máy xuống, tay đặt lên chiếc bút đang quay tròn trên bàn làm việc. Cảm thấy ngậm ngùi chua xót ỉn, tôi luôn hết lòng vì cô nhưng cô lại luôn khó hiểu như vậy.

Bên bàn đối diện, một đồng nghiệp, đang gọi điện đường dài quốc tế, gọi tôi: “Gia Dương à, nhanh lên, cậu giúp tớ ghi lại số điện thoại này nhé”.

Tôi mở bút máy, ghi lại số điện thoại anh ấy đọc. Sau khi viết xong, phát hiện tay mình nhoe nhoét mực. Hàng hiệu cái gì chứ, lại còn là quà quốc gia của người nước ngoài tặng chứ, tôi vớt bút, nhanh chóng đi rửa tay.

Tôi ngâm tay xuống nước, rửa hồi lâu, nhưng vẫn còn vết mực xanh mờ mờ. Tôi ngẩng khuôn mặt vô hồn của mình trong gương rồi nói: “Cười”.

“Cười đi”.

“Cười đi”.

Cuối cùng tôi cũng cười, khe thở dài. Vẫn còn công việc, vẫn phải sống.

Chuyện xảy ra vào thứ Ba, sau đó tuy cơ quan có nhiều việc bận nhưng tôi vẫn dịch một số tài liệu tiếng Pháp giúp Văn Tiểu Hoa. Buổi tối tôi lại lên mạng chơi bi-a cùng Tôi không tin tôi không thể đăng kí được. Thằng cha này hoặc rất có hứng hoặc cũng vô vị giống tôi. Ngày nào chúng tôi cũng chơi tới tận khuya.

Tôi cũng không vì Kiều Phi từ chối mà huỷ cuộc hẹn với Húc Đông, một mình tôi tới đó cũng được, tại sao lại không chứ?

Nhưng vào buổi chiều thứ Năm, Kiều Phi gọi cho tôi.

“Anh đang ở Bộ à?” Cô hỏi.

“Đang ở văn phòng”

“Anh xuống dưới được không? Em đang chờ anh ở bên ngoài.”

“Gì cơ?”

“Em đang ở quán cafe gần cơ quan anh. Anh có rảnh không?”

“Đương nhiên rảnh chứ. Em đừng đi đâu nhé, anh xuống ngay đây”.

Tôi còn chẳng kịp chào trưởng phòng, vội vàng chạy xuống dưới, tới quán cafe ở góc đường.

“Sao em lại tới đây?”

“Cũng chẳng có chuyện gì, hôm nay kiểm tra xong, không có chuyện gì nên tới thăm anh thôi.”

Tôi không nói gì, nói lỏng cà vạt.

“Phải rồi, em đã hỏi anh Chu, anh ấy nói tuần này em được nghỉ, chẳng phải anh nói muốn đi đánh tennis đúng không?”

Tôi nhìn cô.

“Em cũng phải nói thật với anh, em chẳng biết gì đâu, nếu có lỡ làm anh mất mặt, anh cũng không được trách đâu nhé.”

“...”

“Sao thế? Anh lại thay đổi kế hoạch rồi à?”

“Không có, không có, chúng mình cùng đi nhé”.

Có nghĩ thông rồi sao, cuối cùng đã đồng ý tới gặp bạn tôi sao?

Cô nói dối là để bảo vệ tôi hay bảo vệ chính cô đây?

Tôi cũng chẳng muốn nghĩ nhiều nữa, dù sao Phi đã bằng lòng, cũng đã nể mặt tôi.

Hôm đó, Phi trang điểm rất đẹp. Mái tóc dài buộc gọn ra đằng sau, khuôn mặt nhỏ nhắn thoa một lớp phấn mỏng, mí mắt màu xanh, và đôi môi được tô son bóng. Bộ đồ thể thao Adidas cô mặc càng làm nổi bật đôi chân thon dài.

Nhìn thấy cô ấy bước ra, Húc Đông chỉ vào mặt tôi: “Thằng khỉ, đây chẳng phải cô gái anh nhìn thấy ở Học viện Ngoại ngữ hôm đó sao?”.

Rõ ràng anh ấy vẫn nhớ.

May mà vị hôn thê của anh vẫn chưa thay quần áo xong, tôi nói: “Xin lỗi nhé, sau khi tìm được, em thấy cô ấy quá tuyệt nên đã giữ lại cho riêng mình”.

Đương nhiên, tôi không thể tiết lộ cho anh ấy biết nguyên nhân sâu xa và kỳ lạ kia được.

Phi bước tới, Húc Đông bắt tay cô rồi hỏi: “Em là Phi à? Nghe danh đã lâu bây giờ anh mới được gặp, em là người TQ à? Trông em giống người nước ngoài lắm”.

Tôi nói: “Phi à, em đừng ngại, đây là thú cưng của anh, Húc Đông. Nó đã quen thể hiện sự nhiệt tình như vậy với bạn của chủ”.

Phi phì cười: “Chào anh Húc Đông, Gia Dương kể cho em nghe anh là bạn thân nhất của anh ấy”.

“Là thú cưng chứ”. Tôi khẳng khái.

Vị hôn thê của Húc Đông đã thay quần áo xong, bốn người chúng tôi bắt đầu ra sân tennis. Tôi giảng sơ qua quy tắc cũng như kỹ thuật cơ bản của môn tennis cho cô. Một lát sau, cô đã có thể đánh bóng khá hay rồi.

Phi có ưu điểm riêng, sức của cô ấy tốt nên phát bóng thường ghi điểm ngay. Tôi cười thầm trong bụng, lúc này cô giống như đàn ông vậy.

Đánh xong một séc, chúng tôi nghỉ uống nước. Miệng Húc Đông ngọt như đường: “Gia Dương à, chú nói xem có phải chú gọi một cô trong đội tuyển tennis tới đây để tiêu diệt anh chị không?”

“Làm gì tới mức đó chứ?” Tôi nói.

Phi rất vui, liền cầm cốc nước buổi uống.

“Mà này” Húc Đông nói tiếp, “Ngoài lần gặp em ở Học viện, hình như anh còn gặp em ở đâu nữa thì phải”.

Tôi thấy tay Phi run lên, nước buổi sánh ra ngoài, dấy lên vấy.

Tôi luôn cho rằng mình là người thông minh mà lúc đó không hiểu tại sao lại ngu xuẩn đến thế.

Kiều Phi cố gắng tránh gặp bạn tôi, bởi cô có nỗi khổ riêng.

Quá khứ trước đây vẫn luôn là vết thương ần giấu trong tim cô.

Cô đã trăn trở bao lâu để rồi cuối cùng quyết định chịu uất ức, giữ thể diện cho tôi?

Lại phải trang điểm thật xinh đẹp, còn tỏ ra vui mừng nữa.

Tôi muốn nắm tay cô, lúc này tay cô vẫn còn run.

Tôi lại nhìn Húc Đông, anh sắp nói gì đây, điều này sẽ quyết định từ nay về sau chúng tôi có còn là bạn của nhau nữa hay không.

“Em nói đi, hồi bé có phải em từng là người dẫn chương trình trong tiết mục Giữa trời và đất dành cho thiếu nhi của Đài truyền hình Trung ương không? Nếu đúng như vậy, anh phải nói với em rằng từ nhỏ anh đã thâm yêu em rồi”.

Vị hôn thê của anh bật cười.

Tôi cũng cười.

Phi cũng cười: “Không phải, không phải vậy đâu, lên đại học em mới tới thành phố này”.

Vị hôn thê của Húc Đông liền nhắc: “Phi à, nước hoa quả dính lên váy của em kia, có cần phải tẩy ngay không?”

Tới lúc này cô mới nhận ra, liền đứng dậy đi vào nhà vệ sinh.

Tôi nhìn theo bóng cô, lòng thầm nghĩ mình phải tìm lý do nào đó để kết thúc buổi gặp mặt này, càng sớm càng tốt.

25. Chương 26

Chương 26

Trình Gia Dương

Đánh tennis xong, tôi nghĩ cách để kết thúc sớm buổi gặp mặt này. Tôi nói với Húc Đông rằng mình còn có việc sau đó đưa Phi đi. Chúng tôi tìm chỗ ăn cơm, Phi ăn rất ít.

Tôi hỏi, em vừa đánh bóng xong, không đói sao?

Không đói. Cô ấy lau miệng, uống một ngụm nước.

“Lát nữa em phải về trường, tuần sau thi rồi, em về để ôn tập”.

Đồ ăn trong cổ tôi dường như nghẹn lại, không xuống được.

“Dường như bây giờ em còn bận hơn cả anh đấy”. Tôi nói.

“Vâng”.

Lúc lái xe đưa cô về, cả hai chúng tôi đều không nói gì. Tôi biết cô không vui, tôi cũng biết cô không muốn gặp bạn mình. Cứ nghĩ tới chuyện này, một mặt tôi cảm thấy rất thương cô, mặt khác cũng thấy mình thật oan uổng. Tôi chỉ muốn cô gặp bạn mình bởi thật sự tôi đã coi cô là người yêu. Lúc này cô không vui, tôi cảm thấy mình thật chẳng ra sao cả.

Tôi cười hì hì: “À, anh quên không nói cho em một chuyện, em có biết Húc Đông là ai không?”

“Là bạn của anh”.

“Anh ấy là bạn trai của Ngô Gia Nghi. Chính anh ấy đã bỏ cô ấy đấy”.

Phi sững sờ quay sang nhìn tôi: “Đó là bạn thân nhất của anh à. Em lại cứ tưởng phải như thế nào cơ? Cứ ngỡ là một tay chơi có hạng. Thế mà hôm nay em còn đánh bóng với anh ta nữa. Đúng là đồ trơ trên.”

“Em không nên chửi bạn anh”.

“Bây giờ em chửi hần thế là nhẹ nhàng lắm rồi, em mà biết từ nãy em đã chửi hần luôn rồi”.

“Kiều Phi”. Tôi nhắc: “Em giận vô lý thật đấy. Cái cô minh tinh kia có quan hệ gì với em không? Em đã xem xét kỹ chưa? Em chỉ biết bạn anh bỏ rơi cô ấy, thế em có biết sau lưng, cô ấy đã làm những gì không?”

“Ý anh muốn nói là ai cũng đều có quá khứ xấu xa phải không?”

“Anh không có ý đó, anh chỉ muốn nói là em không nên vì chuyện của người khác mà to tiếng với anh”.

Kiều Phi dừng lại, cơn giận khiến mặt cô đỏ bừng.

Thực sự tôi không nên nói câu đó, đang yên đang lành tự dưng lại lôi chuyện Húc Đông bỏ Ngô Gia Nghi ra. Nhưng tôi cảm thấy đột nhiên cô ấy nổi cáu mà chẳng có lý do chính đáng nào cả.

Cô cúi đầu nhìn vết ô trên váy do nước hoa quả bắn vào: “Đúng là chẳng ra sao, em mua bộ quần áo này để gặp người như vậy chứ?”

Tôi tấp xe vào lề đường, nhìn cô hỏi: “Em làm sao vậy? Có chuyện gì to tát lắm đâu, chỉ là một bộ quần áo thể thao thôi mà, anh sẽ mua cho em mười bộ. Nào, đi đến trung tâm mua sắm ngay bây giờ”.

“Anh đừng đem tiền ra để hành hạ em nữa, Trình Gia Dương! Em biết anh có tiền, anh đi mua đi, ngay bây giờ đi, nhưng có điều phiền anh tìm người khác mặc nhé!”.

Nói xong cô liền xuống xe, sải bước về phía trước, không thèm ngoái đầu lại.

Đây là lần đầu tiên Kiều Phi nổi giận với tôi. Tôi không hiểu nổi con người cô thường ngày dịu dàng vui vẻ là thế mà chỉ loáng một cái đã trở nên đặng đặng sát khí như vậy.

Tôi đã làm gì sai, nói gì sai mà khiến cô đem sự bất mãn từ người lạ trút lên người tôi thế này? Tôi đã làm rất nhiều việc, chỉ mong muốn cô vui vẻ.

Bây giờ đổi lại cô đối xử như thế này với tôi.

Tôi sờ túi áo, tìm khắp nơi mà không thấy thuốc lá đâu, tức tối đâm mạnh vào vô lăng.

Tôi về nhà uống rượu, lên mạng rồi lại chơi bi-a với tay Tôi không tin tôi không đăng ký được kia.

Anh ta thăm dò: “Người anh em, sao hôm nay lạ thế, chẳng giống anh chút nào”.

“Đâu có”.

“Lại cãi nhau với phụ nữ à?”

“Sao anh biết?”

“Đàn ông tâm trí rối loạn, hỏi tại sao lại nói không có, đích thị là liên quan tới phụ nữ. Đừng quá bận tâm. Người xưa có câu: Nơi nào mà chẳng cỏ thơm. Nếu thích thì tiếp tục còn không thì mau chóng tìm người khác”.

“Đạo lý này ai cũng biết, thế nhưng vạ vào mình lại chẳng biết giải quyết ra sao”.

“Chắc chắn anh bị cô ấy bắt nạt”.

“Tôi đã cẩn thận lấy lòng cô ấy, vậy mà cô ấy lại giận tôi. Vì chuyện của người khác mà cãi cọ với tôi.”

“Cô gái này tính tình không tốt phải không?”

“Chắc chẳng còn ai có thể tốt hơn cô ấy được.”

“Nhất định anh đã động vào nỗi đau của cô ấy rồi”.

“Tôi không coi trọng chuyện đó nữa, tôi chỉ muốn cô ấy quên đi.”

“Ày da, vậy là phức tạp rồi. Chuyện dài lắm phải không?”

“Tôi không muốn kể, mắt lại đang cay sè.”

Tôi tạm biệt Tôi không tin tôi không đăng ký được, rồi thẫn thờ nằm trên giường.

Một tháng sau lần đó, chúng tôi không gặp nhau.

Tôi không chủ động tìm cô ấy, và cô cũng vậy.

Công việc của tôi rất bận, nhiều khi mệt bỏ hơi tai.

Cuối tháng Tư, trong Bộ phải khám sức khỏe định kỳ, tới lượt tôi thì đã là buổi chiều. Cuối cùng cũng có thể trốn ra ngoài không phải làm việc nửa ngày. Tôi thư thả xếp hàng tại phòng khám của bệnh viện.

Gia Minh làm việc tại bệnh viện này, lúc tôi đang đứng tại cửa khoa Tim mạch thì thấy anh đang đi tới. Nhìn thấy tôi anh rất bất ngờ, biết được tôi đến khám sức khỏe định kỳ, anh liền hỏi tôi: “Chú có vội không? Nếu vội anh sẽ giúp chú được kiểm tra sớm”.

“Không cần đâu. Em cũng chỉ muốn được ở đây nghỉ một lát.”

Anh ấy nhìn tôi rồi ngồi bên cạnh nói: “Anh vừa mổ xong một ca, cũng muốn nghỉ một chút”.

“Gần đây chú khỏe chứ? Đã lâu anh không về nhà rồi.”

“Cũng tạm tạm. Có điều công việc hơi bận. Đặc biệt là tháng trước, anh biết không vừa kết thúc hai hội nghị xong.”

“Dạ dày chú có còn đau nữa không?”

“Hình như không thấy gì nữa”.

“Tôi lướt chú rồi kìa”.

Tôi bước vào phòng khám khoa Tim mạch, bác sĩ tiến hành kiểm tra đơn giản, kê đơn rồi yêu cầu tôi chụp X-quang. Lúc tôi đi ra, Gia Minh vẫn đang chờ ở đó: “Anh đưa chú tới khoa Phóng xạ nhé”.

Muốn chụp X-quang lại phải đi sang tòa nhà khác, khi chúng tôi đi ngang qua cửa chính của phòng khám thì bắt gặp một chiếc xe cấp cứu vừa dừng lại. Người ta khiêng cáng vuống, bệnh nhân trên cáng đang đeo máy thở, che mắt nửa khuôn mặt, tôi chợt cảm thấy người đó rất quen. Đúng vào lúc này tôi nghe thấy y tá đang nói rõ tình trạng của bệnh nhân cho các bác sĩ cấp cứu: “Bệnh nhân Ngô Gia Nghi, hai mươi sáu tuổi, trúng độc khí gas, huyết áp 40,60...”.

Gia Minh nhìn tôi hỏi: “Ngô Gia Nghi? Đây chẳng phải là cô minh tinh gì đó sao?”.

Tôi cũng sững người lại.

Kiều Phi

Chu Hiền Phúc bảo tôi đi chuyển công văn, đơn vị nhận là một công ty thương mại phụ trách xây dựng cơ sở hạ tầng.

Tôi để tài liệu ở chỗ thư ký, ký tên rồi đi về.

Lúc sắp rời khỏi đó, tôi thấy người quen đang đi từ trong ra, anh ta nhìn tôi mỉm cười. Tôi hận không thể tìm được lỗ nẻ nào để chiu xuống. Người đó là Lưu công tử.

Sự việc lần đó đã tiết lộ danh tính thật sự của tôi. Cho nên không lâu sau, anh ta tới trường tìm tôi, tôi không bắt ngờ chút nào.

Khi đó tôi đang cùng một vài người bạn tới nhà ăn của trường, một chiếc xe dừng ngay cạnh tôi. Lưu công tử ngồi trong xe nói vọng ra: “Phi Phi, anh bảo em gọi điện, tại sao lại không gọi chứ?”

Tôi liền giục các bạn: “Các bạn cứ đi trước đi”.

Nhìn thấy họ đã đi khá xa, tôi mới cúi xuống nói với anh ta: “Anh nói đi, rốt cuộc anh muốn gì? Anh muốn bồi nhọ tôi, tôi cho anh biết giáo viên phụ trách chúng tôi đang ở kia, anh đi tìm ông ấy đi. Hãy nói với ông ấy rằng, tôi tiếp khách ở hộp đêm. Trong đầu chỉ toàn những chuyện cười dâm dăng. Anh muốn thì đi đi”.

Anh ta vẫn ngồi trên xe, sững sờ nhìn tôi.

“Anh cũng muốn kể cho Trình gia Dương nghe phải không? Anh cũng nên đi đi, anh ấy chẳng biết gì đâu. Mà tôi cũng chẳng thêm quan tâm”.

Lưu công tử cười.

“Em nói đi, nếu anh làm thế thì có lợi gì chứ?”

Tôi đứng thẳng dậy, “hừ” một cái rồi liếc xéo anh ta. Từ trước tới giờ tôi chưa từng ghê ghớm như vậy. “Đàn ông có thể muốn cái gì ở đàn bà?”

“Phi Phi à, em làm sao vậy? Trước đây em chưa từng to tiếng cáu gắt như thế này mà.” Anh ta xuống xe hỏi tôi: “Em đang giận ai vậy? Nói đi, thế nào, thằng họ Trình kia trả em bao nhiêu? Lần trước anh đã muốn khuyên em đừng theo nó. Em theo anh đi, thằng đó là người nhảm chán nhất anh đã từng gặp đấy”.

Tôi nhìn anh ta, dưới ánh nắng, con người này bàn chuyện giá cả với tôi, trông mới thành khẩn làm sao.

Tôi hơi thờ người ra.

Dường như anh ta cũng đoán được tôi đang suy nghĩ, lại nói với vẻ thành khẩn hơn: “Em nói xem trước đây chúng ta không có tình cảm ư? Chẳng phải lần nào anh đến Khuynh Thành cũng đều đối xử với em tốt

nhất sao? Anh muốn cùng em ra ngoài, nhưng em không đi khách đúng không? Thế mà sau này sao em lại đi cùng thằng nhãi đó? Phi Phi, anh nói thật đấy, từ khi em bỏ đi, anh chưa từng nghe chuyện cười nào do người khác kể mà thấy vui cả”.

Bây giờ tôi đã hiểu rõ một chuyện.

Lịch sử của một con người, cũng giống với lịch sử của một quốc gia, luôn có người nhớ hộ cho bạn. Tôi ở cùng Trình Gia Dương đã rất lâu rồi, ham vui tới mức quên hết tất cả mọi thứ, nhưng cuối cùng có người tới nhắc nhở tôi rằng đừng quên mình là ai, đừng quên mình đã từng là gái hầu rượu ở hộp đêm.

“Phi Phi, anh không ép em, nhưng em phải suy nghĩ cho kỹ đấy được không?” Anh ta vẫn nhăn nhó như vậy, nói xong liền lên xe. “Lần này không cần em gọi cho anh nữa, anh sẽ tự tới tìm em.”

Bữa trưa hôm đó, một mình tôi ăn rất nhiều thứ: cơm, thịt gà, đậu, bánh...Buổi chiều học dịch khẩu ngữ, tôi đã thể hiện rất tốt, còn được thầy giáo khen nữa.

Buổi tối tôi vừa học từ mới vừa nhảy dây, tôi đã thề với bản thân, sẽ học hành chăm chỉ và sẽ sống tốt.

26. Chương 27

Chương 27

Trình Gia Dương

Tôi mang hoa tới thăm Ngô Gia Nghi, thông báo với trợ lý của cô ấy ở ngoài cửa, anh ta đi vào xin ý kiến của cô rồi mới cho tôi vào, còn dặn tôi: “Xin anh nói ngắn gọn thôi, Gia Nghi còn phải nghỉ ngơi nữa”.

Ngô Gia Nghi đang ngồi trên giường cầm tờ báo trên tay, vừa thấy tôi cô liền vẫy tôi vào: “Bạn rộn như anh vẫn có thời gian tới thăm tôi ư?”

Tôi cười nhìn vào trang Thông tin giải trí trong tờ báo trên tay cô, một hàng tít lớn Ngô Gia Nghi khốn đốn vì tình, tự sát không thành.

Tôi an ủi: “Toàn là những tin tầm phào vớ vẩn”.

Cô đáp lại: “Làm trong ngành của tôi và anh, nghề nghiệp chính của chúng ta là tạo ra những tin tầm phào vớ vẩn cho người ta nghe mà”.

Chúng tôi không phải là bạn bè thân thiết gì lắm, hôm đó tôi nhìn thấy cô được đưa ra từ xe cấp cứu ở ngoài cổng bệnh viện, khi về liền báo cho Húc Đông. Anh chờ người ra rất lâu, rồi nhờ tôi thay anh tới thăm cô. Lúc này tôi chẳng biết nói gì nữa, nhìn khuôn mặt không trang điểm của cô, bất giác tôi phát hiện thì ra cô cũng chỉ là một cô gái yếu đuối, giống như một cánh bèo trôi dạt trong cuộc đời này mà thôi.

“Gia Dương à, tôi biết anh ấy sắp kết hôn rồi. Đúng là khi yêu thì như vậy, bây giờ chia tay rồi, đến một lời cũng chẳng buồn nói với tôi, lại còn bảo người khác thông báo cho tôi nữa chứ”.

“Chiều hôm đó, tôi vì nghĩ ngợi lung tung, lúc sắc thuốc lại bất cẩn không chú ý thuốc bị cạn, khi đó lửa vẫn chưa tắt do vậy mới xảy ra sự cố bất ngờ như vậy”.

“Chắc anh đến thăm tôi thay anh ấy phải không?”

“Đừng phủ nhận, không có gì đâu. Tôi vốn là vậy, chính tôi muốn thế, tôi không trách Húc Đông. Đường như đã chết hụt một lần rồi nên tôi nhìn sự việc thấu đáo hơn. Nói chung cửa ải khó vượt qua nhất vẫn là chính mình. Nhờ anh nói hộ với anh ấy không cần thiết phải trốn tránh tôi như vậy đâu, cứ thoải mái thôi, sau này dù không làm bạn được thì cũng không cần thiết phải trốn tránh giống như trốn nợ đâu”.

Ngày đầu tiên sau khi Húc Đông cưới vợ, tôi đã nói hết cho anh nghe những gì Ngô Gia Nghi nói. Con người tưởng như cứng rắn này vừa nghe đã không nén được lòng, nước mắt tuôn rơi.

“Gia Dương à, chắc cậu đang rửa thảm anh đúng không?”

“Cũng không đến mức đó”

“Chẳng phải chính mắt cậu đã nhìn thấy anh đối xử với cô ấy thế nào sao? Cậu có cảm thấy anh không muốn kết hôn với cô ấy không? Anh chơi bời đã bao nhiêu năm nay, chỉ duy nhất cô ấy khiến anh rung động. Có điều cũng chỉ vì... bất đắc dĩ...”

Gia Minh cũng biết chuyện của Húc Đông, anh rất hâm mộ Ngô Gia Nghi. Hai anh em tôi cùng nhau nói chuyện về cô ấy trong phòng làm việc.

Anh ấy đang xem bộ phim *It happened one night* của đạo diễn Clark Gable. Một tiểu thư nhà giàu lưu lạc trốn yêu anh chàng nhà báo chuyên viết bài châm biếm chọc cười cho độc giả. Một thời đại ngây thơ thuần khiết, một câu chuyện về nàng công chúa phải lòng chàng ếch xanh.

Gia Minh nhìn thấy tôi lấy một bộ lễ phục dành cho phù rể từ chỗ Húc Đông.

“Rốt cuộc cậu ấy vẫn tuân theo sự sắp đặt và điều khiển”. Gia Minh kết luận.

“...”

“Người con gái vì cậu ta mà làm như vậy, quả thật quá dũng cảm. Cô ấy yêu cậu ta biết bao, tử tận vì cậu ta. Chỉ tiếc là đã nhìn lầm người”.

Tôi ngồi bên cạnh Gia Minh, cố hết sức nghĩ ra lý do gì để biện minh cho Húc Đông.

“Anh ấy cũng chỉ vì bất đắc dĩ mà thôi”

“Chỉ là cái có”

Gia Minh là người như vậy, anh ít khi sống ở nhà, khi đó anh đã đẩy tranh với bố mẹ. Mẹ tôi nói, anh có người yêu ở ngoài, cô ấy đã mang thai, hình như họ muốn kết hôn với nhau, thế mà cuối cùng sự việc kết thúc trong im lặng, không lâu sau Gia Minh dọn về nhà ở.

Đột nhiên anh bật cười rồi hỏi: “Chú luôn muốn biết rốt cuộc khi đó đã xảy ra chuyện gì phải không? Anh sẽ kể cho chú nghe”.

“Em rất sẵn lòng”

“Anh rất yêu người con gái đó, anh và cô ấy sống cùng nhau, cô ấy đã mang trong bụng đứa con của anh.” Ngồi bên cạnh anh, tôi nghe tiếng tim của anh đập mạnh.

“Nhưng chú có biết không, bố mẹ chúng ta không đồng ý bởi gia cảnh của cô ấy.”

“Đương nhiên họ đã bất chấp thủ đoạn đã ngăn cản anh cưới cô ấy”.

“Bố mẹ không thể thuyết phục được anh nên đã chuyển hướng sang cô ấy. Họ tìm cô ấy, cho cô ấy một số tiền. Cô ấy đã đồng ý, rồi bỏ đứa bé đi”.

Anh kể mà như thể đang kể chuyện của người khác vậy.

“Anh không hận bố mẹ à? Sao lại còn dọn về nhà ở nữa?”

“Hận ông bà ấy ư?” Anh nhìn tôi. “Đây chính là lý do tại sao anh rất ngưỡng mộ cô mình tinh đó. Nếu như người con gái của anh có chút kiên cường giống cô ấy, thì giờ đây chú đã có cháu ruột rồi”. Nói xong anh cười, “Bỏ vậy hoàn cảnh xung quanh thế nào, áp lực có lớn thế nào, thì câu “bất đắc dĩ” chỉ là cái có mà thôi. Nói chung thái độ của người trong cuộc mới là quan trọng nhất”.

Tôi cảm thấy Gia Minh nói rất có lý, ngày thứ hai sau khi Húc Đông cưới tôi thấy anh tiêu tụy tuyệt vọng giống như bị đẩy xuống địa ngục. Tôi lại thông cảm với anh, bởi từ trước tới giờ tôi chưa từng nhìn thấy anh trong dáng vẻ này.

Đường như người nào cũng đều có nỗi khổ của riêng mình.

Trong lễ cưới, cha cố hỏi cô gái: Con có bằng lòng làm vợ Húc Đông không? Cô ấy ngập ngừng hồi lâu rồi nói: “Con đồng ý”, khi đó mắt cô đã rưng rưng.

Rất nhiều người có nỗi khổ riêng trong thành phố này, họ đã kiên cường như thế nào, để có thể gánh vác được vô vàn những điều không như ý, tiếp tục sống.

Nghỉ lễ mừng Một tháng Năm, tôi vốn đã lên kế hoạch cùng Kiều Phi đi du lịch ở Singapo, Malaysia, Thái Lan nhưng lúc này lại đang ngồi lì trong nhà lên mạng.

Tôi chat với Tôi không tin tôi không đăng ký được, anh ta hỏi: “Hiện giờ tâm trạng anh đã bình thường rồi chứ?”

“Cũng vẫn sống tạm thôi”

“Thế thì vẫn chưa bình thường đâu. Có thể thấy anh thực lòng yêu cô ấy. Anh cứ hà khắc với bản thân như vậy cũng không phải là biện pháp hay, chi bằng đi gặp cô ấy đi.”

“Nhưng tôi chẳng biết phải nói gì nữa.”

“Cũng chẳng cần phải nói gì. Chỉ cần xem cô ấy sống như thế nào. Nếu như cô ấy thực sự yêu anh thì cô ấy sẽ suy sụp, dày vò bản thân giống như anh.”

Lời của người bạn trên mạng khiến tôi nhớ tới Ngô Gia Nghi.

Liệu tình yêu Phi dành cho tôi có nhiều như Ngô Gia Nghi dành cho Húc Đông không?

Không, không, không. Tôi hoàn toàn không muốn cô ấy dày vò bản thân mình, từ trước tới giờ tôi luôn mong cô ấy sống tốt hơn tôi.

Nhưng chúng ta dùng cái gì để đo tình yêu chứ?

Tôi gọi điện cho Phi, cô tắt máy. Tôi lại gọi tới phòng kí túc xá, một lúc sau bạn cùng phòng của cô ấy mới bắt máy, trả lời tôi: “Cô ấy vừa mới ra ngoài rồi”.

“Em cũng không biết nữa, hình như là bạn. Anh gọi vào di động cho cô ấy đi”.

Tôi lấy chìa khóa xe sau đó đi ra ngoài.

Ra tới bên ngoài tôi mới phát hiện trời đang mưa.

Xe lướt nhanh trên đường, bỗng một nỗi lo vô cớ và cảm giác bất an xuất hiện trong đầu khiến lòng tôi nóng như lửa đốt.

Kiều Phi

Lưu công tử nói: “Phi Phi em xuống đây đi, nếu em không xuống anh sẽ lên đó, em chọn đi”.

Tôi nói: “Anh cũng lợi hại thật đấy, tôi đã tắt máy rồi mà anh vẫn tìm ra số điện thoại ở trong kí túc xá”.

“Nhanh lên, nhanh lên, trời mưa rồi. Anh đỗ xe ở dưới lầu”.

Tôi ngồi trên giường, đau khổ nghĩ, đúng là mình không tìm rắc rối mà ắc rồi lại tự tìm tới.

Tôi nài trong nhà vệ sinh hút một điếu thuốc, sau đó ặc áo mưa đi xuống.

Lưu công tử thắc mắc: “Sao lâu thế?”

“Anh tìm tôi có chuyện gì, mau nói thẳng ra đi”.

“Có cần phải nghiêm túc thế không? Phi Phi cười đi. Anh chẳng có chuyện gì, chỉ muốn tới thăm em thôi”.

“Anh không có chuyện gì sao, nhưng tôi lại có chuyện muốn nói với anh đấy”.

“Như anh đã thấy đấy, Lưu công tử, tôi đang là sinh viên, trước đây tôi đã từng làm gì, đều do cuộc sống bức bách mà thôi”.

Anh cũng biết mà, không phải ai trên thế giới này cũng có cuộc sống giống như anh và Trình Gia Dương”.

“Anh cũng chẳng thiếu gì những cô gái như tôi. Hơn nữa tôi cũng chẳng nợ gì anh cả, mong anh hãy để tôi yên.”

Anh ta chăm chú nhìn tôi.

“Nếu anh muốn tìm một gái bao, tôi khẳng định ở anh tôi không phải đối tượng tốt. Mong anh đừng cố làm bất cứ việc gì đối với tôi nữa.”

Nói xong tôi định xuống xe nhưng anh ta đã khóa chặt cửa lại.

“Em đã nói đủ rồi phải không? Tại sao không cho anh cơ hội để nói một câu chứ? Như thế là không công bằng đâu”.

“VẬY MỜI ANH”

“Có phải khuôn mặt anh giống như đang nói dối không? Tại sao rất ít người tin anh vậy?”

“Phi Phi, Kiều Phi, em coi anh là người thế nào?”

“Em xem Khuynh Thành có nhiều gái như thế, liệu anh nhớ được mấy người? Sau khi tẩy trang xong, em đoán xem anh có thể nhận ra từng người không?”

“Anh tới tìm em, có thể nói là muốn kết bạn, cũng có thể là muốn cướp một thứ gì đó trong tay Trình Gia Dương. Ban đầu khi bàn về giá cả, đó có thể là lỗi của anh, anh đã đắc tội với em. Bởi anh là người làm ăn nên luôn cho rằng đây là cách trực tiếp và đơn giản nhất “.

“Thế nhưng như em vừa nói, anh không thiếu gì những cô gái như em cả, nếu em không muốn anh cũng không ép.”

“Anh nói với em những điều này với hy vọng em đừng coi thường anh”.

Đúng lúc này mưa bỗng nặng hạt, mưa rơi trên sân tập tạo thành lớp mù mỏng.

Tôi thở dài một tiếng để trấn tĩnh lại.

“Lưu công tử, anh nói quá lời rồi. Những người như bọn tôi không bị anh coi thường đã cảm thấy vô cùng hạnh phúc rồi”.

“Bây giờ tôi có thể xuống xe rồi chứ?”

“Tạm biệt”

Tôi đẩy cửa rồi xuống xe, áo mưa vô tình mắc trên cửa xe, mưa xối xả tấp vào mặt che khuất tầm nhìn của tôi. Lưu công tử đang ngồi trong cũng đưa tay gỡ giúp áo mưa cho tôi.

Mưa ào ào, tôi bấn loạn nghĩ mình thật may mắn đã thoát được con người rắc rối này, trong lúc rối loạn tôi không nghe thấy tiếng bước chân đang tới gần.

27. Chương 28

Chương 28

Kiều Phi

Vai tôi bị xoay lại, trước mắt tôi là khuôn mặt của Trình Gia Dương.

Tôi chưa từng thấy anh như thế này bao giờ, đôi mắt đầy sự phẫn nộ. Anh trừng mắt nhìn tôi: “Kiều Phi, em sống cũng tốt đấy nhỉ?”

Hai cánh tay tôi bị túm chặt, tôi có cảm giác dường như móng tay anh đang cắm vào da thịt mình. Tôi muốn đẩy anh ra, nhưng đây là sân tập trong trường, tôi không thể tùy tiện làm như vậy được. Tôi gần giọng yêu cầu anh: “Trình Gia Dương, anh buông em ra ngay lập tức”.

Cùng lúc đó Lưu công tử đang ngồi trong xe cũng nói giống hệt như vậy, cuối cùng Trình Gia Dương đã tìm được đối tượng khác để trút giận. Anh hơi cúi người rồi tặng cho Lưu công tử một cú đấm vào mặt. Vào lúc đó, tôi chỉ muốn thoát khỏi tay anh, nhưng vẫn bị anh túm chặt, không thoát ra được.

Lưu công tử xuống xe. Mũi anh ta đã rớm máu. Anh ta túm lấy cánh tay còn lại của Trình Gia Dương rồi nói: “Tao động tới người con gái của mày, cú đấm ban này tao đáng phải nhận, còn bây giờ mau buông cô ấy ra”.

“Mày là cái thá gì chứ?” Trình Gia Dương xô Lưu công tử ra, lại vung tay đánh tiếp.

Lưu công tử giơ tay trái chặn lại, tay phải đấm mạnh vào bụng Trình Gia Dương. Tôi cảm thấy anh càng nắm chặt cánh tay mình hơn, anh rất đau nhưng vẫn cố không khom người xuống.

“Buông cô ấy ra ngay!” Lưu công tử nói, lại vung tiếp một cú đấm.

Một tay Trình Gia Dương khó đỡ được hai cú đấm. Máu chảy xuống hòa với nước mưa dính bết trên mặt. Nhưng anh vẫn nắm chặt tay tôi, không buông.

Tay còn lại của tôi nắm chặt cánh tay còn lại của Lưu công tử: “Xin Anh đi ngay cho”.

Anh ta nhìn tôi.

“Mời anh đi ngay đi!”

Lưu công tử đưa tay quệt mũi, nhỏ máu trong miệng xuống đất. Anh ta lên xe, lúc khởi động lại chỉnh gương chiếu hậu nhìn tôi và Trình Gia Dương: “Phi Phi à, nhìn bộ dạng của hấn ta lúc này, chỉ bằng em hãy suy nghĩ về đề nghị của anh đi”.

“Anh đi ngay đi!”

Lưu công tử phóng vụt đi. Đằng sau xe nước bắn tung tóe.

Trong màn mưa xối xả, chỉ còn lại tôi và Trình Gia Dương. Tôi lạnh run vì quần áo trên người đã ướt sũng cả.

Tôi nhìn thấy trên đường chạy dưới chân tôi có máu của Trình Gia Dương.

Tay tôi vẫn bị anh nắm chặt.

Tôi ngồi xuống rồi ngược lên nhìn anh.

Sắc mặt anh xanh xao, khuôn mặt đầy máu.

“Thôi được rồi đấy, anh bỏ tay em ra”

“Không”. Anh tức tối đáp lại.

Anh chàng này vốn không biết đánh nhau, lại chỉ chống trả Lưu công tử bằng một tay, bị đánh tới mức này, thế mà vẫn ngoan cố tới vậy.

Tôi hỏi: “Thế anh muốn cái gì?”

“Em đi cùng anh”

“Đi đâu?”

“Đi về”

“Đủ rồi đấy, Trình Gia Dương. Đó không phải là chỗ của em”.

“Anh có chuyện muốn nói với em”

“Sau này vẫn còn nhiều thời gian. Hôm nay em quá hoảng loạn rồi, anh cũng vậy. Anh hãy xem, chúng ta vẫn đang ở trong trường, dù anh có xem thường em tới mức nào thì cũng nên giữ chút thể diện cho em chứ. Em còn phải học ở đây một năm nữa mà”.

Tôi cảm thấy tay anh dần lỏng ra.

Trên tay hằn lên những vết tím đỏ.

Tôi đứng dậy, từ từ bỏ đi.

Đúng lúc tôi rời khỏi sân tập, từ phía sau vọng tới giọng khàn khàn của Trình Gia Dương: “Kiều Phi!”.

Trong thời gian nghỉ lễ mừng Một tháng Năm, tôi hút thuốc và đã nghĩ thông suốt được rất nhiều việc.

Người đàn ông này đối xử với tôi rất tốt thật khiến người ta cảm động, nhưng càng ngày tôi càng cảm thấy áp lực từ anh ấy.

Tôi biết chúng tôi nên nói chuyện nghiêm túc với nhau, tôi sẽ chọn thời điểm thích hợp để nói rõ mọi chuyện với Trình Gia Dương.

Khi tôi vẫn chưa chọn được thời điểm thích hợp thì một chuyện đột ngột xảy ra.

Buổi chiều ngày đầu tiên sau khi kỳ nghỉ dài kết thúc, thầy Vương gọi tôi tới văn phòng gặp thầy. Tôi đoán là chuyện liên quan tới việc sắp xếp tôi tham dự cuộc thi hùng biện tiếng Pháp toàn quốc, do vậy tôi mang theo cả bản dự thảo tới gặp thầy.

Sau khi tới nơi rồi phát hiện cả thầy quản lý cũng có mặt ở đó.

Thầy Chủ nhiệm nhìn thấy tôi, sắc mặt không tốt lắm.

Tôi ngồi trên ghế sofa, thầy quản lý chỉ vào chiếc ghế đối diện bàn làm việc rồi nói: “Kiều Phi, em ngồi đây”.

Tôi đang băn khoăn không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì thì các thầy đặt một bản fax trước mặt tôi.

Một hàng chữ in đậm viết rõ ràng về hành vi làm gái của tôi tại hộp đêm Khuynh Thành, một năm trước. Lời lẽ sắc bén, ngữ khí nặng nề, không hiểu là ai mà hận tôi tới tận xương tủy vậy?

Thầy Chủ nhiệm lên tiếng: “Kiều Phi à, thầy luôn cảm thấy em là một sinh viên tốt...”

Đầu óc tôi trống rỗng.

Có điều lạ là người này muốn hãm hại tôi, nhưng không dồn tôi tới đường cùng.

Chỉ một bản fax, không có chứng cứ gì, nhưng chừng đó cũng đủ để xóa sạch danh dự của tôi. May mà chưa tới mức nghiêm trọng để nhà trường buộc thôi học.

Thầy Chủ nhiệm nói tiếp: “Đương nhiên các thầy không thể tin một phía, có điều Kiều Phi, từ nay về sau em nên cẩn thận hơn. Còn về cuộc thi hùng biện, thầy nghĩ em không cần chuẩn bị nữa. Thầy phải quyết định như vậy, mong em hiểu cho.”

Đương nhiên tôi hiểu điều này, một nữ sinh có những tin đồn xấu là điều cấm kỵ của mọi ngôi trường. Làm sao có thể đại diện cho trường tham dự kỳ thi toàn quốc được.

Tôi cảm ơn rồi chào các thầy sau đó nhanh chóng rời khỏi văn phòng.

Tôi tìm một góc khuất rồi gọi điện cho Trình Gia Dương: “Bây giờ anh ra ngoài đi, em muốn gặp anh”.

Một tiếng sau, chúng tôi gặp nhau tại quán cà phê đã hẹn.

Tôi tới trước, sau đó anh từ bên ngoài bước vào, trên trán lấm tấm mồ hôi, khóe mắt có băng dán vết thương.

Trình Gia Dương ngồi đối diện tôi. Anh nói lỏng cà vạt theo thói quen và nhìn tôi. Anh gầy đi, sắc mặt chưa bao giờ nhợt nhạt như thế này, xanh xao tới mức khiến người ta cảm thấy đáng thương.

Trái tim tôi lúc đó vừa chua xót vừa yếu mềm.

Trình Gia Dương

“Anh đã đỡ chút nào chưa?” Phi hỏi tôi.

“Ừm”

Tay cô đặt trên bàn, ngón tay thon dài, móng tay trong suốt.

“Anh đang chờ điện thoại của em”. Tôi nói.

“Gia Dương à, hôm nay xảy ra một chuyện”.

Tôi ngẩng đầu nhìn cô.

“Có ai gửi fax cho Giáo sư Vương, tố cáo em làm gái trong hộp đêm Khuynh Thành mãi tới năm ngoái”.

Lúc đó tôi bị sốc tới mức không nói được gì.

“Những ngày gần đây em cảm thấy rất tệ.” Cô nói tiếp. “Em chẳng động vào ai, bậy mà lại bị người ta hãm hại tới mức này”.

“Trình Gia Dương, chúng mình chia tay đi”.

Cuối cùng cô nói với tôi như vậy.

Ngày hôm đó trời đổ mưa to, một mình tôi trở lại căn hộ nhỏ bên tòa nhà Trung Lữ, tinh thần và thể xác đều kiệt quệ, lúc đó trông tôi vô cùng thảm hại.

Lúc soi gương để xử lý vết thương, tôi thầm nghĩ, là ai, ai đã khiến tôi trở nên thế này? Tôi oán hận người con gái ấy. Oán hận cô, oán hận cái tính khí càng ngày càng kì quái khó lường của cô. Oán hận cô dù sống một mình nhưng vẫn dễ dàng, thoải mái như vậy. Vừa xa tôi mấy ngày đã hẹn hò cùng người đàn ông mới. Tôi nhớ lại vấn đề “thái độ” mà Gia Minh từng nói, trong lòng cảm thấy bức bối vô cùng, không hiểu cô ấy coi tôi là gì đây?

Thế nhưng hoàn cảnh lúc này của cô lại khiến tôi kinh ngạc không kể xiết, là ai, ai đã làm những chuyện đó, đã hại cô như vậy chứ?

Cô trút giận vào tôi, cuối cùng đã quyết định chia tay.

Cũng có thể đây là cái cớ để cô thoát khỏi tôi.

Tôi châm một điếu thuốc, ý nghĩ trên khiến tôi kinh hoàng. Tôi chăm chú nhìn mặt cô, từ trước tới giờ sắc mặt cô luôn hồng hào khỏe khoắn, lúc nào cũng hân hoan, tràn đầy sức sống. Đây chính là nguồn sinh khí đã hấp dẫn tôi ngay từ ban đầu, tình trạng bây giờ của cô so với sự suy sụp lúc này của tôi lại càng khiến tôi cảm thấy bức bối trong lòng.

“Rốt cuộc em coi anh là gì vậy?” Tôi hỏi.

Cô trầm ngâm một lát rồi đáp lại: “Gia Dương à, sẽ chẳng có ai đối xử tốt với em giống như anh nữa. Nhưng khi yêu anh áp lực đối với em quá lớn. Liên quan tới rất nhiều thứ: gia đình, hoàn cảnh, “xuất thân” như anh đã nói, còn nữa, đó là tiền. Những thứ đó đều là thứ em không thể giấu diếm được. Còn cả bạn của anh nữa. Em cứ phải nơm nớp lo sợ khi đối diện với từng người trong số họ. Em không chịu được áp lực quá lớn như vậy”.

“Em coi anh là gì vậy?”

“Gia Dương à, anh là quà tặng quý giá mà em không thể đảm đương được. Em ở cùng anh vui tới mức quên hết tất cả mọi thứ, do vậy mới bị báo ứng như thế. Em đã quên mất “xuất thân” của mình”.

Từng câu từng chữ từ miệng cô được thốt ra một cách chậm rãi và rõ ràng.

Nước mắt tôi cố kìm nén từ lâu lúc này bỗng trào ra, tôi nghe thấy tiếng của mình: “Anh đã làm gì sai chứ? Sao em lại đối xử với anh như vậy?”.

Còn vô số những lời khác nữa nhưng bị nghẹn lại trong cổ họng không thể thốt ra được.

Anh đã cố hết sức để chiều lòng em, anh nói về “xuất thân”, thực ra là nói về Húc Đông. Nếu anh biết trước em quá dễ tâm với hai chữ này, thì dù có đánh chết anh cũng không nói ra.

Anh biết em không muốn gặp bạn anh, thế thì sau này chúng ta sẽ không gặp nữa.

Em không muốn anh nhắc tới tiền, sau này anh sẽ không nhắc tới nữa...

Những lời này chất chứa trong lòng tôi không cách nào thoát ra được, khiến nước mắt tôi trào ra, tuôn chảy trên mặt.

Cô đặt tay lên tay tôi: “Gia Dương à, đây hoàn toàn không phải lỗi của anh. Mà do chúng ta quá khác nhau, như dầu với nước, vĩnh viễn không thể hòa lẫn vào nhau được. Bây giờ chúng ta chia tay để tránh sau này lại oán hận nhau. Em sẽ mãi không quên được sự chân thành của anh với em. Sau này anh sẽ có được một người con gái tốt, còn em sẽ có được một người bình thường phù hợp với mình. Chúng ta sẽ có cuộc sống thích hợp với mỗi người”.

Lúc cô ấy nói những lời này, tôi bỗng hiểu ra từ nay về sau tôi hoàn toàn tuyệt vọng rồi, cuối cùng khóc không thành tiếng.

Cô vòng qua bàn tiến tới chỗ tôi, rồi ôm đầu tôi vào lòng.

Kiều Phi

Gia Dương khóc như một đứa trẻ.

Tôi ôm anh, mà chỉ thấy anh gầy quá.

Tôi nhớ lại niềm hạnh phúc, may mắn, sự giúp đỡ, cùng với những khoái cảm và cả những đau đớn anh mang tới.

Tôi nhớ lại mình đã dựa dẫm vào anh và anh dựa dẫm vào tôi.

Tình cảm vô vọng giống như đầm lầy, tôi đã cố gắng để rút ra, chính vì bản năng bảo vệ bản thân.

Tôi thầm an ủi mình, Gia Dương đối tốt với tôi, tôi cũng hiến dâng mọi thứ cũng như tự cắt bỏ máu thịt của mình để đền đáp cho anh rồi.

Thế nhưng không lâu sau, tôi lại chịu ơn anh một món nợ lớn.

28. Chương 29

Chương 29

Kiều Phi

Tôi không hiểu làm thế nào mình về tới trường được.

Vừa về tới phòng mình tôi lăn ra ngủ. Ngủ tới lúc đầu óc mụ mẫm mới tỉnh dậy. Trước mắt tôi là khuôn mặt của Tiểu Đơn.

“Cậu định làm gì vậy?” Tôi đẩy cô ấy ra.

“Mình nghe có tin đồn”.

Tôi ngồi dậy dụi mắt: “Thật đúng là chuyện tốt không ra được tới cửa, chuyện xấu đã truyền đi nghìn dặm rồi”.

Tôi muốn đi vệ sinh, Tiểu Đơn đặt tay lên vai tôi: “Người chị em tốt của tớ, cậu hãy đi con đường của mình, mặc cho thiên hạ muốn nói gì thì nói”.

Tôi cảm thấy những lời vừa rồi của cô ấy chẳng ăn nhập gì với tội danh đang lơ lửng trên đầu mình. Nhưng tôi biết ý tốt của cô, bỗng dưng trong lòng xuất hiện cảm giác ấm áp.

Tôi lặng lẽ ngồi trong nhà vệ sinh hút thuốc. Nghe loáng thoáng có tiếng ai nói ở bên ngoài.

“Cậu đã nghe nói gì chưa? Chuyện một nữ sinh bên khoa Pháp ấy. Da mặt cũng dày thật đấy, là cái đứa học rất giỏi đó.”

Lại đang nói về mình đây, tôi cười khẩy, chờ xem họ nói gì tiếp.

“Đã từng làm gái, còn được người ta bao nữa đấy”.

“Ừ. Mình nghe nói chuyện đó rồi. Mà nghe đâu đã phá thai hai lần rồi”.

“Thật không thể tưởng tượng nổi”.

“Nhưng mới nhìn qua cũng không phải loại có tiền. Ăn mặc cũng bình thường thôi.”

“Ôi dào, lại nuôi trai thôi. Tiền kiếm được thế nào thì lại tiêu thế thôi”.

Hay thật đấy, đúng là phim truyền hình rẻ tiền.

Tôi thở dài, e rằng bây giờ tiếng xấu đã đồn thổi kinh khủng lắm rồi. Nhưng, tôi lại nghĩ đã thế thì sao nào? Dù gì mình chỉ phải sống một năm nữa ở cái trường này, ở cái thành phố này, sau đó sẽ chuyển sang thành phố khác sống, lúc đó sẽ chẳng ai biết mình là ai.

Bắt đầu lại.

Tôi cũng không vì cú công kích bất ngờ này mà bị ảnh hưởng, một chuyện nhỏ như vậy chưa thể khiến tôi ngã gục. Tôi biết có người hận mình, có người hăm hại mình, như vậy cũng tốt, tôi sẽ vì vậy mà đối xử tốt hơn với bản thân, nếu không thì trong khi mình chịu đau đớn còn kẻ thù lại được sung sướng thỏa thuê.

Nhưng người khiến trái tim tôi đau âm ỉ chính là Trình Gia Dương.

Anh đối với tôi rất tốt.

Nhưng việc chúng tôi chia tay cũng chỉ là chuyện sớm hay muộn mà thôi, muộn chi bằng sớm, đau lâu không bằng đau nhanh.

Tôi hút hết điếu thuốc, lại bỏ vào niện một thanh kẹo cao su, sau đó rửa tay.

Ba Ba xách một chiếc giỏ đi vào: “Cậu ở đây à, nào đi thôi, bọn mình cùng đi tắm đi”.

Chắc bọn họ lo tôi sẽ tự sát, tôi nghĩ thầm. Được thôi, ý tốt của bạn bè, tạm thời tôi chỉ có thể ghi nhận.

“Được thôi, chúng mình cùng đi tắm. Kỳ lưng cho nhau, còn có thể tiết kiệm tiền”.

Tôi cởi quần áo trước rồi bước vào phòng tắm. Cuối tuần sinh viên nữ tới tắm rất đông. Dưới mỗi vòi hoa sen, đều có ít nhất ba người đang đứng chen chúc.

Vừa bước vào tôi đã nhận thấy có người đang quan sát mình.

Tôi học giỏi chẳng ai hay biết, tôi thuộc hàng xinh đẹp nhưng cũng không quá xuất chúng trong Học viện Ngoại ngữ, tôi biết chạy bộ nhảy cao, điểm khoa Pháp có được trong ngày hội thể thao toàn trường phần lớn đều do tôi giành được cũng chẳng ai biết cả.

Thế mà tin đồn xấu về mình đã khiến tôi trở thành nhân vật nổi tiếng chỉ trong một khoảng thời gian ngắn ngủi.

Thậm chí cởi bỏ cả quần áo rồi họ vẫn nhận ra.

Thật đáng sợ!

Tôi tiến tới vòi hoa sen gần phòng tắm hơi, hai cô gái đang đứng ở đó vừa nhìn thấy tôi liền tránh ra. Họ cho rằng tôi bẩn ư?

Tôi nhìn họ, tiếp tục tiến lại gần. Cuối cùng, hai người đó vội vàng thu dọn đồ của mình rồi tỏa sang chen chúc dưới vòi hoa sen của những người khác. Chẳng có ai muốn dùng chung vòi hoa sen với tôi.

Lúc này Ba Ba bước vào, nhìn thấy cô ấy tôi vẫy vẫy tay: “Lại đây, lại đây, chỗ này này”.

“Cậu lợi hại thật đấy! Chỉ có hai chúng ta dùng một vòi hoa sen, nào Kiều Phi để tớ thơm cậu một cái”.

Ba Ba tiến tới hôn lên trán tôi.

“Những đứa cổ ra làm về thánh nữ đạo mạo đáng kính, thực ra lại rất xấu xa, ghê tởm”. Sau đó, khi nói chuyện phiếm với tôi, Ba Ba đã nói vậy. “Chúng mình mua hamburger, khoai tây chiên, thịt dê xiên, bia rồi lên cầu vượt ngồi. Trên đó mình có thể nhìn thấy sự xui xẻo của người khác, như vậy trong lòng sẽ vui hơn đấy, trên đời còn mấy ai là người tốt chứ?”

Tôi nhìn dòng xe bên dưới, rồi phóng tầm mắt nhìn ánh đèn trong hàng vạn ngôi nhà phía xa. Trong lòng thầm nghĩ, đồng tiền và sự giàu có trong cái thành phố này có vẻ ngoài bóng bẩy đẹp đẽ, thế nhưng dưới đó lại là một xã hội với những cuộc đời đầy bất trắc, còn bản thân mình chỉ là một hạt bụi bé nhỏ kiên cường.

Trình Gia Dương

Tôi ngồi thờ trong văn phòng, dường như tôi vẫn chưa làm rõ được mối quan hệ giữa tôi và Phi rồi cuộc đã xảy ra chuyện gì? Lẽ nào chúng tôi lại chia tay như vậy?

Thời khắc bên nhau vui vẻ là thế, sao khi chia tay lại dứt khoát như vậy.

Câu nói của cô ấy in sâu trong tâm trí tôi, cô nói rằng tôi sẽ tìm được người con gái tốt, còn cô cũng sẽ tìm được người đàn ông thích hợp với mình. Ý của cô lẽ nào muốn chúc phúc cho con đường tôi đi, còn cô sẽ đi con đường của mình sao?

Lời chúc tốt đẹp nhất khi chia tay.

Hôm đó, tôi thật chẳng ra sao, một người đàn ông thực thụ, lại khóc đến mức đó.

Tôi nhớ khi đó, trong lòng tôi bỗng dâng lên nỗi sợ hãi tột độ.

Sau khi tôi và cô yêu nhau cuộc sống của cả hai đã có rất nhiều thay đổi, cuộc đời tôi khác hẳn với trước kia, thế nhưng lúc này lại trở về vạch xuất phát.

Nhưng vì sự đổ vỡ trong tình cảm mà suy đồi, thất thường, thậm chí tự ngược đãi bản thân không còn là những hành động mà thế hệ chúng tôi có thể làm được nữa. Tôi cảm thấy đã là người trưởng thành thì luôn có việc phải làm, có con đường phải đi, có cuộc sống cần tiếp tục, nhưng tim tôi vẫn tái tê.

Một tuần sau đó tôi được phái tới vịnh Đại Á làm phiên dịch ột viện sĩ Học viện Khoa học Pháp.

Các viện sĩ đều rất được coi trọng, vịnh Đại Á vốn là hình mẫu về hợp tác kỹ thuật hạt nhân dân dụng Trung- {háp. Ở đó còn có nhóm nhà báo đồng hành với chúng tôi. Tôi gặp lại Văn Tiểu Hoa.

Chúng tôi làm việc với nhau ba ngày, hợp tác có thể nói là rất vui vẻ.

Khi làm việc, tác phng của Văn Tiểu Hoa điều luyện phóng khoáng, không những thể năng lực và uy tín của cô còn ảnh hưởng tới cả nhóm, cô đúng là có tố chất làm lãnh đạo. Chính vì điều này mà trong ba ngày ngắn ngủi, tôi rất yên tâm làm cấp dưới của cô.

Trong ba ngày đó, ngoài công việc ra chúng tôi không bàn bạc về các lĩnh vực khác.

Hôm tiễn các viện sĩ, nhìn thấy máy bay bay lên trời, bỗng nhiên cô thở dài rồi nói: “Lần trước em nhờ anh dịch hộ tài liệu mà vẫn chưa cảm ơn”.

“Chuyện nhỏ. Em không cần phải để tâm đâu”. Tôi đáp.

Tôi là tuýp người không giỏi giao tiếp, nói chung không biết nói những lời lấy lòng người khác bằng tiếng Trung.

Tôi muốn rời khỏi nơi này, nhanh chóng về nhà. Nào ngờ, chuyến bay của chúng tôi bị hoãn lại do mưa lớn, chuyển sang ngày hôm sau.

Khí hậu á nhiệt đới, hề có mưa lại cảm thấy oi bức, tôi đang lên mạng trong phòng, lại gặp Tôi không tin tôi không đăng ký được.

Tôi lại cùng anh ta đánh mấy ván bi-a, lúc thắng lúc thua.

Đêm đã khuya, chúng tôi lại nói chuyện phiếm.

“Dường như anh đã bình thường trở lại rồi?”

“Không thể thì cũng biết làm gì bây giờ?”

“Thời gian và công việc là liều thuốc hiệu nghiệm”.

“Đúng thế. Nhưng tôi muốn được tính phải mạnh thêm chút nữa”.

“Ha ha”.

Anh bạn trên mạng nhanh chóng offline. Tôi đứng bên cửa sổ, thấy mưa đã tạnh.

Có ai đó gõ cửa phòng tôi.

Tôi do dự hồi lâu mới ra mở cửa.

Là Văn Tiểu Hoa, cô ấy đã thay bộ quần áo tác nghiệp bằng chiếc váy hoa màu đỏ thắm, tóc cột cao trông rất giống một người.

“Em đói quá”. Cô nói.

“Gọi nhân viên phục vụ đi”

“Trước đây anh đã từng đi Huệ Châu chưa?”

“Chưa”.

“Bọn mình đi ăn sườn lợn đi”.

Nhất thời tôi không tìm được lý do nào để từ chối, đành phải đồng ý.

Thành phố sau cơn mưa, không khí phảng phất mùi mẩn mẫn, bầu trời được rửa sạch, có thể nhìn thấy các ngôi sao dày đặc trên trời.

Tôi lái xe, dưới sự chỉ dẫn của Văn Tiểu Hoa tới quán ăn đèn đuốc sáng trưng.

Chúng tôi gọi hải sản vớ ngải cứu và bạch thực, Văn Tiểu Hoa ăn khá tốt, cô chăm vào giám gạo ăn rất nhiều. Tôi uống một chút bia.

“Chẳng phải anh chưa ăn tối kia mà?” Cô thắc mắc.

“Anh không đói”.

Cô buông đĩa xuống, dùng giấy ăn lau miệng: “Anh có biết anh là một người rất dễ bị tình cảm chi phối không, Trình Gia Dương?”.

“Cái gì cơ?” Tôi nhìn cô ấy.

“Mỗi lần gặp, em lại thấy tâm trạng của anh không giống nhau. Lúc vui thì vui vô cùng, lúc buồn thì đến một câu cũng chẳng nói”.

Anh có biết cả quãng đường tới đây, anh chẳng nói với em một câu nào không?”

Tôi cười gượng: “Xin lỗi nhé, anh không chú ý”

Cô cũng cười rồi nhìn tôi không nói gì.

Ăn xong, chúng tôi lái xe về khách sạn, tôi tiễn cô về phòng rồi chúc cô ngủ ngon. Sau đó trở về phòng mình, tắm rửa xong liền nằm lên giường nghe tiếng nước triều bên ngoài cửa sổ. Bất giác tôi lại nhớ tới Kiều Phi, không hiểu lúc này cô có còn chút tình cảm gì không?

29. Chương 30

Chương 30

Trình Gia Dương

Sau chuyến công tác tôi dọn về nhà ở.

Tôi biết thông tin Kiều Phi đã nghỉ làm từ anh Chu ở Bộ Công thương.

Đương nhiên cô ấy cũng không tới làm thêm tại công ty du lịch.

Chiều nay, sau khi biết chuyện, ban đầu tôi bật cười vì cảm thấy cô nàng này vẫn còn trẻ con lắm. Cô định đấu với ai vậy? Vừa không có thu nhập, lại vừa khiến bản thân càng trở nên cùng quẫn.

Nhưng tôi lại nghĩ và nhận thấy cô làm vậy là muốn tránh tôi.

Muốn chấm dứt mọi mối quan hệ dù lớn dù nhỏ với tôi.

Nghĩ tới đây, tôi liền cầm chìa khóa xe rồi rời khỏi văn phòng.

Tôi lái xe tới ọc viện Ngoại ngữ, đi tới khoa Pháp, trong lớp không có ai, đi mấy vòng quanh ký túc xá cũng chẳng thấy cô. Tôi châm một điếu thuốc và băn khoăn không biết mình có nên xuống tầng dưới gọi điện tìm cô không? Đúng lúc đang do dự thì phát hiện có mấy người đang đánh bóng rổ trong sân vận động ở đằng xa. Hai đội nữ đang thi đấu rất quyết liệt, một cô gái trông có vẻ rất khỏe mạnh, phá vỡ vòng vây dẫn bóng lên lưới, ném trúng rổ và ghi điểm. Cô ấy nhảy lên ăn mừng với đồng đội. Tôi nhìn kỹ thì ra là Kiều Phi. Khuôn mặt nhỏ nhắn vừa hồng hào lại vừa rạng rỡ, ý chí quật cường không lẫn vào đâu được.

Tôi cười, tắt thuốc rồi khởi động xe.

Tôi đang thương cảm cho ai đây?

Cô gái này luôn sống tốt hơn tôi, lúc này đây lại được giải thoát khỏi tôi, không cần phải có sức nữa, e rằng còn tự do hơn trước.

Tôi còn lo cô không chấp nhận được sự thay đổi này nữa chứ, chi bằng tự lo cho bản thân thì hơn.

Tôi lái xe tới cổng khoa Anh, bất chợt nhìn thấy bóng dáng người xưa. Phó Minh Phương đang bước ra từ khu giảng đường. Từ sau khi cô kết hôn, chúng tôi không gặp lại nhau lần nào. Lại là đầu hè, Minh Phương vẫn mặc chiếc váy màu da trời xanh nhạt mà cô ưa thích, cô đi ngang qua bóng cây, dáng vẻ yếu điệu.

Tôi bấm còi.

Chúng tôi cùng nhau ngồi trong quán trà gần trường. Một năm trước quán này có tên Ái Văn Đình bây giờ đổi thành Xuân Thiên Họa Họa, không biết đã thay mấy đời chủ rồi.

Tới quán này phần lớn là giáo viên và sinh viên của học viện, chúng tôi chọn một chiếc bàn gần cửa sổ rồi gọi trà xanh và đậu tằm.

“Thế nào rồi? Cuộc sống sau khi kết hôn dễ chịu lắm phải không?” Tôi cười hì hì hỏi.

“Chẳng có thay đổi gì cả”. Minh Phương đáp lại. “Mỗi ngày lại phải nấu thêm một suất cơm, ra ngoài du lịch lại có thêm một người bạn đồng hành”.

Tôi gật đầu tán thành.

Là chuyện tình lãng mạn biết bao!

“Gia Dương à, cậu thấy chị có thay đổi gì không?”

Tôi quan sát kỹ, chỉ cảm thấy cô rất khỏe mạnh, sắc mặt hồng hào, so với lúc chưa lấy chồng thì có phần xinh đẹp hơn.

“Chị cậu có em bé rồi đấy”.

Tôi sưng người một lát.

Minh Phương khẽ cười, sự vui mừng thể hiện rõ cả trong giọng nói: “Cậu không nhận ra à? Không lâu nữa đâu sẽ có người gọi cậu là cậu trẻ rồi đấy”.

Tôi bắt tay cô. “Chúc mừng, thật sự chúc mừng chị”.

“Trước đây chị là người không an phận, điều này có lẽ cậu không nhận thấy. Chị luôn muốn đi khắp nơi trên thế giới, gặp gỡ những người khác nhau, sống những cuộc sống khác nhau. Thế nhưng sau khi kết hôn, tư tưởng có phần ổn định hơn. Có con rồi, lại cảm thấy không như trước, dường như có thứ gì đó khiến trái tim luôn phất phồng của mình trầm lắng lại.”

Minh Phương tâm sự rồi đặt tay lên tay tôi: “Con trai thì không vội gì, nhưng có gia đình rồi vẫn tốt hơn là sống một mình”.

“Cậu con trai này đã hai mươi bảy tuổi rồi, sắp đầu bằm tới nơi rồi”. Tôi nói.

“Chính vì vậy cậu nên tìm một đối tượng hợp với mình đi là vừa”.

Tôi cúi đầu cười: “Minh Phương, chị thật là... em cứ tưởng chị khác cơ, hóa ra đã biến thành bà già lắm chuyện rồi”.

Lúc này có vài cô gái bước vào, nhìn là có thể đoán được họ chính là những cô gái chơi bóng rổ trên sân vận động lúc này, trên đồng phục của họ có dòng chữ “Khoa Nhật”.

Họ ngồi cạnh bàn của tôi và Minh Phương, gọi nước có ga, sa lát hoa quả và một vài món ăn vặt. Bởi vì trận thua ban nãy nên các cô gái có vẻ bất bình. Nói được vài câu, Kiều Phi liền bị nhắc tới trong câu chuyện.

“Hôm nay các bạn có nhớ đứa con gai khoa Pháp đã ném trúng vài lần không? Có biết nó là ai không?”

“Có gì lạ đâu chứ, đó là Kiều Phi. Bây giờ “đang nổi tiếng” lắm, ai mà không biết “kỳ tích” của nó chứ? Nó làm gái trong hộp đêm suốt đấy”.

“Mình lại cứ tưởng người mà ai ai cũng yêu quý là thế nào cơ, hóa ra lại là một kẻ giả dối”.

“Này, nói thật thì mình thấy cô ấy khỏe đấy chứ, đánh bóng rất tốt, nghe nói học cũng giỏi lắm mà”.

“Biết người, biết mặt, khó biết lòng. Ai biết được nó có giở trò câu các thầy nữa không?”

các cô gái thi nhau bàn tán, lần đầu tôi cảm thấy miệng lưỡi con người sao lại ác độc đến thế. Tôi quay sang nhìn Minh Phương, cô ấy cũng nghe thấy câu chuyện của nhóm kia.

“Chị cũng biết chuyện này à?”

“Tin đồn này lan nhanh trong trường”. Nhấp một ngụm trà cô nói tiếp, “Cô gái kia làm sao có thể chịu đựng được sự đả kích này chứ? Những người này chỉ toàn ăn ốc nói mò, có thể chuyện này chưa chắc đã là sự thật, mà nếu có thật thì trên đời này ai mà chẳng phạm sai lầm chứ?”.

Cô nói to, nhắc nhở nhóm nữ sinh bàn bên cạnh: “Các em àm đây là nơi công cộng, phiền các em nói nhỏ một chút”.

Tôi đưa Minh Phương về nhà, rồi lái xe quanh công viên một cách không mục đích.

Trong lòng cảm thấy rất hỗn loạn.

Kiều Phi, lúc này không hiểu cô ấy đang sống như thế nào?

Cứ cho là cô ấy kiên cường tới đâu đi chẳng nữa, nhưng ai lại có thể sống trong những tin đồn đáng sợ kia chứ?

Thế nhưng hôm nay, tôi vẫn nhìn thấy cô ấy chơi bóng rổ, còn cười rất rạng rỡ. Tôi nhớ lại hoàn cảnh gia đình đặc biệt của cô, từ nhỏ đã phải chịu rất nhiều đau khổ, cuộc đời của cô thật truân chuyên.

Tôi dừng xe bên bờ biển, ngồi ngắm nước triều tối sẫm đang dâng cao.

Tôi nghĩ mình phải làm gì đó cho cô ngay.

Kiều Phi

Thời gian trôi đi rất nhanh, lại sắp đến kỳ thi cuối kỳ rồi.

Tôi vừa ôn tập vừa gọi điện ột số công ty du lịch nhỏ với hy vọng có thể tìm được việc làm thêm trong đợt nghỉ.

Có điều, bên công ty vừa biết tôi vẫn là sinh viên đang học trong trường liền tìm có từ chối ngay.

Tôi đã rời bỏ công việc làm thêm mà Trình Gia Dương sắp xếp cho, cũng chẳng lấy một bản chứng nhận kinh nghiệm. Lúc này chỉ có mỗi mình tôi biết mình có kinh nghiệm phong phú, còn trong mắt người khác tôi vẫn chỉ là một con số không mà thôi.

Nhưng cũng không hẳn là không có tin tốt.

Sức khỏe của bố tôi hồi phục rất tốt. Với sự giúp đỡ của hàng xóm láng giềng mẹ tôi đã thuê được một chỗ mở tiệm tạp hóa, không còn phải chịu nắng mưa ngoài trời để bán thuốc lá như trước nữa.

Hôm đó tôi đang đọc sách trong kí túc xá, điện thoại trong phòng vang lên, thầy Chủ nhiệm tìm tôi.

Không hiểu lại có chuyện gì nữa?

Lúc đi giày tôi nghĩ ngợi lung tung, tôi chẳng để ý nữa, cùng lắm thì bị đuổi học thôi. Nếu vậy tôi sẽ về phương nam làm việc, nếu không thì sẽ sang châu Phi bởi nghe nói bên đó đang thiếu nhiều phiên dịch, có thể sẽ kiếm được rất nhiều tiền. Tôi sẽ tập nấu ăn cho tốt, tới bên đó vừa làm phiên dịch vừa làm đầu bếp, có thể kiếm được hai suất lương. Chỉ miệt mài kiếm tiền lại không phải tiêu gì, bởi bên Châu Phi cũng chẳng có thứ gì để mà mua. Số tiền kiếm được trong ba năm, tôi sẽ ẹ một ít, phần còn lại có thể đi Pháp du học, có thể tới thành phố Montpellier với bờ biển tràn ngập ánh mặt trời.

Thầy Chủ nhiệm à, mong thầy ngay lập tức đuổi học em đi ạ.

Tôi cứ nghĩ như vậy, thì đã tới văn phòng của thầy Chủ nhiệm rồi.

Tôi gõ cửa rồi đi vào, chỉ thấy một mình thầy ở đó.

Thầy đang cúi đầu viết cái gì đó, thấy tôi bước vào thầy ngẩng đầu nhìn tôi nói: “Vào đây, em ngồi đây đi”.

Lúc này tôi chẳng sợ gì nữa, thực ra từ trước tới giờ tôi luôn như vậy mà.

Thầy đưa cho tôi hai bảng biểu: “Kiều Phi à, em hãy điền đầy đủ thông tin vào hai bảng biểu, một bảng tiếng Trung, một bảng tiếng Pháp này đi”.

Tôi cúi đầu nhìn, dường như không thể tin nổi vào mắt mình nữa, đây là đơn xin du học tại Pháp. Tôi ngỡ ngàng hỏi lại: “Thầy ơi, rốt cuộc là chuyện gì vậy?”

Sau khi biết được sự tình, tôi đã hiểu, đây chắc chắn là sự sắp xếp của Trình Gia Dương.

Kế hoạch liên đới bồi dưỡng phiên dịch cao cấp giữa Bộ Ngoại giao, Bộ Giáo dục và chính phủ Pháp. Trong phạm vi cả nước, sẽ lựa chọn những ứng viên sáng giá để cử sang học viện đào tạo phiên dịch nổi tiếng của Pháp du học một năm, được ăn ở miễn phí, mỗi tháng còn được hưởng thêm sáu trăm euro học bổng của chính phủ.

Người được tuyển chọn phần đông là nghiên cứu sinh, thạc sĩ, hoặc sinh viên học năm thứ hai, thứ ba chuyên ngành phiên dịch. Suất của tôi là từ Bộ Ngoại giao. Địa điểm du học là Học viện phiên dịch Đại học Paul-Valéry Trois Montpellier.

“Thầy ơi, thầy, em...em...”

Tôi chẳng biết phải nói gì nữa.

Thầy Chủ nhiệm dừng bút, rồi bỏ kính ra nhìn tôi nói: “Hiều Phi à, thầy luôn cảm thấy em là một hạt nhân tốt. Lần này được đi du học em phải biết trân trọng cơ hội đã đến với mình. Sau khi về nước phục vụ cho tổ quốc”.

“Chuyện của em...”

“Thầy sẽ không nhắc lại chuyện đó nữa. Nếu như nhà trường không tin em thì sẽ không đồng ý để em du học. Thôi em mau về điền vào bảng mẫu đó đi, ba ngày sau nộp cùng với lý lịch và thư mời học của Đại học Trois Montpellier cho Bộ Ngoại giao. Đừng nộp chậm đấy”.

Tôi bước ra từ văn phòng thầy Chủ nhiệm, cứ ngầy ngầy ngô ngô trở về phòng mình. Tôi lấy thuốc lá ra và lại trốn trong nhà vệ sinh.

Bước ngoặt của cuộc đời quá bất ngờ khiến người ta trở tay không kịp, cơ hội tôi mong chờ ngay cả trong giấc ngủ bây giờ đã bày ra trước mặt. Có điều, từ lúc này tôi lại nợ Trình Gia Dương một món nợ ân tình ứa lớn. Tôi cảm thấy thật khó để dứt khỏi anh, cũng thấy mình không đủ sức để gánh vác món nợ này.

Có người đâm mạnh vào cửa nhà vệ sinh nói gay gắt: “Ai đang hút thuốc trong nhà vệ sinh vậy?”

Cửa được đẩy ra, là nữ sinh khoa Nhật được phân công trực nhật tuần này, vừa nhìn thấy tôi cô nàng sững sờ một lát. Nhưng ngay sau đó lại lộ vẻ khinh bỉ, rồi nghiêm giọng: “Bạn à, không được phép hút thuốc ở đây”.

Tôi từ từ đứng dậy, búng điếu thuốc đi nói: “Được thôi, xin lỗi. Mình đi đây”.

30. Chương 31

Chương 31

Trình Gia Dương

Tôi lấy bằng biểu, lý lịch, các giấy chứng nhận học lực và thư mời học từ túi tài liệu ra, kiểm tra kỹ càng. Tối lúc này, tôi mới sực nhớ, đây là lần đầu tiên tôi được nhìn thấy nét chữ của cô, rất đẹp và có lực giống hệt con người cô. Tôi sửa một vài sai sót trong các giấy tờ rồi đưa tất cả cho đồng nghiệp phụ trách việc hợp tác giáo dục.

Anh ta cười cười hỏi tôi: “Đây là ai mà khiến anh lao tâm khổ tứ vậy?”

“Em gái của bạn”. Tôi đáp.

Không lâu sau, đại học bên Pháp có thư trả lời, họ gửi giấy tờ đăng ký cũng như giấy đảm bảo được ở trong ký túc xá cho các thành viên trong danh sách. Trong thư gửi cho Kiều Phi của trường Đại học Paul- Valery, họ yêu cầu cô phải có mặt tại trường vào cuối tháng Sáu để tham gia khóa tập huấn cơ sở ngôn ngữ trong dịp nghỉ hè.

Cứ nghĩ như vậy, tôi cảm thấy thời gian trôi thật nhanh.

Tháng Sáu năm ngoái, hai con người xa lạ chúng tôi đã gắn kết không rời, thế mà một năm sau tôi lại là người tiễn cô ấy rời xa mình.

Tôi từng cho rằng, chúng tôi sẽ không rời xa nhau, thế nhưng vào lúc này tôi đang làm một việc cuối cùng cho cô ấy. Bất luận thế nào thì người con gái này đã từng ở bên tôi, đem sự vui vẻ và ấm áp đến cho tôi.

Khi nghĩ như vậy tôi đã lái xe lên đường.

Mui xe được mở ra, những chiếc lá hòe trên nóc xe rơi xuống người khiến bóng tôi trở nên loang lổ.

Dừng đèn đỏ. Nhìn xung quanh chợt nhận ra đây là rạp chiếu phim chúng tôi từng đi qua. Một chàng trai và một cô gái tay trong tay, đứng trước quầy bán vé, dường như họ đang bàn nhau nên xem bộ phim nào.

Trên tấm áp phích quảng cáo về một bộ phim cũ được chiếu lại, Casablanca, là cảnh cuối cùng nhân vật nam chính tiễn người con gái mình yêu ra đi.

Cảnh cuối của bộ phim khiến người ta vô cùng cảm động, khi sắp phải chia ly cô gái xinh đẹp, Ingrid Bergman, đề nghị chàng trai, Humphrey Bogart, hãy hôn mình.

Trong phim cô gái vốn là người kiên cường nhưng khi trải qua quá nhiều biến cố đã trở nên yếu đuối, còn chàng trai lại được tôi luyện trở thành người có ý chí kiên cường.

So với tôi thì trái ngược hoàn toàn, đúng là khiến người ta không thể không bất bình.

Tôi quyết định quay xe, rồi chạy về hướng Học viện Ngoại ngữ.

Tôi gọi di động cho Kiều Phi, không có ai bắt máy.

Tôi ở dưới tầng dưới của kí túc xá gọi điện thoại nội hạt tìm cô, có vẻ như vở kịch một năm trước lại tái diễn. Các bạn của cô cho tôi biết, cô về quê sắp xếp hành lí.

Kiều Phi

Tôi trở về nhà, thông báo với bố mẹ, con sắp đi Pháp rồi.

Mẹ tôi hỏi, con mơ đấy à? Thế thì đi đi.

Thật đấy, mẹ ạ, tôi đưa ẹ xem visa đi Pháp.

Mẹ tôi vẫn không tin, mẹ nói con có thể đem bất cứ thứ gì ra để lừa mẹ, bởi mẹ chưa bao giờ thấy những thứ đó cả.

Bố tôi nói, thật đấy bà nó ạ. Nhà hàng xóm cũng có một đứa đi du học ở Nhật, bố đi tới xem kỹ hộ chiếu của tôi và visa của Pháp dán bên trong.

Bây giờ bố mẹ tin rồi chứ? Hai ngày nữa con phải đi rồi, được nhà nước cử đi du học, năm sau con mới về.

Bố mẹ liền trở nên buồn bã, ở Pháp chắc mọi thứ đắt hơn Thẩm Dương nhỉ?

Mẹ hỏi thế có sinh hoạt phí không?

Có, tiền sinh hoạt phí do chính phủ cấp. Tổng cộng một tháng cũng được hơn sáu nghìn tệ.

Nhiều thế cơ hả con? Thế cơ hội này là do trường dành cho con à?

Tôi ngẫm nghĩ một lát rồi hỏi lại mẹ, mẹ có nhớ cái anh năm ngoái tới nhà ta không?

Mẹ trả lời, có, và hỏi là anh ta giúp con phải không?

Tôi trả lời đúng ạ.

Phi Phi, con phải nhớ báo đáp người ta đấy.

Tôi gật gật đầu, rồi giật mình, làm thế nào để báo đáp anh ấy đây? Có thứ gì tôi có mà anh không có chứ?

Tôi thu xếp lại hành lí rồi gửi tới Bắc Kinh, sau đó một mình đi tàu hỏa tới Đại Liên. Tôi đã ngồi bên bờ biển của thành phố này rất lâu, nhớ lại chuyến du lịch lần đó, tôi và Trình Gia Dương. Nhớ tới những lời nói ngọt ngào trên máy bay, nhớ tới cảnh tay trong tay và đam mê đêm đó. Bây giờ những điều đó trở thành ấn tượng khó phai, đối với một người, về một cuộc tình.

Trình Gia Dương

Đi máy bay lại ngồi tàu, một lần nữa tôi về quê của cô ấy.

Tới nhà cô, bố của Phi có ở nhà. Tôi đã nhìn thấy ảnh của ông.

Tôi dùng tay chào ông, rồi lại dùng tay ra hiệu hỏi Phi đi đâu rồi.

Ông liền lấy bút viết ra giấy: Con bé mới về, hôm qua lại đi rồi.

Tôi thần thờ ngồi thụp xuống. Đường sá xa xôi không quan trọng, cái chính là đã đến nơi rồi lại không gặp được cô, khiến người tôi mệt mỏi rồi.

Tôi cũng viết lên giấy trò chuyện với ông, nói, cháu là bạn của Phi, vì biết cô ấy sắp đi Pháp nên muốn đến gặp một lát, thể bệnh tim của bác thế nào rồi?

Đã ổn rồi, cảm ơn cháu.

Cháu phải đi đây, cháu đi tìm cô ấy. Đây là một chút tiền, mong bác nhận lấy.

Ông nhất quyết không chịu nhận cứ dùng dần hồi lâu.

Bất đắc dĩ tôi bèn cất tiền lại.

Tôi phải mau chóng quay về, trước khi cô đi phải gặp cô một lần, tôi có rất nhiều điều vẫn chưa nói, bây giờ nghĩ lại mới thấy hối hận quả là cảm giác đáng sợ.

Tôi tìm thấy một quán bán thịt trong chợ ở dưới nhà Phi liền hỏi ông chủ: “Chú có biết nhà họ Kiều ở tầng năm không?”

“Hai ông bà cầm diều có đứa con gái học ngoại ngữ phải không?”

“Đúng ạ”

“Tôi là hàng xóm với họ. Có chuyện gì vậy?”

Tôi rút tiền từ trong túi ra: “Đây là hai nghìn tệ, nhờ chú vào cuối tuần hay dịp lễ tết gì đó mang chút thịt tươi, sườn lợn tới cho họ”.

Ông chủ lấy tạp dề lau tay, nhìn tôi suy nghĩ một lát rồi đề nghị: “Để tôi viết cho cậu một giấy biên nhận”.

Tôi cầm tờ giấy biên nhận, thế này cũng có thể coi là làm xong một chuyện.

Tôi tức tốc quay về, bạn cùng phòng của Kiều Phi vẫn nói với tôi cô ấy chưa lên.

“Vẫn chưa lên ư?”

“Chưa”.

“Có lẽ cô ấy bay sang Pháp rồi cũng nên?”

“Chưa đâu, chưa đâu, sáng nay bọn em còn giúp cô ấy nhận hành lý gửi từ quê lên mà”.

Tôi thở phào nhẹ nhõm, may mà cô ấy vẫn chưa đi. Vậy tôi sẽ chờ cô ấy ở đây.

Thế nhưng buổi chiều, Bộ có việc đột xuất. Tôi phải thay chị đồng nghiệp bị ốm tới Thương Hải, làm phiên dịch cabin cho hội nghị thường niên của đoàn luật sư quốc tế trong hai ngày.

Tôi không thể rời đi vào lúc này được.

“Việc này cũng quá bất ngờ, sao mãi lúc này chú mới thông báo cho cháu? Cháu còn chưa chuẩn bị gì cả”. Tôi nói với trưởng phòng.

“Thiếu gia, cậu mất tích mất ba ngày, ai chuẩn bị thay cho cậu được chứ?” Ông ấy trách, rồi đi ra phía sau vỗ vỗ vai tôi: “Hơn nữa, chú cũng chẳng có cách nào cả, cô ấy đột nhiên bị ốm, chú phải làm sao? Xử lý người ta còn chẳng có thời gian chuẩn bị nữa là, đành nhờ Gia Dương ra trận vậy”.

Làm ngành này, chẳng có cách nào cả. Quân lệnh như sơn. Tôi đành cầu nguyện Kiều Phi đừng có đi vào hai ngày này.

Hội nghị như chiến trường.

Tâm trạng tôi vốn không tốt lắm, hơn nữa lại chưa chuẩn bị gì đã ra phiên dịch cho hội nghị. Tôi phải nghĩ nát cả óc, may mà đồng nghiệp phía thương Hải có tố chất tốt, do vậy hiệu quả hợp tác phi6ndi5ch của chúng tôi có thể tạm coi là mỹ mãn.

Trên chuyến bay về, tôi định chợp mắt một chút, nào ngờ ngủ thật. Trong lúc mơ mơ màng màng, tôi có cảm giác dường như tâm trí mình không ở chỗ này. Tôi hỏi cô tiếp viên, cô trả lời: “Đây là chuyến bay tới Đại Liên”.

Tỉnh lại, hóa ra là giấc mơ.

Đột nhiên tôi nghĩ ra, rồi cười một mình. Đúng rồi, tại sao mình không nghĩ ra chứ, rất có thể Phi đi Đại Liên. Có lẽ lúc tôi về đến nơi, cô ấy chắc cũng vừa về.

Nếu gặp nhau, tôi sẽ nói với cô ấy rằng: Chặng đường trước mắt hãy cẩn thận, phải tập trung học tập, khi về làm phiên dịch cao cấp để kiếm tiền cho bố mẹ. Không biết hành lý của cô có nhiều không? May mà ở chỗ gửi đồ tôi có người quen, cho dù có thừa nhiều cân cũng chẳng sao. Liệu cô có đem đồ khô đi không nhỉ? Mộc nhĩ, nấm rơm, thôi được mình sẽ mua những thứ này cho cô ấy. Băng vệ sinh cũng không cần thiết, tôi đã lưu tâm vấn đề này, thứ đó bên pháp có giá tương đương với hàng Trung Quốc. Mà thôi không nói nữa, kéo cô ấy lại bảo mình là đồ lắm chuyện.

Cứ nghĩ như thế tôi lại muốn về ngay. Vừa xuống máy bay, đặt chân xuống đất tôi đã chạy một mạch tới đường hầm, tới xe của sân bay chờ tới cửa ra.

Xe vẫn chưa rời khỏi sân bay, ánh mắt tôi bị hút vào hình quảng cáo trên chiếc xe buýt bên cạnh, cô gái quảng cáo cho dầu gội đầu thảo dược cười với đôi mắt nheo nheo như mắt mèo, mái tóc dài đen bóng, mượt như lụa. Đường như là Phi.

Sự lơ đãng không tập trung của tôi lúc đó đã biến thành sai lầm không thể cứu vãn, tôi đã không nhìn lên trên, cũng không nhìn người ngồi trên xe. Kiều Phi đang sắp sửa bước lên máy bay.

31. Chương 32

Chương 32

Kiều Phi

Tôi đã bay liên tục gần mười tiếng, mãi tới lúc chặng vạng tối theo giờ địa phương tôi mới đặt chân lên Paris.

Lấy hành lý, nhập cảnh, khắp nơi là người mắt xanh, mũi lõ, những người Pháp ăn nói nhỏ nhẹ, thoáng chốc tôi đã tới một nơi xa lạ.

Muốn tới thành phố Montpellier ở phía Nam phải đi bằng tàu cao tốc, tôi liền bắt xe buýt ra ga. Xe đi xuyên qua màn mưa phùn mùa hạ giăng đầy thành phố hướng về ga Lyon.

Chón phồn hoa đô hội trong ráng chiều.

Rên cả chặng đường tôi cảm thấy mắt mình đã không được tận dụng hết.

Những cây ngô đồng già cỗi, những ánh đèn đường nê ông, cơn mưa nhỏ đã làm sạch những con đường hàng trăm tuổi. Những người khách bộ hành với sắc mặt tối đi trong làn hơi nước. Những thiếu niên xinh xắn dắt chó vội vã băng qua đường, những người phụ nữ trông rất kì bí đang ngồi trước khung cửa sổ trong suốt chiêm thuốc, lặng lẽ nhìn ra ngoài. Thứ duy nhất có thể phân biệt được đó là bóng cao cao của tòa tháp sắt phía xa kia, trông nửa hư nửa thực, là tạo hình của trường phái ấn tượng. Tôi gõ nhẹ ngón tay vào cửa sổ, rồi dùng tiếng Pháp khe khẽ thốt lên, tháp Eiffel, tháp Eiffel.

Một ông người Pháp ngồi trên quay xuống hỏi tôi: “Lần đầu tới Paris hả?”

Tôi gật đầu, hơi ngượng, đáp lại: “Đúng vậy”.

Hơn bảy giờ, tôi tới ga. Lúc mua vé, người ta nói với tôi chuyến tàu cuối cùng đi phương Nam vừa mới khởi hành. Chuyến sớm nhất thì phải chờ tới sáu giờ ba mươi sáng ngày mai. Cũng chẳng còn cách nào khác, đành phải chờ thôi. May mắn là người ta thấy tôi chưa tới hai mươi tuổi, lại đi chuyến sớm nhất nên giảm giá vé tới năm mươi phần trăm.

Không hiểu đã đợi được bao lâu mà người trong nhà ga thưa thớt dần. Tôi nhìn thấy mấy cảnh sát cao lớn dắt theo những con chó nghiệp vụ dữ tợn có rọ mõm đi tới. Những người đó dừng lại ở cách chỗ tôi ngồi không xa, rồi nói nhỏ với nhau cái gì đó, chốc chốc lại đưa mắt nhìn tôi.

Thật vớ vẩn, tôi cười nhạt, từ trước tới giờ tôi đã quen một thân một mình rồi. Trước khi tới đây, ta đã chuẩn bị trước rồi, lũ nhãi nhép kia ạ. Nếu đứa nào muốn làm khó bà, hãy xem bà xử lý chúng mày thế nào nhé.

Tôi nhắm lại một đoạn tiếng Pháp đã chuẩn bị: “Tôi là công dân nước Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa, nhận lời của Bộ Giáo dục nước Cộng hòa Pháp, Đại học Paul- Valery tới Pháp du học. Nếu bị đối xử không công bằng, tôi sẽ được Đại sứ quán Trung Quốc bảo vệ, đồng thời có quyền tố cáo lên tòa án...”

Liên sau đó sẽ làm ra vẻ rất ngạc nhiên nói tiếp: Hóa ra đây là nền dân chủ của nước Pháp ư?

Được, nhắm lại lần nữa.

Bước tới là một anh chàng còn khá trẻ, thật bất ngờ anh nhoẻn miệng cười, anh ta hỏi tôi bằng thứ tiếng Anh rất tệ: “Người Trung Quốc? Người Nhật? Người Hàn Quốc?”.

Tôi dùng tiếng Pháp trả lời: “Người Trung Quốc. Tôi biết nói tiếng Pháp”.

“Thế thì tốt quá”. Anh ta xoa xoa tay, “Cô à, cô không thể ở lại đây được”.

“Tại sao?”

Tôi căng thẳng như tên đã lên nỏ: “Tôi là công dân nước Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa...” ngay lập tức tôi mở miệng nói một tràng.

“Một là chỗ này không an toàn, một cô gái như cô tốt nhất không nên ở đây. Hai là chuyến tàu cuối cùng đã chạy rồi, ga sẽ đóng cửa trong khoảng nửa giờ nữa”.

“Ga tàu cũng đóng cửa ư?”

Tôi sưng người lại, sao không thấy viết trong sách nhỉ?

Thực ra anh ta nói chẳng sai câu nào cả, thế nhưng tôi phải đi đâu bây giờ? Tôi nhìn ra ngoài, không hiểu đã là lúc nào rồi? Tại sao mọi quán cafe đều đã đóng cửa chứ?

“Cô có hiểu những gì tôi nói không? Thôi được, tôi sẽ nói lại bằng tiếng Anh vậy...”

Tôi nhanh chóng giơ tay ra hiệu dừng lại, tôi đành nói thật: “Anh xem hành lý của tôi nhiều thế này, tôi biết phải đi đâu bây giờ?”

Anh cảnh sát trẻ nhìn tôi, dường như anh ta cũng rất khó xử. Anh tới chỗ các đồng nghiệp bàn bạc. Mấy người đó nhìn tôi cười, lúc này tôi mới cảm thấy những suy nghĩ ban nãy về họ thật vớ vẩn quá, tôi nhận thấy thật ra mình đang làm khó họ thì đúng hơn.

Người trẻ tuổi lại tiến tới nói với tôi: “Cách đây không xa có khách sạn Thanh niên chuyên phục vụ học sinh- sinh viên, tôi cũng không biết họ còn có phòng trống không? Có điều tôi có thể đưa cô tới chỗ đó. Cô xem như vậy có ổn không? Hay là...”.

Đề nghị thứ hai anh ta nói là chở tôi tới đồn cảnh sát gần đó để chờ chuyến tàu sáng mai.

Lẽ nào lại có chuyện vô lý như vậy chứ? Mới du học ngày đầu tiên đã bị đưa vào đồn cảnh sát? Thật chẳng may mắn chút nào.

Tôi đáp: “Phiền anh đưa tôi tới khách sạn Thanh Niên”.

Tôi lại quay ra nhìn mấy người họ, bỗng dưng tôi nghi ngờ, cười cười hỏi nửa đùa nửa thật: “Làm sao tôi biết được các anh có phải là cảnh sát hay không?”

Anh ta cười đáp lại: “Chúng tôi không phải là cảnh sát, là hiến binh tuần tra thôi. Tôi là hiến binh thực tập tên ZuZu Ferrandi. Số hiệu của tôi là...”.

Tôi tỏ vẻ an tâm rồi nói tiếp: “ Thì ra là hiến binh...”.

Tôi cúi xuống lấy cuốn sổ nhỏ ra, rồi viết bằng chữ Hán trên đó: Nếu tôi gặp phải điều gì bất trắc, là do bị hiến binh thực tập ZuZu Ferrandi dẫn đi, số hiệu của anh ta là... Sau khi viết xong, tôi thử người ra, mình viết thể này để cho ai xem đây? Ai có thể đọc được những dòng chữ này?

Trình Gia Dương

Tôi bối rối viết tên của anh ấy.

Người mà cao lớn kể ra cũng tốt, chiếc vali nặng trĩu của tôi được anh ta dễ dàng nhắc lên, anh sai bước dẫn tôi rời khỏi ga tàu.

Trên đường đi chúng tôi không nói gì với nhau cả.

Đúng là mới đi không xa lắm thì đã tới khách sạn Thanh Niên. Tôi thật may mắn bởi vẫn còn phòng trống. Giá phòng đã được giảm tới mức thấp nhất ọi học sinh- sinh viên trên toàn thế giới. Mười tám euro. Tôi không dám quy ra nhân dân tệ.

Sau khi đăng ký xong xuôi, chàng hiến binh kia nói với tôi: “Bây giờ đã hai giờ sáng rồi, tàu của cô là chuyến mấy giờ vậy?”

Tôi lấy vé ra xem: “Sáu giờ ba mươi”.

“Đừng tới muộn đấy. Tạm biệt”.

Tôi tắm rửa qua, tỉnh táo nằm trên giường.

Tuy phải trải qua chặng đường dài mệt mỏi, nhưng trong lòng tôi lại dâng lên một sự phấn khích kỳ lạ.

Lúc này tôi đang ở đâu? Paris. Paris có tháp Eiffel, Paris có cung điện Louvre, Paris có Napoleon, Paris...

Còn thành phố tôi sắp tới là thành phố Montpellier, thành phố bên bờ Địa Trung Hải với phong cảnh đẹp như tranh vẽ.

Con người ta hóa ra cũng đã thực hiện được mơ ước của mình.

Có điều tôi vẫn tiếc mười tám euro để được ở đây bốn tiếng đồng hồ. Sau khi để lại một chút cho gia đình, tôi đã đem theo phần lớn số tiền tích lũy, nhưng tính ra cũng chỉ có vền vẹn mấy trăm euro nhét trong áo lót mà thôi.

Chắc mình phải tiết kiệm một chút.

Tôi nhớ lại cảnh vừa rời tại ga tàu, cảm thấy buồn cười trước sự căng thẳng cũng như sự cẩn thận thái quá của mình.

Cứ nghĩ như vậy, trời đã hừng sáng.

Tôi nhìn đồng hồ, vẫn là giờ Bắc Kinh, vậy Paris lúc này là mấy giờ...

Đúng lúc này có người gõ cửa, tôi ra mở cửa. Đứng trước cửa chàng trai Pháp cao lớn, tôi nhìn kĩ thì ra là anh chàng hiến binh tối qua, anh không còn mặc đồng phục nữa.

“Cô à, bây giờ là năm giờ bốn mươi lăm, giờ ra ga, soát vé rồi lên tàu, như vậy sẽ đỡ cộp rập hơn đấy”.

“Vâng, cảm ơn anh”.

Tôi đóng cửa, nhanh chóng rửa mặt, thay quần áo.

Anh chàng hiến binh kia vẫn xách vali giúp tôi. Anh ta tiễn tôi ra tận ga.

Trên đường ra ga tôi hỏi anh: “Hiến binh Pháp còn phụ trách tiếp đón, đưa tiễn người nước ngoài nữa hay sao?”

“Chúng tôi làm việc ở nhà ga, có trách nhiệm đảm bảo an toàn cho công dân Pháp cũng như người nước ngoài”.

“Phụ trách thêm cả việc tiễn ra ga nữa ư?”

“Cũng không phải vậy. Tôi trực ca đêm, sợ cô ngủ quên mất, lỡ tàu. Đằng nào thì cũng tiện đường về kí túc xá mà.”

“Thật sự rất cảm ơn anh”.

Chúng tôi vào ga, tôi nhìn thấy vài đoàn tàu cao tốc giống hình viên đạn đang dừng ở đó. Anh chàng hiến binh chỉ cho tôi máy soát vé.

Cô soát vé ở đây.

Vé tàu vào một đầu, ra ở đầu bên kia, trên vé đã được dập lỗ.

Anh chàng hiến binh nói với tôi: “Nhân viên trên tàu sẽ soát vé một lần nữa đấy, cô phải để vé ở nơi thuận tiện để rút ra nhé”.

Tôi bắt tay anh, trong lòng rất cảm kích người thanh niên nhiệt tình này. Tôi luôn miệng nói cảm ơn.

Anh hỏi: “Cô đi đâu thế?”

“Montpellier. Tôi tới đó học phiên dịch”.

“Chả trách cô nói tiếng Pháp giỏi như vậy. “ Anh cười nói tiếp, “Montpellier là một thành phố đẹp, khí hậu ấm áp, tràn ngập ánh nắng”.

“Anh đã từng tới nơi đó rồi ư?”

“Tôi là người ở đó mà”.

“Ồ. Thế ra anh tới Paris làm việc thôi sao?”

“Thực tập”.

“Đúng rồi, tối qua anh đã nói với tôi”.

Tôi phải lên tàu rồi, tôi cảm ơn anh một lần nữa.

Anh chàng hiến binh động viên tôi: “Cố lên!”.

Khoảng cách bảy trăm dặm, tàu cao tốc lướt nhanh trong gió. Loại tàu này được coi là phương tiện giao thông đường bộ nhanh nhất, an toàn nhất, quả đúng là danh bất hư truyền.

Trên tàu không có nhiều hành khách lắm, có người thì thầm nói chuyện, có người gà gật ngủ. Lần đầu tiên tới Pháp tôi cảm thấy ngỡ ngàng, chỉ nhìn thấy phong cảnh lướt về phía sau. Tàu đi nhanh như những bước ngoặt trong cuộc đời này vậy.

32. Chương 33

Chương 33

]Trình Gia Dương

Tôi và Kiều Phi không kịp gặp nhau, cuối cùng cô ấy đã đi du học ở nước Pháp xa xôi. Mặc dù đã đi được hơn một tháng, nhưng cô vẫn không gửi bất kỳ tin tức nào cho tôi. Tôi phải kiêm nhiệm thêm công việc ở Bộ. Ngoài việc thực hiện nhiệm vụ phiên dịch thường ngày, tôi còn phụ trách đào tạo phiên dịch mới thay đồng nghiệp Diêu Tào. Tôi còn biết được nhiều chuyện hơn về người bạn trên mạng: Tôi không tin không đăng kí được. Người này luôn có thái độ trầm tĩnh khi cùng tôi phê bình phụ nữ, đích thị là con gái rồi. Cô ấy còn thích viết lách trên mạng nữa, dạo này cô ấy đang bận rộn với việc viết cuốn tiểu thuyết thứ hai.

“Tiểu thuyết đó đề cập tới vấn đề gì vậy?”

“Viết về đôi trai gái có ảo tưởng tình dục với nhau”.

“Có kết quả gì không? Rốt cuộc họ có gặp nhau không?”

“Không. Cũng chẳng gặp nhau. Tại sao phải gặp nhau chứ? Chỉ càng làm tăng thêm sự phiền toái và nỗi thất vọng mà thôi”.

“Lại là chủ đề khoảng cách tạo nên cái đẹp. Mình phải out đây”.

“Vẫn còn sớm mà”.

“Đi ngủ thôi, ngày mai còn phải đi làm mà.”

“Cám ơn nhé, lần sau chat tiếp.

”

Tôi tắt máy vi tính, mở đèn bàn đọc văn bản.

Tiện tay lấy điều thuốc trong ngăn kéo ra rồi châm lửa rít một hơi, cảm thấy trong người bỗng khỏe khoắn hẳn.

Không lâu sau nhà tôi tổ chức một bữa tiệc nhỏ nhân dịp sinh nhật của mẹ tôi.

Dì út làm người chủ trì bữa tiệc, dì ấy quả là giỏi, đã vậy phong thái vừa quý phái lại vừa uyển chuyển dịu dàng. Dì còn mời thêm hai nghệ sĩ đánh piano từ Học viện Âm nhạc tới để góp vui. Những món trong bữa tiệc buffet đều do các đầu bếp nổi tiếng của khách sạn Thụy Sĩ đảm nhận.

Hôm đó đích thân bố mẹ Văn Tiểu Hoa và con gái rượu tới dự. Cô ấy còn bắt tay mẹ tôi rồi khê chúc mừng sinh nhật bà.

Tôi thấy mắt mẹ sáng lên: “Cháu là Tiểu Hoa À? Thật là một cô gái xinh đẹp!”.

Từ lúc đó mẹ tôi có ấn tượng rất tốt về Văn Tiểu Hoa, vì trong buổi tiệc Văn Tiểu Hoa còn biểu diễn bản nhạc Quả táo xanh nhỏ bé bằng piano, kỹ thuật rất điêu luyện, có thể nói là không thua kém gì nghệ sĩ chuyên nghiệp.

Cô gái này thật khiến người ta phải khâm phục, ngưỡng mộ, cô ấy đẹp không chê vào đâu được. Có điều người còn lăm lăm xấu như tôi làm sao xứng với cô ấy. Bởi vậy không lâu sau, khi mẹ bảo tôi đem một ít thuốc lá, rượu ngon của Nam Mỹ tới tặng nhà họ Văn để tạ lễ, thì tôi một mực từ chối.

“Hay là mẹ bảo lái xe đưa tới nhà họ, nếu mẹ cảm thấy chưa tương xứng lắm thì tự mình đi đi. Bảo con đi làm gì chứ?” Tôi nói.

Mẹ trừng mắt nhìn tôi.

Gia Minh không có những vấn đề như tôi.

Một mặt anh ấy đã làm cho bố mẹ thấy sự phản kháng dữ dội của mình. Sau lần chiến tranh trước, hai bên đầu không manh động nữa. Gia Minh cũng không còn có những cô bạn gái với lai lịch không rõ ràng, khiến bố mẹ tôi phải quá sẫm soi vào cuộc sống riêng của anh nữa. Mặt khác, bất luận thế nào thì trong mắt mọi người cuộc sống phong lưu của anh vẫn khiến anh giống một người bình thường hơn tôi.

Tôi biết rõ điều này, do vậy cũng dứt khoát bảo vệ quan điểm để tránh bố mẹ lại phải lo lắng hão huyền ỉnh.

Cứ rảnh rỗi là tôi lại tìm tới những hộp đêm lạnh lẽ cảm nhận sự vui thú.

Tôi thích những cô gái trẻ. Họ thường ngồi một mình trong những góc khuất của quán bar, thần sắc không tỉnh táo, không hiểu bản thân họ có vấn đề gì mà phải tới những nơi thế này để mua cái sự say, mua cái thời khắc quên bản thân mình đi như vậy.

Chẳng cần phải nói gì nhiều, cũng chẳng cần phải trao nhau ánh mắt tình tứ, nếu cảm thấy được thì có thể phong lưu một đêm.

Có những cô gái thân thể rất mềm mại, kinh nghiệm tình trường cũng phong phú, trong lúc làm tình có thể tạo ra những thứ không thể tưởng tượng nổi. Thế nhưng càng như vậy, tôi lại càng cảm thấy buồn cười khó hiểu và không thể hòa hợp được. Giống như mình đang xem biểu diễn người đẹp khoe sắc vậy.

Sau một đêm có người thì đòi tiền tôi, cũng có người thì biến mất vào sáng hôm sau và để lại tiền cho tôi.

Tôi chẳng áy náy gì trong việc trả cũng như nhận tiền cả. Tiền và tình dục là hai thứ ngang giá nhau.

Cũng có một số người đàn ông tới bắt chuyện khi tôi ngồi uống rượu ở quầy bar.

Tôi lịch sự giải thích rằng mình không phải là gay.

Anh ta nói mình cũng không phải là gay, thậm chí còn có vợ và vợ là người mẫu.

“Tôi không thích”.

“Cứ thử đi, thử đi mới biết được”.

Tôi đẩy anh ta ra rồi rời khỏi hộp đêm.

Do không đề phòng tôi bị đẩy ngã xuống đất, quay đầu lại nhìn thì ra người ban nãy, bên cạnh hắn còn có đồng bọn nữa.

Tôi bị đánh hai cú rất mạnh vào mặt, trong miệng có mùi tanh. Không biết chảy máu ở chỗ nào nữa.

“Có khuôn mặt thư sinh thì coi mình là thần tiên hả? Mần ăn loạn lên rồi mà còn giả vờ là trai tân à?”

Dù sao thì hắn nói cũng đúng do vậy tôi chẳng có phản kháng gì.

Hắn trút giận xong liền bỏ đi.

Tôi lấy khăn mùi xoa ra lau vết máu trên mặt, bỗng chuông điện thoại reo lên khiến tay tôi run đến nỗi đánh rơi cả điện thoại xuống đất.

Tôi nhìn số gọi tới, là mã vùng của nước Pháp.

Là Kiều Phi, lúc này tim tôi đập thình thịch. Tôi bắt máy, chỉ nói được mỗi tiếng “a lô”, rồi cảm thấy giọng mình như nghẹn lại.

“Gia Dương”

“Anh đang nghe đây”

“Em sang bên này đã ổn định rồi, em vừa mua được sim điện thoại của bạn học do vậy tới giờ mới gọi điện được cho anh.”

“Không sao. Thả nào rồi? Mọi việc thuận lợi cả chứ?”

“Rất tốt. Rất thuận lợi.”

“...”

“Em biết em được sang đây học là do anh sắp xếp. Có điều trước khi đi quá gấp gáp, chẳng kịp gọi điện từ biệt anh nữa.”

“Không sao đâu. Chuyện nhỏ thôi mà.”

Do khoảng cách về không gian quá lớn nên tốc độ truyền âm thanh trong điện thoại luôn bị chậm, hai bên nói chuyện với nhau mà cứ ập a ập ứng, như muốn nói nhưng lại dừng lại.

Em có biết không, anh đã tới nhà em chỉ để mong được gặp em một lần. Em có biết không, trên máy bay anh còn mơ là cùng em bay tới Đại Liên. Em có biết không, một người đàn ông với nỗi uất hận trào dâng trong lòng, mỗi ngày đều chờ đợi điện thoại của em tới tận khuya.

Nước mắt tôi trào ra, tôi không muốn nói gì nữa, nếu không tôi sẽ khóc to lên mất.

Đầu dây bên kia cũng im lặng, hồi lâu sau, cô mới nói với tôi hai tiếng, cảm ơn.

Kiều Phi nói với tôi, cảm ơn.

Tôi cố kìm giọng hỏi: “Thế còn chuyện gì nữa không? Anh còn phải làm việc nữa”.

“...”

“Vậy thì thôi, tạm biệt anh”.

“Tạm biệt”

Tôi nhìn màn hình điện thoại mờ đi, tắt điện thoại rồi lên xe.

Một chiếc xe lao đi như điên dại trong đêm, giồng như một mũi tên đã bật khỏi cung.

Trước mặt tôi là con đường hỗn loạn, con đường đời bế tắc và tuyệt vọng.

Rồi xe của tôi đâm vào một cây cổ thụ bên lề đường...

Lúc tôi tỉnh dậy, xung quanh toàn một màu trắng tinh. Sau đó tôi nhìn thấy gia Minh. Tôi cảm thấy dường như chỉ có mí mắt mình động đậy.

“Tỉnh rồi à, tự dậy mà ăn cơm đi”. Anh nói, “Nhà ăn trong bệnh viện bọn anh toàn món ngon thôi”.

Hóa ra tôi bị thương cũng chẳng nặng lắm, tôi ngồi dậy tự rót nước uống.

Gia Minh nhìn tôi chăm chú: “Chú bị sao vậy? Tự sát à?”

“Anh đùa gì vậy. Chỉ là tai nạn vớ vẩn thôi mà, là do em uống hơi nhiều một chút thôi”. Tôi nói tiếp, “Anh đã xin phép cơ quan cho em nghỉ chưa vậy?”.

“Hôm nay là thứ bảy”.

“Anh chưa nói với bố mẹ đấy chứ?”

“Chưa, anh cũng vừa tới thôi”

Tôi cởi quần áo bệnh nhân, rồi mặc quần áo của mình vào.

Lúc sắp đi, Gia Minh nói tiếp: “À, Minh Phương tới khám thai, anh vừa nhìn thấy cô ấy, sao em không ra chào một tiếng?”

“Anh đùa đấy à? Anh trông bộ dạng thảm hại của em lúc này đi. Trên đầu em còn có một miếng gạc và băng nữa này”.

Xe của tôi đã được kéo đi sửa chữa, tôi tìm thấy xe của Gia Minh trong bãi giữ xe. Lúc lái ra tới cổng phòng khám tôi gặp Minh Phương vừa mới làm xét nghiệm xong. Đi cùng là Chu Nam- chồng của cô.

Lúc này bụng Minh Phương đã to lắm rồi. Đi lại cũng bắt đầu khó khăn, Chu Nam phải dìu cô lên xe. Tôi đi đằng sau họ. Thế nhưng xe của họ có gì đó không ổn, nhìn kỹ thì ra lốp đằng sau phía bên trái đã hết hơi.

Họ cũng đã phát hiện ra liền dừng xe lại. Tôi cũng xuống xe.

Nhìn thấy tôi, hai vợ chồng đều rất vui.

Tôi chỉ vào bụng của Minh Phương trêu: “Sao mà to nhanh thế?”

“Sao lại không nhanh chứ? Khoảng hai tháng nữa là sanh rồi.” Chu Nam đáp lại.

Minh Phương nhìn đầu tôi hỏi: “Cậu bị sao vậy?”

“Bị ngã thôi mà”. Tôi đáp, “ Anh rẽ à, hay anh ở đây thay lốp, em sẽ đưa chị Minh Phương về nhà”.

“Không phiền cậu chứ?”

“Em cũng chẳng có chuyện gì cả”.

Trên đường về nhà Minh Phương, cô đưa tôi xem hình siêu âm đứa trẻ. Cô chỉ trên bức hình mờ mờ màu xám, đây là tim, đây là phổi, đây là lưng.

“Nhỏ như vậy mà đã có đầy đủ các bộ phận rồi ư?”

Tôi bật cười.

“Chị khiến ai cũng phải ngưỡng mộ đấy”.

“Ngưỡng mộ ư? Thế sao cậu không lập gia đình rồi sinh một đứa con đi”.

Tôi im lặng, tiếp tục lái xe.

Trong gương chiếu hậu, tôi thấy Minh Phương đang nhìn mình. Cô dịu dàng nói: “Có gia đình, rồi có con, cậu sẽ ổn định, sẽ rất vui đấy”.

33. Chương 34

Chương 34

Kiều Phi

Tôi bỏ máy xuống, ngồi bàn thần suy nghĩ.

Gia Dương đang ở cách tôi nửa vòng trái đất, tôi nghĩ mãi nhưng vẫn không nhớ ra dáng hình của anh ấy.

Tôi ở kí túc xá của lưu học sinh trong làng sinh viên, mỗi người một phòng. Trong phòng có nhà vệ sinh và bếp cá nhân. Mỗi tầng có một phòng tắm chung.

Tôi mở tài khoản ở ngân hàng và đã nhận được học bổng tháng đầu tiên. Ở Montpellier không bán sim điện thoại Trung Quốc. Tôi có được sim này từ một bạn học Hoa kiều vừa từ Marseille về. Gia Dương là người đầu tiên tôi gọi điện, thế nhưng nói chưa được mười câu thì anh nói còn có việc phải làm rồi tạm biệt.

Điện thoại thông báo: Thời gian gọi của bạn là một phút hai mươi lăm giây.

Tôi nhìn vào chiếc thẻ điện thoại tám mươi lăm phút với hình con khỉ được vẽ trên đó, không hiểu thời gian còn lại tôi gọi cho ai bây giờ.

Tháng Bảy, thời tiết oi bức. Mọi người đã nghỉ hè, nhưng nhà trường vẫn xếp lịch học rất nặng cho chúng tôi.

Tôi đăng kí học tại Học viện phiên dịch, một lớp sở tại chuyên dạy giáo trình phiên dịch Pháp- Hán. Học sinh không đông lắm, hai người Hồng Kông, ba người Đài Loan, hai bạn nam người Bỉ, bốn bạn người Pháp và tôi- cô gái duy nhất tới từ Trung quốc đại lục. Tất cả mọi người đều đã có nền tảng ngôn ngữ cơ sở và kinh nghiệm làm việc nhất định. Đầu tới lớp này để được rèn luyện nâng cao.

Thời gian buổi chiều do học viên tự sắp xếp, tôi hẹn với những bạn khác tới thư viện làm bài tập, sửa lỗi sai cho nhau.

Đôi khi chúng tôi đi mua hoa quả, hoặc ra bãi biển chơi, tán gẫu. Mỗi buổi chiều, chúng tôi quy định chỉ được dùng một loại ngôn ngữ, tiếng Pháp, tiếng Trung, thỉnh thoảng là tiếng Anh.

Một buổi sáng trước khi vào lớp, bạn học người Bỉ cầm một tờ báo từ bên ngoài chạy tới chỗ tôi: “Mình đã nói rồi mà, tối qua ở bờ biển mình đã nhìn thấy một người trông rất quen, quả nhiên là Ronaldo”.

Tôi nhìn tờ báo, trang tin tức chạy hàng tít lớn: Tối qua ngôi sao bóng đá Ronaldo tới nghỉ tại bãi biển nổi tiếng của nước Pháp.

“Sao lúc đó cậu lại không nói sớm chứ?” Tôi trách, “Nếu không mình có thể xin được chữ kí rồi”.

“Ôi, mình nhìn thấy bên cạnh anh ta còn có một cô gái rất xinh, cái đầu to và hai cái răng hô đấy, mình thấy rất quen nhưng không nhớ nổi là ai”.

“bây giờ cậu có nhớ ra cũng chẳng có giá trị tin tức gì nữa rồi”. Cậu bạn người Pháp chế giễu.

“Còn mình chính là Gia Cát Lượng”. Choate nói bằng tiếng Trung.

Mọi người đều bật cười.

Dung Dung tới từ Hồng Kông có biệt tài chơi violon cực hay, cô đang làm thêm tại quán bar trên quảng trường nhà hát trung tâm thành phố. Thỉnh thoảng, chúng tôi cũng đóng vai người hâm mộ tới nghe cô đàn.

Đám thanh niên nói tiếng trung chúng tôi đã gây sự chú ý với ông chủ quán bar. Ông ta đề nghị chúng tôi hay là tham gia hoạt động “Một ngày về Trung Quốc”. Bởi bây giờ đang là mùa du lịch, nếu làm vậy sẽ thu hút được nhiều du khách, thu nhập sẽ chia đôi.

Chúng tôi đều rất hứng thú liền nhận lời hợp tác với ông ta.

Chúng tôi dùng que trúc mà tôi mang từ TQ sang kết lại để trang trí cho quán bar. Cô bạn tới từ Đài Loan biết thư pháp liền viết một vài bài thơ Đường bằng cỡ chữ lớn dán trên tường, nghiêm nhiên đã có màu sắc cổ xưa. Chúng tôi còn thấp cả hương trầm mua tại một cửa hàng TQ, vậy là lại thêm phần cổ kính. Quán bar mang phong cách Châu Âu trong ngày này sẽ cung cấp rượu và một số món điểm tâm TQ theo yêu cầu của khách hàng. Chúng tôi còn mời được một họa sĩ TQ tới Pháp du lịch thực hiện việc vẽ bằng cách vẩy mực.

Một tuần sau, mọi thứ dường như đã được chuẩn bị đâu ra đó rồi thì ông chủ quán bar lại bảo: “Đường như vẫn còn thiếu thứ gì đó. Trong số các bạn là ai biết hát?”.

Ai đó nhanh miệng đáp: “Tôi đã từng nghe thấy Phi hát khi đang giặt quần áo, cô ấy hát rất hay”.

Tôi không phải quá nhút nhát trước đám đông, nhưng giá như tôi hát hay hơn thì tốt.

Tôi tải bài Hoa nhài và Năm tháng từ mạng xuống, dịch ca từ sang tiếng Pháp rồi đứng trước gương luyện hát. Mỗi lần hát tới đoạn: “Những năm tháng còn sống trên cõi đời, gặp nhau nơi đoạn đường hẹp, lòng vẫn vẫn vương”, tôi lại ngẩn người ra.

Trong ngày TQ đó, khách ngồi kín trong quán bar, không khí rất sôi động, náo nhiệt. Cuối cùng, mọi người đều có thể nói được một vài từ như: xin chào, cảm ơn, chúc bạn phát tài... bằng tiếng Trung. Thậm chí một số người còn đọc được một đoạn, “Ngẩng đầu nhìn trăng sáng. Cúi đầu nhớ cố hương”, trong bài thơ của Lý Bạch.

Đêm đó tôi đã gặp lại Audeux Ferrandi. Cô ấy chạy từ đằng xa tới ôm hôn tôi: “Kiều Phi, cậu còn nhớ mình chứ?”.

Tôi cũng ôm lấy cô: “Sao mình lại có thể quên cậu được chứ? Chính cậu đã dạy mình hút thuốc mà”.

“Cuối cùng cậu đã tới Montpellier. Cậu sống tốt chứ?”

Sau khi học xong Audeux trở về quê hương, hiện cô đang phụ trách công tác liên lạc với thành phố kết nghĩa Thành Đô trong văn phòng quốc tế tại sở thị chính. Cô ghi cho tôi địa chỉ nhà và số điện thoại, sau đó còn dặn: “Kiều Phi, nếu rảnh rồi nhất định cậu phải tới nhà mình chơi đấy”.

Đây đúng là điểm thuận lợi của việc có bạn bè, bỗng nhiên lại có sự ấm áp bất ngờ ở nơi chân trời góc biển.

Trong tháng này, khóa học cơ sở của tôi sẽ kết thúc, điểm tối đa cho hai môn bắt buộc là hai mươi điểm, thầy giáo chấm cho tôi mười sáu điểm. Tôi gọi điện về nhà hàng xóm rồi nhờ bác ấy chuyển lời cho bố mẹ tôi, vì bố mẹ chẳng có khái niệm gì về điểm số, nên tôi nói rất đơn giản: Con đã đạt điểm thi cao nhất lớp. Một tin tốt như thế này, còn phải kể cho ai nữa đây? Tôi gọi vào di động cho Trình Gia Dương, điện thoại bị chuyển tới tổng đài.

Tôi gọi điện cho Ferrandi hỏi về việc cuối tuần có thể tới thăm nhà cô ấy không?

Cô đáp lại: “Tất nhiên rồi Kiều Phi. Nếu cậu là người tốt cậu nhất định phải tới đấy”.

Nhà của Audeux nằm trong khu phố cổ của thành phố Montpellier.

Bên con đường trải đá xanh là những bức tường gạch trắng tinh với những tán lá cọ xòe bóng trên các ngôi nhà cổ.

Tôi bước chậm chậm trên con đường nhỏ, chợt bắn khoăn không hiểu đã có bao nhiêu chiếc xe bánh gỗ đã đi trên con đường này, để mang những chai rượu nho thơm ngon tới đây. Và có bao nhiêu người đã đi qua nơi này, lặng lẽ đi trên lịch sử.

Tâm trạng lâng lâng như vậy hoàn toàn không thích hợp với tôi. Tôi cứ đi mãi rồi bỗng phát hiện ra không thấy biển tên đường nữa, cũng chẳng thấy những người bộ hành, không hiểu được đây có phải là con phố mình đang tìm không.

Trời đã chạng vạng tối, từ đằng xa tôi nhìn thấy biển hiệu của một cửa hàng nhỏ bật sáng. Tôi liền bước tới hỏi đường, tới gần mới thấy thì ra là một quán pizza.

Trong quán có một anh chàng trẻ trung, đang lấy những chiếc bánh nóng hổi trong lò nướng ra. Chiếc bánh pizza được nướng rất vừa lửa phủ một lớp phô mai dày ở phía trên cùng với những miếng cà chua tươi ngon, nấm rơm giòn giòn và khoai hành tây thì tròn cong lên. Anh ta có vẻ rất hài lòng, liền nhanh chóng cắt chiếc bánh thành những miếng đều nhau rồi cho vào tủ trưng bày. Tới lúc này anh ta mới nhìn thấy tôi.

Tôi cảm thấy người này nhìn rất quen nhưng không nhớ ra là đã gặp ở đâu.

Khuôn mặt trẻ trung, mái tóc và đôi mắt đen nhánh, anh ta cười với tôi: “Bánh pizza mới ra lò đây, cô có muốn thử một miếng không?”.

“Tôi muốn hỏi đường một chút”.

Tôi vừa mới nói xong, thì có một người từ phía trong bước ra, đó chính là cô bạn Audeux của tôi.

“Phi, mình đang chờ cậu đây. Cậu tự tìm được tới đây sao? Thật không tin nổi. Mau vào nhà đi”.

Audeux giới thiệu tôi với chàng trai: “Đây là cô bạn TQ của chị, Kiều Phi”.

Cô lại giới thiệu với tôi: “Đây là em trai mình, Zuzu Ferrandi”.

Thế giới thật nhỏ bé, cuối cùng tôi cũng nhớ ra mình đã gặp chàng trai này ở đâu rồi. Cùng lúc đó, cậu ấy cũng nói: “Đúng rồi, chúng ta đã từng gặp nhau ở Paris”.

34. Chương 35

Chương 35

Kiều Phi

ZuZu là em trai của Audeux, anh ta chính là chàng hiền binh mà tôi gặp ở Paris. Chị em nhà họ thật nhiệt tình, tốt bụng như nhau.

Anh chàng mới mười tám tuổi, cao ráo đẹp trai, cứ cười tủm tỉm, trông hơi ngượng ngùng. Cậu đang được nghỉ phép nên về quê giúp bố mẹ khi họ đang vắng nhà, chăm sóc hiệu bánh của gia đình.

Gia đình Ferrandi là người gốc Ý. Hiệu bánh của họ đã có lịch sử mấy chục năm, được sáng lập bởi ông nội của ZuZu và Audeux. Tuy mặt tiền của hiệu bánh không lớn lắm nhưng luôn nhận được sự chào đón của mọi người xung quanh nên hiệu bánh rất nổi tiếng ở khu vực này.

“Thế nhưng tới đời của chị em nhà mình thì hiệu bánh lại đang có nguy cơ phá sản”. Audeux tâm sự.

“Làm gì nghiêm trọng tới mức đấy? Rốt cuộc đã có chuyện gì vậy?” Tôi hỏi.

Audeux chỉ vào em trai nói: “Nghệ thuật làm bánh của gia đình mình chỉ truyền cho trai, không truyền cho con gái, bố mình muốn giao hiệu bánh cho ZuZu, thế nhưng nó hoàn toàn không muốn kế nghiệp chút nào”.

“Thế nó muốn làm gì?”

ZuZu đang lắp các tấm gỗ che cửa hiệu lại để chuẩn bị đóng cửa.

“Nó muốn đi châu Phi, đội mũ nổi xanh gìn giữ hòa bình”. Audeux cười ngặt nghẽo rồi nói tiếp: “Cậu thấy có buồn cười không chứ? Bây giờ cậu không tài nào hiểu nổi bọn trẻ chúng nó muốn gì đâu”.

“ZuZu không thích thì cậu có thể học nghề để kế nghiệp hiệu bánh”.

“Mình á?” Audeux đưa tay ra ngấm ngứa, lắc đầu đáp: “Dùng đôi bàn tay đã ám mùi nicotin để làm bánh cho người ta ăn ư? Thôi đi, thực ra mình chẳng có ân oán gì với chính phủ, vả lại cũng chẳng muốn tự tìm lấy phiền phức”.

Chúng tôi ngồi nói chuyện với nhau. ZuZu đóng cửa tiệm xong thì cũng làm việc của mình. Một lát sau cậu mời chúng tôi vào ăn cơm.

“Ồ TQ các cô có ăn pho mát không?” ZuZu hỏi.

“Không, không ăn” Tôi nghĩ một lát rồi nói tiếp, “cũng có nhưng không nhiều”.

Tôi nhớ lại lần đầu được Trình gia Dương dẫn đi ăn đồ Tây. Tôi đã được ném pho mát chính cống của Pháp, khi đó thì chưa quen, nhưng sau này lại rất thích.

“Món ăn nổi tiếng nhất của TQ là sủi cảo”. Tôi giới thiệu.

“Chúng tôi cũng có”. ZuZu nói.

“Cái đó không giống đâu”. Audeux nói với em trai mình, “Nhân sủi cảo của TQ không phải pho mát, mà là rau và thịt”.

“Có ngon không?” Anh chàng nhìn tôi hỏi.

“Mấy ngày nữa tôi sẽ làm sủi cảo mời hai chị em tới chỗ tôi ăn. Có được không?”

Anh chàng cười: “Đừng nói là vài ngày nữa, nói chính xác lúc nào đi, tôi không được nghỉ phép lâu đâu”.

“Thế thì hai ngày nữa nhé. Tôi sẽ mời thêm một vài người bạn nữa. Chúng ta tụ họp một chút”.

Hai chị em đều rất vui, ZuZu nói: “Em sẽ trộm rượu của bố mang tới”.

Audeux nheo mắt nói: “Hi hi, thế thì tốt quá, chúc em thành công”.

Đúng lúc này, một con chó màu trắng rất to từ phía sau chạy tới, nó cứ cọ người vào chân tôi khiến tôi sợ hết hồn. Hai chân trước của nó gác lên người ZuZu, cậu vuốt ve phần lông trên trán, che cả mắt của nó rồi nói: “Đây là Ou Luoer, em trai của tôi”.

Chỉ có người Pháp mới yêu chó như vậy, coi chó như thành viên trong gia đình.

Cậu chàng lại quay ra giới thiệu với “cậu em trai” của mình: “Ou Luoer, đây là Phi, em xem cô ấy nói tiếng Pháp có giỏi không?”.

Chú chó sủa lên một tiếng như chào tôi.

Đúng là cũng ngoan ra trò.

Nói chuyện thêm một lúc nữa thì chúng hơi muộn, tôi xin phép ra về.

Audeux nói: “Biết làm sao bây giờ? Bố mẹ mình đã lái xe đi mất rồi”.

Zu Zu nói: “Để em tiễn cho”.

Audeux nói: “Thôi đi cậu, lại định đem chiếc xe máy cà tàng của mình ra khoe khoang đấy”.

“Em đi bộ tiễn cô ấy mà”.

“Vây cũng được”. Audeux đáp, “Phi à, có ZuZu tiễn cậu về cậu cứ yên tâm đi, nói thật cậu em mình thân thủ phi phạm đấy”.

Buổi tối ở miền Nam nước Pháp khiến tôi có cảm giác dường như biển sâu hơn và bầu trời cũng cao hơn. Bầu trời hình vòng cung đen thẫm lấp lánh muôn ngàn ánh sao, gió biển thổi tới mang theo mùi mặn mặn

của nước biển và tiếng hát của đàn hải âu khiến cây cối xào xạc. Những âm thanh này khiến ta nhớ về những âm thanh trong lòng của một thời niên thiếu.

Lúc này trông ZuZu chẳng giống chị gái mình chút nào. Chúng tôi cùng nhau đi tới bến xe điện trong thành phố, cậu ấy vẫn im lặng suốt.

Xe điện đã tới, lúc sắp lên xe tôi chúc cậu ta ngủ ngon rồi tạm biệt.

Cậu ta lại lên xe cùng tôi và nói: “Tôi sẽ tiễn cô tới làng sinh viên”.

Cảnh tượng lúc này giống hệt với ngày đầu tiên tôi tới Paris, khi cậu đưa tôi tới khách sạn Thanh Niên. Đây quả là một chàng hiệp binh tận tụy hết lòng.

Cậu tiễn tôi vào tận khu kí túc xá, tôi chỉ vào cánh cửa sổ trước mặt rồi nói: “Cậu nhìn thấy chưa? Kia là phòng của tôi, hai ngày nữa tới đây, chắc cậu sẽ không đi lộn phòng chứ?”

“Không đâu”. Cậu cười đáp lại, “Có điều cô phải làm nhiều sủi cảo đấy nhé”.

“Không thành vấn đề”.

Tôi nhảy chân sáo lên gác, trở về phòng mình, thay quần áo, tắm rửa. Nhìn đồng hồ tôi giật mình, đã muộn rồi. Chắc lúc này tôi đã đi chuyển xe cuối cùng, không hiểu lúc này ZuZu về bằng gì nữa?

Trình Gia Dương

Minh Phương vừa sinh con gái, con bé có gương mặt tròn, tóc đen dày. Ngón tay tôi bị nó túm chặt.

Tôi mang quà mà mẹ đã chuẩn bị tới thăm cô ấy. Bất ngờ gặp lại Văn Tiểu Hoa ở đó.

Văn Tiểu Hoa bế đứa bé, nhưng tay nó lại túm lấy tay tôi.

Sau đó tôi tiễn Văn Tiểu Hoa về nhà. Chúng tôi vừa đi vừa nói chuyện về đứa bé, bố mẹ con bé vẫn chưa đặt tên cho con, Minh Phương kêu gọi chúng tôi hợp sức nghĩ tên giùm.

Tôi nói còn phải về nhà xem từ điển, Tiểu Hoa bảo: “Chữ Hán phổ thông là tốt nhất, tên càng phổ biến thì càng thành đạt”.

“Lại có lí luận như vậy sao?”

“Đúng thế mà. Anh thấy đấy, Gia Dương, Tiểu Hoa những cái tên phổ biến bình thường biết bao, thế mà những người có tên như vậy lại rất tài giỏi”.

Tôi bật cười.

“Lát nữa anh có việc à?”

“Không có”. Tôi nói rồi nhìn cô ấy, cô ấy cũng nhìn tôi.

“Hay là chúng mình đi uống trà đi”. Tôi đề nghị.

“Được thôi, em biết một quán trà Đài Loan, có đủ loại hoa quả dầm đá bào”.

Văn Tiểu Hoa ăn một cốc xoài dầm, lại ăn thêm một cốc măng cụt, cô ấy thưởng thức rất say mê. Tôi cũng gọi một cốc đá bào, nhưng nó đã tan thành nước mà tôi mới ăn được một nửa. Cô ấy ăn mãi tới khi không ăn được nữa, mới ngẩng đầu lên cười với tôi: “Cảm ơn anh”.

“Cảm ơn cái gì cơ?” Tôi hỏi.

“Chờ một chút đi, chẳng kiên nhẫn chút nào. Chờ em ăn hết đã chứ”.

“Con người anh chẳng có thứ gì tốt cả, có mỗi lòng kiên nhẫn thôi”. Tôi nói thực lòng.

“Đôi khi em cảm thấy, anh là người lịch sự quá tới mức kiêu ngạo, ít nói, luôn xa cách người khác. Thực ra...”

“Ít nói chẳng qua là không biết ăn nói, còn lịch sự thì không cần biểu lộ vẻ mặt nào khác. Trên nguyên tắc, anh là người rất lười biếng”.

Cô nhìn tôi rồi lại nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Từ nhỏ, em đã là người hiếu thắng. Thời học đại học, em luôn là người học giỏi nhất, đi tới những đất nước xa xôi nhất. Khi đi làm rồi cũng vậy, luôn làm những đề tài khoa học gian nan nhất, đi tới những nơi nguy hiểm, khó khăn nhất để phỏng vấn. Làm người thì nên cố gắng bởi em tin chắc rằng chỉ cần mình cố gắng là sẽ có thể hoàn thành được mục tiêu”.

Cô nhấp một ngụm nước, trên mặt vẫn là nụ cười lạnh lùng: “Mãi tới khi em gặp anh”.

“Trình gia Dương, anh có biết không, anh chính là kiểu người mà theo người nước ngoài nói, rất khó hiểu”.

“Em bắt đầu chỉ trích anh như vậy sao?”

“Em không biết anh nghĩ gì nữa. Cho dù cố gắng hết sức và tìm mọi cách để tiếp cận, nhưng sau mỗi lần gặp anh, em lại thấy anh giống như một người xa lạ. Lại trở về vạch xuất phát”.

“Bác trai bác gái khen em, anh cũng chỉ cười. Khi còn lại một mình em, đến nhìn anh cũng chẳng thèm nhìn, một câu cũng chẳng nói”.

“Đôi khi anh khiến em khủng hoảng. Khi tâm trạng tốt anh sẵn lòng cho em đi nhờ về nhà, em vui tới mức bỏ cả xe của mình lại bệnh viện. Khi rảnh rỗi lại có thể ngồi với em cả buổi chiều ăn hoa quả dầm”.

“Anh không biết em đi xe”.

“Bản thân em cũng quên mất”.

Cô cười to thừa nhận: “Cứ gặp anh là IQ của em lại về 0”.

tôi không biết nói gì nữa, vấn đề quá khó khiến người ta không biết nên trả lời như thế nào.

Cũng không thể nói xin lỗi, xin lỗi cái gì mới được chứ? Làm như vậy sẽ tổn thương cô ấy.

Tôi ngẩng đầu lên thì thấy cô đang nhìn mình đắm đuối.

Tôi cảm thấy cổ họng khô rang, không nói được gì.

Cuối cùng cô ấy thấy thất vọng, cầm lấy túi xách rồi bỏ đi.

35. Chương 36

Chương 36

Kiều Phi

Muốn mời một vài người bạn thân tới ăn sủi cảo, kể ra cũng mệt lắm đây.

Cải thảo của nước ngoài rất cứng, do vậy tôi phải luộc qua rồi cắt nhỏ để làm nhân. Nhân thịt ở trong siêu thị đều đã trộn với gia vị của họ, tôi đành phải mua thịt tươi về tự làm. May mà bột mì của Pháp chất lượng rất tốt, trắng nhưng rất dai, sau khi luộc chín dường như trong suốt. Tôi cảm thấy không thể chỉ nấu mỗi món sủi cảo, liền cắt nhỏ dưa chuột, trộn thêm với muối và xì dầu mang từ TQ tới, thế là đã có món “sa lát TQ”. Đề phòng trường hợp có ai đó ăn không quen, tôi chuẩn bị thêm một ít sandwich và hai đĩa cơm rang trứng lớn lại còn mua một chút hoa quả và bia.

Bận rộn cả buổi chiều, mãi tới lúc trời chạng vạng tối thì sủi cảo được bày ra đĩa. Các bạn cũng lần lượt tới.

Món sủi cảo nhân cải thảo được mọi người đón nhận nồng nhiệt, những món ăn mang hương vị phương Bắc cũng khiến những bạn học tới từ Hồng Kông và Đài Loan cảm thấy mới lạ, khỏi phải nói nó ấn tượng như thế nào với các bạn nước ngoài. Mùi thơm còn hấp dẫn cả các lưu học sinh cùng tầng. Thế là chỉ một lát

sau, những khuôn mặt trẻ trung với đủ mọi màu da tập trung trong căn phòng nhỏ bé của tôi. Tôi cảm thấy mình đã thành công, chỉ với mấy món ăn đơn giản mà đã khiến mọi người vô cùng vui vẻ.

Sau khi tan sở, một mình Audeux Ferrandi tới, cô ấy còn mang đến hai quả dưa lưới. Sau khi thưởng thức món sủi cảo tôi làm, cô giơ ngón tay cái lên: “Ngon lắm! Ngon lắm!”.

Tôi hỏi bạn: “Tại sao em trai cậu không tới?”.

“Nó vẫn chưa tới à?” Cô đưa mắt nhìn quanh. “Ồ dào, ai mà biết được chứ”. Rồi cô đưa chiếc đĩa đã ăn hết cho tôi, “Cho mình ít cơm rang nữa”.

Ăn xong, chúng tôi cùng nhau uống trà, uống bia. Không biết có ai mang đài tới rồi bật nhạc Ả Rập lên, có người thì thầm nói chuyện, có người tiến tới giữa phòng lắc mình theo điệu nhạc.

Tôi ngồi trên tấm đệm sô pha đặt cạnh cửa, cầm điều thuốc Audeux đưa, rít một hơi dài rồi nhả ra làn khói đậm, cảm thấy rất vui.

Điện thoại của tôi reo lên là Trình Gia Dương.

Tôi đứng dậy rời khỏi phòng, rồi chạy lên trên sân thượng.

Trên sân thượng lúc đó, trăng sáng vàng vạc, gió nhẹ thổi, cơn mưa trên mặt và cổ tôi. Chẳng cần phải soi gương, tôi cũng biết mình đang cười. Tôi nói: “Bây giờ ở nhà đang là sáng sớm mà, sao anh lại gọi cho em vào lúc này?”.

“Em đã gọi cho anh phải không? Anh thấy số của em”.

“Đúng vậy, là mấy hôm trước. Em muốn kể cho anh nghe khóa học cơ sở của em đã kết thúc rồi, cả hai môn em được mười sáu điểm đấy”.

“Thế thì tốt quá. Chúc mừng em!”.

“Em đang làm gì đấy?”

“Em đang mở tiệc cùng các bạn”

“Có vui không em?”

“Rất vui anh ạ. Họ rất thích món sủi cảo mà em làm”.

“Đúng thôi, anh biết em nấu ăn rất ngon mà”.

Tôi cảm thấy mình có rất nhiều điều muốn nói với Gia Dương, những lời đó cứ lẩn vẩn trong tâm trí tôi, khiến tôi không biết phải bắt đầu từ đâu. Tôi mong anh sẽ nói thật nhiều vì rất thích được nghe giọng của anh, lúc nào cũng rõ ràng không hề có tạp âm. Hôm nay giọng anh lại rất dịu dàng.

“Vây em cứ chơi với các bạn đi, phải chơi cho thật vui đấy nhé”.

“Tạm biệt”.

Sao lại kết thúc nhanh vậy chứ?

Tôi cúp máy, ngẩng đầu lên nhìn bầu trời.

Làm thế nào để tôi có thể quên được hình bóng của Trình Gia Dương đây? Anh ấy đẹp như vậy. Cặp lông mày rậm, đôi mắt long lanh, cái miệng luôn khiến tâm trí tôi rối bời, khuôn mặt trắng như vỏ bánh sủi cảo mà tôi làm vậy.

Càng xa cách, tôi càng nhớ anh và khiến tôi quên hết những hiểu lầm, những điều không như ý trước kia. Trong lòng tôi lúc này chỉ cảm thấy anh là tốt nhất, đặc biệt là tình cảm ngọt ngào như sóng biển mùa hạ của anh nữa.

Tôi không biết là mình đã đứng trên sân thượng bao lâu dường như tôi quên cả các bạn. Lúc tôi xuống, mọi người đã về hết. Họ dán mảnh giấy trên cửa: Phi, cảm ơn tình hữu nghị thơm phức như món cơm rang và sủi cảo của bạn. Bên dưới là chữ kí của từng người.

Tôi cười rồi lấy mảnh giấy xuống, đẩy cửa bước vào, phát hiện còn có một người nữa vẫn đang ngồi trong nhà. Cậu ta đang chăm chú nhìn tấm ảnh tôi dán trên bàn học. Khi cậu ta quay người lại tôi nhận ra đó là ZuZu. Nhìn thấy tôi cậu chàng nói to: “Tôi tới rồi, có điều hình như mọi người đã ăn hết rồi thì phải”.

“Ai bảo cậu tới muộn thế chứ?”

Tôi đưa mắt nhìn xung quanh tìm xem còn thứ gì có thể chế biến cho cậu ta không.

“Là vì cái này đây”.

Cậu chàng đưa chú chó nhỏ vừa trắng vừa mũm mĩm từ trong lòng ra. Chú chó lẩn từ trong lòng cậu lên giường tôi, cứ ngó ngó nghiêng nghiêng khắp nơi rồi sủa nhặng xị.

Tôi ôm chú chó vào lòng rồi ngồi trên đệm nói: “Thật là một sự ngạc nhiên thú vị”.

“Nuôi chó con sẽ khiến cô cảm thấy vui hơn đấy”.

“Cảm ơn cậu, tôi thích nhất là chó con”.

“Con chó này mới sinh đấy, tôi ôm về từ nhà một người bạn ở ngoại ô. Cô đặt cho nó tên gì đi”.

Tôi ngẫm nghĩ một lát, nhìn cậu chàng, mắt của chú chó nhỏ sáng như mắt của ZuZu vậy: “Z, có rồi”.

“Tên gì vậy?”

“Gọi nó là ZuZu đi, cậu thấy thế nào?”

Cậu chàng nghĩ rất nghiêm túc rồi trả lời: “Cũng được, bởi dù sao nó cũng là hậu duệ của người Ý mà”.

“Cậu đói chưa?” Tôi hỏi.

Cậu chàng gật đầu.

“Hát sủi cỏ rồi. Tôi sẽ rang cơm cho cậu. Cơm rang Quảng Đông được không?”

“Thế thì tốt quá”

Tôi đem cơm nguội còn thừa cùng với trứng và hành hoa rang thành một đĩa lớn sau đó còn làm thêm cả dưa góp. Một lát sau cậu chàng đã ăn hết

.

“Ngon thật đấy. Cảm ơn, Phi”

“Không cần khách sáo”

Tôi ôm chú chó con rồi nói: “Tôi còn chưa cảm ơn cậu mà”.

“Tôi nghe Audeux nói, cậu muốn đi Châu Phi phải không? Đi làm lính giữ gìn hòa bình ư?”

“Đúng vậy. Tôi đã làm đơn rồi, mùa xuân năm sau mới biết kết quả”.

“Tại sao?”

“Thế còn cô? Tại sao cô học phiên dịch?”

“Để kiếm tiền cho bố mẹ tiêu”.

ZuZu gật đầu nói: “Lúc tôi còn nhỏ, tôi đã xem một bức tranh, một bé gái Châu Phi gầy tới mức da bọc xương đang nằm trên đất, dường như cô bé sắp chết rồi, còn đằng sau là một co nchim kền kền đang chuẩn bị xơi cô bé”.

Tôi cũng đã nhìn thấy bức tranh này trên chương trình Ông kính đen rồi, lúc đó tôi cảm thấy mình thật hạnh phúc vì được sinh ra ở TQ, chứ không phải Châu Phi.

Địa ngục trần gian đó có người muốn trốn mà không được, vậy mà chàng trai người Pháp sống trong điều kiện đủ đầy, không phải lo nghĩ gì này lại nói muốn tới nơi ấy làm việc.

“Cậu đi tới nơi đó, bản thân có thể làm được gì?”

“Nói chung cứ bắt tay vào làm, dù sao cũng hơn là không làm gì”.

Không ngờ anh chàng lại có nghĩa khí đến như vậy.

Cậu ta nhìn tôi, tôi cũng nhìn cậu ta, bỗng cậu ta đưa tay vuốt vuốt tóc tôi: “Tóc cô đẹp thật đấy!”

“Cũng chẳng có bí quyết gì đâu, mỗi buổi sáng khi vừa tỉnh dậy, tôi liền liềm liềm lên đó, dùng nước bọt để làm tóc bóng mượt”.

“Giống như ZuZu”. Tôi chỉ vào chú chó con trong lòng mình.

Đã muộn, cậu phải về.

Tôi nói: “Cậu đi bằng gì? Xe buýt đã hết rồi”.

“Không sao. Tôi chạy bộ về giống như tối hôm đó”.

“Xa thế kia mà”.

Từ làng sinh viên tới tiệm bánh nhà Ferrandi phải đi xuyên qua thành phố. Tuy thành phố không rộng lắm, thế nhưng cũng vẫn khá xa.

“Cậu đùa đấy à?”

Zu Zu thản nhiên đáp: “Năm ngoái tôi đại diện cho Montpellier tham gia cuộc đua xe đạp vòng quanh nước Pháp. Đoạn đường này bỏ bèn gì chứ? Lần sau tôi sẽ cho cô xem bức ảnh tôi chụp trên đoạn đường núi”.

Cậu nói rồi liền đứng dậy: “Tôi về đây”.

ZuZu bất ngờ hôn lên má tôi rồi nói: “Chúc ngủ ngon. Tạm biệt”.

Xuống đến tầng dưới, cậu lại còn huýt sáo rất to, hô khẩu lệnh của hiến binh rồi mới chạy đi.

Tôi nghe thấy tiếng hét ré lên, không biết là của cô bạn ở phòng nào nữa: “Không hiểu là thằng quỷ đáng ghét nào thế? Mình mới uống thuốc, vừa chớp mắt được một chút”.

36. Chương 37

Chương 37

Trình Gia Dương

Lúc tôi gọi điện cho Phi, tôi đang ở nhà người khác.

Tôi vừa giúp cô ấy thay quần áo và uống nước ấm. Giờ cô đang nằm trên giường trông như cái xác không hồn, sắc mặt xanh xao.

Văn Tiểu Hoa vốn khỏe mạnh, kiên cường là vậy, thế mà đáng vẻ lúc này của cô khiến ai cũng phải động lòng trắc ẩn.

Bầu trời mùa hạ đã bắt đầu chuyển sang màu trắng như bụng cá, trước đó là cả một đêm dài hỗn loạn.

Buổi tối đầu tiên tôi hẹn Húc Đông tới quán bar uống rượu, kể từ sau đám cưới của anh ấy. Anh phản nản đạo này công việc làm ăn của mình không được thuận lợi lắm. Cuộc sống vẫn như cũ thiếu sự mới mẻ, cô vợ mới cưới làm trong lãnh vực bảo tồn và phục hồi các văn vật chẳng quan tâm chút nào tới anh cũng như gia đình anh. Khuôn mặt cô lúc nào cũng giống như Cố Cung- đáng giá ngàn vàng, rất đoan trang cao quý, có điều lại vô hồn như xác chết vậy.

Tôi bảo anh nói như vậy là hơi quá lời rồi. Anh kể cho tôi nghe rằng đã lâu họ không làm tình với nhau, nói trắng ra là không muốn, người đàn bà đó khiến anh mất hết cảm hứng.

Anh hỏi về Kiều Phi, tôi cũng bất ngờ là sao anh lại nhớ rõ tên của cô ấy như vậy.

Tôi nói, uống rượu đi.

Anh liền thở dài một tiếng, rồi không hỏi thêm gì nữa.

Lúc Văn Tiểu Hoa vào, bên cạnh cô ấy còn có hai, ba người đàn ông khác. Một nhóm người tuy rất bóng bẩy, nhưng lại hung hăng càn rỡ.

Chắc cô ấy nhìn thấy tôi nên liền chọn bàn cạnh bàn tôi và Húc Đông đang ngồi. Cô gọi rất nhiều rượu rồi cười nói vô tư.

Tôi bảo Húc Đông: “Về thôi”

Anh kéo tay tôi, chắc do đã uống khá nhiều nên giọng đã lè nhè: “Đừng ngại, chú em ngồi thêm với anh một lát nữa đi. Chú bảo anh phải về đâu bây giờ hả?”>

tôi đành phải tiếp tục ngồi lại, rượu cũng không uống được nữa, tôi hí hoáy tiêu khiển bằng điện thoại. Phát hiện thấy tin nhắn của tổng đài thông báo số điện thoại ở Pháp của Kiều Phi, tôi cứ xem đi xem lại số điện thoại đó.

Tôi nghe thấy tiếng của Văn Tiểu Hoa hỏi mấy người đàn ông quanh cô: “Anh vừa nói gì cơ? Anh tên gì vậy? Kiệt Sâm à?”

“Anh ta không phải là Kiệt Sâm, anh mới là Kiệt Sâm. Phạt em phải uống rượu.”

“Được, được, được”.

Tiểu Hoa phấn khích khen: “Rượu ngon!”

Húc Đông bỗng nổi hứng hát một đoạn: “Hãy để đôi ta cùng khua mái chèo, con thuyền nhỏ rẽ sóng lướt đi...”

Tôi bỗng cảm thấy đau đầu, khó chịu.

Cuối cùng cũng có người quyết định rời khỏi quán bar, Văn Tiểu Hoa dẫn đám đàn ông kia tới chỗ khác uống tiếp. Một lúc lâu sau thì cô ấy vội vàng quay lại, hóa ra cô quên túi xách ở đây.

Chúng tôi lại vô tình giáp mặt nhau lần nữa, cô cười rồi chỉ vào tôi hỏi: “Là Kiệt Sâm hả?”.

Tôi nhìn cô ấy.

Một người đàn ông trong nhóm quay lại dìu cô ra ngoài: “Tối đâu cũng gọi Kiệt Sâm, Kiệt Sâm ở đây”.

Tôi vỗ vai Húc Đông hỏi: “Anh à, anh đỡ chút nào chưa? Em đưa anh về nhà nhé!”.

“Không cần cậu đưa về”. Bỗng dưng, anh đứng bật dậy, giọng rất rõ ràng. Thế nhưng nói chưa hết lời, anh lại ngồi phịch xuống ghế, mắt nhắm nghiền, miệng lẩm bẩm: “Đưa về ư, đừng đưa về nhà”.

Có những người uống rượu say tới mức hồ đồ, không biết mình đang ở đâu và cũng chẳng biết đêm nay là đêm nào nữa.

Đúng lúc tôi dìu Húc Đông tới cửa quán bar thì một cô gái xinh đẹp đẩy cửa bước vào. Cô gái đó lại chính là người đã lâu không gặp- Ngô Gia Nghi. Cô ấy nhìn tôi, rồi lại nhìn Húc Đông, anh lúng túng cố đứng thẳng lên.

Ngô Gia Nghi chào: “Hi!”.

Tôi đáp lại: “Hi!”.

Húc Đông nói: “Gia Nghi!”.

Sau đó thì bật khóc.

Tôi về một mình, đi lang thang vòng quanh con đường nhỏ bên ngoài quán bar để hít thở không khí, sau đó mới quay lại lấy xe. Tôi nghĩ thầm, cô gái này tới cứu Húc Đông đúng lúc, rồi đưa anh đi, chắc chắn là không phải về nhà.

Đúng lúc tôi đang định tiến vào bãi đỗ xe, thì bất ngờ một chiếc xe lắc lư lao tới, phanh “kít” một tiếng chiếc xe dừng lại cách mũi chân tôi chỉ ba xen ti mét.

Lái xe ngó đầu ra từ vô lăng, đó là Văn Tiểu Hoa, cô đã say mềm.

Đã uống say tới mức này rồi vậy mà vẫn lái xe lùa đến vậy, có dịp tôi nhất định sẽ nhờ cô dạy ới được.

Cô cứ ngồi trong xe nhìn tôi.

Ai có thể nói cho tôi biết nên xử trí tình huống này như thế nào đây?

Cô bắt đầu nôn thốc nôn tháo trong xe.

Tôi đành phải tiến tới, mở cửa xe ra rồi kéo cô ra ngoài. Không ngờ cô gái quý tộc này cũng có lúc trở nên thảm hại như vậy.

Tôi đưa Văn Tiểu Hoa về nhà. Trên đường, cô cứ mông lung, mãi mới nói ra được địa chỉ nhà mình.

Về tới nhà, tôi giúp cô thay đồ sạch sẽ, rồi cho cô uống nước, cuối cùng cũng dỗ được cô ngủ.

Sau đó tôi lên sân thượng nhà cô hút thuốc và gọi điện cho Phi.

Nghe giọng cô ấy rất vui, thành tích học tập lại tốt, chắc hẳn cô rất thích cuộc sống ở Pháp. Từ trước tới giờ cô luôn biết cách tự chăm sóc bản thân, luôn tìm được niềm vui bất tận trong cuộc sống giản đơn. Điều này khiến tôi vừa yên tâm lại vừa ghen tỵ.

Lúc tôi trở về phòng của Văn Tiểu Hoa thì cô đã tỉnh. Cô lặng lẽ nhìn tôi, khuôn mặt như phờ phạc thật đáng thương.

“Anh phải đi làm đây”. Tôi nói.

Cô cúi đầu, chậm rãi nói: “Xin lỗi”.

Tôi tiến về phía cô, nắm chặt tay cô khuyên nhủ: “Cảm thấy buồn trong người thì không nên đem bản thân mình ra trút giận. Đó là hành động rất ấu trĩ”.

Nước mắt cô lăn chã tuôn rơi.

Rất lâu sau đó, tôi không còn thấy chương trình của Văn Tiểu Hoa trên truyền hình nữa. Tôi gọi điện cho đồng nghiệp của cô thì được biết lý do là đang điều chỉnh lại chương trình. Sau khi tôi nói mình là bạn của Văn Tiểu Hoa, họ mới nói thật rằng biên tập viên kiêm dẫn chương trình Tiểu Hoa đang nghỉ dưỡng bệnh.

Như vậy sự việc đã nghiêm trọng hơn rất nhiều rồi.

Tôi biết cô là người rất giống tôi, cò thể bỏ lỡ việc gì chứ không thể để lỡ công việc. Tôi gọi di động cho cô, rồi lại gọi tới nhà nhưng đều không liên lạc được.

Sau khi đi công tác Quảng Châu về, tôi liền gọi lại cho cô một lần nữa.

Cuối cùng đã tìm được cô, lúc này cô đang ở nhà.

“Em đã đi đâu vậy?” Tôi hỏi, “Làm anh lo quá, cứ tưởng em bị mất tích”.

“Chuyện đâu tới mức nghiêm trọng đến thế?” Cô phân bua, “Em đi du lịch, nếu không lại không được nghỉ”.

Trong giây lát, chúng tôi cùng không nói gì.

“Gia Dương à, anh có rảnh không vậy? Bây giờ qua chỗ em một lát được không?”

Tôi ngẫm nghĩ một lát rồi trả lời: “Được”.

Lúc tôi tới nơi, Tiểu Hoa đang mặc một chiếc váy dài màu xanh da trời trông rất kì lạ. Quả thực lúc này tôi thấy thân sắc của cô rất tốt, dường như trông cô xinh đẹp hơn.

Trong phòng cô bày biện rất nhiều bình vại, có cái cao cổ, có cái miệng tròn lại có cái cong cong, chúng đều có hoa văn cổ trên bề mặt. Trên tường treo một tấm thảm, trên tấm thảm là hình một cô gái che mạng cười lạc đà.

“Em đi du lịch ở đâu vậy? Sao thần thái thay đổi nhanh thế?” Tôi hỏi.

“Thỏ Nhỏ Kì”.

“Một nơi đẹp đấy”

“Anh ăn cái này đi”

Tôi ném thử thứ cô đưa cho, đó là một bát chè dầu thơm phưng phức.

Tôi cười cười hỏi: “Chắc em cảm thấy rất thích thú coi chuyến du lịch này. Em thậm chí còn vứt bỏ cả khăn giả của mình nữa”.

Cô đang ngồi trên tấm nệm gần tôi, nhìn tôi dăm đuối, ánh mắt long lanh: “Vui lắm anh ạ. Ngày nào em cũng đi cầu nguyện cùng người dân bản địa năm lần. Bởi họ nói với em rằng, chúa trời biết hết mọi việc. Em thường ngồi trong đền hỏi thánh Ala rằng: “Thánh Ala, ngài biết hết mọi chuyện phải không? Vậy ngài có biết con rất thích Trình gia Dương không? Ngài có biết anh ấy nghĩ gì về con không?”.

Tôi không biết phải nói gì nữa, ánh mắt tôi vô tình chìm đắm trong ánh mắt cô.

Môi của Tiểu Hoa in lên môi tôi, thật mát và cũng thật mềm.

Chúng tôi tách nhau ra một chút, khuôn mặt kề bên nhau, tôi nhìn thấy vẻ mãn nguyện hiện rõ trong mắt cô.

Tôi lắp bắp nói: “Tiểu Hoa à, em sẽ hối hận đấy, bởi anh không xứng với em đâu”.

“Nói linh tinh”.

Cô ôm lấy tôi rồi tiếp tục hôn.

Kiều Phi

Chú chó ZuZu nằm trong chiếc vali gỗ nhỏ đặt dưới giường tôi. Tôi ăn bất cứ cái gì cũng đều cho nó một ít. Lúc học bài, mặc dù rất nóng nhưng tôi vẫn đặt nó lên chân mình. Ngày nào tôi cũng tắm cho nó, sau đó còn ôm nó lên giường chơi một lúc. Sáng hôm sau lúc tỉnh dậy, thấy áo phông của mình dính đầy lông chó.

Thỉnh thoảng tôi dắt nó ra quảng trường chơi. Tôi mua ba chiếc sandwich rồi chia cho nó một nửa. Ăn no xong, cu cậu liền chạy cuống cuống cùng những con chó khác. Con chó này thường ngày ở nhà rất ngoan, không hay làm ồn. Thế mà lúc này nó đang sủa ầm lên trong quảng trường, thậm chí sủa to tới mức khiến những con chó khác phải sợ.

Cuối cùng cũng có người đi tới nhắc nhở: “Con chó của cô sủa to quá, ảnh hưởng tới giao thông”.

Tôi đang ngồi đọc báo trên ghế, nghe thấy vậy liền ngẩng đầu lên, nở nụ cười thân thiện với họ, thì ra người đó chính là ZuZu Ferrandi. Nụ cười trên môi tắt ngúm, tôi nghiêm mặt nói: “Người có nhân quyền, chó có chó quyền. Tôi không đồng ý với mỗi tiếng sủa của nó, nhưng tôi sẽ thề chết để bảo vệ quyền được sủa của nó”.

ZuZu ngồi xuống bên cạnh tôi chăm chú nhìn rồi nói: “Thật không thể tưởng tượng nổi, chắc chỉ một thời gian ngắn nữa thôi là cô sẽ nói tiếng Pháp giỏi hơn tôi đấy”.

Tôi cười hì hì nói: “Cậu quá khen rồi, cậu xem này, vừa hay tôi đọc tới đoạn này”.

Trong sách là đoạn nhân vật Voltare chau mày nói: Tôi không đồng ý với từng chữ anh nói, nhưng tôi thề chết bảo vệ quyền được nói của anh.

“Tôi phải về rồi”. Tôi nói với ZuZu.

ZuZu ở đằng sau nói với theo: “Phi à, cuối tuần này chúng ta đi Avignon chơi nhé. Đó là thành phố cổ, chắc chắn cô sẽ rất thích”.

Tôi ngẫm nghĩ một lát, trước khi bắt đầu học kì mới, tôi còn một tuần nghỉ ngơi. Avignon là thành phố cổ nổi tiếng mà tôi ngưỡng mộ từ lâu. Tôi quay lại nói: “Được thôi. Chúng ta cùng đi nhé”.

“Thế thì hay quá! Chờ điện thoại của tôi nhé”.

37. Chương 38

Chương 38

Trình Gia Dương

Tiểu Hoa là người thuộc chòm sao Xử Nữ, đầu tháng Chín, tiết trời hơi se lạnh, cô ấy hẹn một vài người bạn cùng ra biển dự sinh nhật. Phần lớn đều là người lạ, Tiểu hoa giới thiệu tôi với mọi người: “Đây là Gia Dương, bạn trai của tôi”.

Nào là bắt tay, nói chuyện, uống rượu, kể chuyện cười, câu cá... Nói chung tôi là cố hết sức để tiếp đón bọn họ.

Bọn họ phần lớn là người trong giới truyền thông, nói chuyện phiếm được một lát thì bắt đầu bàn về tin tức trong các ngành khác nhau. Đại loại như: Nhân vật nào cũng có đường dây của mình, hoặc là ai đó đạo văn bị tố cáo và kiện lên tòa án hoặc ai đó đang lên kế hoạch tới vùng Vịnh để phỏng vấn.

Tiểu Hoa hỏi: “Anh nói gì cơ? Anh Triệu muốn tới vùng Vịnh hả?”.

Một người đáp: “Không phải là tin đồn đâu, bây giờ em mới biết à? Gần đây em ở ẩn, không theo kịp thời thế rồi. Thế nào em có hứng thú đi không, Tiểu Hoa?”

“Anh nói gì cơ?”

Tiểu Hoa rót sâm panh, uống một ngụm trông rất nho nhã, rồi nói: “Sinh mạng là thứ quý giá nhất”.

Tôi cũng rót rượu, vẫn cảm thấy lời nói hôm đó của cô văng vẳng bên tai. Cô nói rằng: Thích đến những nơi nguy hiểm nhất để phỏng vấn, thích làm những việc mà người khác không làm được.

“Có điều, anh triệu làm như vậy, cũng không có gì bất ngờ cả”. Tiểu Hoa phân tích, “Anh ấy ly hôn, con cái thì vợ nuôi, không có gì ràng buộc, cũng chẳng có gánh nặng gì cả. Nào chúng ta hãy cùng càn chén vì anh Triệu”.

Trời đã tối đen như mực, tôi lái du thuyền về.

Gió biển rất mát, Tiểu Hoa ôm tôi từ phía sau.

“Chờ một lát, tìm cơ đẩy họ về để chỉ còn hai chúng ta”. Giọng cô vừa nhỏ nhẹ vừa ngọt ngào.

“Em mà cứ như vậy anh không đảm bảo sẽ lái thuyền an toàn đâu đấy”.

“Vậy thì anh tìm một tảng đá ngầm rồi đâm thuyền vào, như vậy cả hai chúng ta sẽ không cần về nữa. Chúng mình sẽ sống trên đảo hoang, trở thành vợ chồng Robinson được không, Gia Dương?”

Tôi cười phá lên: “Em có thấy mình xấu xa không vậy? Thế còn bạn của em thì phải làm sao?”

“Họ đều là những tay bơi lội cự phách, để bọn họ tự bơi về”.

Tàu chúng tôi cập cảng. Chia tay với bạn của cô, tôi và Tiểu Hoa đi ăn hải sản Quảng Đông, món ăn mà cô thích nhất.

Gọi được vài món, tôi liền nói với người phục vụ: “Tôi muốn một đĩa khoai tây xào cà. Anh có biết món đó không? Món ăn vùng Đông Bắc, bên trên có rắc một chút hành hoa thái nhỏ”.

“Sao anh lại ăn loại đồ ăn này chứ?”

“Ngon lắm. Lát nữa em cũng ném thử xem”.

Món ăn được đưa lên, mỗi món Tiểu Hoa chỉ ném một miếng, khi ném tới món khoai tây xào cà, cô ăn tới hai miếng rồi kêu no. sau đó còn khen, Gia Dương à, những món anh gọi thật là ngon.

Tôi đưa cô về nhà nhưng lại bị cô giữ lại.

Nói chuyện một hồi lâu, uống thêm chút rượu, cô nũng nịu nép vào lòng tôi. Những lúc này cũng nên làm việc gì đó, tôi liền hôn cô.

Đó là lần đầu tiên chúng tôi làm tình. Sau đó Tiểu Hoa đi tắm còn tôi ra phòng khách bật ti vi lên.

Trên ti vi đang chiếu phim Hồng nhung và hồng bạch. Tôi bị thu hút bởi một tình tiết trong phim, người phụ nữ thích ăn tương lạc nói với người đàn ông: “Tôi là người thô lỗ nên rất thích ăn những đồ ăn thô”.

Chhi tiết này trên phim khiến tôi có cảm giác rất giống với một người.

Tôi nghe thấy tiếng nước vẫn chảy tí tách trong phòng tắm, yên tâm ngồi khóc một mình.

Kiều Phi

Đã lâu tôi không nằm mơ thế nhưng hôm nay bỗng nhiên tôi lại mơ thấy Trình gia Dương.

Trong mơ tôi đang làm phiên dịch cabin cho cuộc họp cấp cao Á- Âu. Người tôi đầm đìa mồ hôi, lực bất tòng tâm, tôi quay sang cầu cứu anh. Tôi muốn hỏi anh tại sao lại không giúp tôi. Đường như đọc được suy nghĩ của tôi, anh liền nói: “Em bảo anh phải giúp em thế nào đây? Những thứ anh có anh đều đã cho em cả rồi. Em thấy không, bây giờ đầu óc anh trống rỗng”. Tôi bừng tỉnh giấc, ngồi bật dậy, cả người ướt đầm mồ hôi. Tôi nằm trên giường, rất lâu sau vẫn không chợp mắt được liền bế chú chó con lên ôm, mãi mới cảm thấy yên tâm một chút.

Buổi sáng, tôi tỉnh dậy thấy mắt mình sưng húp, quầng mắt thâm đen, trông thật xấu xí.

Tôi mặc váy rồi xuống tầng mua đồ ăn sáng. ZuZu Ferrandi ngồi trên xe máy bấm còi về phía tôi khiến tôi sợ hết hồn.

Tôi tiến về phía cậu ta, đưa tay che mắt rồi hỏi: “Sớm như thế này, cậu tới đây làm gì vậy?”

“Chẳng làm gì cả. Tôi chỉ muốn báo cho cô biết đã mua được vé tàu rồi, tối thứ Sáu sẽ khởi hành. Sao cô lại che mắt thế?”

“Cậu gọi điện thoại tới là được mà. À mà bao nhiêu tiền thế ZuZu? Đợi lát nữa tôi lên phòng sẽ đưa cho cậu”.

“Sao cô lại che mắt?”

“Nặng gắt quá, tôi bị chói mắt”.

Tôi cùng cậu tới nhà ăn, đúng là khách không mời mà đến, tôi chỉ xuống mua đồ ăn sáng lại phải bao thêm suất của cậu ta.

Tôi rầu rĩ ăn, không cẩn thận để cậu ta phát hiện ra mắt tôi thâm đen.

Cậu ta không ăn nữa, nhìn tôi chăm chăm.

“Tôi gặp ác mộng, mơ thấy một người. Anh ấy đã cho tôi rất nhiều thứ, đến bản thân anh ấy cũng chẳng còn gì nữa”.

“Thật đáng sợ!”

“Đúng vậy”.

“Tôi cũng gặp ác mộng đấy”.

“Cái gì?”. Tôi lườm cậu ta, rồi đoán cậu ta lại định giở trò gì đây.

“Tôi mơ thấy mình đang làm luận văn, rõ ràng là viết tiếng Pháp thế mà cả trang giấy bị đánh dấu sai be bét. Tôi nhìn vào bài thì nhận ra cô là giáo viên hướng dẫn”.

Tôi bật cười: “Tôi sẵn sàng cho cậu trượt”.

ZuZu đưa cho tôi vé tàu: “Đây là vé của cô, nhớ giữ cẩn thận đấy. Thứ Sáu tôi sẽ đến đón”.

Tôi nhìn vé, hai mươi euro. “Chờ tôi một lát, tôi lên phòng lấy tiền trả cậu”.

“Cô định làm gì vậy? Có nhiều lắm đâu”.

Nhưng tôi biết người nước ngoài rất sòng phẳng, cho dù có quen thân tới mức nào đi nữa. Không những thế lại là hai mươi euro, tôi nhắm tính rồi đổi ra nhân dân tệ, nhận thấy đó là một khoản tiền không nhỏ.

“Không được. Làm gì có lý đó chứ?”

Cậu ta nhìn tôi nói: “Phi, tôi cảm thấy rất lạ”

“Cái gì cơ?”

“Từ trước tới giờ tôi cảm thấy con gái TQ đều rất dịu dàng vâng lời thế nhưng tôi thấy cô lại bướng bỉnh, cứng đầu giống như đàn ông vậy”.

“Cậu không phải là người đầu tiên nói tôi như vậy đâu”.

Tôi không muốn bị người khác coi thường vì chuyện tiền bạc, do vậy tôi liền nhạy cảm với nó.

Tôi không nói gì nữa, ZuZu nhìn tôi rồi lấy một chiếc bút từ trong ngực áo ra. Cậu ta viết một loạt phép tính trên giấy ăn rồi liến thoắng: “Vậy thì chúng ta sẽ tính toán rõ ràng với nhau. Tôi sẽ tính xem chúng ta mỗi người đã chi mất bao nhiêu tiền”.

“Cô đã ăn cơm tại nhà tôi, theo giá của tiệm là hai mươi lăm euro một suất”.

“Tôi đã ăn cơm rang, sa lát, và bia ở nhà cô, theo giá của nhà hàng TQ chắc cũng khoảng mười lăm euro”.

“Tôi nhờ cô nuôi chó, mỗi ngày cô phải mua mười euro đồ ăn cho nó, bây giờ đã mười ngày rồi, vậy thì tôi nợ cô một trăm euro”.

“Lại còn bữa sáng này nữa là hai euro bảy mươi lăm xu.”

Vậy thì, tổng cộng tôi nợ cô chín mươi bảy euro và hai mươi lăm xu, nếu trừ tiền vé tàu, tôi vẫn phải trả cô bảy mươi bảy euro hai mươi lăm xu”.

“Ô la la, tôi cứ tưởng làm bạn với nhau, không cần phải tính toán kỹ như vậy”.

ZuZu nói rồi lấy tiền ra đặt trước mặt tôi.

Tôi cầm tiền trả lại cho cậu ta, bàn tay tôi đột nhiên bị cậu nắm chặt.

ZuZu không ngẩng đầu nhìn tôi đáp ứng: “Con người cô sao vậy, việc gì phải khổ như thế chứ?”.

Tôi gắng sức gạt tay cậu ta ra, rồi chạy ra ngoài.

Tôi vừa ôm chó vừa chạy về kí túc xá, sau đó ngồi bên cửa sổ hút thuốc.

Trong lòng cảm thấy vô cùng bối rối.

Bàn tay đang kẹp điếu thuốc của tôi bây giờ vẫn còn lưu lại hơi ấm của chàng thanh niên trẻ.

Tôi rất thích những chàng trai cao lớn với thân thể cường tráng khỏe mạnh, những chàng trai có hơi thở thơm tho, sạch sẽ, tôi còn thích sự đụng chạm da thịt. Thế nhưng trong đầu tôi lúc này lại là khuôn mặt của một người khác.

38. Chương 39

Chương 39

Kiều Phi

Hai ngày sau, ZuZu tới kí túc xá tìm tôi.

Tôi mời cậu ta vào phòng.

Tôi ngồi trên nệm, ZuZu ngồi trên ghế, con chó nằm phủ phục bên cạnh cậu ta. Đúng là đồ phản bội.

Cậu ta không nói gì, hết nhìn quyển sách tôi đặt trên bàn, rồi lại cù vào lông chú chó.

Tôi gần như không chịu thêm được nữa.

Dù gì cậu ta cũng là em trai bạn thân của tôi, cậu con trai mới mười chín tuổi. Hơn nữa cậu ta đã từng rất nhiệt tình giúp đỡ tôi.

Tôi hỏi: “ZuZu, cậu muốn uống gì không? Chỗ tôi có trà. Sữa, còn có cả bia nữa. Cậu uống gì?”

Cùng lúc đó thì tôi cũng nghe thấy cậu ta hỏi: “Phi, tôi đã làm gì có lỗi với cô?”

“Cậu nói gì vậy? Cậu làm gì có với tôi chứ?” Tôi nghĩ thầm, cậu chàng này thật ngoan, lại có khả năng thiên bẩm của một nhà ngoại giao. Biết lùi để tiến, phản công lại tôi.

“Ha ha, ZuZu cậu đừng suy nghĩ lung tung nữa. Hôm đó tâm trạng tôi không được tốt. Cậu xem, cậu mua vé tàu giúp tôi, tôi còn chưa kịp cảm ơn cậu nữa mà. Cảm ơn nhé”.

“Thế thì tốt rồi, vậy nhờ cô làm cho tôi một cốc trà, cho thêm một chút lá bạc hà và một thìa đường”. Cậu ta yêu cầu.

“Tôi không có lá bạc hà, hay là tôi ột chiếc kẹo cao su mùi bạc hà vào cốc của cậu được không?”

“Không cần đâu”.

Tôi đưa trà cho cậu ta, cậu ta cười, tôi cũng cười.

Chú chó ZuZu đứng dậy, dường như nó muốn chạy ra ngoài, nó cứ hoảng lên thậm chí còn bị va đầu vào cạnh bàn.

Tôi mắng yêu nó: “ZuZu, mày thật là ngốc”.

“Này!”. Cậu ta hét âm lên.

“Tôi nói nó kia mà”. Tôi phân bua.

“Cô không biết cho thêm một tờ vào sau cái tờ ngốc nghếch kia sao? Nên nói là...” Cậu ta ngừng lại trong giây lát, “ZuZu, mày đúng là chó con ngốc nghếch đáng yêu”.

Chuyến du lịch tới Avignon khởi hành theo đúng lịch trình.

Chúng tôi xuất phát từ Montpellier vào lúc chạng vạng tối thứ Sáu. Vì tốc độ của con tàu này chỉ bằng một phần ba tốc độ của tàu cao tốc nên chúng tôi phải ngồi tận hơn hai tiếng đồng hồ mới tới được Avignon.

Vừa xuống tàu, tôi liền vội vàng thả chú chó con từ trong lồng ra ngoài. Đã có người chờ chúng tôi ở ga, một chú trung niên lên tiếng: “ZuZu, cuối cùng cháu cũng đã tới nơi, mọi người đều đang chờ cháu”.

Người đó chẳng cần hỏi gì đã ôm lấy tôi rồi hỏi: “Đây chính là cô gái đó phải không? Ừ, cô ấy thật xinh đẹp”.

Tôi vẫn chưa biết nên xưng hô như thế nào, nên tôi gọi chú Jules theo ZuZu.

Ngồi trên xe rồi tôi liền hỏi ZuZu hóa ra cậu có họ hàng ở đây sao?

ZuZu nói: “Con gái của chú Jules ngày mai sẽ tổ chức lễ cưới. Bố mẹ tôi đang ở Ý, chị Audeux lại đi công tác ở Thành Do. Do vậy tôi đại diện cả gia đình tới dự đám cưới”.

“Thế sao cậu không nói sớm để tôi còn trang điểm”.

ZuZu cười rồi nhìn tôi: “Cô rất xinh đẹp mà”.

Thành phố này còn cổ kính hơn cả Montpellier. Chúng tôi lái xe từ ga tàu về trang trại ở ngoại ô thành phố. Mặc dù trời đã tối nhưng tôi vẫn nhận thấy bóng của cây cối in trên những bức tường bằng đá trắng.

Chú Jules dừng xe trước cửa nhà rồi nói: “Hai đứa vào bếp đi, mọi người đã chuẩn bị đồ ăn cho hai đứa rồi đấy”.

Tôi đi theo ZuZu vào căn nhà nhỏ. Tôi vừa thấy một cô gái tóc đỏ xinh đẹp thì ZuZu đã chạy tới ôm lấy cô ấy: “Ha ha. Chị sắp kết hôn rồi, người tiếp theo sẽ là Audeux nhà em”.

Sau đó cậu ta liền quay ra ôm mẹ của cô gái.

Họ ôm hôn rất thắm thiết. Bỗng tôi nhớ tới tình tiết trong một bộ phim hoạt hình đã xem từ lúc còn nhỏ, người đẹp ôm quái vật, người Pháp chắc chắn là nguyên mẫu.

Tôi lạc lõng ôm chú chó đứng ở một bên.

ZuZu sau khi ôm hôn xong liền quay ra giới thiệu với tôi về hai người kia. À, thì ra đây là cô dâu còn kia là mẹ cô dâu. Tôi liền nói chúc mừng, chúc mừng. Sau đó tôi cũng được họ ôm hôn thắm thiết.

Sau khi ăn uống xong, chúng tôi bắt đầu nói chuyện. Tôi kể cho họ nghe tôi đến Pháp làm gì, làm sao tôi quen với hai chị em nhà Ferrandi, và chúng tôi hợp nhau như thế nào...

ZuZu đang chơi cùng với chú chó con bên cạnh chốc chốc lại chêm vào một câu: “Đúng vậy, cô ấy là bạn học của Audeux”.

“Đúng vậy, cô ấy học phiên dịch tại đại học Paul”.

“Cũng tình cờ thật đấy, em còn gặp cô ấy ở Paris nữa”.

Chúng tôi ngủ ở tầng hai, phòng của tôi đối diện phòng của ZuZu.

Ga giường mềm mại trắng tinh phảng phất hương hoa ly như đưa ta vào giấc ngủ. Đang thiêu thiêu thì tôi chợt nhớ ra là mình vẫn chưa đóng cửa sổ. Nhìn ra bên ngoài chỉ thấy một màu đen sì, tôi không nhận ra đó là vật gì nữa.

Sáng sớm hôm sau thức dậy. Tôi mở cửa sổ nhìn ra ngoài và phát hiện màu đen sì tôi nhìn thấy tối hôm qua là một giàn nho. Dưới ánh nắng miền Nam giàn nho trở nên rực rỡ đẹp mắt vô cùng. Bầu không khí phảng phất mùi nho chín thật hấp dẫn. Tôi vươn vai hít thở thật sâu, cảm giác với tâm trạng và cảnh vật lúc này mình có thể xuất khẩu thành thơ được. Bỗng tôi nghe thấy tiếng ZuZu hét toáng lên: “Nếu cô muốn tập thể dục buổi sáng, thì hãy xuống đây đi”.

Bỗng dưng khiến người ta tụt cả hứng.

Nhưng khi nhìn thấy cậu chàng đang đứng ở dưới, ngẩng cổ lên nhìn mình, tôi chợt phát hiện ra chàng trai này cũng thật tuấn tú đáng yêu.

Thôi, mình không so đo với cậu ta nữa

.

Tôi mặc chiếc váy màu xanh da trời, trang điểm nhẹ, tóc tết lại thành bím. Xuống vườn thì thấy khách khứa đã tới rất đông rồi, hôn lễ vẫn chưa bắt đầu. Chúng tôi ngồi nói chuyện bên những chiếc bàn gỗ kê trên thảm cỏ, trên bàn bày rất nhiều hoa tươi.

Tôi cảm giác những ngày này là những ngày vui nhất trong cuộc đời mình, đám cưới mang đậm phong vị nông thôn Pháp là những điểm sáng rất ý nghĩa, đáng để hồi tưởng lại.

Điền trang ngập tràn trong ánh nắng màu trắng sữa, cô dâu chú rể trẻ trung rạng ngời, hoa viên chìm ngập trong biển nho xanh biếc. Họ cùng nhau thề nguyện sẽ yêu nhau trọn đời trọn kiếp rồi nhận được những tràng vỗ tay, những lời chúc phúc của người thân và bạn bè.

Cô dâu chú rể cắt bánh ga tô, mở rượu sâm panh, chú rể dùng sức lắc mạnh, bọt rượu bay tung tóe khắp nơi. Đó chính là sự may mắn. Sự may mắn đó rơi trên thân thể mọi người.

ZuZu nắm chặt tay tôi: “Khiêu vũ nhé, được không?”

Ban nhạc lúc này tấu lên một giai điệu vui nhộn, cô dâu chú rể cùng mọi người nhảy trên thảm cỏ. Tôi và ZuZu đứng dậy hòa nhịp cùng mọi người.

Khúc nhạc này nối tiếp khúc nhạc kia, tôi cũng không biết mình đã nhảy bao lâu rồi chỉ thấy mồ hôi túa ra, mặt đỏ ửng và nóng ran lên. ZuZu cũng vậy.

Chúng tôi dừng lại và nhìn nhau.

Cậu ta bỗng kêu lên: “Ôi”.

“Sao vậy?”

“Chỗ này của cô hình như sắp chảy máu”.

Tôi chưa kịp nói gì thì đã bị cậu ta hôn, lời nói mắc lại trong miệng.

Thật kì lạ, rõ ràng là chúng tôi không cùng quốc tịch, quen biết nhau cũng chưa được bao lâu, thế mà tôi lại cảm thấy rất an toàn và ấm áp khi được ZuZu ôm vào lòng.

Tôi vòng tay ôm chặt cổ ZuZu.

Cậu ấy thật tốt.

39. Chương 40

Chương 40

Kiều Phi

Đến buổi chiều hôm đó thì ZuZu Ferrandi nhận được lệnh, anh phải về Paris gấp.

Lúc anh nghe điện thoại, chúng tôi đang ngồi trên bờ tường của điền trang nhìn nhưng người nông dân thu hoạch nho. Anh cúp máy, giọng đầy nuối tiếc: “Thật chẳng ra sao, vẫn chưa kịp cùng em đi thăm quan thành phố Avignon”.

Nghĩ một lát, anh chàng đề nghị: “Anh đã nói với anh họ rồi, anh nhờ anh ấy dẫn em đi chơi, dù gì vẫn đang là cuối tuần mà”.

“Em không đi đâu”. Tôi đáp lại, “Em sẽ về cùng anh”.

Anh nhìn tôi, ánh mắt hiện rõ vẻ vui mừng nhưng miệng lại nói: “Thế thì tiếc quá”.

“Tiếc cái gì chứ? Sau này khi nào anh được nghỉ chúng ta sẽ lại tới đây”.

Anh chàng càng vui mừng hơn.

Tôi và ZuZu tạm biệt họ hàng của anh, sau đó đi tàu về Montpellier ngay trong đêm. Anh về nhà thu xếp hành lí, còn tôi thì về nhà ngủ.

Sáng hôm sau tỉnh dậy, lúc chuẩn bị ra ga tiễn anh tôi kéo rèm cửa ra xem. Trời đất thật thường thật đấy, thành phố bên bờ Địa Trung Hải quanh năm tràn ngập ánh nắng này bỗng dưng đổ mưa.

Thế là phải cầm ô đi rồi.

Mưa không lớn lắm nhưng cũng đủ để người ta ướt sũng

Lúc tôi tới ga, ZuZu đang đứng chờ tôi. Từ xa tôi đã nhìn thấy anh. Thân hình anh cao lớn. Trong bộ quân phục màu xanh thẫm, đầu đội mũ nồi, trông anh lại càng tuấn tú vô cùng.

Tôi tiến lại gần, thấy anh đang nhìn mình.

Tôi nghĩ mình nên nói gì đó, nhưng không thể nói thành lời.

Chúng tôi liền ôm chặt lấy nhau, ôm cho tới khi anh phải lên tàu.

Tôi thầm nghĩ, anh thật ấm áp.

Một tuần sau, tôi nhận được bức thiệp anh gửi từ Paris. Trên tấm thiệp là hình tháp Eiffel. Đằng sau tấm thiệp ZuZu chỉ viết mỗi một câu: “Anh rất nhớ em”.

Thế là kì nghỉ ngắn ngủi đã kết thúc, tôi bắt đầu bước vào giai đoạn học thứ hai. Giáo viên hướng dẫn của tôi là cô giáo người Hồng Kông. Cô họ Vương, đã từng làm phiên dịch cabin cho Liên Hợp Quốc. Tiếng phổ thông của cô chuẩn đến mức khiến tôi bất ngờ.

Tiết học đầu tiên bắt đầu từ việc luyện dịch đuổi.

Cô giáo mở băng tiếng Pháp dài khoảng năm phút, chúng tôi vừa nghe vừa dịch, lời dịch của chúng tôi đồng thời cũng được ghi lại.

Tôi nghe lại kết quả dịch của mình, phát hiện lời mở đầu và nội dung về sau không khớp nhau. Trong đoạn sau còn chêm vào một chút tiếng Pháp, tiếng Anh, thỉnh thoảng lại có cả tiếng địa phương nữa. Cô Vương nghiêm khắc hỏi tôi: “Kiều Phi, bạn hãy nói cho tôi biết nội cá xá là gì? Bạn luôn nói câu này, không hiểu nó có nghĩa gì?”. Lúc này tôi chỉ muốn tìm một lỗ nẻ để chui vào.

Cô Vương nói tiếp: “Có biết vấn đề ở đâu không?”

“Những điều chúng ta nghe được lúc đầu, cho là đã hiểu liền buột miệng nói ra, nhưng chúng ta không biết khi ta nói đã vô tình làm sót nội dung liên quan ở đằng sau. Chưa nghe hoàn chỉnh mà đã tiến hành dịch lấp ghép thì sẽ không thể trở thành một phiên dịch cabin tốt được. Còn nữa, các bạn tự xem lại mình đi, sao chẳng có ai động bút gì cả? Có phải trước đây đã phí công dạy cho các bạn ghi tốc kí rồi không?”

Tôi cho rằng mình đã chịu đựng được tầng tôi luyện thứ nhất, thế nhưng tầng tôi luyện thứ hai này còn kinh khủng hơn nhiều. Mỗi buổi sáng chúng tôi vẫn lên lớp, nghe một lượng lớn băng ghi âm, lại luyện tập dịch đuổi. Buổi chiều vẫn là thời gian hoạt động tự do, chúng tôi luyện dịch kết hợp cả nghe lẫn nói, thực sự khiến đầu óc mọi người căng thẳng.

Khi con người bị áp lực quá mức trong công việc, họ sẽ luôn hoài nghi về lựa chọn của mình.

Tại sao tôi lại phải nuôi gấu lấy mặt, cuộc sống đã tuyệt vời như vậy rồi, tại sao lại cứ phải đuổi theo hổ trong rừng chứ?

Tại sao tôi lại tạo ra tội ác như vậy chứ? Học miệt mài tới mức rụng cả tóc, hằng ngày cứ như mắc bệnh nghề nghiệp, hề nghe thấy tiếng Hán liền chuyển sang tiếng Pháp.

Tôi muốn kiếm tiền cho bố mẹ, với năng lực hiện tại của mình sau khi tốt nghiệp tìm được công việc tốt, kinh tế gia đình dư dả sẽ không gặp phải trở ngại gì.

Tôi cũng chẳng có yêu cầu gì quá cao, thật sự là vậy.

Nếu không phải vì tiền, thế thì là vì cái gì chứ?

Trong giây lát, bóng hình một người lại xuất hiện trong tâm trí tôi.

Lúc anh ấy làm việc tinh thần và thể lực đều sung mãn, ung dung tự tại, dáng vẻ ấy in đậm trong tim tôi.

Trình Gia Dương

Tôi cứ nghĩ về anh như vậy, cứ như thể tôi nhìn thấy anh thật. Bỗng dưng một bàn tay cứ liên tục vỗ vào mặt tôi: “Đồ ngốc, không chịu học hành, vừa dốt lại vừa lười”.

Tôi gắng sức ngồi dậy, hóa ra chú chó ZuZu đang dùng chân đánh thức mình.

Tôi lấy một miếng khoai tây cho nó, chú chó vui mừng chạy đi.

Tôi vận lưng, tiếp tục nghe đài.

Trình Gia Dương

Chương trình của tiểu Hoa lại tiếp tục lên sóng, trên ti vi cô ấy vẫn xinh đẹp như trước. Do gián đoạn một thời gian giờ mới phát sóng trở lại nên cô mời rất nhiều minh tinh và người nổi tiếng tới tham dự để chúc mừng chương trình.

Tôi ngồi trong quán cà phê xem chương trình của cô ấy. Buổi tối tôi phải tăng c, hai nhân vật quan trọng trong và ngoài nước đang trao đổi với nhau qua điện thoại về vấn đề Đài Loan, tôi phải thực hiện nhiệm vụ ở đây. Bên cạnh còn có một vài đồng nghiệp bên mảng tin tức đang thảo luận gì đó, tôi chỉ nghe thấy họ nói với nhau: 'Tiếc thật đấy! Tiếc thật đấy!'

"Việc gì đáng tiếc chứ?" Tôi tò mò.

Một người trả lời: 'Một bạn học của tôi đi phỏng vấn ở vùng Vịnh không may bị trúng đạn mất một bên chân. Hiện giờ vẫn không biết làm thế nào để về được đây?'."

Tôi sững người.

"Con của anh ấy vẫn còn nhỏ, đã chuyển cho vợ cũ nuôi rồi. Anh ta dặn không được tiết lộ thông tin này cho bố mẹ đang ở Thanh Hải"

"Có phải anh ấy họ Triệu không? Anh ấy làm trong Tân Hoa Xã phải không?"

"Đúng vậy. Gia Dương, cậu cũng biết anh ấy à?"

"Tôi cũng chỉ nghe nói thôi".

Điện thoại của tôi đổ chuông, là Tiểu Hoa gọi tới. Chương trình của cô ấy vừa kết thúc.

"Gia Dương à, anh đoán đi, lượng người xem là bao nhiêu?"

" Bao nhiêu?"

"Hai mươi phần trăm. Đây là lần đầu tiên chương trình của em đạt tới mức ấy đấy. Anh thấy em có giỏi không?"

"Chúc mừng em".

Tôi muốn nói với cô về chuyện đồng nghiệp của cô. Nhưng khi nghe thấy đầu dây bên kia họ đang chúc mừng nhau, trong lúc vui vẻ thế này, tôi không nên dội gáo nước lạnh vào cô.

"Bao giờ anh xong việc? Đến đây đón em nhé".

"Anh ư?" tôi đưa mắt nhìn quanh, "Hôm nay phải chuẩn bị rất nhiều việc, nên anh ngủ lại ở phòng trực ban".

"Thế thôi vậy. Nhớ gọi cho em nhé".

Buổi tối tôi trở về căn hộ cạnh tòa nhà Trung Lữ, sau khi Phi đi, tôi không hay tới đây nữa.

Tắm rửa, uống nước, lên mạng, vừa hay Tôi không tin không đăng kí được cũng đang ở trên mạng.

Tôi hỏi: "tiểu thuyết của bạn thế nào rồi?"

"Cũng gần xong rồi, đang viết đoạn kết. Thế anh không bận à?"

"Làm xong việc rồi, thì về nhà nghỉ ngơi thôi".

"Bên cạnh không có phụ nữ sao?"

"Ha ha, không có"

"Lạ thật đấy, tôi vẫn cho rằng anh yêu rồi".

“Sao bạn lại cho rằng như vậy?”

“Đã lâu tôi không thấy anh trên mạng. Đúng không nào? Yêu rồi phải không? Cuối cùng lại quyết định tái xuất giang hồ hả?”

“Nói gì cũng được”.

“Anh trả lời như vậy là sao?”

“Đúng là có một người. Có điều...”

“Có điều, cô ấy không phải là người trước kia?”

Quả nhiên là nhà văn, tuy không trực tiếp gặp nhau mà vẫn nhìn thấu tâm can người khác. Tôi không trả lời.

“Anh có biết không...” Cô ấy gõ từng chữ một, “Con người không thể tắm hai lần trên cùng một dòng sông. Thế người trước kia như thế nào? Anh có biết hiện giờ cô ấy thế nào không? Có thay đổi ra sao?”.

Ngay lập tức tôi nhấn phím thoát.

Sau đó nằm trên giường hút thuốc.

40. Chương 41-42

Chương 41

Kiều Phi

Việc học tập vất vả, bận rộn, tôi cảm thấy thời gian trôi thật nhanh.

Sự trưởng thành thâm lặng diễn ra, người và động vật cũng vậy.

Chú chó con lớn lên trông thấy, đám lông phía trên đầu đã che kín mắt, tôi tết thành một bím nhỏ cho nó, trông thật ngộ nghĩnh.

Vì học tập với cường độ cao nên thành tích của tôi và các bạn học đều có những tiến bộ nhất định, hiện giờ nghe lại kết quả dịch mỗi lần luyện tập, cũng không đến mức không dám nhìn như lúc trước. Cô Vương nói: “Cảm ơn trời đất, cuối cùng tôi cũng không phải nghe những câu nói buột miệng của bạn nữa”.

Tôi đáp lại: “Cô Vương à, cái từ nội cá xá kia không phải là em cố ý nói đâu, mà là do nhất thời lo lắng nên mới nói, đó là tiếng địa phương vùng Đông Bắc quê em”.

Môn học của cô Vương kết thúc trước lễ Noel. Tôi được mười lăm điểm, cũng có thể coi là tốt lắm rồi. Phần lớn các bạn trong lớp đều hài lòng với thành tích của mình. Chúng tôi cùng nhau mời cô Vương tới ăn cơm tại một quán ăn nổi tiếng trong thành phố.

Từ Noel tới Tết, các trường học ở Pháp cho nghỉ hai tuần. Các bạn học nước ngoài và Hồng Kông đều đã về nước ăn Tết. Bạn học Đài Loan tới nhà bạn trai ở thành Phố Alpine, Texas. Kí túc xá vắng tanh. Tôi gọi điện cho Tiểu Đơn và Ba Ba, sau đó đi siêu thị mua rất nhiều đồ ăn dự trữ trong hai tuần, chuẩn bị đón Tết một mình.

Lúc này Montpellier rất lạnh, lá cây rụng đầy trên đất, nhưng cơn gió ẩm ướt lạnh lẽo không ngừng thổi tới. Tôi cảm thấy rất lạnh, có lẽ là do đón Tết một mình. Lúc tôi xách túi lớn, túi nhỏ về kí túc xá, tôi đã thề với bản thân: Năm sau đón Tết nhất định sẽ phải đông vui.

Tuyết bỗng rơi. Những bông tuyết nhỏ rơi trên đầu, trên mặt mọi người.

Bỗng có người thắc mắc: “Em đã làm gì vậy? Chỗ bọn anh từ trước tới giờ chưa bao giờ có tuyết. Em nói đi em đã làm gì để tuyết rơi ở đây vậy?”.

Tôi nhìn về phía trước, ngạc nhiên tới sững sờ. Tôi nói với người đó: “Chính phủ nước Cộng hòa nuôi dưỡng các anh sao lại giống nuôi học sinh tiểu học vậy? Sao được nghỉ dài ngày thế?”.

ZuZu Ferrandi nhanh chóng xách túi cho tôi, rồi thanh minh: “Anh phải hộ tống một đồng nghiệp bị thương về nhà, nên được nghỉ phép một ngày, ngày mai lại phải trở về Paris”.

Tôi gật đầu rồi nhìn anh nói: “Giáng sinh vui vẻ”.

Anh thật sự rất khỏe, chỉ xách đồ bằng một tay, còn tay kia ôm tôi.

“Giáng sinh vui vẻ”

Tôi thu dọn một chút rồi cùng ZuZu về nhà anh ăn Tết. Tôi đã gặp bạn trai người đảo Corse của Audeux, còn được gặp bố mẹ của ZuZu nữa.

Nhà Ferrandi theo đạo Thiên Chúa, trước khi ăn bữa cơm tất niên, tôi cũng cầu nguyện cùng họ.

Những điều tôi nguyện cầu, thực ra là tâm nguyện của tôi. Tôi hy vọng những người mình yêu quý được bình an, bố mẹ, cô hàng xóm, gia đình nhà Ferrandi, Tiểu Đơn và Ba Ba- bạn thân của tôi, chú chó con của tôi, tôi hy vọng nó lớn nhanh hơn, khỏe mạnh hơn, và cả Trình Gia Dương, tôi mong anh luôn vui vẻ.

Trình Gia Dương

Người nước ngoài bắt đầu kỳ nghỉ lễ, thời gian này tôi trở nên nhàn rỗi.

Vào ngày Noel, tôi và Tiểu Hoa tới thăm con của Minh Phương.

Tôi bế con bé, chăm chú ngắm nhìn nó, khuôn mặt nhỏ xinh, làn da mịn màng mềm mại như nước, mái tóc với những lọn xoắn xoắn. Cơ thể trẻ con rất mềm, tôi đang đưa nó trên tay, con bé liền toét miệng cười với hàng lợi trắng trợn.

Minh Phương manh hoa quả ra, nhìn thấy thế liền nói: “Con bé cười với cậu, Gia Dương à năm nay chắc chắn cậu sẽ rất may mắn đấy”.

Chu Nam liền tham gia: “Gia Dương thì còn cần vận may gì nữa chứ?”.

Minh Phương nhìn tôi, lại nhìn Tiểu Hoa: “Không phải trong sự nghiệp mà là trong cuộc sống cơ”.

Bỗng dưng con bé khóc, không hiểu có phải do nằm không thoải mái không, tôi liền bế bé lên vỗ vỗ vào lưng.

“Mọi người nhìn thấy chưa, tư thế này rất chuẩn, thôi đừng làm cậu nữa hãy làm vú em cho con của anh chị đi”.

Chu Nam đệm thêm: “Làm thế thì được bao nhiêu tiền công chứ?”.

Tôi không thể nhịn thêm được nữa liền bật cười.

Tiểu Hoa nói: “Gần đây hai anh chị có xem chương trình của em không?”

“Đúng rồi, quên mất không chúc mừng em. Phong cách hiện tại khiến em đẹp và thoải mái hơn so với trước kia đấy”. Chu Nam nhận xét.

“Cảm ơn anh. Trong kế hoạch năm sau của đài chuyên mục của em được nâng cấp đấy. Ôi, không biết còn phải bận tới mức nào nữa”.

Tôi và con bé nhìn nhau, đôi mắt nó màu nâu nhìn trong sáng, không hiểu lớn lên có thể giữ được màu mắt đẹp như vậy không, rất giống một người.

Tôi cùng Tiểu Hoa song ca bài Hiểu rõ lòng tôi, không biết là có phải nể mặt không mà mọi người đều vỗ tay khen hay.

Tôi ra ngoài hít thở không khí, ngoài hành lang tình cờ lại gặp lại một người, là Lưu công tử. Tôi không muốn nói chuyện nhưng lại bị con người nồng nặc mùi rượu này ngăn lại.

“Như thế là sao trình Gia Dương? Từ nhỏ chúng ta đã chơi cùng nhau, sao lại không hỏi nhau một câu chứ?”

Tôi nhìn lưu công tử. Từ trước tới giờ tôi luôn luôn không thềm quan tâm tới anh ta.

“Tao có chuyện muốn hỏi mày đây, mày ghê thật đấy, mày sắp xếp cho cô ấy sang Pháp rồi hả?”

Anh ta không nhắc tới thì thôi, nhắc tới lại khiến đầu tôi bốc hỏa. Tôi không kiềm chế được liền đâm vào mặt anh ta. Anh ta không phòng bị gì, chỉ nghe “rầm” một tiếng đã thấy ngối bệt trên sàn, tôi còn định bồi thêm vài cú đá nữa nhưng nhìn bộ dạng say mềm của anh ta, lại thôi.

Dường như không phục, anh ta chúi chúi mép rồi lại lè nhè: “Chuyện của cô ấy đó, tao biết, bị người ta hãm hại có đúng không? Mày có biết phải trách ai không? Tao ày biết, chính là mày đấy, nếu không phải mày nổi tiếng như vậy thì ai có thể nhằm vào cô ấy chứ?”.

Tôi nói lỏng cà vạt rồi đi ra ngoài, đi được mấy bước tôi phát hiện Tiểu Hoa đang đứng ở hành lang nhìn tôi.

Buổi tối chúng tôi về nhà Tiểu Hoa. Cả đoạn đường không ai nói với ai câu nào. Tôi có cảm giác cô đã nghe được hết những gì Lưu công tử nói. Tôi chờ cô hỏi. Tôi sẽ kể hết cho cô mọi chuyện. Tôi không hề có ý định nói dối hay giấu giếm điều gì.

Có điều Văn tiểu Hoa không hỏi và cũng chẳng nói gì.

Lúc chúng tôi đã vào phòng, cô liền quay lại hôn tôi.

Đêm hôm đó cô rất nồng nhiệt, sau đó như thường lệ cô ấy đi tắm còn tôi ngồi một mình hút thuốc.

Lúc cô đi ra thì tôi đang mặc quần áo.

Cô nhìn tôi hỏi: “Tại sao anh không ở lại?”.

“Bây giờ anh phải về nhà, mai đi làm tiện hơn”. Tôi đáp.

Cô ngồi trên giường, xoay lưng về phía tôi, lấy khăn lau tóc, một lúc lâu sau vẫn không nói gì.

Lúc sắp rời đi tôi nói: “Anh về đây”.

Cô vẫn lặng im.

Tôi đặt tay lên vai cô: “Tiểu Hoa”.

Cô quay lại, nước mắt đầm đìa trên mặt, tôi sững người.

Cô nghẹn ngào: “Gia Dương à, anh coi em là ai vậy?”.

Tôi rất sợ Văn Tiểu hoa như thế này, tôi rất sợ cô khóc thầm. Trái tim tôi bị nước mắt của cô làm ềm yếu. Tôi liền ngồi thụp xuống ôm cô vào lòng, rồi vỗ nhẹ vào vai cô giống như hôm nay tôi đã vỗ về con gái của Minh Phương. Tôi chậm rãi an ủi: “Đừng khóc mà Tiểu Hoa, anh coi em là ai ư? Em là người yêu của anh mà”.

Trái ngược với suy đoán của tôi, cô lại khóc thành tiếng. Tôi tiếp tục vỗ về cô bằng những lời dịu dàng. Tôi nghĩ thầm, đúng rồi, trong phim ảnh, tiểu thuyết, phụ nữ luôn như vậy, quả nhiên nước mắt cũng có tác dụng thật đấy, ít nhất là đối với tôi.

Đêm hôm đó tôi đã không rời đi.

Sau đó Tiểu Hoa nhanh chóng chuẩn bị quần áo ngủ và đồ dùng sinh hoạt cho tôi. Chúng tôi bắt đầu sống chung với nhau từ đó.

Chương 42

Kiều Phi

Lúc tôi tiễn ZuZu ra ga, anh nói với tôi: “Đằng nào cũng được nghỉ, hay là em cùng anh lên Paris chơi đi”.

“Em phải làm bài tập, hơn nữa còn phải tìm chỗ để thực tập, làm sao có thời gian đi chơi chứ. Mà lúc này đi Paris làm gì, Paris đang rất lạnh mà”. Tôi đáp lại.

“Cũng phải. Để trời ấm lên một chút nữa, tới mùa xuân thì đi. Chúng ta cùng tới Disneyland”.

Tôi sửa lại quần hàm cho anh rồi trả lời: “Được thôi, em mà tới Paris thì sẽ gọi điện cho anh”.

“Em có dám không vậy?”

Tôi cười trừ, anh hôn lên trán tôi dặn: “Em nhớ phải chăm sóc chó con chu đáo đấy”.

“Yên Tâm đi”.

“Nhớ phải bổ sung vitamin nữa đấy”.

“Còn nói thêm nữa anh sẽ trở thành bà già Ả Rập đấy”.

Với sự giúp đỡ của Audeux, sau lễ Noel tôi đã có được cơ hội thực tập cho chính phủ của thành phố Montpellier. Được làm cùng với cô ấy, hỗ trợ giải quyết những việc liên quan giữa Montpellier và thành phố kết nghĩa Thành Đô.

Vào tháng Hai, chúng tôi tổ chức một cuộc triển lãm văn hóa TQ. Chúng tôi sử dụng rất nhiều hình thức như: triển lãm các sản phẩm nghệ thuật, các show diễn, còn tổ chức những buổi họp mặt giữa các doanh nghiệp để giới thiệu với người dân thành phố Montpellier về văn hóa xã hội cũng như kinh tế của Thành Đô. Để làm hết những việc này, tôi phải chuẩn bị một lượng lớn công việc, nào là dịch, sắp xếp theo thứ tự, bố trí hiện trường... Thật sự rất bận rộn, cứ la hét cả ngày, thỉnh thoảng còn phải làm tới tận khuya.

Khi bận rộn ta chợt thấy thời gian trôi đi thật nhanh. Mùa đông đã kết thúc, mùa xuân khê tới, những mầm xanh đã bắt đầu nhú lên.

Tôi nhận được điện thoại của ZuZu, anh hỏi tôi về chuyện học hành, công việc, còn hỏi về con chó của chúng tôi nữa.

Mỗi lần anh gọi tới tôi đều rất vui, bởi nó mách bảo tôi rằng hóa ra mình vẫn còn được một người nhớ nhung.

Anh nhắc tôi không nên làm vất vả quá.

Tôi liền đáp lại, không vất vả cũng không được bởi tôi là học sinh được học bổng của chính phủ, tới lúc về còn phải phục vụ cho tổ quốc nữa.

Từ trước tới giờ cả hai chúng tôi đều không thảo luận sâu về vấn đề này, lời của tôi khiến anh cảm thấy bất ngờ.

“Anh cứ nghĩ em sẽ ở đây rất lâu kia, sẽ ở đây luôn cơ”.

Tôi nghĩ một lát rồi nói: “Học xong em phải về nước”.

“...”

“Thế còn anh ZuZu? Đơn xin đi Châu Phi gìn giữ hòa bình của anh đã được duyệt chưa?”

“Vẫn chưa biết kết quả. À, không biết TQ có cần gìn giữ hòa bình không?”

“Vớ vẩn thật. Có mà bên em điều quân sang gìn giữ hòa bình bên anh mới phải chứ?”

Anh cười hì hì.

Đúng lúc này tôi nhớ ra rằng mình lớn tuổi hơn anh, tôi có cảm giác anh giống như một đứa trẻ. Tôi chậm rãi nói với ZuZu: “Anh biết mà ZuZu, sau này chúng ta đều có cuộc sống và sự nghiệp riêng”.

Anh liền cúp máy, rất lâu sau anh không gọi cho tôi.

Thời gian lâu tới mức tôi cảm thấy lo liền phải gọi điện hỏi Audeux.

Cô ấy thân nhiên nói: “Đùa đấy à, từ trước tới giờ nó chưa từng gọi điện về nhà”.

Điều này càng khiến tôi cảm thấy bất an, mặc dù có số điện thoại của anh nhưng tôi vẫn không gọi.

Tình trạng đó kéo dài tới hơn nửa tháng nữa, một buổi tối anh lại gọi điện cho tôi. Thực ra tôi cảm thấy yên tâm nên rất vui, có điều tôi cố tình dừng dừng: “Vâng, sắp ngủ rồi. Đúng rồi, đã cho ăn rồi. Anh yên tâm đi. Mà anh còn có chuyện gì không?”

Giọng anh bỗng háo hức kì lạ: “Em đoán xem? Anh đã đăng kí một khóa học tiếng Hán trong quân đội đấy. Anh sắp được học tiếng Hán rồi”.

“Anh điên à?”

“Tại sao?”

“Anh có đi TQ đâu.”

“Khi nào giải ngũ sẽ đi”.

Tôi liền bật dậy trên giường: “Sao anh luôn nghĩ mọi việc một cách đơn giản như vậy nhỉ?”

“Có chuyện gì khó đâu?”

Anh hỏi ngược lại tôi.

“Không nói với em nữa. Chúc ngủ ngon, Phi!”.

ZuZu rất vui vẻ cúp máy, còn tôi lại ngồi thừ ra.

Công việc của tôi được cấp trên đánh giá cao, Audeux cho tôi biết ngày Mười bảy tháng Tư thị trưởng thành phố Thành Đô tới Pháp, tới lúc đó tôi sẽ được làm phiên dịch cho thị trưởng thành phố Montpellier. Đây là một vinh hạnh lớn lao. Vừa biết tin này tôi đã thức trắng cả đêm, háo hức tới mức nửa đêm thức đứng trước gương rồi tự nói với mình giống như con gái Nhật: “Cố lên, Kiều Phi, phải cố gắng”.

Đúng lúc tôi đang chuẩn bị cho cuộc hội đàm thì nhận được một cú điện thoại khác.

Là trình Gia Dương.

“Phi”.

Anh chỉ nói đúng một từ nhưng tôi lại có cảm giác tim mình đang run lên.

Đã bao lâu rồi tôi không nhận được điện thoại của anh? Đã bao lâu rồi tôi không được nghe giọng nói của anh? Lúc này tôi chỉ còn biết nắm chặt lấy điện thoại.

“Em làm việc ở montpellier rất tốt, anh biết, anh đã xem bài dịch của em trong triển lãm văn hóa TQ. Rất hay”.

Một mảnh ruộng sắp sửa khô cạn, bỗng dưng gặp được một vài cành khô rơi vào, lại cháy bùng lên.

Một con chim đang bay trên đại dương mênh mông, bỗng tìm thấy một cành cây có thể đậu xuống nghỉ ngơi.

Tôi có cảm giác cổ họng mình như thắt lại, hồi lâu sau mới nói được một tiếng cảm ơn.

“Anh sắp đi Pháp rồi, nhưng e rằng không có thời gian đi miền Nam được, em rảnh thì tới một chút được không? Có thể chúng mình sẽ gặp được nhau đấy”.

Tôi chẳng kịp suy nghĩ nữa, trên đời này còn có gì quan trọng hơn việc này nữa?

“Được thôi, không sao cả, em sẽ tới Paris. Anh ở đâu? Khi nào? Ngày Mười bảy tháng Tư à, được, nhất định em sẽ tới tìm anh”.

Tôi đặt điện thoại xuống, từ xa vọng lại tiếng chuông báo vào lớp. Tôi thầm cảm ơn Thượng đế, tôi nhất định sẽ làm nhiều việc thiện hơn nữa bởi anh đã đánh giá cao tôi mà.

Audeux biết tôi sắp đi Paris thì rất không bằng lòng nói: “Cậu điên thật rồi. Cậu có biết đó là cơ hội gì không? Cậu được làm phiên dịch cho thị trưởng. Cậu cho rằng đây là chuyện bán táo bên hè đường hay sao?”.

Tôi đang thu dọn hành lý, cảm thấy vô cùng áy náy với bạn, thế nhưng tôi nhất định phải gặp Trình gia Dương. Đường như có một sức mạnh không thể kháng cự được cứ lôi kéo tôi, như thể trong cuộc đời này số phận của tôi nhất định phải gắn liền với anh.

Audeux nói tiếp: “Cậu thử suy nghĩ lại một chút cũng không được sao? Cậu biết đấy, các bạn học của cậu đều đang ở đây, nếu như cậu không làm, họ cũng sẽ làm. Cậu cho rằng cơ hội thực tập tốt như vậy dễ dàng có được ư? Kiều Phi, mình luôn nghĩ cậu là người biết phân biệt giữa công và tư cơ đấy”.

Tôi đóng hành lý rồi đứng thẳng người đáp lại: “Mình xin lỗi Audeux. Mình phải đi”.

“Thế cậu gặp ai vậy? Phi, cậu đi gặp ai?” Audeux ngồi trên bậu cửa sổ, ánh mắt xoáy vào tôi.

“Audeux, đây là chuyện riêng của mình”.

Cô ấy im lặng trong giây lát, cuối cùng cũng lên tiếng: “Thế còn ZuZu thì sao? Cậu đối xử với nó thế nào vậy? Cậu coi em trai của mình là gì chứ?”

Tôi chẳng biết phải trả lời ra sao nữa, tôi ngồi trên giường rồi ôm ZuZu lên.

Lúc này tôi bỗng cảm thấy làm người thật khó, tôi không thể tự do hay mực sức làm gì. Tôi tự cảm thấy trong mắt mọi người mình thật thảm hại.

Một lúc sau, Audeux nhảy từ bệ cửa sổ xuống, vỗ vai tôi: “Cậu đi đi, việc phiên dịch mình sẽ liên lạc với bạn học của cậu”.

“Có điều Kiều Phi à, mình mong cậu hãy nói rõ mọi chuyện với ZuZu, nó chỉ được cái to xác mà thôi”.

41. Chương 43-44

Chương 43

Trình Gia Dương

Tôi nói với Tiểu Hoa rằng mình phải đi Pháp cùng lãnh đạo.

Cô ấy vừa ngồi xem băng chương trình của mình trên ghế sofa vừa dũa móng tay. Nghe tôi nói vậy, cô cũng ngừng trong giây lát, sau đó nhìn tôi hỏi: “Thế khi nào anh đi?”

“Ngày Mười lăm, đi chuyên cơ”.

Tôi tắm xong thì thấy trên bàn đặt bát chè cô vừa nấu. Cô xua một thìa cho tôi: “Gia Dương à, anh ném thử đi, em học từ mẹ cách nấu món này đấy”.

Tôi ném thử, cảm thấy hương vị món chè này rất ngon.

Tiểu Hoa ôm tôi từ phía sau, thân thể cô ấy mềm mại ấm áp, thoang thoảng mùi hương dịu dịu.

“Gia Dương à, xin lỗi anh”.

“Xin lỗi gì?”

Tôi thật sự rất ngạc nhiên trước lời xin lỗi của cô.

“Thời gian đó em phải chuẩn bị kịch bản cho chương trình tiếp theo, do vậy không thể đi cùng anh được”.

“Ngốc quá!”. Tôi đặt bát xuống rồi qua nhìn cô, “Anh đi công tác, có gì đâu mà xin lỗi chứ”.

Cô ôm cổ tôi, ánh mắt dịu dàng: “Nhưng em luôn cảm thấy Paris là nơi hai chúng ta nên đi. Nói ra kể cũng lạ. Gia Dương à, chúng ta chưa bao giờ đi du lịch với nhau”.

“Sẽ còn nhiều cơ hội mà”.

Cô ấy chăm chú ngắm nhìn tôi: “Được sống cùng anh, em cảm thấy vô cùng hạnh phúc, hạnh phúc tới mức nhiều khi em quên mất hiện thực. Em cứ băn khoăn không biết liệu có một ngày nào đó anh sẽ đột nhiên biến mất ngay bên cạnh em không?”

“Anh không hiểu em đang nói gì nữa?”

Tôi đứng dậy rồi nói: “Anh lên mạng đây”.

Tôi nghe thấy tiếng cô đang cười ở đằng sau, tôi liền quay lại hỏi: “Em cười gì thế?”.

“đâu có. Anh lên mạng đi, em đi ngủ đây”.

Những khi không phải chuẩn bị cho chương trình, cuộc sống của Tiểu Hoa rất thoải mái nhưng vẫn có quy luật. Cô không bao giờ đi ngủ sau mười một giờ, đắp mặt nạ xong liền tắt đèn. Tôi một mình ngồi trước máy vi tính.

Tôi sửa lại một số tài liệu mang đi công tác, rồi mở hòm thư, trong đó đã mặc định dự báo thời tiết của thành phố Montpellier.

Nắng, gió tây, nhiệt độ từ 14- 19 độ.

Thời tiết thật đẹp.

Tâm trạng tôi rất vui, chẳng bao lâu nữa tôi có thể gặp lại Kiều Phi.

Cô ấy không hề do dự nói sẽ tới paris gặp tôi, thật khiến người khác cảm động.

Không hiểu bây giờ cô ấy đã thay đổi như thế nào rồi?

Cô ấy có còn nhớ tôi không?

Kiều Phi

Tôi đưa chú chó con cho Dung Dung nhờ cô ấy chăm sóc hộ. Tôi cứ dằn dỗi mãi tới khi cô ấy phát chán lên, mới cảm thấy yên tâm. Cuối cùng tôi đã hiểu được tại sao ZuZu hay la lối trong điện thoại.

Những kí ức cứ hiện về trong tôi.

Tôi cùng Trình Gia Dương tình cờ gặp nhau, cùng đi du lịch, làm tình, cãi cọ, cuối cùng tôi dứt khoát kết thúc mọi chuyện. Còn anh ngay tức khắc đá tôi sang Pháp. Thế nhưng vào lúc này, tôi dẹp hết tất cả những chuyện đó vào dĩ vãng để đi gặp anh.

Cuộc đời là một món nợ, còn hai chúng tôi là những kẻ hồ đồ.

Tôi đi từ sáng sớm, tới giờ bỗng dưng thấy đói. Khi tôi lấy sữa chua ra để ăn thì bà cụ ngồi đối diện tôi nói: “cô à, cô cho tôi một hộp đi”.

Tôi lặng lẽ quan sát bà cụ ngồi đối diện mình không biết tự lúc nào. Bà mặc một chiếc váy hoa đã cũ, thậm chí hoa văn trên váy còn không nhận ra được nữa. Mái tóc bạc xõa trên vai, khuôn mặt đỏ au, nét đặc trưng của người Địa Trung Hải. Trên mặt bà các nếp nhăn chằng chịt, chiếc mũi điều hâu trông rất giống phù thủy. Người bà toàn mùi pho mát. Những người này phần đông rất dễ gần, tôi đưa một hộp sữa chua cho bà.

Bỗng nhiên bà nắm lấy tay tôi hỏi: “Cô đang nhìn gì thế?”

“Trông bà rất đẹp”

Tôi thấy mình thật nhanh trí.

Bà nghe xong liền cười, khuôn mặt bà dịu đi. “Thời trẻ tôi là người tình của Francois. Cô biết Francois (là tổng thống Pháp giữ nhiệm kì lâu nhất) không?”

“Tổng thống Mitterrand?”

“Người ta thường gọi ông ấy như vậy”.

“Ha ha. Hay quá!”

Bà vẫn nắm chặt tay tôi, không chịu buông.

Tôi định rút tay về thì bà nói: “Cô gái à, để tôi xem chỉ tay cho cô nhé. Gặp nhau cũng là duyên phận đấy”.

“Cháu là người TQ, bà lại xem theo kiểu chỉ tay của người nước ngoài, bà đừng nói lung tung đấy”.

“Cô đi paris làm gì?”

“Gặp bạn”.

“Đừng đi”

Tôi sưng người.

Bà bỏ tay tôi ra rồi nhìn tôi nói: “Tới bến sau, cô xuống rồi về đi”.

“Cháu không tin”

“Vậy cứ thử xem”.

Bà ấy uống sữa chua rồi nhìn lên toa phía trước nói: “Người soát vé tới rồi, tôi phải đi thôi”.

Thực ra tôi là người rất mê tín, khi còn ở trong nước tôi luôn nhờ Ba Ba xem bói hộ. Hôm nay ở đây lại tình cờ gặp một thầy bói Pháp. Kỳ lạ là bà ta lại nói những lời xui xẻo như vậy khiến lòng tôi thấy thật bất an.

Tôi thở dài, tôi đi hỉ vì muốn gặp Trình Gia Dương, chỉ muốn nói lời cảm ơn với anh, cảm ơn anh đã giúp tôi thực hiện giấc mơ du học mà tôi mong chờ từ lâu. Chúng tôi không thể có bất kỳ một điều gì khác, điều này tôi rất rõ. Mà sự việc còn có thể xấu tới mức nào nữa? Chẳng qua cũng chỉ đến thế mà thôi.

Tôi tới Paris đúng vào giữa trưa, đi loanh quanh trong ga tàu điện ngẫm một vòng, sau đó đi lên quảng trường Concorde. Cuối cùng tôi cũng tìm được khách sạn Trình Gia Dương đang ở.

Vừa bước vào cổng đã nhìn thấy tấm bảng tròn viết bằng tiếng Pháp và tiếng Trung: Nhiệt liệt chào mừng đoàn đại biểu Quốc hội nước Cộng hòa Nhân dân Trung hoa tới thăm.

Khí thế thật đấy.

Tôi không biết dáng vẻ của mình lúc này như thế nào nữa, vừa bước vào cửa đã bị quản lý khách sạn ngăn lại.

“Cô à, cô là khách ở đây hay là tới tìm người vậy?”

“Tôi tìm người”. Tôi đáp lại.

“Vậy mời cô sang bên kia”.

Ông ta cười rồi nói với tôi: “Chỗ chúng tôi hiện giờ đang tiếp đón khách quý. Do vậy phải thắt chặt các biện pháp an ninh, mong cô thông cảm. Cô chỉ cần đăng kí một chút là được ngay thôi”.

Sau đó ông ta còn giả bộ khen: “Cô nói được tiếng Pháp, đúng là kỳ tích đó”.

Tôi cảm thấy rất khó chịu cũng chẳng cần hỏi số phòng nữa bởi Trình Gia Dương đã nói cho tôi rồi. Lúc này tôi muốn lên đó gặp anh. Anh đang chờ tôi. Thế nhưng tôi vẫn nể mặt đi cùng ông ta. Tới quầy lễ tân, tôi vừa định nói thì nhìn thấy một cô gái TQ khác cũng đang đăng kí.

Cô gái đó mặc một bộ Louis Vuitton rất đẹp, nói tiếng Anh cũng rất lưu loát: “Chào ngài, tôi muốn tìm ông Trình Gia Dương- đoàn đại biểu TQ. Phiên ông thông báo lại”.

Tôi cúi đầu giả vờ tìm thứ gì đó trong túi nhưng thật ra lại đang chú ý tới những gì cô ấy nói.

Nhân viên quầy lễ tân hỏi tôi: “Cô à, tôi có thể giúp gì cho cô?”

Tôi ngẩng đầu lên, bất ngờ đối mặt với cô gái kia.

Tôi nhìn cô ấy, cô ấy cũng nhìn tôi.

Khuôn mặt cô thật xinh đẹp, cứng cỏi, rất có thần. Đường như tôi đã gặp ở đâu đó. Tôi nhớ cô ấy đã cười rất đắc thắng khi bắt tay Trình Gia Dương. Lúc này tôi cảm thấy phân vân khó hiểu, Gia Dương đang đợi cô ấy hay đợi tôi?

Cô gái đó nhìn tôi khe khẽ hỏi: “Người TQ à? Chào cô!”.

Đương nhiên cô ấy không nhận ra tôi, tôi cũng chào lại. Cô ấy đã được nhân viên lễ tân đưa đi. Cô ấy đi gặp Gia Dương- người đang chờ cô ấy.

Ba lô của tôi rơi phịch xuống đất.

Trong đại sảnh của khách sạn, những người giàu có trên thế giới đi lại không ngừng, khuôn mặt họ rạng rỡ đi rồi đến. Chỉ có một mình tôi cô đơn.

Nơi này giống như một thành phố trống trải lạnh lẽo.

Trình Gia Dương

Họp xong, tôi vẫn ở lại khách sạn chờ Kiều Phi.

Quầy lễ tân gọi điện thông báo cô ấy đã tới. Tôi đứng trước cửa chờ. Cửa phòng vừa mới gõ nhẹ, tôi đã nhanh chóng ra mở ngay.

Tôi có cảm giác như rơi vào hố băng.

Văn Tiểu Hoa mặt tươi như hoa: “Gia Dương à, em định gây bất ngờ cho anh, ai ngờ anh lại đứng trước cửa chờ em”.

Chương 44

Trình Gia Dương

Tôi liên tục gọi cho Kiều Phi hết lần này tới lần khác, nhưng chẳng có ai bắt máy.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì rồi?

Cô ấy đã đồng ý tới đây gặp tôi rồi kia mà.

Tôi không biết sắc mặt mình lúc này thế nào nữa. Văn tiểu Hoa ngồi trước mặt tôi, nhìn tôi vừa hút thuốc vừa gọi điện như điên.

Không biết tình trạng đó kéo dài bao lâu. Tôi đứng dậy, tiến tới cửa sổ nhìn ra quảng trường Concorde. Mặc dù đã hoàng hôn rồi, nhưng lượng người đi lại vẫn rất đông.

Từ hoài nghi, thất vọng tôi chuyển sang lo lắng. Cho dù Kiều Phi có tới hay không, thì cô ấy cũng nên gọi điện cho tôi chứ. Cô ấy chỉ có một thân một mình, tôi sợ đã có chuyện xảy ra.

Tôi muốn kể hết sự thật cho Tiểu Hoa nghe, nên khi cô ấy bước vào, tôi liền nói: “Tiểu Hoa à, thực sự anh đang chờ một người bạn khác”.

Cô ấy nói: “Được thôi, chúng mình cùng chờ”. Rồi lại hỏi: “Gặp em ở đây anh có ngạc nhiên không?”.

Tôi gật đầu, lại liên tục gọi điện, cũng chẳng có thời gian nói chuyện với cô ấy nữa.

Có người gõ cửa, tôi chạy ra mở, hóa ra là thư ký đi cùng trong đoàn. Anh ta nói với tôi rằng lãnh đạo bất ngờ thay đổi kế hoạch, tối nay đoàn sẽ rời Paris tới Brussels.

Tôi đáp: “Được”.

Rồi từ từ ngồi xuống ghế, cảm thấy rất đau đầu.

Tiểu Hoa hỏi: “Thế nào? Anh đã liên lạc được với cô ấy chưa?”

“Chưa”. Tôi lắc đầu.

“Thế thì anh mau chóng gọi cho cô ấy đi, chúng ta đi rồi, cô ấy đến lại không gặp thì làm thế nào?”

Tôi nhìn Tiểu Hoa, đặt tay lên vai cô, tôi đã công khai trắng trợn như vậy, thế mà cô ấy vẫn nghĩ cho tôi. “Em nói rất đúng Tiểu Hoa à, cảm ơn em. Anh sẽ bảo cô ấy đừng đến nữa, anh phải đi rồi”.

“Anh mau gọi điện đi. Cố gắng tìm được cô ấy”. Tiểu Hoa đưa điện thoại cho tôi.

Đúng lúc này thì điện thoại của tôi đổ chuông. Tôi nhìn vào màn hình, là số của Kiều Phi. Lúc đó, tôi dẹp bỏ mọi ý nghĩ, trong lòng thầm nghĩ Kiều Phi đến rồi. Vậy tôi sẽ phải nghĩ cách để thoát khỏi đoàn đại biểu, tôi phải tìm cách để được ở lại đây chờ cô.

Tôi liền nghe máy: “A lô”.

“Gia Dương”.

Tôi đứng bật dậy hỏi: “Em đang ở đâu thế?”

“Montpellier. Anh nghe em nói này, em thật sự xin lỗi anh. Bất ngờ, em phải thi một môn rất quan trọng, em vừa thi xong. Em quên không nói cho anh”.

Không sao rồi. Tôi thầm nghĩ, không xảy ra chuyện gì với cô ấy là tốt rồi.

“Thế khi nào em có thể tới đây? Mà thôi, hay là để anh tới gặp em”.

“Không được, em không đi được, anh cũng đừng tới bởi gần đây em rất bận, em còn phải cùng thầy giáo đi thực tập ở chỗ khác, em...”

Tôi không hiểu cô ấy đang nói gì nữa, có phải cô ấy nói lần này chúng tôi không thể gặp được nhau? Tôi cảm thấy sống mũi cay cay, một hồi lâu sau tôi mới hỏi tiếp: “Phi à, tại sao mãi tới giờ em mới gọi cho anh? Anh đã rất lo lắng cho em”.

“Làm gì có chuyện gì chứ? Gia Dương, thôi nhé, chúng mình sẽ liên lạc sau”.

Cô ấy vội vàng tắt máy.

Trên màn hình hiển thị thời gian gọi: Ba mươi sáu giây.

Một lúc lâu sau, tôi vẫn đứng lặng cầm.

Tiểu Hoa tò mò: “Là bạn của anh à? Cô ấy gọi điện cho anh à?”.

Tôi gạt đầu rồi quay lại nhìn cô.

“Sao rồi?”

“Chẳng sao cả”. Tôi vuốt tóc cô ấy, người phụ nữ này thật đẹp và đáng yêu làm sao, “Cô ấy không tới được”.

“Tiểu Hoa”

“Gì cơ?”

“Chúng mình không còn nhiều thời gian nữa. Anh và em tối nhà hàng ăn cơm nhé, được không?”

“Được thôi”. Cô ấy ôm lấy tôi.

“E rằng lần này chúng ta không thể dạo chơi ở Paris được, nhưng có thể tới Brussels chúng ta sẽ có thời gian. Em có nghĩ vậy không?”

“Được ở cùng anh thì nơi nào cũng đẹp cả”.

Tôi xuống đại sảnh của khách sạn, quản lý nhìn thấy tôi liền bước tới chào.

Tôi nói đang đưa bạn gái đi ăn tối.

Ông ta nói: “Ở góc phố cách đây không xa có nhà hàng Hồng Hạc, món sườn bò ở đó rất ngon. Ngài tới đó thưởng thức xem sao”.

Tôi hỏi ông ta: “Cảm ơn. Xin hỏi chỗ ngài có báo buổi chiều không?”.

Ông ta liền mang cho tôi một tờ.

Tiêu đề trên báo thật khiến người ta phải quan tâm: Gần đây bạo động trong khu vực thành phố Paris tăng nhanh, chính quyền đang tăng cường lực lượng cảnh sát để bảo vệ an toàn cho người dân.

Tiểu Hoa liền giật lấy tờ báo trong tay tôi nhắc nhở: “Đi ăn cùng em còn đọc báo gì nữa, trong mắt anh có em không đấy?”

Tôi cười, để cho cô vút tờ báo vào sọt rác: “Được, chúng mình sẽ chỉ tập trung vào việc ăn thôi”.

Kiều Phi

lúc gọi điện cho Trình Gia Dương, tôi đang ngồi ở ga Lyon chờ chuyến tàu tối về miền Nam.

Lời của bà lão ấy thật chẳng sai chút nào, nếu như tôi xuống tàu về ngay thì có lẽ đã không phải nhìn thấy thứ mình không muốn nhìn. Tới tận lúc này, tim tôi vẫn còn nhói đau.

Gia Dương chẳng có lỗi gì cả, đương nhiên tôi biết anh đang chờ tôi. Nhưng giờ đây anh đã có cuộc sống mới, đã có một cô gái tài sắc rất hợp với anh. Tôi biết rõ mình cũng không sai, tôi không muốn đem phiền phức đến cho anh, từ trước tới giờ luôn là vậy.

Tôi đau đớn nhận ra, khi trở về mình phải tìm nơi thực tập mới, còn phải hoàn thành luận văn. Tháng Bảy, tôi về nước. Về nước rồi, lại phải tìm việc. Đây đều là những việc rất phức tạp trong hiện thực, có điều nghĩ đến những thứ này cũng chẳng có tác dụng gì. Tôi thấy mình còn rất nhiều việc phải làm, những tình cảm phiền não, u sầu vào lúc này thật không phù hợp chút nào.

Đang ngồi ngẩn ra thì bỗng có người nói với tôi: “Cô à, ai cho phép cô chưa được sự đồng ý của hiến binh mà dám tự ý tới Paris vậy?”.

Tôi quay đầu lại, thì ra là ZuZu. Anh ấy mặc đồng phục, đang dắt chó nghiệp vụ đi tuần. Đúng rồi, ga tàu vốn là nơi anh làm việc mà.

Tôi cảm thấy khó thở, tôi nhìn anh, chầm chậm gọi tên anh: “ZuZU”.

Anh nhìn tôi: “Anh đang hỏi em mà, em không hiểu tiếng Pháp à? Sao trước khi tới không gọi điện báo cho đội hiến binh hả? Để anh còn chuẩn bị trải thảm đỏ đón tiếp chứ?”.

Tôi bật cười.

Anh đưa chó cho đồng nghiệp, rồi nói với họ mấy câu, sau đó tới ngồi bên cạnh tôi.

“Anh không làm nhiệm vụ à?”

“Thì nghỉ một chút mà, không sao đâu”.

“Anh có tin tốt đấy”.

“Tin gì vậy?”

“Anh đã được phê chuẩn đi Châu Phi gìn giữ hòa bình rồi”.

Tôi biết đây là lý tưởng của anh, nhưng tôi không thể vui nổi. Nơi đó đang còn chiến loạn, dịch bệnh thì nhiều không kể xiết. “Thế anh đi bao lâu? Tới nước nào vậy?”

“Kenya. Một năm”.

“ZuZu, anh phải cẩn thận đấy”.

“Đương nhiên.” Anh nói, “Phi à, em làm sao vậy?”

“Làm sao là làm sao hả”.

“Anh đã quan sát em rất lâu rồi. Mặt em tối sẫm, nhúu mày nhăn trán, trông em cứ như sắp tự sát ấy”.

“Có anh tự sát thì có”.

“Này, anh còn chưa hỏi em, tại sao lại tới Paris một mình? Mà cũng chẳng gọi điện cho anh nữa, em tới paris làm gì thế? Chắc chắn không phải là vì anh đúng không?”.

Tôi chợt nhớ tới lời của Audeux. Khuôn mặt của ZuZu trước mắt tôi, khuôn mặt tuần tú trẻ trung không hẳn chút sương gió của cuộc đời, ngây thơ như một đứa trẻ.

“ZuZu, đó là một câu chuyện rất dài”.

“Em có muốn chia sẻ không?”

“Em đến gặp một người bạn. Lúc ở TQ, em và anh ấy đã từng yêu nhau. Có điều vừa rồi em không gặp được anh ấy, do vậy em hơi buồn”.

“Bởi vì chúng em có quá nhiều điểm bất đồng nên không thể ở bên nhau được”

“Thế nhưng em rất yêu anh ấy, tới giờ vẫn vậy”.

“Anh ấy đã lấy đi và cũng để lại một số thứ trong cuộc đời em”.

ZuZu không cười nữa, khuôn mặt lúc này vô cùng nghiêm túc.

Tôi kể hết mọi chuyện đã giấu kín trong lòng bấy lâu, những chuyện mà trước đó tôi chưa từng kể cho ai. Lúc này đây, bỗng nhiên tôi có một mong muốn mãnh liệt là được tâm sự, được giải bày với ai đó. Con người ta khi cất giấu những bí mật sẽ rất khổ sở, tôi không thể chịu được gánh nặng này lâu hơn nữa.

“Em và anh ấy đã từng có với nhau một đứa con, một đứa con còn chưa thành hình. Em không có khả năng để nuôi nó nên đành phải bỏ”.

Anh ấy nhìn tôi.

“Do vậy ZuZu à, thực ra em không như anh nghĩ đâu”.

“Còn nữa, em không phải là một người khỏe mạnh. Lúc phá thai đã xảy ra sự cố, sau này em sẽ không thể có con được nữa”.

“Em luôn cho rằng cả đời này em sẽ sống một mình, chỉ một mình mà thôi”.

Tôi cứ chậm rãi kể hết mọi chuyện, cảm giác lòng mình thanh thản hơn. Từ trước tới giờ cứ cố giữ gìn bí mật, lại phải tỏ ra kiên cường khiến tôi mệt mỏi vô cùng.

Thậm chí tôi còn chẳng còn nước mắt nữa.

ZuZu im lặng hồi lâu, anh lặng lẽ thở hắt ra, sau đó nhìn tôi hỏi: “Phi à, em có cần một cái ôm không?”.

Đã nhiều năm trôi qua, nhưng tôi vẫn không thể quên cái ôm của ZuZu. Khi trái tim tôi yếu mềm nhất, tôi được ở trong vòng tay ấm áp của anh, dường như có một cơn gió vừa nhẹ nhàng vừa ấm áp khẽ khàng vuốt ve vết thương đang rỉ máu của tôi.

Ngày Mười bảy tháng Tư, Paris, trong ga Lyon, một buổi chiều bình thường.

Trong giây lát.

Bỗng nhiên, tôi có cảm giác cánh tay của ZuZu cứng lại, phút chốc anh đứng bật dậy dùng sức đẩy tôi về phía sau, ánh sáng mạnh cùng một tiếng nổ chói tai, tôi bị mất lại. Sau đó tôi mất hết cảm giác.

42. Chương 45-46

Chương 45

Kiều Phi

Bỗng nhiên mẹ tôi nói được, mẹ vuốt tóc tôi rồi hỏi: “Có vất vả lắm không con?”.

Tôi cười xòa rồi đáp lại: “Vất vả gì đâu mẹ. Con còn sống rất vui vẻ nữa kìa”.

“Phi Phi, con gầy quá”.

“Đó là do con chăm chỉ luyện tập thể thao”. Tôi đứng dậy, “Bây giờ con còn biết trượt ván nữa đấy”.

Đường như tôi muốn gì thì ngay lập tức có thứ đó. Dưới chân tôi xuất hiện một tấm ván trượt, tôi liền dẫm lên rồi bắt đầu biểu diễn ẹ xem. Bỗng một làn gió nhẹ lướt qua người tôi, ZuZu Ferrandi trượt qua ngay bên cạnh. Trông anh thật khoáng đạt, tuần tú biết bao. Phía sau anh chú chó con đang chạy theo.

Tôi nói: “ZuZu, anh trượt chậm lại một chút đi, chờ em với”.

Nói rồi tôi định đuổi theo nhưng ZuZu không quay lại. Dưới bóng cây, một mình anh chơi rất vui, càng lúc anh càng xa tôi. Tôi bắt đầu lo lắng, vội vàng đuổi theo. Bỗng mọi thứ thay đổi, tôi ngã xuống đất, đau tới mức không thể chịu đựng hơn được nữa, tôi liền hét lên.

Sự đau đớn khiến tôi thoát khỏi thế giới trong mơ. Tôi mở mắt, bốn bề trắng toát, một khuôn mặt người nước ngoài rất hiền từ nhẹ nhàng hỏi tôi: “Cô à, cô tên là gì?”.

Hóa ra thượng đế là người Pháp, may mà mình lại học loại ngôn ngữ này.

“Có phải tôi đang ở trên thiên đường không?”

“Bệnh viện Thánh tâm Paris”.

“Tôi đau quá”

“Trên người cô có rất nhiều vết thương nhưng đều là vết thương nhẹ không đáng ngại lắm”.

“Tôi muốn đi ra ngoài”.

“Cô cần phải điều trị một thời gian nữa”

“Cảm ơn. Tôi là lưu học sinh TQ, Kiều PHI. Hiện tôi đang học tại đại học Paul- Vallery”.

“Rất tốt. Đây chính là thông tin chúng tôi muốn biết”. Bác sĩ cười với tôi.

Tôi nằm trên giường, toàn thân đau ê ẩm, thế nhưng tôi vẫn cảm nhận rõ cả người mình đang quẩn bầy. Tôi muốn chụp lại bộ dạng của mình lúc này, sau này xem lại chắc buồn cười lắm đây.

“Đã xảy ra chuyện gì vậy thưa bác sĩ?”

Vị bác sĩ nói chuyện với tôi từ đầu tới giờ là một người đàn ông trung niên rất dịu dàng. Ông ta trầm ngâm một chút: “Ga Lyon hôm qua bị đánh bom, chính vì thế mà cô bị thương”.

Tôi có cảm giác trái tim mình trĩu xuống: “Tôi muốn hỏi một chút, bên cạnh tôi lúc đó có một hiến binh, bây giờ anh ấy đang ở đâu?”

“Có phải là ZuZu Ferrandi không?”

“Đúng rồi”.

“Lúc xảy ra vụ nổ, vì bảo vệ sự an toàn cho cô và các hành khách khác, anh ấy đã lao vào kẻ xấu...Chúng tôi đã cố hết sức, nhưng rất tiếc”.

Trái tim tôi như ngừng đập.

Hóa ra con người khi chết đi, đúng là có linh hồn thật. Tôi vừa mơ thấy ZuZu, có lẽ anh đến để chào tạm biệt tôi.

Nhưng sao anh lại ngượng ngùng, ít nói đến vậy? Tôi gọi anh nhưng anh không trả lời mà lặng lẽ bỏ đi.

Anh vẫn còn trẻ con lắm, vì giận tôi nên chỉ cho tôi nhìn thấy bóng lưng mà thôi.

ZuZu, em đã làm tổn thương con người ngây thơ thẳng thắn như anh. Chính cái tính tùy tiện và sự lạnh lùng của em đã làm tổn thương anh.

Em còn chưa kịp nói lời xin lỗi.

Đúng vậy ZuZu à, anh đã giận em rồi phải không, nếu không anh đã mang em đi cùng.

Bác sĩ dặn: “Cô à, cô phải nghỉ ngơi cho tốt đấy”.

“Bác sĩ”. Tôi chậm rãi gọi vị bác sĩ xa lạ kia, “Bác sĩ có biết không? Hiến binh Ferrandi mới chỉ mười chín tuổi thôi thế nhưng anh ấy đã xin đi Kenya để gìn giữ hòa bình đấy”.

“Cô à, anh ấy ở đây, cũng đã làm hết trách nhiệm với người dân Paris rồi.” Ông ấy đáp.

Không biết là cơn đau trong tim hay trên thân thể đã khiến tôi ngủ li bì, những lúc tỉnh dậy tôi lại muốn đếm cừu để tiếp tục chìm vào giấc ngủ. Tôi luôn cảm thấy ZuZu rất tốt, lẽ nào anh ấy lại không cho tôi một cơ hội. Liệu anh ấy có tới gặp tôi nữa không?

Lúc tỉnh táo, tôi phát hiện băng quần trên người ngày càng ít đi. Bác sĩ tới thăm nói với tôi rằng tôi hồi phục rất nhanh. Còn có một số người tới thăm tôi, đều là người TQ. Họ nói với tôi, họ là giáo viên trong đại sứ quán. Khi biết tình hình của tôi liền tới thăm hỏi. Họ còn nói: “Lưu học sinh gặp nạn cũng chạm tới trái tim của tổ quốc”. Rồi họ hỏi về tình hình điều trị và sinh hoạt của tôi, hỏi tôi còn có yêu cầu gì khác không?

Tôi đáp: “Mong mọi người không thông báo chuyện này cho bố mẹ tôi biết”.

Một thời gian sau, tôi có thể xuống giường đi lại. Thế nhưng tay vẫn còn bị băng bó, bác sĩ nói tay tôi bị thương rất nặng phải giữ gìn cẩn thận nếu không sẽ gặp khó khăn khi cử động. Tôi thường đi dạo trong vườn hoa của bệnh viện. Thời gian trôi qua thật nhanh, chẳng mấy chốc đã vào hè. Paris lúc này đã tràn ngập ánh nắng như các thành phố phương Nam. Đôi khi tôi ngồi trên ghế trong vườn hoa của bệnh viện tới tận chiều, trái tim lúc nào cũng không nguôi nhớ về ZuZu.

Có người tới thăm tôi, là Audeux.

Các trường đại học đã nghỉ hè, luận văn của tôi được nhà trường cho nộp sau. Audeux tới Paris sau khi giúp tôi làm mọi thủ tục kết thúc việc học tại trường, trả phòng, thu dọn hành lý cho tôi, rồi gửi ở văn phòng liên lạc của người Hoa. Cô ấy còn mang con chó ZuZu của tôi về chăm sóc.

Cô ấy rất chu đáo, tôi không biết phải làm thế nào để cảm ơn nữa. Tôi nợ cả hai chị em họ quá nhiều. Không hiểu cả đời này tôi có trả hết không.

Audeux đưa cho tôi một điều thuốc rồi tự châm ỳnh một điều. Chúng tôi đang ngồi trong vườn hoa.

“Lúc ZuZu mới mất mình đã thề sẽ không bao giờ gặp lại cậu nữa”.

“Nhưng sau này mình nghĩ lại, nếu ZuZu còn sống chắc chắn nó sẽ vẫn làm những việc đó vì cậu”.

“...”

“ZuZu được chôn với quốc kì Pháp, còn được các đồng nghiệp khiêng linh cữu. Nó nằm ở nghĩa trang các anh hùng quốc gia tại Paris. Cậu có muốn đi thăm nó không?” Audeux hỏi, cô ấy vẫn tiếp tục hút thuốc.

“Mình có được đi không Audeux?” Tôi hỏi.

Cô ấy nhìn tôi hồi lâu, sau đó dang tay ôm tôi: “Phi à, đây không phải là lỗi của cậu. Thượng đế đưa nó đi, nhất định ngài có việc cho nó làm”.

Tôi tới thăm mộ của ZuZu, nơi anh nằm ở một góc của nghĩa trang. Bia mộ đơn giản không cầu kì chút nào, trên đó chỉ khắc sơ sài mấy chữ: ZuZu Ferrandi, hiến binh trẻ tuổi, hạ sĩ, vì Paris đã lưu lại nơi đây.

Bên cạnh mộ có rất nhiều hoa, không biết ai đã tới thăm anh. Tôi đặt bó hoa ly trắng cạnh những bó hoa khác. Mặt tôi lúc này rất gần với bia mộ của anh, tấm bia bằng đá xanh tỏa ra hơi lạnh. Tôi hôn lên dòng chữ khắc tên anh rồi khẽ hỏi: “ZuZu, anh có lạnh không?”

“ZuZu, lần này hãy để em ôm anh được không?”

Rồi tôi nép người lên mộ anh. Lạnh thật! ZuZu à, lần này hãy để em truyền hơi ấm cho anh nhé.

Có ai đó vừa đi ngang qua, tôi ngẩng đầu lên thì phát hiện ra đó chính là bà lão tôi gặp trên chuyến tàu hôm đó. Tôi nhìn bà, bà cũng nhìn tôi.

“Cô sao vậy?” Bà ấy hỏi.

“Bạn cháu qua đời rồi”.

“Thế thì sao chứ?”

“...”

“Cô xem chỗ này có rất nhiều người, họ sống ở thế giới bên kia còn vui vẻ hơn kia, cô có tin không?”

“Cháu không tin, bên đó lạnh như vậy. Bạn của cháu lại là người miền Nam, anh ấy sẽ không thích đâu”.

“Sao cô biết? Cô đã tới chỗ đó rồi à?”

“Bên đó rất tốt. Không giống với tưởng tượng của cô đâu”

“Làm sao bà biết được? Bà đã từng tới nơi đó rồi ư?”

“Ừ”.

“Vậy bà đưa cháu đi với”.

Bà nhìn tôi khinh miệt: “Tôi nói cho cô biết, họ chỉ đi tới một nơi khác mà thôi, cũng giống như Francois của tôi”

“Cô hiểu không vậy? Đối với họ, mọi thứ không phải là đã kết thúc mà mới chỉ bắt đầu”.

Bà lão đó vẫn đáp một cách kỳ quái, vẫn điên điên khùng khùng như trước.

Câu nói cuối cùng của bà ta vẫn văng vẳng bên tai tôi: Mọi thứ không phải là đã kết thúc mà mới chỉ bắt đầu.

Tôi rất muốn tin như vậy.

Mãi tới hôm tôi xuất viện bác sĩ mới tháo băng ở tay tôi. Tôi chăm chú ngắm nhìn bàn tay của mình. Trên đó có một vết sẹo hồng mới liền da.

Tôi cười, rồi nhận ra một điều, ZuZu tốt bụng không hề rời xa tôi, anh ấy sẽ ở lại với tôi vĩnh viễn.

Khi tôi ra khỏi bệnh viện thì xảy ra một chuyện.

Xe cấp cứu hú còi ầm ầm phóng vào, nạn nhân được khiêng trên cáng mình mấy bẻ bắt máu. Các bác sĩ thông báo sơ tình hình là có tai nạn giao thông.

Tôi dừng bước, bỗng nghe thấy nạn nhân rên rỉ bằng tiếng Trung: “Mau cứu tôi với!”.

Chương 46

Kiều Phi

Tôi đi cạnh người TQ bị thương này tới tận phòng cấp cứu, ông ta vẫn rất tỉnh táo và luôn miệng nói bằng tiếng Trung: “Cứu tôi với!”.

Bác sĩ hỏi tôi: “Cô là người nhà của bệnh nhân?”

Tôi trả lời: “Không, tôi cũng là người TQ, do vậy đi cùng xem có thể giúp được gì không thôi?”

“Cảm ơn cô, thế thì tốt quá, vậy cô cứ nói chuyện với ông ta đi nhé”

“Chào ông!”. Tôi nói với đại nhân. “Ông là ai?”

“Hoàng Duy Đức, cố vấn kỹ thuật của công ty Michelin TQ. Hộ chiếu của tôi ở trong túi áo ngực”

Lúc ông ta trả lời, có lẽ do gắng sức, máu trong miệng trào ra.

Tôi nghe thấy bác sĩ bên cạnh nói: “Vết thương không nghiêm trọng, có điều nốt sổ chỗ bị chảy máu trong. Nguy rồi, mất máu quá nhiều”.

Họ nhìn vào nạn nhân Hoàng Duy Đức vẫn đang còn ý thức, sau đó hỏi tôi: “Cô à, cô hỏi ông ta xem trước đây ông ta đã từng làm phẫu thuật ổ bụng chưa?”.

Tôi dịch lại lời của bác sĩ cho ông ta nghe.

Ông ta chỉ vào túi áo ngực, sau đó bất tỉnh.

Y tá mở túi áo, bên trong có hội chiếu, và giấy khám sức khỏe được ép plastic. Trên đó có ghi rõ tên tuổi, cân nặng, nhóm máu, tiền sử bệnh tật, bên dưới có một dòng in đậm: Tháng Chín năm ngoái tôi đã làm phẫu thuật cắt bỏ một phần lá gan, bác sĩ điều trị là Chủ nhiệm khoa Gan mật bệnh viện Hiệp Hòa- Tiến sĩ Trình Gia Minh, điện thoại xxxxxxxxxx.

Tôi sững người trong giây lát, tôi biết cái tên này.

Tôi nói rõ tình hình cho y tá nghe, cô ấy xin chỉ thị của bác sĩ đang điều trị chính cho nạn nhân Hoàng Duy Đức. Một mặt bác sĩ ra lệnh đưa Hoàng Duy Đức vào phòng phẫu thuật, mặt khác nói với tôi rằng tình trạng của nạn nhân quá phức tạp, mong cô hãy liên lạc với bác sĩ chủ trị của nạn nhân ở TQ. Chúng tôi cần sự hợp tác của ông ấy.

“Cô à, cô có bằng lòng giúp chúng tôi không?”

“Tôi sẽ cố gắng hết sức”. Tôi đáp lại, cứu người quan trọng mà. Tuy lúc này phải đối mặt với tình huống chưa từng gặp, trong lòng tôi chợt thẳng thốt bất an, nhưng tôi biết, tôi bây giờ khác hẳn tôi của ngày xưa. “Tôi gọi điện ở đâu được, thưa bác sĩ?”

“Trong phòng phẫu thuật”.

Cảnh tượng sau đó rất giống với cảnh trong phim truyền hình Mỹ, Chuey65n trong phòng cấp cứu.

Tôi ở trong phòng điều khiển điện tử của phòng phẫu thuật, một mặt gọi điện về TQ cho tiến sĩ Gia Minh qua mạng, mặt khác nhanh chóng tìm lại vốn từ vựng đã học từ trước.

Điện thoại được kết nối, không quá ba hồi chuông đã có người bắt máy: “A lô”.

Trước mặt tôi, các bác sĩ Pháp đã mở ổ bụng của Hoàng Duy Đức, tôi nhìn thấy rất nhiều máu. Nhưng bên tai tôi vang lên giọng nói rất giống Trình Gia Dương: “Tiến sĩ Trình Gia Minh xin nghe”.

Tôi gơ ngón cái biểu thị mọi việc đã ổn cho các sĩ Pháp.

“Đây là bệnh viện quốc tế Thánh Tâm Paris, chúng tôi vừa nhận điều trị cho bệnh nhân trước của ngài- Hoàng Duy Đức. Tình trạng hiện tại của ông ấy là bị chảy máu trong, các bác sĩ mới mổ ổ bụng của nạn nhân, họ đang tiến hành phẫu thuật cho ông ấy”.

Đầu dây bên kia im lặng một lúc, chưa tới nửa phút sau Trình Gia Minh nói tiếp: “Đúng, tôi đã mở hồ sơ của bệnh nhân Hoàng Duy Đức. Tôi sẵn sàng trả lời mọi câu hỏi của các ngài”.

Bác sĩ hai nước Trung -Pháp đối thoại với nhau qua điện thoại để cùng chữa trị, tôi làm phiên dịch cho hai bên.

Bác sĩ Pháp: “Cơ quan nội tạng bị chảy máu, nhưng không nhìn thấy vết thương”.

Trình Gia Minh: “Lúc phẫu thuật cắt bỏ một phần lá gan, khâu ở bên trái tĩnh mạch trung ương. Xin các ngài kiểm tra lại”.

Bác sĩ Pháp: “Miệng vết thương chỗ này vẫn khép kín, không bị rạn nứt”.

“ ... ”

Lời của bác sĩ hai bên giống như khẩu lệnh trong quân đội, cho dù là tiếng Pháp hay tiếng Trung, đều không hề có một chữ nào thừa, tôi cố hết sức để truyền tải.

Tôi nghe thấy tiếng của trợ lý báo cáo với bác sĩ điều trị chính về huyết áp và mạch của bệnh nhân, lúc này tim tôi cũng đang đập thành thịch.

Bác sĩ Pháp: “Vẫn tiếp tục chảy máu trong”.

Trợ lý thay một túi máu khác cho bệnh nhân, tiếp tục truyền máu.

Đầu dây bên kia, Trình Gia Minh không nói gì.

“Bác sĩ trình”. Tôi gọi.

“Tôi đây. Tôi đang nhớ lại”. Giọng của anh ta vẫn rất bình tĩnh, trong giây lát anh ta nói tiếp: “Xin hãy kiểm tra bên trái của lá gan nhỏ, ba tuần trước bệnh nhân tới chỗ tôi kiểm tra, phát hiện có u nang, nhưng vẫn chưa chuẩn đoán được chính xác”.

Tôi dịch lại cho các bác sĩ Pháp nghe.

Một lát sau, bác sĩ nói: “Bên trái lá gan nhỏ có u nang, bị vỡ ở phía sau, phát hiện điểm xuất huyết. Chúng tôi đang tiến hành khâu, cảm ơn tiến sĩ Trình”.

Tôi lại dịch cho Trình Gia Minh nghe, cảm thấy hai bác sĩ dường như đã giải quyết được vấn đề lớn. Tôi thở phào nhẹ nhõm. Tuy thời gian dịch không dài, hơn nữa cũng không phải nói nhiều, nhưng tôi có cảm giác mình đã dốc toàn bộ sức lực vào việc này.

Người tôi đầm đìa mồ hôi.

“Tôi rất vinh hạnh được giúp đỡ các ngài”.

Trình Gia Minh nói.

“Xin chuyển lời hỏi thăm của tôi tới ông Hoàng Duy Đức. Ngoài ra ông Hoàng Duy Đức còn mắc bệnh tiểu đường, sau khi phẫu thuật truyền dịch nên dùng nước muối sinh lý”.

Tôi dịch lại cho bác sĩ Pháp nghe, trợ lý của ông ấy ghi lại.

“Cảm ơn anh, Tiến sĩ Trình, tình hình đã được khống chế”. Tôi đáp lại.

“Cô dịch rất tốt. Cô là bác sĩ TQ à?”

“Cảm ơn anh, tôi là phiên dịch chuyên nghiệp”.

“Giọng của cô nghe rất quen, dường như tôi đã từng nghe qua”. Trình Gia Minh nói.

Tôi lặng người.

“Rất có thể là như vậy, bởi trên thế giới này vốn có rất nhiều người có giọng nói giống nhau mà. Tạm biệt”.

“Tạm biệt”.

Trình Gia Dương

Tôi lại đánh dấu gạch chéo trước một cái tên khác, gấp hồ sơ lại rồi đưa cho đồng nghiệp bên phòng Nhân sự.

Anh ta nhìn tôi thắc mắc: “Sao người này cũng không được?”

“Nghị vụ không đạt”.

“Cứ tiếp tục tuyển chọn kiểu này thì kể cả bọn du học bên Châu Âu về cũng không có ai đạt yêu cầu mất”.

“Thà thiếu còn hơn tuyển tràn lan”.

Tôi đứng dậy đi về phía cửa sổ.

Đây là Học viện Ngoại ngữ, lại là đầu hạ, một năm nữa đã qua, tôi phụ trách đào tạo phiên dịch mới nên tới đây để tuyển những sinh viên tốt nghiệp loại giỏi cho Bộ Ngoại giao.

Những thí sinh trúng tuyển sẽ được phân tới các chi cục trong Bộ hay Đại sứ quán, Lãnh sự quán ở nước ngoài. Những người giỏi nhất sẽ được giữ lại trong phòng phiên dịch cao cấp để tiếp tục bồi dưỡng và rèn luyện chuyên sâu. Những người này sẽ trở thành những anh tài cốt cán trong giới phiên dịch cả nước.

“Thôi đừng ở đây đi”. Tôi nói, “Anh về trước nhé, em còn phải đi gặp thầy giáo một chút nữa”.

“Không được. Bên tiếng Pháp chẳng tuyển được một ai. Năm nay phòng phiên dịch cao cấp bên cậu không cần người à?”

“Ai bảo không cần chứ? Suất của em không ai tranh được đâu”. Tôi nhìn anh ta. “Anh quên rồi à, cô gái mà Bộ chúng ta cử đi học đó”.

Tôi tới gặp Giáo sư Vương- Chủ nhiệm khoa. Vừa gặp tôi, thầy liền hỏi: “Gia Dương à, sao rồi? Có tuyển được ai không?”

Tôi lắc đầu nói: “Chỗ thầy có tin tức gì của Kiều Phi không ạ?”

“Tin tức chỗ thầy sao đầy đủ bằng bên em được”. Thầy Chủ nhiệm đáp lại, “Con bé xuất viện rồi cũng chẳng liên lạc gì với thầy. Thầy cũng không biết lúc nào nó về trường nữa. Khóa của con bé sắp sửa tốt nghiệp rồi. Con bé này thật là tùy tiện”.

“Đúng vậy. Thật tùy tiện”.

Tôi hoàn toàn đồng ý với thầy về chuyện này.

Sau khi tôi từ Bỉ về nước mới biết vụ nổ ở ga Lyon, Đại sứ quán gửi tin xác nhận Kiều Phi bị thương trong vụ nổ. Hôm đó chính là ngày 17 tháng 4, hôm đó tôi đang ở Paris còn cô ấy thì nói với tôi rằng, mình đang thi ở Montpellier. Kỳ thực cô ấy cũng đang ở Paris.

Tôi liền mua vé máy bay, muốn tới Paris ngay lập tức.

Trên đường lái xe ra sân bay, bỗng dưng tôi cảm thấy không đâu đâu, cũng chẳng sốt ruột nữa.

Tôi nhớ lại một câu chuyện trong tuyển tập Nghìn lẻ một đêm, ma quỷ bị nhốt trong một cái vỏ rồi được ném xuống đáy biển. Trong hoàn cảnh như vậy, con ma hy vọng sẽ được giải cứu, nó nguyện sẽ hậu tạ cho người cứu nó. Thời gian trôi qua, mức thưởng càng ngày càng lớn hơn. Bắt đầu từ một số đồ quý giá cho đến trường sinh bất lão rồi đến tất cả của cải quý giá trên thế gian, thế nhưng rốt cuộc vẫn chẳng có ai tới cứu. Mấy trăm năm sau, một ngư dân vớt được cái vỏ lên, sự báo đáp lúc này của con ma chính là giết chết người đã giải thoát cho nó.

Tôi nhớ tới lúc chúng tôi bên nhau, tôi đã trao gửi hết niềm vui cũng như nỗi buồn cho người con gái này. Nhưng cô ấy chẳng nói gì với tôi, không những thế lại thường xuyên mất tích. Và còn bịa ra cả ngàn lý do để nói dối tôi. Sau khi chúng tôi chia tay, hết lần này tới lần khác tôi tìm cách gặp cô, tôi đến trường, tôi đuổi theo cô về quê, tôi đi Paris nhưng đều không gặp được cô.

Không hiểu điều gì đã khiến cô đối xử với tôi tuyệt tình như vậy?

Có điều cô may mắn còn sống, chỉ bị thương nhẹ mà thôi. Ông trời vẫn giúp tôi.

Tôi quay xe về Bộ tiếp tục làm việc.

Tôi chắc chắn Kiều Phi sẽ trở về, cô nhất định sẽ gặp tôi.

43. Chương 47-48

Chương 47

Kiều Phi

Ông Hoàng đã tỉnh lại, ông ta đưa mắt nhìn tôi, dường như đã nhận ra tôi: “Cảm ơn em, cô bé, nếu không có em thật không biết đã ra sao rồi”.

Mặc dù mới phẫu thuật xong nhưng chất giọng phương Bắc đặc trưng của ông ta vẫn oang oang. Có thể thấy được ông ta rất khỏe.

Tôi hỏi: “Chú à, sao không biết tiếng Pháp mà chú vẫn một mình tới Paris vậy?”.

“Ừ”.

Ông ta thở dài một tiếng rồi trả lời.

“Kiểm cho anh một điều thuốc được không?”

“Đừng đùa nữa, đây là bệnh viện, đến cháu còn không được hút nữa là chú”.

“Vớ vẩn, lại là lũ quỷ Tây thất đức đó”

Tôi nghĩ thầm, mạng của chú chính là do lũ quỷ Tây đó cứu đấy, vậy mà còn nói người ta như thế. Thật là thô lỗ.

“Chú có việc gì không? Cháu phải đi tìm Đại sứ quán hay tới công ty của chú đây? Có ai chăm sóc chú không?”

“Không cần đâu. Tìm ai cũng vô dụng mà thôi. Anh không tin đám người đó. À, em không sống ở đây phải không?”

“Cháu là lưu học sinh, cháu sắp về nước rồi. Cháu cũng vừa mới nằm ở viện này, hôm cháu xuất viện thì chú được đưa vào, nên cháu mới ở lại để giúp thôi. Vé máy bay đã đặt sẵn, cháu phải về nước.” Tôi đáp lại, đã kéo dài lâu như vậy rồi, tôi phải về trường lấy chứng chỉ tốt nghiệp thôi.

“Sao em không có chút đồng cảm nào vậy?”

“Chú còn muốn cháu phải đồng cảm như thế nào nữa?”

Ông ta cười rồi nói: “Đùa chút thôi, anh sợ không có thời gian để cảm ơn em nữa kìa”

“Không cần đâu”. Tôi nghĩ một lát, “Cháu sẽ tới khu người Hoa tìm cho chú một hộ lý đặc biệt, nơi đó có rất nhiều phụ nữ trung niên, biết làm việc lại biết cả tiếng Pháp nữa”.

“Thế thì lại phiền em nữa rồi. Em tìm giúp anh một người nhanh nhẹn, dễ coi một chút, tiền nhiều hay ít không thành vấn đề”.

“Cháu sẽ cố”.

Tôi đi tàu điện ngầm tới khu phố của người Hoa cạnh quảng trường Ý. Ở đó có rất nhiều người Hoa tới đây lao động với thân phận dân tị nạn. Tôi giúp chú Hoàng tìm một chị vốn là y tá khi còn ở TQ, chợt tôi nhớ tới mấy câu dặn dò của ông ta, chỉ có mấy câu thôi mà đã lộ rõ ý đồ. Người tôi tìm hơn bốn mươi tuổi, rất phù hợp với ông ta.

Mặc dù đang cầm ống xông trên mũi nhưng ông Hoàng vẫn trợn mắt nhìn tôi: “Chẳng phải tôi đã nói là tìm một người dễ coi một chút kìa mà”.

“Chú cũng lắm chuyện thật đấy. Chú tưởng đây là đâu chứ? Tìm được người thạo việc mà lại còn biết nói tiếng Pháp là tốt lắm rồi. Thôi cháu đi đây, ngày kia cháu về nước rồi, tạm biệt chú”.

“Cô bé, anh còn có chuyện muốn hỏi em”.

“Chú nói đi”

“Em về nước là...”

“Cháu tốt nghiệp rồi, về nước tìm việc”. Tôi đáp.

“Em tìm công việc như thế nào?”

“Cháu học phiên dịch, chuyên ngành dịch”

“Việc này anh giúp được em. Sau khi khỏi bệnh anh cũng về nước. Đây là danh thiếp của anh, em hãy tới Thượng Hải tìm anh, anh sẽ bố trí công việc cho em”.

Tôi nghĩ một lát, nhưng chưa trả lời.

Ông Hoàng lại nói tiếp: “Em không tin phải không? Em không biết anh làm gì đúng không?”

Con người này thô tới mức không thể thô hơn được nữa, sao lại có thể làm cố vấn kĩ thuật của công ty Michellin được chứ? Tôi không biết chú làm gì ư? Tôi biết chú chỉ còn nữa lá gan, bị tiểu đường, nhóm máu AB.

“Em còn phân vân điều gì nữa? Tiền lương thì em chỉ cần cho anh một con số, em đã từng cứu mạng anh, điều này có là gì đâu? Em cũng nên biết có rất nhiều sinh viên vừa tốt nghiệp muốn tới các công ty lớn ở Thượng Hải làm việc”.

Xem ra cũng hấp dẫn thật, dù sao đây cũng là một sự lựa chọn, tôi nói: “Được thôi, chú cho cháu cách thức liên lạc đi. Cháu cũng để lại số điện thoại cũng như cách liên lạc ở TQ cho chú”.

Ông Hoàng đưa danh thiếp cho tôi, dưới danh thiếp là một tập tiền. Tôi nhận lấy, đúng là rất nhiều tiền.

Ông ta nhìn tôi rồi nói: “Số tiền này em hãy cất đi, nếu không gặp em, không có em liên lạc với bác sĩ Trình thì giờ này anh đã chết ở đây rồi”.

Người này thật chẳng ra sao, hơn năm mươi tuổi rồi, còn xưng anh với tôi nữa chứ.

Tôi cầm xấp tiền trong tay, nghĩ mình cũng đã bỏ công bỏ sức rất nhiều, nên cũng có thể yên tâm cầm tiền.

“Học viện Ngoại ngữ Quốc gia? Chả trách nào...”

Tôi tạm biệt ông ta, rời rời bệnh viện, hai ngày nữa tôi phải về nước rồi. Thế là sắp kết thúc cuộc sống lưu học sinh ở Pháp. Tôi nghĩ mình cũng nên cảm ơn ông Hoàng. Bởi trước khi rời khỏi đất liền được một việc tốt. Những tháng ngày vui vẻ trước kia của tôi đã kết thúc theo cái chết của ZuZu rồi.

Tôi đi về hướng Versailles, tạm biệt hàng phong đỏ với những giọt sương trắng long lanh. Trước khi về nước, tôi mua rất nhiều hoa tới thăm mộ của ZuZu, rồi thì thăm với anh rằng sau này em sẽ chơi ván trượt, em sẽ lại tới thăm anh, và mãi mãi nhớ anh.

Đặt chân lên đất TQ, nhắm tính chênh lệch thời gian bất ngờ nhận thấy trong cuộc đời đã thiếu mất một ngày.

Xuất cảnh, nhập cảnh, một chân trời mới.

Hành khách trên sân bay Thủ Đô rất đông, nhìn thấy khuôn mặt của đồng bào, họ nói thứ ngôn ngữ thân thuộc nhất, có người đoàn viên, có người chia xa, những tiếng cười xen lẫn nước mắt, và cả những khuôn mặt vô cảm, tôi như gặp lại cảnh tượng năm xưa khi tôi ra đi. Sân bay giống như một xã hội thu nhỏ.

Trước tiên tôi gọi điện cho cô hàng xóm ở quê, tôi nhờ cô ấy báo cho bố mẹ biết tôi đã bình an trở về. Sau đó về trường báo cáo.

Ngẫu nhiên lại vào Chủ nhật, trong khu giảng đường không có ai. Tôi kéo hành lý về phía kí túc xá. Đi ngang qua sân tập, ở đó đang rất náo nhiệt, một số bạn đang chơi bóng rổ, còn các cổ động viên thì cổ vũ ầm ĩ.

Tới lúc này tôi mới thấm mệt, đặt hành lý xuống định nghỉ một chút. Vừa nghỉ vừa xem trận đấu, tôi chưa kịp ngồi xuống đã nghe thấy đằng sau có tiếng: “Cấm phóng uế bừa bãi!”.

Tôi tức giận, liềm quay lại kẹp chặt cổ của người đó: “Nói ai đấy? Cậu nói ai đấy hả Ba Ba? Một năm nay mình không xử lý cậu, cậu lại to gan rồi đấy nhỉ?”

Cô nàng đẩy mạnh tôi ra, một năm không gặp công phu của cô nàng đã tới mức này rồi. Cô nàng nhắc khéo: “Vẫn còn mặt mũi mà nói kia đấy. Cậu về lúc nào mà không báo inh một tiếng, cả thế giới này cứ tưởng cậu đang mất tích kia đấy”.

Chúng tôi vừa hét lên vừa ôm chầm lấy nhau, Tiểu Đơn đột nhiên xuất hiện. Cô nàng bắt chước giọng của Crayon- Shin Chan: “Sao khắp nơi lại thả cho động vật phóng uế bừa bãi ra thế này? Lại còn trêu đùa nhau trong phòng vệ sinh nữa chứ?”

Tiểu Đơn nói: “Ba bông hoa chúng ta lại được ở cùng nhau rồi”.

Tôi nhắc: “Ba bông hoa, quê quá, phải nói là ba kiếm khách”.

Ba Ba chêm vào: “Cậu mới quê thì có. Rõ ràng là ba quả núi chứ”.

Sắp tốt nghiệp rồi, chuyện công việc về cơ bản đã được sắp xếp ổn thỏa. Tiểu Đơn làm tại Tổng công ty Du lịch Thanh Niên, Ba Ba trúng tuyển làm phiên dịch cho hãng hàng không Pháp, lương cao chót vót khiến

mọi người đều ngưỡng mộ. Các bạn trong lớp tôi đều đã tìm được công việc tốt. Họ hỏi về công việc của tôi- con người lúc nào cũng đến muộn về sớm. Tôi vẫn nói chưa có nơi chốn nào, họ đều an ủi rằng Kiều Phi học giỏi nhất lại mới đi du học về, chắc chắn sẽ tìm được một công việc tốt mà chẳng có bất kỳ trở ngại nào. Có điều bây giờ sinh viên và du học sinh mới tốt nghiệp quá nhiều, việc ít người nhiều nên cũng phải nhanh chân lên mới được. Qua tháng Bảy, một khi đã hoàn tất mọi thủ tục ở trường, hồ sơ được gửi về quê, tới lúc đó có muốn được điều về thành phố cũng rất khó khăn.

Chúng tôi nói về chuyện này trong bữa tiệc chào đón tôi trở về. Nghe các bạn nói chuyện tôi bỗng cảm thấy vô cùng sốt ruột. Cứ tới đâu hay tới đó như thế này, rồi lại sắp tốt nghiệp rồi, cuộc sống sau này không biết phải làm sao đây?”

“Cậu muốn tìm công việc như thế nào?” Một bạn nam hỏi tôi, “Nói đi, bọn mình sẽ lưu ý tìm giúp cho”.

“Mình cũng không rõ nữa, có lẽ mình sẽ đi Thượng Hải xem tình hình thế nào, cũng có thể sẽ có cơ hội tìm được một công việc tốt ở đó. Có điều mình vẫn muốn làm phiên dịch chuyên nghiệp”.

“Được làm phiên dịch chuyên nghiệp cũng đáng nể đó, có điều...” Một bạn nam khác nói xen vào, “Bây giờ chúng mình tìm việc, đa số đều gắn với một nghiệp vụ cụ thể, tiếng Pháp chỉ là phương tiện để hỗ trợ hoặc là yêu cầu cần bản mà thôi”.

“Có bạn còn tìm được việc mà chẳng dùng gì tới tiếng Pháp nữa”. Một bạn khác nói thêm. “Bạn ấy làm đại lý ô tô hãng được phẩm cho Quảng Châu, có thể nói là vĩnh biệt tiếng Pháp luôn”.

“Bốn năm ngồi trên ghế nhà trường, kỳ thực cũng chỉ là nền tảng cơ bản mà thôi. Quan trọng là phải quen biết rộng, biết ăn nói và làm được việc. Sau này làm trái ngành có khi lại kiếm được nhiều tiền hơn ấy chứ”.

“Đúng, chúng mình uống rượu đi”.

Mọi người đều nâng cốc.

Tôi đã uống rất nhiều, tâm trạng vừa vui lại vừa buồn. Có thể nói mọi người trong lớp tôi sống với nhau rất tình cảm, bây giờ khi tôi trở về, chúng tôi lại sắp phân tán mỗi đứa một phương.

Thời đại học, bầu trời xanh quá, thời gian hãy trôi đi thật chậm.

Có điều không bao giờ có thể trở lại được nữa.

Đêm đó, tôi nằm mơ, dường như mọi tình tiết tôi đều quên hết. Tôi chỉ nhớ mình cứ liên tục nói tạm biệt, tạm biệt, tạm biệt...nói mãi tới tận sáng hôm sau.Chương 48

Kiều Phi

Sáng hôm sau, tôi gặp thầy Chủ nhiệm Khoa, vừa nhìn thấy tôi thầy đã ngạc nhiên thốt lên: “Kiều Phi, em về rồi à? Sao không liên lạc sớm với khoa chứ?”.

“Sau khi em xuất viện, ở Paris lại không có thể điện thoại, nên em không liên lạc được ạ”. tôi trả lời.

“Thế em đã khỏe hẳn chưa?”

“Em đã khỏe hẳn rồi thưa thầy”. Tôi giơ tay lên, một vết sẹo in trên đó.

“Thế thì tốt quá, mấy ngày nữa là tới buổi lễ tốt nghiệp của các em rồi đấy. Vậy chuyện công việc của em...”

“Em muốn đi Thượng Hải tìm việc”. Tôi đáp lại.

Thầy Chủ nhiệm nhìn tôi hỏi: “Em không muốn ở lại đây sao?”.

“Em cũng không biết nữa”.

“Được, vậy em đi trước đi, cố gắng nghỉ ngơi cho tốt rồi đi gặp gỡ bạn bè. Có việc gì thầy sẽ tìm em”.

Tôi ra khỏi văn phòng rồi đi tới bộ điện thoại bên ngoài trường gọi một cú điện thoại đường dài. Trong tay tôi là tấm danh thiếp của Hoàng Duy Đức, tôi muốn thử vận may xem sao.

Cô gái bắt máy có chất giọng rất hay: “Xin chào! Văn phòng của Kỹ sư trưởng Hoàng Duy Đức xin nghe”.

Hóa ra là thật, tôi liền hỏi: “Chào cô! Tôi muốn tìm kỹ sư Hoàng”.

“Hiện tại Kỹ sư trưởng không có ở đây, xin hỏi cô là ai ạ? Cô có muốn để lại lời nhắn không?”

“Ồ tôi là bạn của ông ấy”. Tôi ấp úng, cảm thấy bây giờ mà yêu cầu, đòi hỏi ông ấy thì không nên, bởi xét cho cùng chúng tôi không phải là bạn. “Tôi là Kiều...”

“Cô là Kiều Phi phải không ạ? Cô học ở Học viện Ngoại ngữ Quốc gia phải không?” Tôi còn chưa nói hết câu thì cô gái ở đầu dây bên kia đã liền thoắt.

“Vâng, chính là tôi”

“Ông Hoàng bây giờ đang ở Paris, ông ấy vẫn chưa về. Có điều ông ấy có nhắc tới cô rồi”.

Rốt cuộc vẫn là người Đông Bắc, con người ông ta tuy có hơi thô lỗ một chút, nhưng rất thực tế. Bệnh tình của bản thân vẫn chưa khỏi hẳn mà đã gọi điện về nước báo cấp dưới đón tiếp tôi rồi.

“Bất cứ khi nào cô Kiều muốn tới Thượng Hải, xin hãy liên lạc với tôi qua số này, chúng tôi sẽ lo chi phí đi lại và ăn ở. Tôi là Kiệt Thụy Mễ, thư kí của ông Hoàng”.

Thật là chu đáo biết bao, khiến tôi cảm thấy rất bối rối. Tôi đáp lại: “Cảm ơn. Chắc phải mấy ngày nữa tôi mới đi được”.

Lần này mình có thể lên mặt dạy dỗ bọn đàn em rồi, phải biết làm việc thiện vì người khác, làm nhiều việc tốt thì con đường tương lai của mình sẽ ngày càng rộng mở.

Có điều trong lòng tôi vẫn vướng bận một điều gì đó, nó cứ lơ mơ xuất hiện, nhưng lại không rõ nó là gì và cũng không nắm bắt được, khiến tôi rất bất an.

Ra khỏi bộ điện thoại, trời bắt đầu mưa, tuy không lớn lắm nhưng cứ rả rích suốt. Tôi về kí túc xá, đi qua vườn trường, qua sân tập luyện. Những giọt mưa rơi xuống nền sân, bắn tung lên rồi vỡ òa ra, kêu lộp bộp.

Tôi chợt nhận ra điều gì đã khiến tôi cảm thấy bất an.

Trình Gia Dương.

Lúc sắp rời khỏi đây, tôi phải đi gặp anh ấy. Tôi có một số chuyện muốn nói với anh, tôi không hề ân hận vì đã yêu anh, những thứ anh mang đến cho tôi còn nhiều hơn tất cả những gì tôi mong đợi trong cuộc đời này.

Nhưng tôi không ngờ rằng mình sẽ gặp anh trong một tình huống khác, thực sự tôi không ngờ sự việc lại diễn ra nhanh tới mức đó.

Sáng vừa gặp thầy Chủ nhiệm, vậy mà buổi chiều thầy lại gọi tôi lên văn phòng.

Trong văn phòng còn có hai người nữa, một người lạ, và người kia cũng xa lạ không kém. Trình Gia Dương lạnh lùng không biểu lộ cảm xúc, thậm chí còn chẳng thèm nhìn tôi lấy một cái. Cứ cúi đầu, ghi chép vào bảng biểu.

Chuyện này là thế nào?

Tôi không đoán được tình huống này là như thế nào.

Thầy Chủ nhiệm bước tới nói với tôi: “Không quen sao? Đây là Trình Gia Dương, học khóa trên em. Còn đồng chí này là cán bộ trong phòng nhân sự của Bộ Ngoại giao. Hai người họ tới đây để phỏng vấn em”.

Bộ Ngoại giao? Phỏng vấn?

Tôi chầm chậm ngồi xuống.

Tôi cứ như kẻ ngoài cuộc, không ai nói với tôi một tiếng nào. Họ tới để phỏng vấn tôi ư? Sao tôi lại phải tới Bộ Ngoại giao làm việc chứ?

Bản thân tôi từ trước tới giờ rất có năng lực ứng phó với những tình huống xảy đến bất ngờ, nhưng trước mặt tôi lúc này là Trình Gia Dương. Hề nhìn thấy anh là đầu óc tôi lại u u mê mê. Đây là tật xấu của tôi. Tôi có cảm giác đầu mình như đang chìm trong làn sương mù dày đặc và trống rỗng. Tôi ngẩng đầu nhìn

anh, anh vẫn cúi đầu chăm chú điền vào bảng biểu trong tay. Tôi không nhìn thấy mặt anh, chỉ thấy những ngón tay, anh vẫn gầy như xưa. Trong khi tôi nhìn anh, anh bỗng thở dài, cây bút trong tay anh chợt dừng lại. Nhưng anh vẫn không ngẩng đầu lên nhìn tôi.

Anh Lý đứng đằng sau anh rất hòa nhã hỏi tôi: “Vết thương trên người cô thế nào rồi?”

Hình như cả thế giới đều biết chuyện này thì phải.

“Không sao rồi anh ạ”

“Chúng tôi tới là để tuyển phiên dịch trẻ cho Bộ, trường đã tiến cử cô. Thành tích của cô đúng là rất xuất sắc, có điều vẫn phải vượt qua vòng phỏng vấn này đã. Anh Trình, anh Trình...”

Gia Dương dừng bút, từ lúc đó cuộc nói chuyện của chúng tôi diễn ra bằng tiếng Pháp.

“Mời cô hãy giới thiệu về mình bằng tiếng Pháp”.

“Tôi tên là Kiều Phi, hai mươi hai tuổi, vừa đi du học tại Đại học Paul- Vallery về”.

“Chuyên ngành?”

“Văn hóa Pháp”

“Nguyên quán?”

“Liêu Ninh”

“Sở thích hoặc sở trường?”

“Không có”

“...”

Giọng của Gia Dương rất lạnh lùng, không hề có chút tình cảm. Tâm trạng tôi thay cảm, từ cảm giác bồn chồn, khó hiểu ban đầu chuyển sang phần nộ.

“Thưa ngài, tôi không hiểu”. Tôi nói, vẫn dùng tiếng Pháp.

Lúc này anh mới ngẩng đầu nhìn tôi, khuôn mặt trắng trẻo, lông mày hơi chau lại, đôi mắt sâu thăm thẳm, tôi có cảm giác mình giống như một kẻ tội đồ.

“Tôi không hề nộp đơn vào Bộ Ngoại giao.”

“Nếu không thì sao? Nếu không thì cô muốn làm gì?” Anh hỏi.

“Tôi đã quyết định đi Thượng Hải tìm việc, có điều tôi nghĩ cũng không cần thiết phải báo cáo việc này”.

“Thượng Hải ư?” Anh nhìn đi chỗ khác, cười khẩy một cái rồi hỏi tiếp: “Đi làm gì vậy? Làm phiên dịch hay là nhân viên văn phòng?”

“Tôi đã liên hệ với công ty Michellin ở Thượng Hải”. Tôi giận dỗi đáp lại. Tôi thật sự không thích thái độ của anh lúc này nên tiếp tục nói, “CÓ làm gì thì cũng tốt hơn ở lại đây”.

Bỗng nhiên anh ngẩng đầu lên và nhìn chăm chăm vào tôi: “Cô vừa nói gì? Cô có thể nói lại một lần nữa không? Cái gì mà làm ở đâu cũng tốt hơn ở lại đây? Ở đây có cái gì đã đắc tội với cô à?”

Anh ấy chưa bao giờ nói với tôi như vậy, nhìn dáng vẻ của anh thì dường như anh đã không tìm được cơn giận nữa rồi. Tôi không biết phải nói gì, sững sờ nhìn anh.

Tuy chúng tôi nói chuyện bằng tiếng Pháp, nhưng nhìn thái độ cũng như ngữ điệu thì có thể khẳng định là không bình thường. Anh Lý đứng bên cạnh cất tiếng hỏi: “Anh Dương? Anh vẫn đang đặt câu hỏi đó chứ?”.

Trình Gia Dương chau mày sau đó đưa tờ bảng biểu cho đồng nghiệp, rồi ra ngoài.

Anh Lý nhìn tôi, rồi nhìn vào tờ bằng biểu nhận xét Gia Dương vừa đưa ình, có thể anh cũng cảm thấy rất kì quặc. “Kiều Phi à, cuộc phỏng vấn hôm nay em đã đỡ rồi, một tuần nữa tới Bộ làm nài thi viết và nói nhé”.

Tôi đứng dậy, đồng dạc nói với Trình Gia Dương: “Tôi sẽ không đi đâu”.

Gia Dương mới đi ra tới cửa, nghe thấy thế liền quay phắt lại nhìn tôi. Dường như anh muốn nói gì đó, nhưng tước mặt đồng nghiệp anh không thể tùy tiện được, nên chỉ có thể tức giận nghiêng răng bước đi.

Chỉ còn mình tôi thẩn thờ đứng đó, tôi tự hỏi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Tại sao Gia Dương lại đối xử với tôi như vậy?

Tôi tìm một góc khuất trên sân tập hút thuốc, nhớ lại những lời ngọt ngào anh đã từng nói với mình và thái độ lạnh lùng ban nãy của anh. Người ta nói phụ nữ hay thya dối, thực ra đàn ông mới không thể nắm bắt được.

Cho dù tình cảm có đậm thắm tới mức nào, làm tình có nồng nhiệt đến thế nào thì cũng không thể bù đắp được khoảng cách đang tồn tại giữa hai chúng tôi. Chúng tôi không thể ở bên nhau được, điều này tôi biết rõ hơn ai hết.

Có điều nếu không thể làm người yêu của nhau thì cùng lắm là đường ai nấy đi. Như vậy tốt hơn nhiều so với thái độ ban nãy của anh.

Thế nhưng khuôn mặt anh thật là, sao lúc nào tôi cũng cảm thấy nó rất đẹp.

Tôi nhắm mắt lại suy nghĩ.

Có lẽ nào anh ấy vẫn còn yêu tôi? Do vậy mới cùng tôi diễn vở kịch vừa rồi.

Ý nghĩ này giống như một con ruồi từ đâu vo ve bay ra, nhưng tôi đã nhanh chóng tìm thấy cái vĩ ruồi đập cho nó một cái.

Kiều Phi, mày đừng có nghĩ Trình Gia Dương cũng giống như mày.

Hút thuốc xong tôi lạnh lùng vứt đầu lọc xuống đất rồi đứng dậy vươn vai. Cơn mưa mùa hè vừa đến đã qua đi rất nhanh. Lúc này ánh nắng đã le lói sau những đám mây.

Tôi định tới nhà ăn ăn những món ăn trong thời đại học, hiện giờ tôi ăn uống rất thất thường.

Bỗng một chiếc xe dừng lại bên cạnh tôi, người từ trên xe bước xuống ra lệnh cho tôi: “Lên xe!”.

Tôi không rõ tại sao mắt mình lúc đó như nhòe đi, không biết có phải là do ánh nắng sau cơn mưa quá gay gắt hay là do người đàn ông đó luôn xuất hiện trong tâm trí tôi.

Trình Gia Dương

Kiều Phi chau mày lại, cô chăm chú nhìn tôi, nét mặt rất kỳ lạ.

“Kiều Phi, lên xe đi, đừng để anh phải nói tới lần thứ ba”.

Bỗng dưng cô cười to: “Sư huynh à, anh muốn mời em ăn cơm à? Được thôi”. Cô ngoan ngoãn bước lên xe, tôi bỗng hiểu ra mọi chuyện. Sở trường của cô là: Luôn giả vờ như không có chuyện gì.

Tôi khởi động xe, cũng chẳng nhìn cô.

“Đi đâu vậy anh? Tới chỗ nào gần đây thôi, được không anh? Em đã hẹn lát nữa sẽ cùng chơi bài với các bạn rồi”. Cô ấy đã bắt đầu lo lắng, có điều khuôn mặt vẫn tươi cười.

“Em đừng nói gì nữa”. Nỗi hận trong lòng tôi lúc đó trỗi dậy, “Mau thắt dây an toàn vào”.

Tôi lái xe như điên ra khỏi thành phố, thực sự tôi không muốn mất kiểm chế như vậy. Tôi vẫn cho rằng mình có thể điều khiển được bản thân. Có điều, nói cho cùng tôi không phải là thầy tu. Không biết cách kìm chế bản thân, không biết lúc nào nên giả nai, còn cái người tu hành ngồi bên cạnh tôi, lúc này cũng không nói gì nữa, dường như đang nghĩ cách đối phó.

Tới bãi biển tôi dừng xe lại, xuống xe hóng gió biển rồi châm thuốc hút.

Cuối cùng tôi cũng nhìn Kiều Phi, khoảng cách giữa chúng tôi lúc này còn xa hơn cả khoảng cách một năm vừa qua.

Tôi có rất nhiều chuyện muốn làm rõ với cô ấy, có điều không biết phải bắt đầu từ đâu.

Nhưng có một chuyện tôi biết rất rõ đó là Kiều Phi vô cùng xuất sắc, cô ấy nên ở lại Bộ Ngoại giao. Đây là con đường tốt nhất cho cô, ở đó cô sẽ có tiền đồ.

Không hiểu tôi làm thế là vì cô hay là vì bản thân mình nữa, đầu óc tôi bỗng chốc trở nên mơ hồ.

Cô bước ra khỏi xe, đứng sau tôi.

Tôi quay lại nói: “Ban nãy anh đã ớn tiếng với em, xin lỗi em. Anh ...”. tôi khẽ cười rồi giải thích tiếp, “Tâm trạng không được tốt ấy mà”.

Thái độ của tôi nằm ngoài dự đoán của người tu hành kia, cô ấy sững người một lát rồi đáp: “Không có gì”.

“Kiều Phi em hãy suy nghĩ một cách nghiêm túc về chuyện làm ở Bộ Ngoại giao. Anh coi em là bạn nên mới khuyên em như vậy. Em thử nghĩ mà xem, đây là cơ hội tốt, người khác muốn vào còn không vào được, lẽ nào em không tiếc ư?”

“Em cảm thấy việc đó không phù hợp với mình lắm”.

“Chẳng phải em luôn mong muốn trở thành phiên dịch chuyên nghiệp sao? Nếu được vào Bộ rồi, muốn bồi dưỡng sẽ được bồi dưỡng, muốn rèn luyện sẽ được rèn luyện. Còn nếu em đi làm ở doanh nghiệp thì sẽ không được như vậy đâu. Chuyên ngành đã học ít nhiều sẽ bị mai một đi. Anh nói thật đấy, hơn nữa thành tích của em xuất sắc như vậy, nếu phải làm ở doanh nghiệp thì quả là đáng tiếc”.

“Ở nơi khác cũng có thể làm phiên dịch chuyên nghiệp mà”. Cô ấy ngang ngạnh trả lời.

“Có phải em đang lo lắng chuyện gì đúng không?”

“...”

Tôi nói rất chậm, có những lời còn chưa được định hình trong đầu: “Đừng lo lắng quá nhiều, tốt nghiệp rồi, em sẽ trưởng thành hơn, những chuyện trước đây không đáng phải suy nghĩ đâu”.

Dường như những lời này đã có tác dụng. Phi ngẩng đầu nhìn tôi, đôi mắt mèo màu hạt dẻ. Nhìn vào đôi mắt ấy tôi lại thấy mơ màng.

“Hơn nữa em không nghĩ tới gia đình mình sao? Dù gì làm việc ở đây cũng vẫn gần nhà em hơn, vẫn có thể chăm sóc bố mẹ em được. Còn nếu em đi xa như vậy, bố mẹ em có xảy ra chuyện gì thì biết tìm ai đây?”

Cô cúi đầu: “Cảm ơn anh, có điều em phải suy nghĩ đã, hiện giờ em không thể quyết định ngay được. Chúng ta về thôi”. Nói rồi cô bước vào xe.

Cô không nhìn tôi nữa, nhưng tôi vẫn chăm chú nhìn cô. Cô gầy quá, người như đang bơi trong chiếc váy. Tóc cô vẫn đẹp như trước, mềm mại mà chắc khỏe, từ trước tới giờ tôi chưa từng nắm bắt được.

Tôi biết những lời nói ban nãy của mình sẽ phát huy tác dụng.

Xa xa có người đang thả điều, điều bay rất cao, thoát cái đã biến thành một chấm đen trên bầu trời.

Tôi cảm thấy mệt mỏi vô cùng, giống như người thả điều không có trục cuốn dây, phải dùng tay không để kéo dây điều, kéo cho đến khi tay tứa máu.

44. Chương 49-50

Chương 49

Trình Gia Dương

Trên đường về cả hai chúng tôi đều không nói gì. Thành phố đang giờ tan tầm, xe cộ xếp thành hàng dài trên đường, nửa tiếng sau mới nhích được một đoạn ngắn.

Không gian tĩnh lặng tới mức dường như tôi nghe được cả hơi thở của Kiều Phi.

Tôi cảm thấy lòng mình rất bình yên.

Tôi hy vọng cứ như thế này mãi mãi, vĩnh viễn dừng ở nơi đây.

Dường như cô đã không còn kiên nhẫn thêm được nữa, cứ nhìn trước nhìn sau. Xe cộ xếp thành hàng dài, không có khả năng có thể giải phóng ngay được.

Cô băn khoăn: “Anh thử nghĩ cách gì đi”.

“Thử nghĩ cách gì ư? Chẳng có cách nào cả”. Tôi đáp lại.

Cô nặng nề dựa vào ghế: “Anh có chuyện gì mà cứ phải ra tận bờ biển nói kia chứ? Người ta đã hẹn chơi bài với bạn, anh làm lỡ chuyện của em rồi”.

Cô cầm điện thoại lên gọi cho bạn: “Xin lỗi nhé, xin lỗi nhé, e là mình không thể về ngay được, cậu tìm người thế chỗ mình đi, nhưng chỉ một lát thôi nhé. Mình về là cô ấy sẽ phải ra đấy...”.

Tôi nhìn cô ấy không nói gì. Vì chuyện này mà cũng có thể trách tôi, thì việc tôi ở Paris chờ em tới phát điên chắc em cũng không coi là gì đâu.

Bên cạnh chỗ chúng tôi đang dừng có một quán KFC.

“Em đói rồi”. Kiều Phi nói.

“Để anh đi mua”. Tôi chuẩn bị xuống xe.

“Này”. Cô ấy gọi tôi, “Anh phải lái xe, để em đi. Anh muốn ăn gì?”.

“Hamburger cánh gà, ngô, khoai tây nghiền, chính là những món như trước đây ấy”.

Tôi buột miệng, sau đó liền cảm thấy hối hận.

Có lẽ lúc đó Kiều Phi đang lơ đãng nên không nghe rõ, cô đáp: “Được, anh chờ chút nhé”.

Tôi nhìn theo bóng cô đang chạy đi. Cô đã trưởng thành thật rồi, nhưng dáng vẻ vẫn như xưa, dường như cô chưa bao giờ đi đứng cẩn thận.

Xe của tôi lại tiếp tục nhích lên phía trước, chẳng mấy chốc Kiều Phi đã quay lại.

Cô một túi, tôi một túi, đồ ăn thơm phức, tới lúc này tôi mới cảm thấy đói.

Bỗng chuông điện thoại của tôi reo lên, tôi nhìn vào màn hình, là Văn Tiểu Hoa gọi tới. Tôi bấm nút từ chối.

Kiều Phi không ăn mà nhìn ra bên ngoài.

“Em đang nhìn gì thế?” Tôi hỏi.

“A, chỗ này có ga tàu điện ngầm phải không? Cô ấy rất vui, quay ra nói với tôi: “Xin lỗi anh nhé, em phải đi tàu điện ngầm thôi, bài hẹn như sơn mà”.

Tôi không nghe nhầm đấy chứ?

Cô xuống xe rồi, tôi liền gọi với theo: “Kiều Phi!”.

“Sao cơ?” Cô quay lại hỏi.

“Thế còn chuyện công việc hôm nay anh nói với em thì sao?”

“Em biết rồi, chuyện anh nói với em là chuyện tốt, có điều...” Cô ngừng một lát rồi nói, “Em cũng có lựa chọn của riêng mình”.

“Em phải suy nghĩ cho kĩ đấy”.

“Em đi đây. Tạm biệt”.

Kiều Phi vừa đi, Văn Tiểu Hoa lại gọi tới.

Tôi bắt máy.

“Gia Dương à?”

“Ừ”. tôi vẫn nhìn theo bóng Phi đang sang đường.

“Khi nào anh về đây? Chúng mình đi xem phim nhé!”

“Tối nay anh về nhà”. Tôi đáp, “Anh không đi được”.

“...”

“Xin lỗi em Tiểu Hoa”.

“Ừ, thế cũng được. Thế mai hai bọn mình đi xem nhé, được không? Anh biết mà, em rất thích xem bộ phim 2046 đó”.

“Mai à, được, không vấn đề gì. Anh tới đón em nhé”.

Tôi cúp máy, bắt đầu ăn.

Đoàn xe dần dần ra, chỉ một lúc sau tôi đã lái được xe về ngôi nhà phía tây thành phố.

Mẹ đang xem thời sự trong phòng khách, tôi chào mẹ rồi lên phòng, bỗng mẹ gọi tôi lại.

“Dạo này con bận lắm à?”

“Con vẫn thế mà”.

“Sao lại không hay về nhà thế?”

Tôi ngồi xuống, thím giúp việc mang đồ uống tới. Tôi không nói gì, rồi bật sang kênh khác.

“Con sống cùng Tiểu Hoa à?”

“Mẹ à, sao cái gì mẹ cũng biết thế?” Tôi thắc mắc.

Mẹ tôi cười nói: “Càng ngày mẹ càng không hiểu nổi con nữa, Gia Dương à, ban đầu bố mẹ chỉ muốn con tiếp xúc nhiều hơn với Tiểu Hoa, con không thích, vậy mà sau này lại dính chặt lấy nhau. Rốt cuộc đã có chuyện gì vậy?”

Tôi nói cà vạt.

“Mẹ thấy cô gái này rất tốt, tuy rằng có chút không xứng với nhà ta, nhưng con cũng đừng nên quà đa tình đấy”.

“Mẹ nói gì vậy? Con không thích nghe mẹ ca cẩm suốt ngày đâu. Mẹ là cán bộ cao cấp, mà sao lại hay nói những chuyện vớ vẩn như vậy chứ?”

Mẹ tôi cười rồi vỗ vai tôi: “Nếu như mẹ không sinh ra hai anh em con thì suốt đời sẽ không phải lo lắng những chuyện như thế”.

Tôi nắm chặt tay mẹ, nhìn vào khuôn mặt được dưỡng trắng mịn, sáng bóng của bà rồi nghiêm túc hỏi: “Mẹ à, vậy mẹ muốn quản lý con tới lúc nào nữa”.

Mẹ tôi suy nghĩ một lúc rồi đáp lại: “Bush bố quản Bush con tới lúc nào? Tưởng Giới Thạch quản Tưởng Kinh Quốc tới lúc nào? Cả đời đấy”.

Tôi lên lầu.

Lên mạng lại vô tình gặp lại cô bạn đã lâu không gặp, Tôi không tin không đăng kí được.

Cô ấy bảo: “Tôi muốn đổi tên”.

“Định đổi là gì?”

“Lê Nhượng Khổng Dung”

“Tại sao?”

“Thay đổi vận may”.

“Gần đây xui xẻo lắm à?”

“Đúng vậy. Phản ứng của độc giả đối với sách mới không tốt lắm. Thế còn anh? Anh thế nào rồi? Lần trước hình như tôi đã đắc tội với anh”.

“Lần trước nào cơ? Tôi quên rồi. Đạo này tôi vẫn bình thường”.

“Chẳng phải anh sắp kết hôn rồi sao”.

“Cô đùa đấy à?”

“Không, bây giờ mới là giai đoạn phù hợp mà, tôi hỏi như vậy là do sợ bạn bè đột nhiên đem chuyện này ra dọa mình”.

“Vậy thì cô phải cẩn thận đấy, thời gian tới tôi cũng chưa có ý định kết hôn”.

“Thế thì tốt. Độc thân không có hại, độc thân muôn năm”.

Tôi châm một điếu thuốc, tiếp tục gõ: “Thực ra, chẳng có ai muốn cô đơn một mình cả”

“?”

“Chỉ là bất đắc dĩ mà thôi. Tôi đang chờ người tới cứu đây”

“Vậy anh thấy tôi thế nào”

“Ha ha”

Tôi offline rồi nằm trên giường đọc sách, xem được một lát thì ngủ thiếp đi, rồi nói mơ: “Em đi xa vậy làm gì chứ?”

Kiều Phi

Tôi nhận được điện thoại của phòng Nhân sự Bộ Ngoại giao, họ thông báo cho tôi thời gian thi viết. Tôi vẫn rất do dự, mỗi câu Trình Gia Dương nói đều rất có lí. Tôi muốn làm phiên dịch chuyên nghiệp, tôi muốn bố mẹ tự hào về mình. Được làm ở Bộ Ngoại giao là một công việc quá tốt mà trình Gia Dương mang tới cho tôi.

Đương nhiên rồi, nếu như không tính đến một số yếu tố, tôi sẽ không do dự chút nào mà ngay lập tức tham gia thi viết.

Nếu như tôi trúng tuyển, có phải tôi sẽ làm việc cùng anh?

Nếu vậy sẽ rất nguy hiểm, một sự cá độ không thể cưỡng nổi.

Tôi hoàn toàn mất niềm tin vào bản thân, tôi cảm thấy không thể đắc tội với anh được chỉ còn cách trốn tránh thôi.

Sáng hôm phải tới dự thi ở Bộ Ngoại giao tôi dậy rất muộn. Tôi cầm đồng hồ lên, hy vọng là quá trễ để mình không phải đi. Kết quả vẫn còn nửa tiếng nữa mới tới giờ thi, tôi chậm chậm mặc quần áo.

Chưa kịp đánh răng, thì tôi nhận điện thoại từ nhà, cô hàng xóm nói: “Phi Phi, mẹ cháu đang ở cạnh cô, mẹ cháu có việc muốn nói với cháu”

“Có chuyện gì vậy cô?”

“Cháu về nước rồi sao không về quê hả?” Cô hàng xóm hỏi.

“Cháu muốn tìm việc trước đã”.

“Mẹ cháu muốn cháu đi cảm ơn một người”

“Ai vậy ạ?”

“Là anh chàng trước đây đã tới nhà cháu đấy”

Là Trình Gia Dương.

“Anh ta còn gửi tiền ở hàng thịt, bảo ông chủ mang thịt đến cho bố mẹ cháu”.

“Có phải gần đây anh ấy lại tới nhà cháu phải không ạ?”

“Không, mà là năm ngoái, trước khi cháu đi du học, cháu có ghé qua nhà một lần đúng không? Lúc cháu vừa đi thì anh ta đến. Kết quả là không gặp được cháu, anh ta đưa tiền cho bố cháu, nhưng bố cháu không nhận. Anh ta liền để lại tiền ở chỗ hàng thịt...”

Trình Gia Dương

Tất cả các thí sinh đã ngồi vào phòng thi, riêng vị trí tiếng Pháp vẫn còn trống, Kiều Phi chưa tới.

Tôi ra ngoài phòng thi đi một vòng, vẫn chẳng thấy bóng dáng cô đâu.

Đồng nghiệp nhắc tôi: “Gia Dương à, bắt đầu kiểm tra thẻ dự thi đi chứ?”

Tôi nhìn đồng hồ: “Chờ thêm một lát nữa đi”

Hồi chuông đầu tiên vang lên, họ bắt đầu kiểm tra chứng minh thư và thẻ dự thi của các thí sinh.

Hồi chuông thứ hai vang lên, phát giấy thi.

Tôi vẫn đứng ở ngoài phòng thi.

Kiều Phi

“Cô à, cháu không thể tiếp tục nói chuyện tiếp với cô được, cháu phải tham gia một kì thi rất quan trọng. Nhờ cô nói với mẹ cháu rằng hai ngày nữa cháu sẽ về”.

Tôi cúp máy, rửa mặt, mặc quần áo rồi chạy vội ra ngoài bắt taxi. Lúc lên taxi rồi tôi bỗng cảm thấy sao thành phố này lại lớn đến thế. Mồ hôi túa ra, tôi thầm trách Trình Gia Dương, tôi đã nợ anh quá nhiều.

Cuối cùng cũng đã tới Bộ Ngoại giao, không kịp chờ thang máy, tôi ba chân bốn cẳng chạy lên tầng bốn. Tôi nhìn thấy bóng anh ở phía cuối hành lang. Anh đang nhìn về phía thang máy.

Tôi nhẹ nhàng bước tới, lúc đứng sau lưng anh tôi khẽ gọi: “Gia Dương!”.

Anh lập tức quay người lại nhìn tôi, nét mặt anh thật phức tạp: “Em, sao em tới muộn quá vậy?”

“Xin lỗi”

Xin lỗi, Gia Dương à cho em xin lỗi, xin lỗi vì mọi điều anh đã làm cho em.

“Nhanh lên, mau vào phòng thi đi”

Đồng nghiệp của anh ấy chỉ vào đồng hồ: “Đã tới muộn hơn ba mươi phút rồi”.

Quy định phòng thi đã ghi rõ, nếu tới muộn như vậy sẽ không được tham gia thi nữa.

“Hãy để cô ấy vào đi. Đó là chỗ của em Kiều Phi à”.

gia Dương vẫn lạnh lùng như chưa có chuyện gì xảy ra.

“Đến muộn như thế chắc chắn sẽ không thể trả lời hết được”

Tôi quay lại nói với anh: “Em sẽ làm hết, em biết mà”

Gia Dương mỉm cười, nụ cười nhẹ nhõm.

Chương 50

Trình Gia Dương

Cuộc thi viết vừa kết thúc, lại bắt đầu vòng khảo hạch cuối cùng đối với Kiều Phi. Người trong phòng Nhân sự đặt câu hỏi về quy định này, quy định kia, tôi không muốn cô phân tâm, nên đứng đợi ngoài cửa phòng thi.

Anh Lý- người cùng tôi tới trường phỏng vấn cô hôm đó, lo lắng đi tới, vừa nhìn thấy tôi liền nói: “Gia Dương à, tôi đang tìm cậu đây”.

“Có chuyện gì vậy?”

“Cái cô Kiều Phi này, chúng tôi vừa nhận được tin từ trường cô ấy. Trước đây khi còn học ở trường, cô ấy có vết đen đây”.

“Cái gì?”. Tôi nhìn anh ấy.

“Học viện Ngoại ngữ đã nhận được một bức fax, nội dung là trước đây cô gái này đã từng...”

Nghe tới đây, tôi cảm thấy tâm trạng phức tạp vô cùng. Tôi chờ cho anh nói hết rồi hỏi: “Thế học viện Ngoại ngữ lúc đó có điều tra không? Có kết luận gì không?”

“Không điều tra, đương nhiên cũng không có kết luận nào cả”.

“Thế thì coi như chẳng có chuyện gì cả, chỉ là những tin đồn thổi vô căn cứ. Nếu chúng ta cứ suy xét kỹ như vậy thì chẳng quá chúng ta không có trình độ gì sao, phải không anh Lý?”

“Lúc tôi điều tra ở học viện Ngoại ngữ đã biết chuyện này rồi. Tôi không ghi chép lại, mục đích là muốn thảo luận với anh xem làm thế nào?”

“làm thế nào ư?” Tôi đẩy nhẹ cửa, nhìn thấy Kiều Phi đang trả lời câu hỏi, khuôn mặt ửng đỏ rất đáng yêu, “Người là do tôi tuyển, tôi xin chịu mọi trách nhiệm”.

“Gia dương à, tôi làm vậy cũng là muốn bàn bạc với anh xem sao thôi mà”

“Tôi biết rồi, cảm ơn anh”. Tôi xua xua tay.

Trưởng phòng tìm tôi hỏi về tình hình tuyển dụng phiên dịch mới ngày hôm nay, tôi báo cáo đơn giản tình hình với ông. Trưởng phòng vô cùng hài lòng, ông nhắc tôi tiếp theo phải làm tốt công việc bồi dưỡng nhân viên mới. Tôi nói rằng trưởng phòng hãy yên tâm.

Sắp tới giờ ăn trưa, Tiểu Hoa gọi điện cho tôi: “Anh ăn trưa ở đâu vậy Gia Dương?”

“Ở nhà ăn. Thế còn em?”

“Nhà ăn? Anh không muốn ăn món súp khoai tây với tôm nõn hương trà à?”

“Nghe cũng hay đấy nhỉ? Nhưng em nói là lúc này ư?”

“Tại sao lúc này lại không được chứ? Em đã mua cả rồi, em đang chờ anh ở ngoài cơ quan anh đây này”.

Tôi nói: “Tiểu Hoa...”

Có người đối tốt với bạn như vậy, làm sao người ta không cảm động kia chứ?

Hôm đó xem phim xong, khi đi ăn cùng cô ấy, tôi chỉ buột miệng khen hai món ăn đó ngon, không ngờ cô ấy lại nhớ đến vậy.

“Được, em chờ một lát, anh sẽ xuống ngay”.

Một anh làm cùng phòng liền hỏi: “Bạn gái tới đưa cơm trưa hả?”

Tôi cười: “Sao anh biết?”

“Cũng chẳng phải lần đầu mà”.

Tôi tìm thấy xe của Tiểu Hoa ở ngoài sân lớn của Bộ Ngoại giao, cô ấy cười vui vẻ nói: “Anh mau cầm lấy đi, buổi chiều em còn phải tới đài truyền hình thu chương trình. Phần này là của anh, kia là của đồng nghiệp. Còn đây là trà đen đá”.

“Thế em phải đi ngay à?” Tôi cầm lấy thức ăn, vừa nhìn cô vừa hỏi.

“Em đang rất vội, còn có việc ở cơ quan nữa. Anh nhớ phải ăn đấy. Thôi em đi đây”. Vừa nói cô vừa khởi động xe, bỗng dừng cô dừng lại nhìn tôi: “Gia Dương à”.

“Sao thế?” Tôi ngó vào cửa xe nhìn cô.

Cô giơ tay ra vuốt má tôi: “Em thấy anh đang rất nóng đấy, đổ nhiều mồ hôi quá cơ”. Cô nói rồi hôn lên môi tôi.

Tôi còn chưa kịp phản ứng thì cô đã phóng xe đi.

Tôi đang cầm túi đồ ăn thơm ngon, khuôn mặt vẫn còn thoảng mùi hương trên tay cô khi cô vuốt ve mặt tôi, nhưng tâm trạng lại vô cùng nặng nề.

Đi làm về tôi liền tới cơ quan của Tiểu Hoa đón cô đi ăn, buổi tối lại cùng nhau về nhà cô.

Lúc tôi đang nằm trên giường đọc sách, Tiểu Hoa mang tới hai quyển album lớn. Cô ngồi cạnh tôi nói: “Hôm nay khi về nhà lấy đồ, em tìm thấy mấy bức ảnh hồi bé. Anh có muốn xem không?”

“Muốn chứ”

Tôi đỡ lấy quyển album, rồi giở ra. Trang đầu tiên là tấm ảnh Tiểu Hoa lúc tròn một trăm ngày tuổi, một cô bé với khuôn mặt tròn xoe. Người ta tô màu vào những bức ảnh đen trắng, hai má cô hồng hồng.

Đúng rồi, bức ảnh hồi tôi tròn một trăm ngày tuổi cũng tô màu như vậy.

Giở tiếp những trang sau, cô bé lớn dần lên, trở thành một thiếu nữ.

“Này!”

“Gì vậy?”

“Mũi em hồi nhỏ hình như không đẹp như bây giờ”

“Thế à?”

Cô đỡ lấy quyển album, xem rồi nhận xét: “Ai bảo thế, từ nhỏ mũi em đã là mũi dọc dừa rồi mà”.

Tôi cười trêu tiếp: “Mũi dọc dừa cái gì chứ? À thì ra là mũi sâu róm”.

Cô quay ra cù tôi.

“Đó là từ chỉ đôi lông mày rậm của Quan Văn Trường, sao anh lại có thể thiếu hiểu biết thế nhỉ? Anh đang trêu em đúng không?”

Tôi cười ngặt nghẽo, Tiểu Hoa đề lên vai tôi, miệng ghé sát vào tai tôi, hơi thở của cô phả vào tai khiến tôi buồn buồn.

“Mẹ em nói muốn mời anh tới ăn cơm”.

Tôi sững người, ngồi dậy hỏi: “Gần đây anh hơi bận, hay để dịp khác đi, được không? Hơn nữa, nếu ăn cơm thì anh nên mời mới phải chứ?”

Tiểu Hoa cũng ngồi bật dậy nói: “Đúng vậy, em cũng nói như vậy với mẹ. Thôi anh cứ xem ảnh tiếp đi, em đi tắm đây”.

Nhìn thấy cô bước vào phòng tắm rồi, tôi hồ hững đứng dậy uống nước, hút thuốc.

Kiều Phi

Tiếp theo đó là một chuỗi ngày bận rộn.

Tôi đã được Bộ Ngoại giao tuyển, chỉ mấy ngày trước lễ tốt nghiệp, tôi cầm thư của Bộ Ngoại giao đi tới các phòng ban đóng dấu, rồi khám sức khỏe...

sau đó thì đi tìm nhà bởi khóa sinh viên mới tương đối đông, còn Bộ Ngoại giao không cung cấp chỗ ở. Sau này mỗi tháng được trợ cấp bao nhiêu thì chưa biết còn hiện tại mọi người phải tự giải quyết tìm chỗ ở.

Trời thì vô cùng nóng nực mà tôi phải chạy đôn chạy đáo khắp nơi, cuối cùng cũng thuê được một căn hộ gần ga tàu điện ngầm.

Tôi dùng chung nhà vệ sinh và nhà bếp cùng một chị đã lẫn lộn ở thành phố này rất lâu năm rồi.

Ngày thứ hai sau khi dọn nhà là lễ tốt nghiệp.

Sau này tôi nhớ lại, ngày hôm đó rất náo nhiệt, mọi người cùng nhau chụp ảnh, cùng nhau nghe thầy chủ nhiệm dặn dò, đã có rất nhiều sinh viên khóc.

Trong cái thành phố vừa rộng lớn vừa náo nhiệt này, tôi đã rất may mắn vì có hai người bạn ở lại đây làm việc cùng mình. Ba Ba sau khi được nhận vào làm ở một hãng hàng không Pháp cũng đã bắt đầu bước vào giai đoạn bồi dưỡng nghiệp vụ rồi. Ngày thứ ba sau khi tốt nghiệp, lần đầu tiên được bay tới Paris, cô ấy liền gọi điện về: “Các bà có muốn tôi mang thứ gì từ Paris về không?”.

Tiểu Đơn trả lời: “Đừng có khiêu khích bọn tôi”.

Tiểu Đơn cũng đã bắt đầu làm việc trong công ty du lịch, cô ấy làm người điều hành các chuyến đi, hỗ trợ sắp xếp các tour du lịch, đặt vé máy bay, thống kê giá phòng khách sạn...Xem ra công việc vô cùng phức tạp.

Đêm đầu tiên sau khi đi làm cô ấy gọi điện cho tôi: “Mình rất hối hận vì hồi cấp ba đã không chịu học tốt môn Toán”.

Thời tiết vô cùng khó chịu.

Sau khi thi xong, tôi không gặp lại Trình Gia Dương.

Mọi việc cơ bản đã sắp xếp đâu vào đấy, tôi được nghỉ hai tuần trước khi phải tới Bộ Ngoại giao báo cáo.

Tôi về quê.

Tôi vốn đã nổi tiếng ở đây, lần này từ Pháp về lại sắp làm việc trong Bộ Ngoại giao, hàng xóm láng giềng ai cũng đưa con tới để chiêm ngưỡng học tập.

Đến cả tổ trưởng tổ dân phố- người thường xuyên chăm sóc cho bố mẹ tôi cũng đứng ra mượn một lớp học nhỏ trong nhà trẻ để tôi có thể thực hiện buổi giáo dục ý chí phấn đấu đối với toàn bộ trẻ em trong khu dân cư. Bất kể ở độ tuổi nào, từ mẫu giáo tới tiểu học, cấp ba, sinh viên đều bắt buộc phải có mặt, nhưng em quá bé chưa hiểu gì thì yêu cầu phụ huynh tới cùng nghe.

Tôi cố gắng thuyết trình, nhận thấy mình cũng có khả năng hùng biện. Bố mẹ tôi đều rất tự hào.

Đã lâu không về nhà, buổi tối tôi ngủ cùng mẹ.

Mẹ biết tôi về nhà đợt này sau đó sẽ đi làm ở Bộ Ngoại giao, nên nhất quyết đòi mua cho tôi một bộ vest cao cấp.

Tôi nói chưa cần thiết bởi ban đầu con còn phải bồi dưỡng một thời gian nữa, do vậy không được xuất hiện trong các cuộc gặp gỡ quan trọng. Hơn nữa hồi học đại học con cũng mua một bộ vest rồi.

Không được, bộ đó cũ quá rồi, mẹ tôi nói, con sợ bố mẹ tốn tiền à, Phi Phi? Con không phải lo gì cả. Tiền trước đây con gửi về vẫn còn thừa mà, hơn nữa bố mẹ mở tiệm tạp hóa, làm ăn cũng được lắm.

Thôi được, tùy bố mẹ thôi, tôi cười trừ.

À, mà việc lần trước mẹ nhờ cô hàng xóm nói với con, con đã làm chưa đấy? Mẹ tôi hỏi.

Mẹ nói việc gì cơ?

Việc con phải đi cảm ơn anh chàng đã tới nhà chúng ta đó.

Con đã cảm ơn rồi, tôi đáp.

Tôi quay đầu, le lưỡi, quả thật tôi cũng quên bém mắt. Có điều tôi không gặp lại Trình Gia Dương nữa.

Thế anh chàng đó có ý gì với con phải không? Mẹ tôi hỏi.

Tôi nhìn mẹ rồi đáp. Đúng ạ.

Thế còn con? Phi Phi.

Con cũng không biết nữa. Mẹ à, nhà anh ấy rất giàu, bố mẹ đều là quan chức.

Vậy con nên sớm nói rõ ràng với người ta đi, Phi Phi à, nhà chúng ta không xứng, không nên tiếp xúc quá thân thiết. Mẹ sẽ đưa con tiền để trả cho cậu ta.

Con biết mà mẹ. Sao con lại không biết chứ?

Song cứ nói về Trình Gia Dương, tôi lại thấy bối rối. Trả tiền cho anh ấy ư? Tôi đã nợ anh quá nhiều, du học, công việc, tấm lòng của anh đối với tôi từ trước tới giờ có muốn trả cũng không trả hết được.

Tôi ra hiệu bằng tay rất nhanh để nói với mẹ rằng: Mẹ đừng quá lo lắng, cái gì mà phải nói rõ ràng, người ta bây giờ có người yêu rồi, rất môn đăng hộ đối. Con tắt đèn nhé, mẹ cũng ngủ sớm thôi.

Tắt đèn xong, tôi kéo chăn trùm kín mặt. Trước mắt tôi lại hiện lên hình ảnh cô gái đó. Mặc dù biết không nên nhưng tôi vẫn so sánh mình với cô ấy, cái gì cô ấy cũng hơn tôi.

Tôi trở lại thành phố.

Sáng hôm đó tôi đã ăn một bữa thịnh soạn, tinh thần sảng khoái tới báo cáo ở Bộ Ngoại giao.

Trong phòng họp của phòng Phiên dịch cao cấp, tôi gặp rất nhiều bạn cùng vào Bộ với tôi đợt này. Họ đều là những anh tài từ các trường ngoại ngữ ở khắp các tỉnh thành đã trúng tuyển trong kỳ thi vừa rồi.

Tôi tìm một chỗ trống rồi ngồi xuống bắt chuyện cùng mấy bạn ngồi xung quanh.

Một bạn nam nói: “Bạn chính là cô gái mà hôm thi đến muộn phải không?”

Đúng là chẳng nề nang gì, tôi nhìn cậu ta đáp: “Thế thì sao?”

“Vẫn trúng tuyển ư?”

“Nếu không tại sao tôi lại tới đây chứ?”

“Đừng có tự ái nhé”. Cậu bạn đó cười thân thiện, “Mình định nói là nghiệp vụ của bạn rất tốt. Mình tên là Triệu Bằng Viễn, bên tiếng Anh”.

“Mình là Kiều Phi, bên tiếng Pháp”. Tôi bắt tay cậu ta.

Lúc này một số người nữa bước vào, Trình Gia Dương đứng ở phía trước.

Anh mặc áo sơ mi cộc tay, quần âu màu đen, trông rất năng động. Anh đã nhìn thấy tôi, nhưng không biểu lộ cảm xúc gì.

Gia Dương bắt đầu nói: “Tôi là phiên dịch viên Trình Gia Dương ở phòng Phiên dịch cao cấp, tôi thay mặt Bộ Ngoại giao chào mừng và chúc mừng tất cả các bạn. Các bạn đã trải qua rất nhiều vòng thi tuyển, do vậy đều là những anh tài xuất sắc. Trong khoảng thời gian hai tháng tới phòng Phiên dịch cao cấp chúng tôi sẽ tiến hành bồi dưỡng và sàng lọc thêm một lần nữa đối với các bạn. Những bạn tiếng Anh, tiếng Pháp xuất sắc nhất sẽ ở lại phòng Phiên dịch cao cấp, các bạn còn lại sẽ được phân tới các vụ, cục trong bộ, các Lãnh sự quán. Trước khi trúng tuyển, các bạn đều đã có những hiểu biết nhất định về Bộ, chúng ta sẽ không lãng phí thời gian nữa. Đầu tiên tôi chúc các bạn thành công. Tôi xin giới thiệu với các bạn thầy giáo phụ trách việc đào tạo các tiếng...”

Phụ trách đào tạo phiên dịch mới của chúng tôi đều là những anh tài đã rời khỏi vị trí công tác trước đây của mình vì lý do tuổi tác cũng như sức khỏe.

Tôi cùng với mười lăm bạn tiếng pháp khác lập thành một lớp mới dưới sự hướng dẫn của thầy Ngô, hơn bốn mươi tuổi.

Buổi tối khi gọi điện cho Tiểu Đơn tôi kể: “Hóa ra lại tiếp tục làm học sinh, cả đời này có lẽ tớ không thể làm cô giáo được rồi”.

“Ôi!”. Cô ấy ngáp một cái rồi một hồi đáp lại, “Mình lại rất ngưỡng mộ cậu, ngày nào mình cũng phải làm cho tới khi mệt lử. Mình không nói chuyện với cậu nữa. Mình buồn ngủ quá”.

Tôi cúp máy, đứng trên sân thượng ngắm bầu trời mùa hạ, cơn gió đêm thổi tung váy ngủ của tôi xua tan mọi nóng bức. Tôi cảm thấy vô cùng sảng khoái.

Tôi nhớ lại những chuyện ban sáng, sau khi kết thúc, chúng tôi lần lượt rời khỏi phòng họp. Lúc tôi xuống tầng, Trình Gia Dương liền hỏi tôi từ phía sau: “Đã tìm được nhà chưa?”

Tôi quay lại nhìn anh rồi gật gật đầu.

“Xa không?”

“Đường Ngọc Tuyền, cạnh Học viện Khoa học Xã hội”.

“Cũng xa đấy nhỉ”.

“Thế cũng là tốt lắm rồi, ngay cạnh ga tàu điện ngầm”.

Anh không nói nữa, chỉ đứng bên cạnh tôi.

“À, em quên không cảm ơn anh”

“Cảm ơn vì cái gì?”

“Vì công việc này và còn cả cơ hội được đi du học nữa”. Tôi cười rồi nhìn anh, “hai hôm trước em về quê, oai lắm đấy”.

Tôi không nhắc tới chuyện anh tới nhà mình.

Gia Dương mỉm cười rồi nhìn tôi nói: “Kiều Phi à, em rất xuất sắc, em xứng đáng với công việc này. Từ nay về sau hãy cố gắng hơn nữa”.

Đúng vậy, tôi đã đi làm và đã trở thành người lớn.

Gia Dương nói rất đúng, tốt nghiệp chỉ là một cột mốc mà tôi đã vượt qua, tất cả mọi thứ trong quá khứ, đau khổ, vui sướng, kiếm chế, phóng túng, những điều nên và không nên...

Cứ như vậy, mặc kệ đi.

Tôi chấp hai tay ra đằng sau.

45. Chương 51-52

Chương 51

Kiều Phi

Hằng ngày tôi lên lớp, cuối tuần nghỉ. Nói chung chúng tôi chỉ học về những từ và mẫu câu mang đậm sắc thái TQ. Phần lớn thời gian chúng tôi luyện tập dịch đuổi và dịch cabin, giống như thời tôi học ở Montpellier. Có lúc lại đi kiến tập cùng những phiên dịch chủ chốt tại một số buổi gặp gỡ với người nước ngoài. Ngoài việc được bao ăn ba bữa một ngày, tôi còn được hưởng mức lương hơn hai nghìn tệ. Tôi cảm thấy thật sự hài lòng.

Đôi lúc tôi gặp Gia Dương, đôi khi chúng tôi đang học anh lại tới xem. Tôi liền giả bộ hỏi thầy giáo: “Cái anh họ Trình kia sao lại hay tới đây thế hả thầy?”

“Ngoài việc làm phiên dịch, anh ấy còn phụ trách quản lý chúng em nữa sao?”

“Người có năng lực thì phải làm nhiều thôi”. Thầy giáo của tôi đáp lại.

Trong lớp tôi xuất hiện một số bạn hâm mộ Gia Dương. Mỗi khi anh tới, đám con gái lại ồn ào hẳn lên. Tôi cảm thấy vô cùng tức giận, đã tốt nghiệp rồi có biết không hử? Sao cứ như là nữ sinh mãi vậy? Trong một buổi ăn trưa, cô gái tới từ Học viện Ngoại ngữ Thượng Hải đã rất thẳng thắn lên tiếng: “Kiều Phi à, cậu ngoài miệng nói không thích, ai biết được trong lòng cậu đang suy tính gì chứ?”

Không ngờ lại có người mặt dày mày dạn tới vậy? Tôi tuy tức điên lên nhưng vẫn không nhịn được cười.

Bỗng sự chú ý của họ không hướng vào tôi nữa.

Có người vẫy tôi: “Anh à, anh à, tới chỗ này ngồi đi”.

Tôi quay lại thì thấy Trình Gia Dương đang bê khay thức ăn tới chỗ chúng tôi. Trong tay anh là hộp trà xanh đá.

Anh liền tiến đến bàn của chúng tôi, mọi người tranh nhau nói chuyện với anh. Nội dung câu chuyện rất hời hợt, phù phiếm chỉ là nói cho vui nhưng Gia Dương vẫn rất hòa nhã đáp lại.

Tôi ăn xong vừa cầm ống hút uống sữa tham gia nói chuyện, phụ họa, rồi cười.

Triệu Bằng Viễn cùng một số bạn nam nữa cũng vừa ăn xong liền nhập hội tán chuyện. Lúc đó chúng tôi đã rất thân với nhau rồi.

Tiểu Triệu hỏi Gia Dương: “Anh à tới khi nào thì bọn em mới có quyết định phân tới các bộ phận hả anh?”

Gia Dương đáp lại: “Sau Quốc khánh sẽ có. Mọi năm vào đầu dịp này”.

Lúc này Gia Dương đưa mắt nhìn tôi.

Ăn xong cơm, anh cầm cốc trà xanh rồi đứng dậy. Trước khi đi còn nói với chúng tôi: “Các bạn cứ ngồi tiếp đi nhé, tôi phải về văn phòng đây”.

Lúc Gia Dương đi ngang qua tôi liền nhắc nhở: “Anh à, ăn cơm xong mà uống trà sẽ rất không tốt cho dạ dày đấy”.

Gia Dương dừng lại nhìn tôi rồi lại nhìn cốc trà trong tay: “Thế ư. Cảm ơn bạn. Tôi lại cứ tưởng như vậy sẽ tỉnh táo hơn”.

Nói rồi anh bỏ đi.

Tôi nhớ anh ấy từng kể, có một hôm đã bị đau dạ dày rất dữ dội.

Chiều hôm đó thầy Ngô đem tới rất nhiều tài liệu để chúng tôi dịch. Mọi người đều ầm ục nhưng vẫn phải làm, cuối tuần rồi mà còn cho nhiều bài tập thế này, không hiểu họ có cho chúng tôi được sống nữa không?

Thầy Ngô nói, làm thế này là tốt cho các bạn. Phiên dịch là gì, phiên dịch tức là phải chuẩn bị tốt hơn bất kỳ người nào. Bây giờ cho các bạn dịch nhiều còn tốt hơn sau này gặp phải những vấn đề mà cứng cả lưỡi không dịch nổi.

Chắc chắn trước khi hết giờ sẽ không dịch hết được, chúng tôi chia nhỏ ra cho từng người mang về nhà dịch. Tối thứ Hai tuần sau ghép lại rồi nộp cho thầy.

Tôi dịch tương đối nhanh, vì đã định ở lại văn phòng dịch xong mới về. Một là từ điển và các tư liệu ở đây tương đối đầy đủ, hai là tôi rất hiểu thói quen sinh hoạt của chị Đặng, cùng phòng. Cuối tuần bạn trai của chị ấy tới chơi, tôi sẽ cố gắng nhường không gian rộng rãi cho họ.

Tôi ăn cơm ở nhà ăn, sau đó mua một ít đồ ăn vặt rồi trở về phòng làm việc tiếp. Tối khi dịch gần xong thì tôi mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi lúc nào không hay.

Có ai đó kéo tay gọi tôi dậy.

Tôi còn tưởng mình đang mơ, bởi trước mắt tôi lúc này là Trình Gia Dương.

Tôi nhìn anh, đầu đau dữ dội.

Gia Dương lấy khăn mùi soa ra lau miệng cho tôi: “Có phải hồi nhỏ em bị người khác nhéo má nhiều quá phải không? Đã lớn thế này rồi mà ngủ còn chảy rãi”.

Hóa ra không phải là tôi đang nằm mơ, vậy là có rất nhiều việc không thể làm được nữa rồi.

Tôi thở dài, thu dọn đồ đạc của mình.

Vẫn còn một ít tài liệu chưa dịch xong, đành phải mang về nhà dịch tiếp vậy.

“Sao em chăm chỉ vậy?” Gia Dương hỏi.

“Chẳng có cách nào cả, bài tập nhiều quá. Máy giờ rồi anh?”

“Mười giờ”.

“Thế anh còn ở đây làm gì nữa? Đã muộn thế này rồi”.

“Anh đang viết một văn bản, nhìn thấy chỗ bọn em vẫn sáng đèn, anh liền qua xem sao”.

Anh tắt đèn, hai chúng tôi cùng xuống cầu thang.

Lúc này trong Bộ Ngoại giao, một số phòng ban vẫn sáng đèn, các đồng nghiệp vội vàng ra vào làm việc. Chú đầu bếp vẫn còn mang đồ ăn đêm lên.

Chúng tôi đi ra bên ngoài, Gia Dương hỏi tôi: “Em đi về bằng gì?”.

“Đi tàu điện ngầm thôi”.

Anh ấy nhìn tôi: “Để anh đưa em về”

“Có tiện không anh?”

“Em nói gì thế?”

Tôi đi cùng anh ra bãi đỗ xe, sau đó ngồi lên xe.

Anh ấy cúi đầu, không nói gì, sau đó giúp tôi thắt dây an toàn. Cánh tay anh nóng rực.

“Nhà em ở đường Ngọc Tuyên”

“Ừ”.

tôi ngồi trên chiếc xe đã từng rất quen thuộc. Bên cạnh tôi là người đàn ông cũng từng rất quen thuộc. Chúng tôi đi xuyên qua thành phố.

Thành phố giờ này đã không còn huyền ảo, nhộn nhịp như ban ngày nữa mà bỗng trở nên im ắng và dịu dàng vô cùng.

Tôi mở cửa sổ, dựa vào ghế, sau đó đưa mắt chăm chú quan sát màn đêm bên ngoài, cảm nhận được sự mờ trón, ẩm ướt của những cơn gió đêm.

Chúng tôi cứ như vậy cho đến khi tới tòa nhà xây kiểu thời xưa mà tôi ở.

Tôi nói: “Sao anh biết em sống ở đây?”

“Anh thấy địa chỉ em điền trong bảng đăng kí”.

“Ồ”

“Ở tầng mấy?”

“Tầng ba”.

Trong màn đêm, ánh đèn trong xe phát ra những tia sáng màu vàng nhạt, khuôn mặt anh, đôi mắt anh lúc này bỗng trở nên sinh động, đẹp đẽ vô cùng.

“Đã khuya lắm rồi”. Tôi nói.

“Đúng vậy”. Anh trả lời.

“Em về đi”

“Vâng”

Tôi mở cửa xuống xe, tới cổng toà nhà tôi quay lại nói: “Cảm ơn anh”.

Trong xe, anh lắc lắc đầu.

Tôi về nhà chị Đặng đang ngồi xem ti vi trong phòng, người yêu chị vẫn chưa tới.

Tôi chạy lên sân thượng, nhìn xe của Gia Dương phóng đi.

Nào ngờ chị Đặng cũng chạy theo lên sân thượng, chị hỏi: “Sao thế? Ai đưa em về vậy?”

“Chị quan tâm đến nhiều việc như vậy làm gì thế?”

“Một chiếc xe hạng sang”.

Tôi đi xuống phòng, bỗng cảm thấy rất đói, liền đun nước nấu mì ăn.

Tôi hỏi: “Sao hôm nay bạn trai chị không tới?”.

Chị không trả lời nét mặt chị trông rất lạ.

Chị Đặng ngồi xếp tròn trên ghế sofa, hai tay đặt trên hai đầu gối, nhắm mắt hít thở sâu.

“Sao chị lại luyện khí công giờ này?”

“Trẻ con biết gì mà nói, chị đang luyện yoga”. Chị chậm rãi trả lời.

Lúc chúng tôi cùng đánh răng trước khi đi ngủ, chị Đặng nói: “Chị và anh ấy đã chia tay nhau rồi”.

“Tại sao? Nguyên nhân là gì vậy? Tuần trước anh chị còn quấn quít bên nhau kia mà, anh chị yêu nhau đã được sáu năm rồi phải không?”

“Thêm vào ba năm cấp ba tổng cộng đã chín năm rồi”.

“Cũng chẳng có cách nào nữa, chị cảm thấy ở cùng anh ấy rất gian nan, vất vả. Tiền kiếm không được bao nhiêu lại suốt ngày đi ngoại tỉnh, tới lúc nào bọn chị mới có đủ tiền để làm đám cưới, để mua nhà chứ? Con cái sau này sẽ nuôi dạy thế nào?”

“Thế chia tay với anh ấy rồi, chị thấy thế nào?”

“Ít nhất chị thấy áp lực đối với mình giảm hẳn, không cần phải suy nghĩ cho người khác nữa, chỉ cần mình cảm thấy vui là tốt rồi”.

Chị rửa mặt, lau mặt, nhìn tôi trong gương.

“Chị sẽ tìm một người có tiền. Ít nhất phải có xe, có nhà ở thành phố này”.

Chị Đặng nói chẳng sai chút nào, hiện thực cuộc sống khiến mọi thứ đều dễ dàng đổi thay, hưởng hồ bản thân con người vốn đã vô thường.

Chương 52

Trình Gia Dương

Tháng Chín, nhà nước khai mạc Đại hội tuyên truyền đối ngoại, có cả khách nước ngoài tham gia. Ngoài tin tức thông báo còn phải dịch bình luận của khách nước ngoài, chúng tôi bận rộn cả một tháng trời. Nhóm Kiều Phi sau khi được học nâng cao, thành tích cũng tiến bộ rõ rệt. Lúc họp, Kiều Phi cũng tham gia vào công tác dịch, trình độ của cô ấy khiến nhiều người phải đưa mắt ngưỡng mộ. Sau Quốc khánh, chúng tôi sẽ căn cứ thành tích của họ để bổ nhiệm. Kiều Phi sẽ được giữ lại phòng Phiên dịch cao cấp, cơ bản đã sắp xếp rồi, đương nhiên đây không phải là ý kiến của riêng một mình tôi.

Trong thời gian diễn ra hội nghị đã xảy ra một chuyện rất thú vị, Kiều Phi gây được sự chú ý với trưởng phòng của tôi.

Đoàn đại biểu cấp cao Đảng cộng sản Pháp do quan sát viên mới được bổ nhiệm tới tham dự, ông ta đi cùng mẹ mình tới TQ.

Bà vốn là người cảm điếc, chúng tôi đã không chuẩn bị nên quá trình tiếp đón gặp rất nhiều khó khăn. Kiều Phi vốn đang làm việc trong hội nghị, sau khi biết được tình hình liền tức tốc về khách sạn hỗ trợ. Mấy ngày sau cô cùng với đoàn đại biểu và bà mẹ kia đi thăm quan, thăm hỏi. Những vị khách nước ngoài rất ấn tượng với cô, trước khi về nước họ chuyển lời cảm ơn sâu sắc tới Bộ cũng như với cá nhân Kiều Phi.

Sau này tôi mới biết. Trưởng phòng hỏi tôi, cô gái đó mới tuyển đợt này đúng không? Sao cô ấy lại biết thủ ngữ vậy?

Tôi đáp: “Trưởng phòng quên rồi à, tôi đã từng nhắc về cô ấy với anh rồi. Cô ấy học ở Học viện ngoại ngữ Quốc gia, cô ấy chính là cô gái được cử đi Pháp học theo dự án liên kết giữa Bộ ta và Bộ Giáo dục”.

“Thế à?” Trưởng phòng rất vui, “Cô gái này được đấy, tôi thấy tiếng Pháp của cô ấy rất tốt. Gia Dương à, chúng ta sẽ giữ cô ấy lại, một người kiêm hai nhiệm vụ phiên dịch”.

“Trưởng phòng cũng thật biết kinh doanh, thế anh định trả mấy lần lương đây ạ?” Tôi vừa cười vừa nói.

Đôi khi tôi nghĩ, những người mới thật trẻ trung, tiềm lực cũng như sức sống của họ thật khiến người ta phải hâm mộ. Có rất nhiều cơ hội bày ra trước mắt Phi. Cô ấy nói cảm ơn tôi, nhưng tôi thấy rõ cho dù có tôi hay không, thì dù ở trong Bộ Ngoại giao đây rầy những nhân tài này hay ở bất kỳ một nơi nào khác, cô ấy vẫn luôn là cô gái xuất sắc khiến người khác không thể xem thường.

Tiết trời se se lạnh, Tiểu Hoa bị cảm. Ban đầu chỉ là những triệu chứng nhẹ, nhưng cô ấy vẫn cố đi làm nên bệnh càng nặng thêm, kết quả là mắc viêm phổi cấp.

May mà đại hội khiến tôi bận rộn bấy lâu đã kết thúc, tôi có thể thở phào nhẹ nhõm để tới chăm sóc cô. Cô mới nằm viện nhưng tôi đã đón cô về nhà.

Buổi tối tôi nấu cháo rồi bón cho cô, thổi cho thật nguội mới đưa thìa tới trước miệng cô. Tiểu Hoa há miệng nhưng không ăn mà lại khóc.

“Em sao vậy? Có việc gì phải khóc nào?” Tôi đặt thìa cháo xuống, “Chẳng qua là không được đi làm mấy hôm thôi mà, thì em cứ coi như nghỉ lễ Quốc khánh đi. Em bận rộn cả năm, chẳng nghỉ ngơi gì, được nghỉ như thế này chẳng phải quá tốt rồi sao?”

Cô lắc đầu: “Không, Gia Dương à, không phải em khóc vì chuyện này đâu”.

Dưới ánh đèn, cô nhìn tôi rồi nắm chặt tay tôi đặt lên má mình nói: “Cảm ơn anh. Không có anh, em không biết phải làm sao nữa”.

Lời của Tiểu Hoa, tôi có thể hiểu được.

Những người như chúng tôi, sống trong cảnh đủ đầy, nổi tiếng khắp nơi nhưng trái tim lại vô cùng mềm yếu, chỉ muốn được bao bọc, được an ủi, chở che những lúc khổ đau.

Tôi đỡ cô ngồi thẳng dậy, lau nước mắt cho cô, rồi dịu dàng dỗ dành cô ăn cháo.

Giống như một người khác đã từng làm cho tôi.

Trước kì nghỉ lễ Quốc khánh, sức khỏe của Tiểu Hoa đã hồi phục tương đối. Cô ấy bàn với tôi về việc muốn đi nghỉ mát ở Đại Liên. Lúc nghe thấy cô ấy nói, tôi đang uống nước thì bị sặc. Tôi phải cố gắng nuốt xuống để không ho.

“Chúng mình được nghỉ lâu như vậy sao em lại muốn đi Đại Liên chứ? Gần quá”.

“Lần trước khi anh tham gia chương trình của em, em hỏi anh thích đi du lịch nơi nào nhất, anh trả lời là Đại Liên. Anh không nhớ à?”

Tôi không nói gì, trong trí nhớ của tôi đúng là có chuyện như cô ấy nói.

Đã hai năm kể từ lần tôi đi Đại Liên cùng Kiều Phi. Thời gian trôi thật nhanh, vậy mà đã hai năm rồi.

“Anh không muốn đi ăn à?” Tiểu hoa hỏi.

“Không, tùy em thôi, em muốn đi thì anh sẽ đi. Phong cảnh ở Đại Liên rất đẹp”.

Cô ấy vui mừng reo lên: “Thế thì chúng ta cứ quyết định như vậy nhé Gia Dương”.

Trong nhà ăn, tôi lại gặp đội ngũ nhân viên mới tuyển, lúc đang lấy cơm thì tôi nhìn thấy Kiều Phi đang nói chuyện. Trong cô ấy kể chuyện rất có sức hút, mọi người đều tập trung lắng nghe, sau đó thì cười bỏ ra. Cô ấy tiếp tục kể chuyện cười.

Họ gọi tôi tới ăn cơm cùng.

Tiểu Triệu nói: “Kiều Phi à, cậu kể lại chuyện vừa rồi cho anh ấy nghe đi”.

Kiều Phi nói với cậu ta: “Cậu kể lại đi, mình muốn kiểm tra xem cậu có nhớ không?”

Tôi liền nói: “Anh sẽ kể một câu chuyện”.

Mọi người vô cùng hồ hởi.

A: Gần đây mình đang làm thêm.

B: Ở đâu thế?

A: Bệnh viện tâm thần.

B: Làm gì đó?

A: Bị nghiên cứu.

Mọi người cười to, chỉ có Kiều Phi là bình thản như không hỏi tôi: “Sau đó thì sao hả anh?”.

Tiếng cười lại rộ to hơn nữa, tôi cũng bật cười, vừa cười vừa nhìn cô ấy.

Lúc ăn cơm, mọi người thảo luận về kế hoạch nghỉ lễ Quốc khánh. Theo thông lệ, Bộ sẽ sắp xếp cho họ đi chơi công viên nước ở ngoại ô.

Một cô gái hỏi tôi: “Anh à, anh có đi không?”

“Anh ư? Anh không đi được”. Tôi trả lời, “Đây là phúc lợi dành riêng cho các nhân viên mới được tuyển dụng”.

“Thế anh định đi đâu”

“Anh sẽ đi Đại Liên”

Kiều Phi cúi đầu ăn cơm, trông cô ấy ăn thật ngon miệng.

“Chắc không phải đi một mình đấy chứ?” Có người tò mò.

Tôi cười, lắc lắc đầu không trả lời.

“Anh à, em tốt nghiệp Học viện ngoại ngữ Đại liên đấy, thế anh có cần hướng dẫn viên không?” Một cô gái khác chen vào.

“Cám ơn, cám ơn”. Tôi đáp lại, “Nếu cần nhất định anh sẽ tìm em”.

Kiều Phi nói: “Triệu Bằng Viễn, cậu không ăn sữa chua à? Cho mình nhé!”.

Nhưng tôi và Tiểu Hoa không đi nghỉ ở Đại Liên nữa, cô ấy thay đổi kế hoạch, muốn đi một hải đảo.

“Tại sao không đi Đại Liên nữa?” Tôi thắc mắc.

“Vào dịp nghỉ lễ, số người tới Đại Liên chắc chắn sẽ rất đông. Chúng ta đi hải đảo sẽ hay hơn, vừa yên tĩnh không khí lại trong lành”.

“Tùy em thôi”

“Em biết anh bằng lòng đi cùng em tới Đại Liên là được rồi”. Cô ấy đáp lại. Cô đội thử chiếc mũ đặt làm tại một cửa hàng nổi tiếng, “Điều này đối với em rất quan trọng”, cô vừa cười vừa nói.

“Gia Dương, anh nhìn xem, cái mũ này dường như có cái gì đó khộng ổn”

Tôi nhìn cô: “Rất đẹp mà. Sao vậy?”

“Anh xem, bên này hơi lệch thì phải”.

“Đâu có”

“Đúng mà”

Cô đặt mũ xuống rồi gọi điện cho ông chủ cửa hàng. Họ nói chuyện với nhau một lúc, ông chủ cửa hàng nói rằng bây giờ đang là thời điểm bán chạy nhất trong năm nên các nghệ nhân hơi bận không thể tới chỗ cô được. Cảm phiền cô mang mũ tới cửa hàng để sửa.

Tiểu Hoa tức giận nói: “Đã làm không ra gì, lại còn yêu cầu tôi mang mũ tới sửa à”.

Tôi bảo: “Được rồi, em không cần phải đi, em vừa ốm dậy. Để anh đi cho”.

Tiểu Hoa đáp: “thế cũng được, có điều Gia Dương à, anh đừng có chờ nhé, phải bắt bọn họ mang tới nhà cho em”.

Trên đường đi, tôi lái xe rất chậm, ánh mặt trời tháng Chín rất đẹp chiếu rọi khiến mọi người cảm thấy vô cùng sáng khoái.

Cửa hàng đó nằm ở con hẻm sâu trong khu phố buôn bán cũ. Cuối cùng tôi đã tìm thấy. Vừa dừng xe tôi đã nhìn thấy Kiều Phi.

Cô xách túi, mặc một chiếc váy màu xanh lá cây, đang đi dạo trên phố, mắt hết nghiêng sang trái rồi lại ngó sang phải.

Đây là người con gái trong tim tôi.

Tôi nhấn còi xe để cô nhìn thấy mình.

“Chúng ta tìm một chỗ nào đó ngồi nói chuyện đi. Em có rảnh không?” Tôi hỏi.

“Được thôi” Cô đáp lại, ánh mắt long lanh.

“Nhưng đi đâu đây?”

“Em có đói không? Mình đi ăn lẩu đi”.

“Đi ăn lẩu bò đi, em biết một quán, em mời”.

“Được, em dẫn đường nhé”.

Nhìn thấy cô ấy, thật khiến người ta vui vẻ. Tôi mở cửa xe cho cô, cô chỉ vào bên trong xe rồi nhìn tôi.

Trên chiếc ghế phụ ngay gần chỗ tôi ngồi đặt chiếc hộp đựng chiếc mũ hàng hiệu của Tiểu Hoa.

Tôi ngượng ngùng đặt chiếc hộp vào ghế sau.

Nơi Phi dẫn tôi tới không xa lắm, là một quán nhỏ nhưng rất sạch sẽ. Mùi lẩu bò rất hấp dẫn, chúng tôi gọi rất nhiều món, còn gọi cả rượu trắng nữa.

Tôi và cô cũng đói, chúng tôi không nói với nhau câu gì, trước tiên phải giải quyết vấn đề cái dạ dày đã.

Phi uống rất nhiều rượu, tôi nhớ từ lượng cô rất khá.

Tôi rót ỉnh một ít, nhưng cô ấn tay tôi xuống nhắc: “Anh không nên uống, anh uống nước ngọt đi, lát nữa còn phải lái xe nữa mà”.

Tôi không biết mình đã làm thế nào để ấn bàn tay đang đặt trên tay mình xuống nữa, tôi không nói gì, tim đập rất nhanh.

May mà lúc đó cô ấy đã không rụt tay lại.

Tôi nhìn cô ấy, cô ấy cũng đang nhìn tôi, giữa chúng tôi là nồi lẩu đang sôi sùng sục.

Khuôn mặt của Phi đỏ rần, ánh mắt cô mênh mang.

“Phi, anh muốn hỏi em một chuyện”. Tôi chậm chậm lên tiếng.

Cô vẫn đang nhìn tôi.

“Hôm đó, cái hôm chúng mình hẹn với nhau ấy. Hôm em đã đi Paris đó, em nhớ không?”

Cô ấy gật đầu.

“Sao em lại nói dối anh chứ, sao lại nói em không đi? Sao em không tới gặp anh? Làm sao em gặp phải vụ nổ bom đó?”

hôm nay, tôi nhất định phải hỏi cho rõ chuyện này.

Cô khp6ng trả lời ngay. Từ từ lật bàn tay đang bị đè dưới tay tôi lên.

Tôi nhìn thấy trong lòng bàn tay cô có một vết sẹo hồng hồng. Một vết sẹo rất rõ.

“Em đã đi Paris, có điều em ở cùng một người khác, một người đàn ông khác Gia Dương ạ. Chúng em rất hợp với nhau”. Cô nói với tôi rất rõ ràng, từng lời từng lời như chìa vào tim tôi, “Lúc đó bọn em đang ở ga Lyon, khi xảy ra vụ nổ bom, vì cứu sống em nên anh ấy đã chết. Em không thể quên anh ấy được”.

“ZuZu Ferrandi, hiến binh thực tập, được chọn cùng quốc kỳ, chắc anh đã đọc được đoạn này trên báo”.

“Mỗi lần em nhớ tới anh ấy, em luôn có cảm giác anh ấy vẫn chưa chết. Anh có nhìn thấy vết sẹo trên tay em không? Là anh ấy đang đi cùng em đấy. Gia Dương à, em vốn là như vậy mà”.

Tôi thả tay cô ra, có cảm giác như lục phủ ngũ tạng của mình sau khi đông cứng lại rồi bị Phi dùng búa gõ cho vỡ vụn.

Kiều Phi uống một hơi hết cốc rượu trắng, cô cười rất tươi rồi yêu cầu: “Anh đưa em về nhà nhé Gia Dương”.

Về tới nhà, hình như Tiểu Hoa hỏi tôi về chuyện chiếc mũ, tôi trả lời là tôi cũng không biết nữa, sau đó đổ gục lên giường rồi ngủ thiếp đi.

Tiểu Hoa không gọi tôi nữa, trong dịp Quốc khánh, chúng tôi đã tới một hòn đảo không xa lắm. Trên đảo rất ít người sinh sống, một nơi lí tưởng, chỉ dành riêng cho các cán bộ cao cấp nghỉ ngơi.

Phòng của chúng tôi ở tầng ba, hướng ra biển và những tảng đá ngầm.

Tôi và Tiểu Hoa cùng ngắm cảnh biển trên sân thượng, cô ấy dựa vào lòng tôi hỏi: “Gia Dương à, em hy vọng chúng ta sẽ mãi như thế này ở bên nhau chỉ có hai chúng ta mà thôi”.

Tôi nắm lấy tay cô rồi đáp lại: “Được thôi, Tiểu Hoa à”.

thế nhưng vào tối hôm đó, tôi lại mơ thấy mình không ở nơi này.

Ở Đại Liên, trên bãi cát vào buổi đêm, trời mưa, tôi và Kiều Phi quần quýt bên nhau. Bỗng nhiên nơi đó biến thành ga Lyon, bên cạnh người con gái tôi yêu là một người đàn ông tôi không nhìn rõ mặt. Tôi biết nơi này sắp xảy ra vụ nổ, thế nhưng tôi không biết phải làm sao để anh ta không ở bên cô ấy nữa, tôi muốn chạy về phía họ. Chết, chắc chắn tôi sẽ chết, tôi sẽ chết để cứu cô ấy. Có điều tôi không thể chạy đua được với thời gian, bỗng một tiếng nổ rất lớn. Sóng nóng ập tới, tôi hét lên, Kiều Phi!

Tôi tỉnh dậy, tưởng mình vẫn nằm mơ.

Chỉ thấy trong phòng rất nóng, khói lửa bao trùm.

46. Chương 53-54

Chương 53

Kiều Phi

Cuối cùng cũng tới dịp nghỉ lễ Quốc khánh, tôi dành hai ngày để ngủ cho thật đã. Mãi tới lúc không còn gì ăn nữa, tôi mới quyết định rửa mặt rồi xuống lầu ra siêu thị mua đồ.

Ở quầy sữa chua có một nhãn hiệu nổi tiếng đang khuyến mại. Nhưng dường như tiêu thụ vẫn không được tốt lắm. Tôi bước tới, nhân viên bán hàng bưng một cốc cho tôi nếm thử, là sữa chua gừng bạc hà.

Tôi nói: “Giống hệt mùi kem đánh răng, ai mà thích loại sữa chua này chứ?”

Nhân viên bán hàng nhìn tôi, cười rất bí ẩn rồi nói: “Sau khi ăn xong, miệng rất thơm, có thể tặng húng thú. Cô thử nghĩ mà xem, ai lại không muốn hôn người vừa đánh răng xong chứ?”

Kể ra họ nói cũng có lý.

Tôi nhớ lại lúc trước, khi yêu Gia Dương, có một hôm anh ăn kem vị bạc hà, sau đó lại đòi hôn tôi, miệng anh rất thơm.

Dáng vẻ ngĩng ngợ xa xăm của tôi lúc đó khiến nhân viên bán hàng hiểu nhầm. Anh ta lấy một lốc sữa chua cho tôi rồi nói: “Thế nào? Mua ba tặng một”.

“Cảm ơn anh. Tôi vẫn đang độc thân”. Tôi mỉm cười từ chối, sau đó đẩy xe đi tiếp.

Có ai đó gọi điện cho tôi, số máy lạ.

Tôi bắt máy: “A lô”

“Cô Kiều à”.

“Chào chú! Kỹ sư trưởng Hoàng Duy Đức”.

“Ôi, sao em lại có thể nhận ra giọng anh nhanh như thế được?”

Ông ta cười hì hì rồi nói: “Có rảnh không, anh mời em ra ngoài ăn cơm”.

“Bây giờ chú đang ở đây sao?”

“Nếu không anh tìm em làm gì chứ?”

“Được thôi”.

Bất luận là ai, chỉ cần xuất hiện vào đúng lúc tôi cô đơn như thế này đều được chào đón, huống hồ lại là người quen cũ ở Paris. Nghe giọng ông Hoàng có vẻ rất vui. Tôi vui vẻ nhận lời, chúng tôi hẹn nhau ở một câu lạc bộ Tây Ban Nha.

Tôi sửa soạn một chút rồi bắt taxi tới chỗ hẹn. Lúc tới nơi, ông Hoàng đã có mặt. Có một người ngồi đối diện với ông ở đó, lưng quay về phía tôi, nhìn từ đằng sau đã khiến tôi có cảm giác vô cùng quen thuộc.

Ông Hoàng bước tới ôm hôn tôi rồi khen: “Kiều Phi à, sắc mặt em rất tốt”.

“Được nghỉ mà, ngủ rất ngon”.

Tuy miệng nói với ông Hoàng nhưng mắt tôi lại nhìn người kia, anh ta quay lại rồi đứng lên.

“Em cũng nên làm quen một chút, đây là bác sĩ, bạn tốt của anh, tiến sĩ Trình Gia Minh. Hai người đã từng nói chuyện với nhau qua điện thoại đó”.

Ông Hoàng giới thiệu tôi với người kia: “Gia Minh à, đây là em gái tôi, em gái ruột Kiều Phi”.

Đúng vậy, khuôn mặt này, cái tên này, tôi rất quen.

Chúng tôi đã từng gặp nhau một lần trên bãi biển ở ngoại ô. Hôm đó Gia Dương uống say bí tỉ, anh trai của anh tới đưa về.

Chúng tôi từng nói chuyện với nhau qua điện thoại, tôi làm phiên dịch cho anh ấy và bác sĩ Pháp. Giọng của anh cũng rất quen.

Lúc này tôi và Trình Gia Minh ngồi đối diện với nhau, tôi bắt tay anh, ngắm nhìn khuôn mặt rất giống Gia Dương của anh.

Sự việc phức tạp như thế này, tôi thực sự không biết phải nói gì nữa.

Tôi luôn miệng cầu mong người này sẽ không có trí nhớ tốt như tôi.

“Em nói em là lưu học sinh, vậy em đã tìm được việc chưa?” Gia Minh hỏi tôi.

“Em đã tốt nghiệp rồi, hiện tại em đang làm ở Bộ Ngoại giao”. Tôi thật thà trả lời.

“Chả trách không tới làm việc ở chỗ anh”. Ông Hoàng rót trà cho tôi, “Em làm phiên dịch chuyên nghiệp ở đó à? Anh biết những người như em còn có thể được phái ra nước ngoài làm ở các đại sứ quán nữa đúng không?”

“Trước Quốc khánh bọn em chỉ tập huấn thôi, sau đợt nghỉ lễ mới biết được ai ở lại phòng Phiên dịch cao cấp, ai sẽ được phái ra nước ngoài”. Tôi đáp lại.

Ông Hoàng xúc một thìa lớn đường cho vào cốc trà của mình.

“Chú Hoàng à, chẳng phải chú bị tiểu đường hay sao?” Tôi nói.

“Em nói to như vậy, có phải muốn nói cho tất cả mọi người ở đây biết không vậy?” Trình Gia Minh nói.

Tôi nhìn anh không hiểu: “Anh là bác sĩ của chú Hoàng mà cũng không lo sao?”

Chú Hoàng cười khà khà, một mình uống trà, cứ như thể muốn xem cảnh Trình Gia Minh đối phó với tôi như thế nào.

“Lo cái gì chứ?” Anh hỏi.

“Phải ăn uống điều độ, đảm bảo sức khỏe”.

“Tại sao?”

“Như thế mới có thể sống lâu trăm tuổi được”

“Em nghĩ có thể sống lâu được như vậy không?”

“Cũng không hoàn toàn nhưng chí ít có thể sống lâu hơn một chút, cảm thấy dễ chịu hơn”.

“Như thế nào mới được coi là dễ chịu?”

Tôi không thể tranh luận được với anh.

“Vậy anh nói xem sống thế nào mới được coi là thoải mái dễ chịu đi”.

“Ăn được, uống được, chơi được, ngủ được thì sẽ thoải mái dễ chịu thôi mà”. Trình Gia Minh đáp lại, “Anh Hoàng bị bệnh, anh chỉ lo chuyện kê đơn, điều trị, còn việc anh ấy muốn ăn gì thì ăn nấy, cảm thấy mình thoải mái là được rồi”.

Hay thật đấy! Đúng là nhiều khi cũng không nên coi thường thầy lang.

Anh ta nhìn tôi rất đặc ý, mỉm cười rồi nói với ông Hoàng: “Anh nhìn thấy chưa? Vẫn còn là trẻ con”.

“Trước đây anh là luật sư, sau đó chuyển nghề phải không?”

“Ý em muốn nói anh có tài ăn nói phải không, cô bé?” Trình Gia Minh chỉ vào mình nói, trông càng đặc ý hơn.

“Ý em là anh rất giao biện, đổi trắng thay đen”

Ông Hoàng khoái chí cười to, vẫy tay gọi bồi bàn tới để gọi món.

Cái gì mà cholesterol với mỡ, ông Hoàng chẳng kiêng gì hết, những món ăn Tây Ban Nha có lượng calo cao rất hợp khẩu vị của ông. Món lươn nướng mỡ chảy rùng rùng ông còn ăn những hai suất, thêm một chai rượu vang trắng. Ông chỉ dùng có một nửa lá gan cùng với lượng máu nhiễm mỡ của mình để tiêu hóa những món này, tôi chỉ biết tròn mắt nhìn.

Trên sân khấu có một nữ ca sĩ biểu diễn bài hát tiếng Tây Ban Nha và một đôi nam nữ đang múa minh họa.

Trình Gia Minh bị thu hút bởi nữ ca sĩ, anh nghiêng tai lắng nghe tiếng hát của cô.

Tôi hỏi: “Họ đang hát gì vậy?”

“Cuộc sống tươi đẹp”

“Sao anh biết tiếng Tây Ban Nha”.

Trình Gia Minh nhìn tôi trả lời: “Sao em không nhìn vào màn hình bên cạnh sân khấu ấy?”.

Đúng vậy, tôi thật sơ ý. Rõ ràng trên màn hình chạy phụ đề tiếng Trung nội dung bài hát.

Trình Gia Minh không ăn nhiều, anh lấy bút, viết cái gì đó lên danh thiếp của mình sau đó đưa cho người phục vụ cùng với tiền: “Nhờ anh đưa cái này cho nữ ca sĩ, sau đó giúp tôi mua một bó hoa tặng cô ấy nhé”.

Ông Hoàng liền nói: “Gia Minh à, cậu thật là vẫn chứng nào tật ấy”.

Anh cười nhạt rồi nói: “Anh vẫn chưa nghe bài hát đó ư? Cuộc sống tươi đẹp, cuộc sống tươi đẹp”.

Anh xoay người ngắm cô ca sĩ, cô ấy đã nhận được hoa và dòng nhắn của anh, cô cười với anh, anh hướng chiếc ly về phía cô nâng cốc.

Sau đó là màn khiêu vũ, cô ca sĩ trở thành bạn nhảy của anh. Hai người nhảy thật nhẹ nhàng uyển chuyển. Quả thật anh nhảy rất đẹp.

Mặc dù đã cố kiềm chế, nhưng tôi vẫn chăm chú ngắm anh.

Khuôn mặt, mắt mũi của người này đều rất giống Gia Dương.

Trán cao, mũi thẳng, đôi môi mỏng, và làn da trắng tới mức tưởng như trong suốt.

Có điều tính cách của anh thì trái ngược hẳn. Anh ăn nói phóng túng, thoải mái, nhảy rất giỏi, dường như trong mắt anh không có người nào khác, chỉ có cuộc sống tươi đẹp của mình mà thôi.

Ông Hoàng đã say rồi, cứ lải nhải với tôi: “Kiều Phi à, mai anh về Thượng Hải rồi, sau này sẽ lại tới thăm em. Em cũng phải như vậy nhé, nếu có tới Thượng Hải, nhất định phải tìm anh đấy”.

“Anh có cảm thấy em giống con trai không?”

“Đúng, em giống như em trai của anh vậy.”

Rất nhiều người đều cảm thấy như vậy, tôi thở dài.

Khúc nhạc kết thúc, Gia Minh hôn tay cô ca sĩ, rồi bước tới nhìn tôi và ông Hoàng.

“Để tôi tiễn hai người về nhé!”

“Về ư?” Ông Hoàng ngạc nhiên lão đảo đứng dậy: “Đi chỗ khác chơi tiếp đi”.

“Anh có sức, nhưng cô gái này còn phải nghỉ ngơi nữa”. Trình Gia Minh vỗ vào vai tôi, “Đi thôi, đi thôi, nào anh Hoàng, chúng ta về thôi!”.

Tôi và Trình Gia Minh đưa ông Hoàng về khách sạn. Trước khi rời khỏi phòng, anh còn lấy thuốc đưa cho ông uống.

Chúng tôi cùng đi thang máy xuống.

Tôi ngấm mình trong thang máy, Trình Gia Minh cũng vậy.

Sau đó hai chúng tôi cùng nhau nhìn.

“Kiều Phi à, em bao nhiêu tuổi rồi?”

“Sao anh lại hỏi chuyện này?” Tôi nhìn anh.

“Năm trước anh đã hai mươi chín rồi”

“Vậy em sẽ không nói cho anh biết đâu”.

“Kì lạ thật đấy”.

“Sao cơ?”

“Sao anh có cảm giác em rất giống với bí thư chi đoàn hồi cấp hai của anh”. Dường như anh đang nói với chính mình.

Tôi trầm nghĩ, chú à, khi chú học cấp hai cháu còn chưa tốt nghiệp mẫu giáo nữa kìa.

“Anh cũng lớn tuổi rồi, mà vẫn còn nhớ tới bạn học thời cấp hai của mình cơ à?” Tôi chậm rãi nói, cố nhấn mạnh vào từ “lớn tuổi”.

Dường như chưa có ai hỏi anh như thế bao giờ nét mặt anh bỗng nhiên giống như ăn phải một con ruồi.

“Thực ra, em gợi lại hồi ức của anh về cô ấy...”

“Tại sao vậy? Anh nói đi...” Tôi chờ xem người này sẽ nói những gì.

“Chuyện gì cũng muốn quên, chuyện xưa bỏ mẹ”

Tôi rất muốn phản bác, nhưng vì cảm thấy câu nói này buồn cười quá nên cố tình trêu anh: “Lần đầu em nghe thấy cụm từ chuyện xưa bỏ mẹ đấy, ha ha ha... nghe sắc sảo ghê”.

Thang máy xuống tới tầng một, chúng tôi đi ra.

Lúc ra khỏi thang máy, Trình Gia Minh nói với tôi: “Lên xe đi, nhà em ở đây vậy?”

Tôi đứng lại: “Không cần đâu, cảm ơn anh. Em đi tàu điện ngầm về nhà cũng được”.

“Còn tưởng mình trẻ lắm à, mới nói một tí đã giận rồi. Lại đây anh chở về nhà”.

“Thật sự không cần đâu ạ. Cảm ơn anh, bác sĩ trình. Chú Hoàng không ở đây nữa, em không ngồi xe của người lạ đâu”. Tôi đáp lại.

Trình Gia Minh đứng bên cạnh xe, cười rất ý nhị.

“Anh cũng không được xem là quen thân, có điều chúng ta có thể coi là người lạ không Kiều Phi?”

Tôi không hiểu anh có ý gì.

Chắc là có hàm ý gì nữa.

Tôi nhìn anh.

Đúng lúc đó điện thoại của anh đổ chuông.

Anh xin lỗi tôi rồi bắt máy: “Chuyện gì vậy?”

“...Khi nào?”

“...Bây giờ ư?”

“...Được, tôi sẽ tới ngay”.

Anh nói với tôi: “Rất xin lỗi em, anh có chút việc phải đi ngay”.

Tôi gật đầu, có cảm giác dường như đã xảy ra chuyện gì đó rất nghiêm trọng.

“Không có gì đâu, anh mau đi đi”.

Anh lên xe, rồi quay lại nói với tôi: “Thật sự xin lỗi vì không đưa em về được, nhà anh xảy ra chuyện”.

Tôi ngồi trên tàu điện ngầm, nhớ lại câu Trình Gia Minh vừa nói với mình, anh ấy nói nhà anh có chuyện rồi.

Dạ dày tôi hơi đau, tôi ăn nhẹ, chợt nhận ra ban nãy mình vẫn chưa ăn gì. Nhưng cơn đau dần quặn lên, cuối cùng tôi chỉ biết ngồi co ro một góc trên tàu.

Tôi ôm bụng về nhà, nôn thốc nôn tháo, mãi tới khi nôn ra cả mật xanh mật vàng. Chị Đặng sợ quá cứ vỗ vào lưng tôi: “Phi Phi em sao vậy? Chị đưa em tới bệnh viện nhé!”.

Tôi xoa xoa tay, vịn tường đứng dậy, tôi nhìn mình trong gương. Khuôn mặt trắng bệch, chỉ thấy mỗi quầng mắt xanh đen. Thật kì lạ, trước đây tôi chưa từng bị như thế này.

Tôi bỗng nhớ ra, lúc tôi phá thai, vứt bỏ đứa con của mình và gia Dương, anh kể cho tôi lúc đó anh đã bị đau dạ dày.

Một nỗi sợ hãi ập xuống người tôi.

Chương 54

Kiều Phi

Tôi lấy điện thoại gọi cho Trình Gia Dương, trong đầu tôi lúc này ngoài số điện thoại của anh ra chẳng còn gì nữa. Tôi gạt bỏ hết lòng tự trọng, tự ái, lúc này tôi chỉ muốn biết anh có bình an không? Bất luận anh đang ở đâu, cùng với ai. Cầu trời không xảy ra chuyện gì với anh.

Thế nhưng trong máy chỉ có tiếng thông báo tạm thời không liên lạc được.

Dạ dày vẫn đau, tôi nằm co quắp trên giường. Tôi liên tục gọi cho anh, nhưng hết lần này tới lần khác đều không liên lạc được. Đầu óc tôi lúc này chỉ có bóng hình anh.

Anh yêu tôi, đối xử với tôi tốt như vậy, chỉ muốn tôi vui vẻ, anh luôn nhận phần thiệt thòi về mình, còn tôi thì sao? Không dễ dàng gì anh mới tới Paris công tác, tôi đã ở đại sảnh của khách sạn nhưng lại không gặp anh. Không những thế tôi còn nhẩn tâm nói với anh rằng lúc đó tôi đang ở bên một người con trai khác.

Không phải như vậy đâu gia Dương à, em chưa bao giờ nói với anh rằng từ lúc em nhìn thấy anh thì trong mắt, trong tim em không thể tồn tại hình bóng người con trai nào khác. Anh có biết không, em vùi đầu vào học hành rồi thực tập, mỗi ngày lại ngốc nghếch giả vờ rằng mình rất vui vẻ, nhưng thật ra đối với em tất cả những chuyện đó đều rất đau khổ. Điều gì đã khiến em có thể chống chọi được lâu như vậy? Ai đã khiến em có thể kiên trì, không bỏ dở giữa chừng? Chính là anh đấy, Gia Dương à. Chỉ có anh mà thôi, em muốn được ở bên anh, làm việc với anh và sống cùng anh, từ trước tới giờ em chưa hề có ước muốn nào khác.

Gia Dương ơi, anh phải bình an đấy nhé, em muốn gặp anh, em có nhiều điều vẫn chưa kịp nói với anh. Không thể có chuyện gì xảy ra với anh được, Gia Dương à. Mọi thứ em đều không bằng người ta, thật đáng thương biết bao. Nếu như không có anh, em sẽ đâu còn lí do để sống tiếp.

Tôi dường như phát điên, chị Đặng giằng lấy chiếc điện thoại trong tay tôi, sau đó nhét thứ thuốc gì đó vào miệng tôi. Tôi bị sặc, cơn đau dường như dịu đi, thế nhưng đầu tôi đau ghê ghớm. Tôi mơ màng thiếp đi.

Lúc tôi tỉnh lại, trời đã sáng, tôi lại lấy điện thoại gọi cho Gia Dương. Vẫn không liên lạc được, không liên lạc được...

Chị Đặng nghe thấy tiếng tôi liên lật đặt chạy sang phòng tôi, sau đó lại giật lấy điện thoại của tôi.

“Mau trả cho em đi, em xin xin chị đấy”.

“Em điên rồi à?”

“Em không liên lạc được với bạn của em”

“Em hỏi người khác đi, em cứ tiếp tục làm vậy cũng không phải là cách hay”.

Đúng vậy, tôi thật là hồ đồ. Tôi không tìm thấy anh, nhưng tôi có thể tìm được anh trai của anh- Trình Gia Minh. Trong túi tôi có danh thiếp của anh ấy, tôi run rẩy bấm số gọi cho anh.

Sau ba hồi chuông, Trình Gia Minh bắt máy: “A lô!”

“Xin chào bác sĩ Trình, e, là Kiều Phi”

“Chào em!”

“Em ,em muốn hỏi anh...” Tôi nghẹn ngào không nói tiếp được nữa.

Ở đầu dây bên kia, Trình Gia Minh đáp lại: “Nghe anh nói này, Kiều Phi, bây giờ anh đang ở bệnh viện. Đồng nghiệp anh vừa mổ cho Gia Dương xong, nó đang nghỉ”.

Mổ cho anh ấy ư? Rốt cuộc anh đã gặp chuyện không hay.

Tôi chẳng giữ kẽ gì nữa liền hỏi: “Gia Dương, anh ấy thế nào rồi hả anh?”

“Nó đi nghỉ mát, khách sạn bị cháy, nó bị tắm gội trên khung cửa ra vào rơi trúng lưng, may mà được đồng nghiệp cứu”.

“Anh ấy bị thương như thế nào ạ? Có nghiêm trọng lắm không?”

“Gãy xương vai, cần phải tĩnh dưỡng”.

Tôi không nói được gì nữa, cảm thấy xương cốt trên cơ thể mình mất hết trọng lượng.

Không biết đã bao lâu nữa, tôi nghe thấy tiếng Gia Minh: “A lô!”

“Vâng, bác sĩ Trình à, em vẫn đang nghe”.

“Bây giờ sức khỏe Gia Dương đã ổn hơn rồi, người nhà đang chăm sóc nó. Nếu em muốn tới thăm hãy chờ vài ngày nữa, nhớ đi cùng đồng nghiệp của mình. Em hiểu ý anh không?”

“Vâng, em hiểu. Cảm ơn anh, bác sĩ Trình”.

Tôi gác máy, rồi buông người xuống giường.

Chị Đặng hỏi: “Sao rồi? Tình hình thế nào?”

Tôi chau mày nói: “Chị à, chị có tin không? Con người có thần giao cách cảm đấy! Chị đã nhìn thấy tôi qua em nôn dữ dội tới mức nào đúng không? Còn bạn em, anh ấy vừa làm phẫu thuật. Em nhớ có một lần, em cũng xảy ra chuyện, anh ấy đã bị đau dạ dày dữ dội”.

“Chị tin”. Chị Đặng ngồi cạnh tôi an ủi, “Khi hai trái tim luôn hướng về nhau, thì cơ thể sẽ xuất hiện hiện tượng thần giao cách cảm”.

“Anh ấy bị thương có nghiêm trọng lắm không? Em có cần đi thăm anh ấy không vậy?”

“Xương vai của anh ấy bị gãy. Mấy ngày nữa em sẽ tới thăm. Em cũng không quá lo lắng, bởi có rất nhiều người chăm sóc cho anh ấy rồi”.

“Thế em tắm rửa đi, sau đó ngủ một lát. Phi Phi à, em đã dày vò bản thân quá rồi đấy”.

“Cảm ơn chị”.

Tôi trở người, nằm sấp trên giường.

Trình Gia Dương

Lúc tôi tỉnh lại, cả người đau ê ẩm.

Bỗng nghe thấy có tiếng nói: “Tỉnh rồi, gia Dương tỉnh rồi”.

Tôi từ từ mở mắt chỉ thấy ánh sáng chói mắt, rồi nhìn thấy bố mẹ. Mẹ tôi đang khóc.

Tôi nghe thấy tiếng bác sĩ hỏi: “Trình gia Dương?”

“Vâng, tôi đây”. Giọng tôi khàn đặc.

Bác sĩ lại dùng đèn pin soi vào mắt tôi, sau đó gật gật đầu với mọi người.

Tôi có cảm giác mình giống như một con gấu trúc bị mọi người xúm lại xem vậy. Phải khó khăn lắm tôi mới nhận ra sự xuất hiện của bố mẹ và anh trai, còn có cả chú thím, bác trai bác gái, rất nhiều người, tôi chậm rãi cất tiếng hỏi: “Tiểu Hoa, cô ấy đâu?”.

Trước mắt tôi hiện lên cảnh tượng khi khách sạn bị cháy, chúng tôi xô đẩy, chen chúc nhau chạy ra ngoài. Tôi đẩy Tiểu Hoa ra liền bị tấm gỗ trên khung cửa rơi trúng vào người rồi ngã xuống đất, bất tỉnh. Tiểu Hoa gào khóc gọi tên tôi: “Gia Dương, Gia Dương à, đi thôi, mau lên, dậy đi anh!”. Cô ấy gắng sức đẩy tấm gỗ đổ rục đang đè trên người tôi, lúc đó tôi chỉ nghe thấy tiếng kim kít, rồi lại bị đè xuống đất. Nhưng lúc đó đầu óc tôi bỗng vô cùng tỉnh táo, tôi nói: “Tiểu Hoa, em đi đi, mau ra khỏi chỗ này, hai chúng ta không thể cùng chết ở đây được”.

“Không được, không được Gia Dương, anh đã từng nói với em như thế nào? Anh hứa với em rằng hai chúng mình sẽ luôn bên nhau kia mà?” Cô ấy vẫn gào khóc, dùng tay, dùng chân, cố hết sức di chuyển tấm gỗ đang đè trên người tôi. Khắp người cô ấy đầy những vết thương.

“Gia Dương à, anh đừng buông xuôi như vậy, em sẽ cứu anh, anh nói với em một tiếng đi, được không?”

Nghe thấy tiếng gào khóc của cô ấy, tôi gắng sức di chuyển. Tiểu Hoa nắm lấy tôi, cố gắng kéo tôi ra, tôi chỉ cảm thấy những cơn đau buốt nhói ở vai và chân, rồi tôi được cô ấy kéo ra.

Chúng tôi dìu nhau cố lách ra bên ngoài. Ở cuối hành lang nóng rực hỗn loạn, chúng tôi tìm thấy một cửa sổ nhỏ, rồi nhảy ra ngoài từ đó. Chuyện cuối cùng tôi còn nhớ là chúng tôi đã rơi rất mạnh trên bãi cát, sau đó tôi hôn mê, không biết gì nữa.

Khi tôi nói muốn gặp Tiểu Hoa, mọi người đều tỏ ra bối rối. Một lúc sau Tiểu Hoa cũng đến. Phía sau là bố mẹ của cô ấy, tôi nhìn cô bỗng thấy hoảng hốt. Tay cô quần băng rất dày, cô tới bằng xe lăn.

Tôi đã nhớ ra, nhưng vẫn không cử động được. Tôi giơ tay về phía cô ấy: “Tiểu Hoa, em làm sao vậy? Sao lại ra nông nổi này?”.

Cô ấy đẩy xe về phía tôi rồi nắm chặt lấy tay tôi: “Em không sao, anh đừng quá lo lắng. Em bị thương ở chân, chỉ hơi bất tiện khi không đi lại được thôi”. Rồi cô lại khóc, “Anh còn bị nặng hơn Gia Dương à, phải nằm trên giường dưỡng bệnh”.

“Anh xin lỗi”. Tôi nói.

“Anh đang nói gì thế?” Tiểu Hoa lấy khăn tay lau nước mắt, cuối cùng cô ấy cũng bình tĩnh lại, “Là tại em, lẽ ra em không nên đề nghị tới đó nghỉ”.

Nếu chưa từng trải qua giây phút sinh tử, nhìn thấy người khác đau khổ, khóc lóc sau kiếp nạn, bạn sẽ cảm thấy giả tạo. Cảnh tượng suốt suốt đó rất giống như trong phim truyền hình dài tập. Tôi chỉ cảm thấy mọi tình tiết đều như được viết trong kịch bản, người con gái người định sống chết cùng tôi chính là cô gái đang ở cạnh tôi lúc này.

Do vậy tai nạn bất ngờ này vẫn có ý nghĩa vô cùng quan trọng.

Trong tình cảnh này, mỗi tình vượt qua cái chết dường như đã cảm động những bậc làm cha làm mẹ.

Tôi không biết bậc phụ huynh nào đã nói: “Hai đứa này, trời sinh ra đã thuộc về nhau rồi”.

Vết thương của tôi vô cùng nhạy cảm, tôi cũng không biết khâu nào xử lý không tốt. Hôm nay vết thương bị viêm. Không đau, có điều bị sưng và mưng mủ, tôi bắt đầu sốt, nhưng lại cảm thấy rất dễ chịu. Rất nhiều người cứ hành hạ tôi, lật lên lật xuống, cầm ống, rồi lại tiêm. Tôi thầm nghĩ thật may mắn, nếu mình không sốt mà tỉnh táo có lẽ sẽ đau đến mức không chịu nổi mất. Chốc chốc tôi lại nghe thấy tiếng ai đó khóc lóc, tôi cố hết sức mở mắt, thì ra là Tiểu Hoa. Tôi muốn nói với Tiểu Hoa rằng, em đừng khóc, đừng khóc vì anh. Nhưng tôi đã không còn chút sức lực nào nữa, tôi thiếp đi.

Có lúc tôi lại nằm mơ.

Tôi mơ thấy Kiều Phi, tôi cầu mình, không đau, chỉ thấy mềm mềm, đúng là tôi đang mơ.

Lúc đó tôi cũng không còn kiêng kị gì nữa, liền hỏi thẳng cô: “Anh đã làm gì sai mà em trừng phạt anh tới mức này?”.

Cô ấy không nói gì, cứ đứng đó nhìn tôi, nhẩn nhẩn nghe tôi giáo huấn.

“Không phải anh bị ốm, mà anh sắp chết rồi, nên anh cảm thấy mình có đủ tư cách để dạy bảo em, đôi khi em làm những việc rất không phải với anh”.

“Có đôi nào đang yêu nhau mà tiền bạc lại rạch ròi đến thế không? Anh muốn mua thứ gì đó tặng em thì đã sao nào? Em giận đối cái gì chứ?”

“Anh chỉ nói một câu, không, một từ thôi, xuất thân, anh vô tâm không để ý, nhưng em đã suýt giết anh vì chuyện đó”.

“Du học, công việc gì chứ? Anh nói cho em hay, em không cần phải cảm ơn anh. Anh làm vậy cũng vì bản thân mình nữa. Anh biết em cảm ơn anh cũng không phải là thực lòng, có lẽ em còn thấy anh phiền phức nữa”.

“Anh biết em đã lâu như vậy, nói cũng không sợ em giận nữa, anh rất không đồng ý về em. Con người em bình thường luôn cố tỏ ra coi mở, nhưng thật ra em rất nhỏ nhen, dò xét tất cả mọi người. Em chẳng thêm

quan tâm tới anh. Anh không giống với mọi người, anh không tâm tới họ, anh chỉ muốn hỏi em một câu thôi”.

“Được rồi, em không cần phải xin lỗi nữa, em hãy nói dứt khoát đi, chúng ta còn có thể ở bên nhau nữa không?”

“Em hãy trả lời anh đi”.

Tại sao trong mơ nói chuyện mà lại tốn sức như vậy?

Tôi mệt tới mức không thể nói thêm gì nữa, tôi còn chưa mơ tới đoạn Phi ình câu trả lời thì đã quá mệt, rồi ngủ thiếp đi.

Lúc tỉnh lại, tôi thấy Húc Đông đang ngồi bên cạnh, anh đặt tay lên mặt tôi: “Gia Dương à, sao cậu lại dày vò bản thân tới mức này?”.

Gia Minh ở bên cạnh nói: “Húc Đông, cậu nói đúng, em trai mình suýt nữa thì bị nhiễm trùng máu”.

“Em đã bị sao vậy?”

“Chẳng sao cả, chỉ là hôn mê hai ngày hai đêm mà thôi”. Gia Minh đáp lại.

“Có những ai tới thăm em”.

“Người nhà cả thôi. Thôi hai anh em cứ nói chuyện với nhau, tôi đi báo cho tiểu Hoa biết Gia Dương đã tỉnh rồi”. Nói rồi Gia Minh liền bỏ đi.

“Người mà cậu muốn gặp nhất lại không có mặt ở đây phải không?” Tay Húc Đông vẫn đặt trên mặt tôi, ông anh này định nhân cơ hội lợi dụng sờ mó, tôi vùng cánh tay không bị thương đánh anh.

Húc Đông bị đánh trúng kêu lên: “Công phu khá lên rồi, cậu nhãi à, thế mà anh trai cậu nói cậu bị thương nặng kia đấy”.

“Nói ít thôi”. Tôi đáp lại.

“Đã lâu không gặp, dạo này anh thế nào?”

“Anh có thể hút thuốc được không?”

“Anh bật điều hòa lên rồi cho em xin một điếu”.

Húc Đông châm một điếu thuốc rồi đặt vào miệng tôi, anh nhìn tôi khoan khoái rít một hơi dài: “Anh sắp được làm bố. Vợ anh mang thai rồi”.

Tôi sững người: “Vợ nào cơ?”

“Là cô vợ hợp pháp đó”.

“Anh trúng kế à?”

“Ngoài kế hoạch thôi mà”.

Tôi không nhắc tới Ngô Gia Nghi, chỉ nhìn Húc Đông, anh đang ngồi xoay lưng về phía tôi hút thuốc. Anh trầm ngâm một lúc lâu rồi nói: “Cậu biết không Gia Dương, có những phụ nữ để ta sống cùng, cũng có những người để ta yêu”.

Cánh cửa phòng mở toang, Văn Tiểu Hoa bước vào.

Húc Đông nói: “Anh chỉ mới xem qua chương trình của em, nhưng người thật còn xinh hơn cả trên tivi”.

“Cảm ơn anh”. Tiểu Hoa rất vui.

Húc Đông ngồi được một lát, rồi nói công ty có việc, phải đi trước.

Tiểu Hoa ngồi cạnh, nhìn tôi nói: “Anh làm em sợ chết đi được”.

Tôi nói: “Ai mà biết được chứ, từ trước tới giờ anh có ốm bao giờ đâu, nên nếu đã mắc bệnh thì bị rất nặng”. Tôi lắc lắc đầu.

“à, đúng rồi. Đồng nghiệp cơ quan anh gọi điện nói muốn đến thăm anh, nhưng em không cho”.

Tôi đang nằm bồng ngồi bật dậy: “Lúc nào cơ?”

“Lúc anh hôn mê”.

Cô ấy nhìn tôi: “Gia Dương, anh đừng sốt ruột quá, bây giờ anh đã khá hơn rồi, em sẽ bảo mọi người ngày mai hoặc ngày kia tới thăm anh có được không?”

47. Chương 55-56

Chương 55

Trình Gia Dương

Tôi tưởng rằng Kiều Phi sẽ cùng các đồng nghiệp trong cơ quan tới thăm tôi, nhưng cô ấy đã không tới.

Tâm trạng tôi rối bời.

Vụ cháy lần này khiến tôi rơi vào rất nhiều tâm trạng. Từ trước tới giờ, tôi giành giật theo đuổi cái gì? Số mệnh con người giống như quỹ đạo của các ngôi sao, không được phép đi chệch. Tôi và Kiều Phi đã có duyên gặp nhau nhưng cuộc gặp gỡ ấy lại khiến tôi rất lâu, rất lâu mà vẫn chưa tìm thấy phương hướng. Còn Tiểu Hoa, cô ấy đã kéo tôi trở về quỹ đạo trước kia.

Từ nay tôi có thể tiếp tục sống, yên ỗ, thanh thản cho tới chết.

Tôi trở mình, bỗng một ý nghĩ thoáng qua trong đầu. Tôi miên man suy nghĩ, rồi tự khẳng định: Chắc chắn cô ấy không biết tôi bị thương, nếu không đã tới thăm rồi. Trước đây khi tôi bị cảm lạnh, cô ấy đã rất lo lắng. Nếu như biết được tình trạng hiện tại của tôi, thì bất luận là như thế nào cô ấy cũng sẽ đến.

Cho nên, chắc chắn là cô ấy chưa biết.

Tôi sẽ trả đũa, tôi sẽ giả bộ không để ý, cô ấy hỏi tôi, tôi sẽ trả lời không sao.

Hiện giờ tôi đã khá hơn, có lẽ cũng sắp được về nhà rồi.

Khi bác sỹ đang cố định tay cho tôi thì bố tôi đến.

Tôi không nói gì với bố, còn bố cứ chờ ở bên cạnh. Bôi thuốc, thay băng phải mất tới hai tiếng đồng hồ, thế nhưng ông vẫn ở đó.

Khi bác sỹ truyền dịch xong, tôi ngồi xe của bố tới Bộ. Lúc xuống xe, bố tôi dặn: “Mấy ngày này con đừng làm gì, về nhà sớm nghỉ ngơi, vết thương mới mau lành”.

Tôi trả lời: “Vâng, thưa bố”.

Tôi tới phòng làm việc, không ngoài dự đoán, tôi nhận được sự xao2 đón nhiệt liệt của mọi người, họ hỏi han tôi rất lâu. Tôi muốn bàn giao một số việc với đồng nghiệp nhưng trưởng phòng nói: “Đừng sốt ruột Gia Dương à, cậu cứ nghỉ ngơi cho khỏe đã”.

“Về cơ bản đã quyết định xong rồi, đây là danh sách những nhân viên ở lại Cục ta, cậu xem đi nhé. Nhóm phiên dịch mới vẫn do cậu dẫn dắt”.

Tôi cầm tờ danh sách trên đó không có tên của Kiều Phi.

Tôi nhìn trưởng phòng thắc mắc: “Thế trưởng phòng không giữ cô gái đó lại à?”

“Cậu nói cô nào cơ?”

“Là cái cô biết thủ ngữ ấy, anh đã nói một người kiêm hai nhiệm vụ cơ mà”.

“Cậu nói về Kiều Phi phải không?”.

“Em còn tưởng anh không nhớ cô ấy nữa cơ. Đúng rồi, cô ấy được phân đi đâu vậy?”

“Tôi không nhớ cô ấy ư? Toàn Cục ai cũng đều biết cô ấy đấy”. Trưởng phòng đáp.

“Cô gái này xin đến Đại sứ quán ở Kenya”.

Tôi sững người.

“Chỗ ấy sao lại để cho các cô gái đi? Nơi đó vừa nội chiến lại vừa dịch bệnh, thế đã phê chuẩn chưa ạ?”

“Chỗ ấy đang thiếu người, không ai đi. Kiều Phi rất kiên trì, cô ấy còn xin với cấp trên nữa, cấp trên đã phê chuẩn rồi. Hiện tại cô gái này đã trở thành tấm gương của cả Bộ đấy. Chắc chỉ mấy ngày nữa cô ấy đi rồi, hiện cô ấy đang được nghỉ để thu xếp hành lý”.

Tôi gật đầu: “Vây em cũng đi đây, trưởng phòng à, anh cứ làm việc của mình đi nhé”. Tôi vội rời khỏi văn phòng, trưởng phòng gọi với theo: “Gia Dương à, cậu đừng vội làm việc, phải chú ý nghỉ ngơi đấy...”.

Tôi liền gọi điện cho Kiều Phi, cô ấy bắt máy rất nhanh: “Gia Dương à?”

“Là anh đây. Em đang ở đâu thế?”.

“Ở nhà”

“Em đừng đi đâu cả, nửa tiếng nữa anh sẽ tới”.

“Em sắp ra ngoài rồi, anh có việc gì không?”

“Anh sẽ nói cho em biết”. Tôi nói to vào điện thoại, “Đừng có đi đâu đấy”.

Tôi vẫn chưa kịp gõ cửa, thì Kiều Phi đã mở. Nhìn thấy cánh tay tôi đang giơ lên, cô ấy thờ ơ nói: “Anh đã xuất viện rồi”.

Từ trước tới giờ tôi chưa từng có những lời nói cũng như hành động gì ác ý cả, có điều tôi không thể chịu được những biểu hiện bây giờ của cô ấy.

Cô ấy nhìn tôi, tránh sang một bên để tôi vào, cửa vẫn mở to.

Chỉ có một mình cô ấy ở nhà, tôi ngồi trên ghế sofa, bỗng nhiên lại cảm thấy chẳng biết phải nói gì nữa.

Một lát sau, Kiều Phi rót nước cho tôi. Tôi ngẩng đầu lên hỏi: “Em có biết Kenya là nơi như thế nào không?”

Cô ấy ngồi xuống không nói gì, quay mặt ra ngoài cửa.

“Anh đang nói chuyện với em mà”.

Cô ấy liền quay lại rồi cười: “Sao vậy? Có đáng không? Dù gì cũng phải có người đi thôi mà”.

“Sao em lại thích tự làm khổ mình như vậy? Nơi đó những người có trình độ tiếng Pháp bình thường thôi cũng có thể đi được, vậy công lao bao nhiêu năm khổ luyện của em đổ xuống sông xuống biển sao?”

“Anh không cảm thấy mình quá nhiều chuyện sao? Anh định lấy tư cách gì để khuyên em?” Cô ấy vẫn cười, nhưng lại đang phản bác lại tôi rất sắc sảo, “Anh nghe em nói đây Trình Gia Dương, cho dù với tư cách gì đi chăng nữa thì anh cũng nói hơi nhiều đấy. Anh không cảm thấy như vậy à?”.

Chúng tôi chưa từng cãi nhau, nhưng lời nói của Kiều Phi khiến tôi nổi cơn thịnh nộ. Tôi đứng bật dậy, run người vì tức giận: “Em chẳng biết tốt xấu gì nữa rồi Kiều Phi ạ. Em hỏi anh định lấy tư cách gì để nói chuyện với em ư? Anh sao? Tư cách gì ư?”.

Tôi giận tới mức không nói được gì nữa. “Đúng vậy, em hỏi rất đúng. Anh là gì của em chứ? Anh quan tâm tới những chuyện của em như vậy để làm gì? Có điều Kiều Phi à, em cũng không hề nghĩ tới bố mẹ mình phải không? Họ nuôi dưỡng em bao nhiêu năm như vậy, cũng không dễ dàng gì mới được làm phiên dịch cao cấp thì em lại đầy đọa bản thân tới Kenya. Đã tới đó thì hai năm cũng không được về, em làm như vậy thử hỏi có lỗi với ai?”.

Cô ấy không nói gì, quay đầu đi, tay run bần bật. Sau đó cô ấy châm một điếu thuốc, tôi liền nói: “Cho anh một điếu”.

Cô ấy nhìn tôi, sau đó đưa một điếu thuốc vào miệng tôi rồi châm lửa.

Cả hai chúng tôi cùng trấn tĩnh lại một chút.

Tôi rít một hơi dài, rồi nói với cô: “Anh không tới đây để thương lượng với em. Anh tới là để thông báo cho em biết, đồng chí Kiều Phi ạ, đồng chí không thể đi Kenya được”. Tôi nói từng tiếng một, rất rõ ràng, “Em không muốn làm phiên dịch nữa phải không?”

Thế thì tốt quá rồi, danh sách phòng Phiên dịch cao cấp cũng đang khó chọn. Nói chung em không cần làm ở đó, anh sẽ tìm một chỗ khác cho em”.

Tôi định về, mới nói với cô ấy mấy câu nhưng tôi có cảm giác còn đau hơn cả khi phẫu thuật: “Bây giờ em không cần phải đi làm đâu, em hãy chờ để đến báo cáo ở phòng mới đi”.

Lúc tôi nói anh đi đây, vết thương trên vai tôi nhói đau.

“Gia Dương, anh làm như thế này là vì cái gì?” Cô ấy nói phía sau, “Em không đồng ý, em sẽ không thay đổi nguyện vọng”.

“Nhân viên phải phục tùng cấp trên”. Tôi quay lại nói với cô. “Mà còn chuyện này nữa Kiều Phi ạ, em biết anh lâu như vậy rồi, em đã thấy anh không làm được việc gì chưa?”

Cô ấy không nói gì, cứ ngồi đó nhìn tôi.

Vốn dĩ tôi đứng cũng chưa vững lắm, nhưng nhìn dáng vẻ của cô lúc này, khuôn mặt nhỏ nhắn, cặp mắt mèo ương bướng, lại khiến tinh thần tôi dao động.

“Em học hút thuốc từ ai đấy?” Tôi hỏi.

“Một người bạn nước ngoài, em đã hút thuốc từ rất lâu rồi”.

“Có biết hút thuốc rất có hại cho sức khỏe không?”

“Thế anh có biết không?”

“Anh thì cảm thấy không sao”. Tôi nói thật.

“Em cũng vậy”. Cô ấy đáp lại.

Đúng là chúng tôi không thể cứu vãn được nữa rồi, tôi chẳng có cách nào để thuyết phục nổi cô ấy.

Tôi đóng sầm cửa rồi bỏ đi.

Kiều Phi.

Gia Dương hồi phục thật tốt, anh khỏe như vâm, chạy tới mắng tôi.

Sau khi anh bỏ đi, tôi càng nghĩ càng thấy tức giận. Thường ngày tôi rất biết cách áp đảo người khác, thế mà cứ gặp anh tôi lại chẳng nói được gì.

Tôi vùi đầu ngủ.

Buổi tối, tôi bị đánh thức bởi tiếng chuông điện thoại, là số máy của Ba Ba. Cô ấy vừa bay về từ Paris, muốn mời tôi và Tiểu Đơn đi uống rượu.

Tôi vốn đang mệt, hơn nữa lại lười đi liền nói với cô ấy: “Để lần sau đi, tớ mệt quá”.

“Sao cậu chẳng nhiệt tình gì thế? Mau đi đi, khó khăn lắm Tiểu Đơn mới không phải tăng ca, hơn nữa cũng lâu rồi chúng mình chưa gặp nhau mà”.

“Thôi được rồi”.

Tôi đứng dậy, rửa mặt qua loa rồi đi.

Tối hẹn, tôi nhìn thấy hai cô bạn mình trang điểm rất rạng rỡ, xinh đẹp đã ngồi ở đó.

Vừa nhìn thấy tôi, Ba Ba liền nói: “Này cậu ngồi xa xa tớ một tí đi, ai không biết lại tưởng tớ mang người giúp việc tới”.

“Cậu thật độc ác”.

Tôi ngồi xuống rồi rót rượu. Trong lòng cảm thấy hơi buồn, tâm trạng tôi vốn đã không tốt, thế mà lũ bạn độc ác này lại còn nói móc tôi nữa.

“Cậu giận à?” Ba Ba quay sang ôm tôi an ủi, “Mình chỉ đùa thôi mà. Cậu xem mình còn mang quà về cho cậu đây này”.

Nói rồi cô ấy đưa một lọ nước hoa cho tôi.

“Thế này mới được chứ”. Tôi nhận lấy.

“Sao cậu lại buồn thế?” Tiểu Đơn hỏi.

“Đâu có”.

“Thôi mà, mặt cậu bơ phờ lắm, lại không mặc áo con nữa chứ” Tiểu Đơn nói.

Tôi giật mình, theo bản năng vội đưa tay che ngực. Bọn họ cười phá lên, tôi bị họ lừa rồi.

Lúc con người ta không vui, tư duy của họ cũng hỗn loạn.

Trước đây thường là tôi hay trêu đùa họ, thế mà bây giờ lại bị mắc lừa liên tiếp.

Đúng lúc này, có người đi ngang qua, anh ta khẽ gọi: “Kiều Phi!”

Tôi ngẩng đầu lên nhìn, thì ra là Trình Gia Minh. Anh ấy đi cùng hai người bạn nữa.

Tôi liền nói: “Hi! Bác sĩ Trình, thật là trùng hợp”. Tôi nhấp một ngụm rượu.

“Các bạn có phiền không nếu chúng ta ngồi chung?” Trình Gia Minh hỏi, rồi bắt tay Ba Ba và Tiểu Đơn.

Tôi đáp lại: “Được mà, cứ tự nhiên”.

Họ liên tục bắt tay nhau, tôi thầm nghĩ cách rời khỏi đây.

Bọn họ lại gọi thêm rượu, mọi người bắt đầu lần lượt kể chuyện.

Thực ra tôi không muốn gặp Trình Gia Minh ở đây, trông tôi lúc này giống như chủ nợ đang cầm giấy ghi nợ trong tay nhưng lại không đòi.

Hôm tôi gọi điện cho anh ấy hỏi thăm tình hình của Trình Gia Dương, tôi còn chưa kịp hỏi anh ấy đã cho tôi biết rồi. Anh ấy biết quá khứ giữa tôi và Gia Dương.

Những người bạn đi cùng Trình Gia Minh bảo tôi: “Tối lượt em rồi kìa, em kể chuyện đi”.

“Nhất thời em không thể nhớ ra chuyện gì”.

“Nếu thế em sẽ bị phạt rượu”.

“Vậy em sẽ kể một câu chuyện. Mọi người thử nghĩ xem để cho con voi vào tủ lạnh thì cần phải trải qua những công đoạn nào?”

Tôi vừa nói xong liền phát hiện năm người còn lại đang thần mặt ra nhìn tôi.

Một anh bạn của Trình Gia Minh nói: “Em vẫn phải uống rượu thôi”.

Mọi người đều bật cười, Ba Ba lên tiếng: “Để em kể cho, em đã chuẩn bị rồi”

.

Cô ấy vẫn chưa kể xong, tôi đã uống cạn cốc rượu trước mặt.

Mọi người đều sững sờ.

“Mọi người, em sẽ uống thêm hai cốc nữa rồi có việc phải đi, rất xin lỗi ạ”.

Tôi muốn tự rót rượu, nhưng Trình Gia Minh ngồi trước mặt đã ngăn lại: “Trùng hợp thật đấy, anh cũng có việc phải đi. Để anh đưa em về”.

Chết rồi, đúng là chữa lợn lành thành lợn què, tôi làm như vậy chẳng qua là để tránh người này.

“Anh cứ ngồi với mọi người đi, bác sĩ Trình à. Chẳng phải anh vừa mới tới sao?”

Anh đứng dậy, mặc áo gió, túm lấy tay tôi nói: “Đi thôi”.

Thế là tôi bị Trình Gia Minh kéo ra khỏi quán bar.

Trình Gia Minh nói: “Cố tỏ ra kiên cường. Em làm như vậy chỉ càng khiến bản thân mình đau khổ thêm mà thôi”.

Tôi nhìn anh ta: “Các anh tưởng cái gì mình cũng biết ư? Có phải các anh cảm thấy mình có tiền, có thể lực nên có thể tùy tiện sai khiến người khác? Lại còn lớn tiếng lên lớp người khác, đó là vì tốt cho em, lại còn dạy tôi đạo lý để mình không phải chịu khổ”.

Tôi nói cho anh hay, từ trước tới giờ tôi luôn vất vả như vậy, tôi sống thế quen rồi. Không có xe, tôi đi tàu điện ngầm, tàu điện ngầm ngừng phục vụ tôi tự đi bộ về. Trước nay tôi chưa từng lợi dụng ai, tôi cũng không cần người khác cứu giúp. Đừng có cười khi nói chuyện với tôi. Tôi cũng không nhận tấm lòng của anh đâu. Tạm biệt”.

Tôi bước đi thẳng.

Tôi đi chuyến tàu điện ngầm cuối cùng về nhà, người đi tàu rất đông. Tôi có cảm giác chật chội, bức bối.

Nhưng cũng có sao đâu, bởi tôi can tâm tình nguyện mà. Đây là cuộc sống mà tôi phải sống.

Bốn giờ năm mươi, tôi nhận được điện thoại từ phòng Phiên dịch cao cấp, họ thông báo cho tôi ngày mai tới phòng tư liệu báo cáo trình diện.

Tôi nhớ lại những lời Trình Gia Dương nói lúc trước: “Em không muốn làm phiên dịch nữa phải không? Thế thì tốt quá rồi, danh sách phòng Phiên dịch cao cấp cũng đang khó chọn. Nói chung em không cần làm ở đó, anh sẽ tìm một chỗ khác cho em”.

Hiệu suất làm việc của anh ấy quả thật rất cao, tôi đã bị đẩy tới phòng Tư liệu hay còn gọi là phòng nghỉ hưu, nghỉ hưu non, phòng sinh đẻ có kế hoạch.

Tôi cho vào nồi hai ống gạo, vừa vo gạo vừa nhìn vào gương rồi ra lệnh ình: “Cười, cười, cười đi”.

Tối hôm đó, tôi đã ăn rất nhiều.

Chị Đặng thắc mắc: “Sao hôm nay “sức chiến đấu” của em lại mạnh mẽ vậy?”

“Em hết ngày phép rồi, ngày mai phải đi làm, không đi nước ngoài nữa. Họ sắp xếp em vào phòng Tư liệu”.

“Chẳng phải tốt quá sao? Chị đã nói với em rồi mà, đột nhiên em lại muốn đi Châu Phi làm gì chứ?”

“Đúng vậy, em không đi Châu Phi nữa, nhưng em sẽ nghỉ hưu non”.

“Không vui à?”

“Vui không kể xiết ấy chứ!”

Chị đặt tay lên vai tôi: “Gần đây em gặp phải rất nhiều chuyện đúng không Phi Phi? Nếu muốn khóc em hãy khóc thật thoải mái. Đừng cố chịu đựng, sẽ rất khó chịu đấy”.

Tôi liền nói: “Chị mau ăn canh đi, kéo lại nguội mắt”.

Chị ấy lắc đầu, thở dài, uống một ngụm canh rồi nói: “Thật sự không tồi chút nào!”.

Miệng tôi lúng búng cơm nhưng tôi vẫn nói với chị: “Chị cứ nói như vậy khiến em cảm thấy mình thật sự có chút vấn đề”.

“Cái gì cơ?”

“Ngoài việc ngáp ra, từ trước tới giờ em chưa bao giờ khóc”.

Tôi đi làm, phòng Tư liệu ở mé phía tây tòa nhà của Bộ Ngoại giao. Trong phòng, ngoài tôi ra còn có một phiên dịch tiếng anh già lụ khụ phụ trách quản lí tư liệu đã rút khỏi vị trí phiên dịch nhiều năm nay và đang chờ về hưu .

Tôi rất vui bởi hàng ngày ngoài việc chỉnh lý các tin tức trên mạng cũng như trên các phương tiện thông tin đại chúng ra, hầu như tôi không còn việc gì nữa.

Còn có một người thường xuyên lui tới đây nữa, đó là kỹ sư trẻ Tiểu Triệu- người chuyên phụ trách sửa chữa, bảo dưỡng hệ thống mạng. Anh chàng này nói năng chẳng nề nang ai cả, lần đầu gặp tôi đã hỏi: “Này, sao em còn trẻ thế mà đã bị điều tới phòng này rồi?”

“Em rất vui mà”. Tôi đáp lại.

Có điều mọi công việc đều có cái hay của nó. Nhưng tư liệu tiếng Pháp ở đây rất đầy đủ, mới có , cũ có, tôi xem mãi không hết, mệt rồi lại có thể tùy ý lên mạng tiêu khiển.

Tôi cảm thấy rất thoải mái.

Một hôm, khi đọc báo cũ, tôi thấy tin vụ nổ tại ga Lyon ở Paris vào tháng Tư, trong đó có đoạn, hiến binh ZuZu Ferrandi đã hi sinh anh dũng để bảo vệ cho hành khách.

Lúc này, tôi đang nằm bò trên bàn kê dưới cửa sổ, ánh nắng cuối thu chiếu qua cửa kính phủ lên người tôi giống như vòng tay ấm áp. Tôi giơ tay lên, trên đó là dấu ấn ZuZu để lại.

“Anh có khỏe không?” tôi hỏi, “Chị gái anh nói, thượng đế gọi anh vì có việc cần anh làm, lúc này anh sống thế nào?”

“Bây giờ em rất khỏe, có công việc ổn định, nhưng đôi khi em cảm thấy rất cô đơn, nếu anh rảnh rồi thì nhớ tới thăm em nhé”.

Tôi nghe thấy tiếng ho, vội ngoảnh ra nhìn thì phát hiện trình Gia Dương đang đứng bên giá sách.

Chương 56

Kiều Phi

Bác sĩ đã tháo đai cố định tay cho anh.

Tôi đứng dậy hỏi: “Anh có việc gì không?”

“Có”. Anh đáp, “Em tìm giúp anh bản tin trên báo Thế giới về tình hình Khối hiệp ước Bắc Đại Tây Dương sử dụng quân sự đối với liên minh phía nam”.

Không hiểu đây là tin tức từ thời đại nào nữa, tôi mở máy tính tìm.

Tôi đưa báo cho anh, sau đó đăng kí.

Gia Dương nhận báo, anh nhìn tôi hỏi: “Thế nào rồi?”

Nhìn dáng vẻ của anh, tôi biết anh đang tìm từ thích hợp để nói với mình.

“Em có bận lắm không?”

“Anh nhìn thấy rồi đấy”. Tôi đáp, “Em đang định ngủ trưa”.

“Vậy nhé, cảm ơn em. Anh đi trước đây”.

“Không có gì”.

Gia Dương vừa đi, tôi liền nhận được điện thoại từ phòng Phiên dịch cao cấp mới tôi qua bên đó một chút. Tôi xin phép ông phiên dịch già. Ông đang cầm kéo cắt báo, vẫn không ngẩng đầu lên: “Đi sớm về sớm nhé, bởi nếu có người tới muộn báo thì bác không tìm được đâu”.

Hóa ra là đại hội toàn cầu với chủ đề: Phát triển bền vững. Phiên dịch trong phòng không đủ do vậy phải điều động thêm từ các phòng ban khác để hỗ trợ các hoạt động tổ chức, tiếp đón, tháp tùng các đại biểu. Chị phụ trách nhóm phiên dịch phân công công việc ỗi người theo danh sách. Tôi đoán cùng lắm thì mình chỉ có thể được tháp tùng phu nhân đoàn đại biểu đi thăm quan. Phiên dịch tiếng Anh Triệu Bằng Viễn đang đứng cách tôi khá xa nhưng cũng hét lên chào tôi. Đúng lúc tôi đang cười với cậu ấy thì chị phụ trách đọc tới tên tôi.

“Kiều Phi!”

“Có mặt”

Chị phụ trách đưa mắt nhìn tôi lúc đó đang ngồi cạnh cửa sổ, chậm rãi phân công: “Hội nghị buổi thứ hai, ngày 15/11, em có mặt. Buổi sáng chín giờ mười lăm phút tới mười một giờ, buổi chiều từ 14 giờ 15 phút tới 16 giờ, làm phiên dịch cabin tiếng Pháp”.

Chị ấy nói xong mà tôi vẫn đứng ngây ra. Phải một lúc sau mới bình thường trở lại. Đây là cơ hội làm việc thế nào nhỉ? Quá tốt rồi, đúng là khổ tận cam lai, Kiều Phi này có cơ đổi đời rồi.

Tôi nhìn thấy những ánh mắt đổ kỵ của các đồng nghiệp đang chĩa vào mình, vội vàng giấu nụ cười mãn nguyện đi. Chắc giờ đây họ đang mong tôi phạm sai lầm. Cứ chờ đấy mà xem, tôi sẽ chuẩn bị tốt, sẽ hoàn thành nhiệm vụ một cách xuất sắc, cứ chờ đấy mà xem.

Phân công xong, chị phụ trách tuyên bố kết thúc cuộc họp. Chị ấy gọi tôi lại và đưa rất nhiều tài liệu.

“Kiều Phi à, đây là lần đầu em làm phiên dịch cabin cho hội nghị, em phải chuẩn bị kỹ đấy”.

Tôi đáp: “Vâng, vâng”.

Chị nhìn tôi, dường như cảm thấy rất khó hiểu liền hỏi tôi: “Một cô gái hoàn hảo như em, tại sao lúc đó lại nằng nặc xin đi Kenya làm gì chứ?”

Tôi đáp: “Em làm vậy là phục vụ nhân dân thôi mà”.

“Được rồi, bây giờ em về chuẩn bị đi, phục vụ tốt cho nhân dân trong nước là được rồi”.

Tôi mang tập tài liệu về nhà nghiên cứu. Nhiệm vụ vinh quang tới một cách bất ngờ này dường như kích thích tôi, tôi ăn nhiều, chăm chỉ luyện tập, ngủ ngon hơn.

Một buổi tối khi tôi và chị Đặng ăn cơm, ti vi đang chiếu phim Vua đầu bếp.

Chị Đặng đang gặm xương ngạc nhiên nhìn tôi hỏi: “Kiều Phi à, em lại coi mình là nhân vật trong phim phải không?”

Tôi ngượng ngùng đáp: “Đâu có, chị mau ăn đi. Ngon thật đấy!”.

Thế nhưng, tâm trạng hớn hở, tinh thần và thể lực sung mãn, ý chí quyết tâm của tôi chỉ sục sôi tới buổi sáng hôm khai mạc hội nghị. Khi khoác lên mình bộ vest, đeo thẻ “Phiên dịch” trước ngực, tôi bỗng phát hiện ra trống ngực đang đánh liên hồi.

Nhân lúc người dẫn đoàn không để ý tôi liền bước ra khỏi phòng nghỉ.

Tôi nhìn về phía hội trường, cảnh tượng trước mắt dường như tôi đã gặp rồi. Ngày đó, tôi được chứng kiến Trình Gia Dương làm việc một cách xuất sắc, còn hôm nay tôi ngồi trong căn phòng này, lần đầu tiên làm phiên dịch cabin.

Không xong rồi, tôi phải hút một điếu thuốc mới được.

Tôi đang tìm phòng hút thuốc thì bỗng từ đằng sau vang lên tiếng của Trình Gia Dương: “Kiều Phi!”

Tôi quay lại.

Trình Gia Dương mặc một bộ vest đen, áo sơ mi, cà vạt cùng màu. Khuôn mặt xương xương trắng trẻo, cách ăn mặc trau chuốt rất chỉnh tề, trông anh thật tuấn tú.

Lúc này tôi có rất nhiều chuyện muốn nói với anh, thế nhưng tôi cũng biết rằng có rất nhiều điều không nên nói. Tôi chỉ biết đứng nhìn anh.

Anh đưa tay chỉnh lại thẻ trước ngực cho tôi, chậm rãi, dịu dàng trấn an tôi: “Đừng qua căng thẳng Kiều Phi à, không ai giỏi bằng em đâu”.

Tôi gật đầu: “Em tên là không căng thẳng”.

Anh bật cười.

“Hôm nay anh làm gì, anh không phải dịch à?” Tôi hỏi anh.

“Anh tháp tùng đoàn lãnh đạo Liên Hợp Quốc, lát nữa sẽ có cuộc họp hội đàm và phỏng vấn”.

Tôi gật đầu.

“Được rồi, em đi đi. Đã nhớ lời anh nói với em chưa?”

“Đương nhiên là em nhớ rồi”. Tôi chỉ tay vào mình, “Em giỏi nhất mà”.

Tôi được ghép ca với một anh, trước khi ngồi vào chúng tôi bắt tay, hỏi han nhau.

Tôi nắm chặt bút ghi tốc kí, tôi nhấn công tắc bật thiết bị dịch, khi nghe thấy lời phát biểu đầu tiên của đoàn đại biểu Pháp, tôi liền dịch một cách lưu loát vào micro: “Chúng ta đang theo đuổi mục tiêu có thể duy trì sự phát triển kinh tế xã hội, giống như loài người ngưỡng mộ sự trường sinh...”

Tôi cảm thấy rất rõ, tôi- Kiều Phi, vô cùng xuất sắc.

Trình Gia Dương

Hội nghị kết thúc, sau khi tiễn những nhân vật lãnh đạo của Liên Hợp Quốc, tôi không có nhiệm vụ gì quan trọng nữa.

Tôi nghe đoạn băng ghi lại công tác phiên dịch của Kiều Phi, cảm thấy cô ấy có thể giành được tám mươi lăm điểm. Tuy đôi chỗ còn chưa hoàn hảo, nhưng đã đạt được yêu cầu nhanh gọn, chính xác. Cô gái năm xưa đến cả “lò hỏa táng” cũng không xử lý nổi, bây giờ đã trở thành phiên dịch viên xuất chúng cấp nhà nước.

Tiểu Hoa rót sữa cho tôi, nhìn thấy tôi đang chơi bi a trên máy liền cười.

“Anh có hứng thú chơi một mình kia à?”

“Cũng không hẳn như vậy”. Tôi đỡ lấy cốc sữa, uống một ngụm rồi nói, “Vốn có một đối thủ rất được, nhưng không biết lúc này đang ở đâu nữa”.

“Thế à? Anh còn có bạn trên mạng nữa ư?”

“Tại sao lại không chứ?” Tôi nhìn cô ấy.

“Là nam hay nữ vậy? Anh không được yêu đương lãng nhăng qua mạng đâu đấy”.

Tôi cười: “Đừng quê như vậy chứ”.

Cũng đã lâu tôi không gặp Tôi không tin không đăng kí được, nay đã đổi tên thành Lê Nhượng Khổng Dung. Có lẽ mọi người đều có việc phải làm, bận việc cơ quan, ai mà rỗi hơi ngồi nghe người khác trút bầu tâm sự chứ.

Tiểu Hoa nói: “Nếu chơi xong rồi thì đi ngủ đi nhé, đừng để quá mệt đấy”.

“Được, em ngủ trước đi, anh còn tắm nữa”.

Thành tích xuất sắc của Kiều Phi trong hội nghị đã khiến trưởng phòng chuyển cô ấy từ phòng Tư liệu về phòng Phiên dịch cao cấp.

Ngày hôm sau, phó phòng nhân sự dẫn cô ấy tới các phòng ban liên quan để gặp gỡ đồng nghiệp, anh còn giới thiệu chúng tôi với nhau nữa.

Chúng tôi bắt tay nhau, Kiều Phi nói với phó phòng nhân sự: “Em quen anh Trình, chúng em từng học cùng trường”.

Tôi khích lệ: “Cố gắng lên”.

Phi đáp: “Cảm ơn anh”.

Đến trưa, mẹ tôi gọi điện tới, nhưng thật ra là thư ký của bà gọi gián tiếp: “Gia Dương à, cậu chờ một chút, Vụ trưởng muốn nói chuyện với cậu”.

“Gia Dương!” Giọng mẹ tôi vang lên, “Trưa nay hai mẹ con mình ăn cơm vớ nhau nhé”

“Vâng ạ”.

“Chúng ta sẽ đi xe của mẹ. Mẹ chờ con ở trước cổng”.

“Vâng”.

Tôi dập máy xuống, hít một hơi thật sâu.

Tôi khoác áo gió rồi đi xuống, lúc xuống hành lang tôi nhìn thấy phiên dịch tiếng Anh Tiểu Triệu đang nói với Phi: “Đúng mà. Lúc đó mình rất lo đấy, mình còn nói sao một cô gái như cậu lại quyết định tới nơi đó chứ, song cậu cũng cừ thật đấy, mình nghe bọn họ nói, nghiệp vụ của cậu rất khá...”

Tôi đứng cạnh bọn họ chờ thang máy, Tiểu Triệu nhìn thấy tôi liền giơ tay chào: “Chào anh!”

“Hi!” Tôi đáp lại.

Kiều Phi cười với tôi rồi hỏi: “Anh cũng tới nhà ăn à?”

“Không, anh ăn ở nơi khác” Tôi đáp lại.

Xuống tới nhà ăn, họ ra khỏi thang máy.

Tiểu Triệu chỉ đi sau Phi có nửa bước, trông đáng vẻ dường như rất quan tâm tới cô ấy.

Xe của mẹ tôi đã chờ sẵn ở trước cơ quan, tôi lên xe. Mẹ tôi vẫn đang xem tài liệu.

Lúc chúng tôi tới nhà hàng, mẹ mới bỏ tài liệu xuống.

Mẹ tôi nhìn tôi đang ăn gan vịt liền hỏi: “Sao còn gầy thế?”

“Đâu mà mẹ”

“Mẹ không nghĩ như vậy đâu, con gầy đi rất nhiều đấy”. Mẹ tôi uống một ngụm nước hoa quả, “Sắp tới, bố mẹ phải đi công tác dài ngày”.

“Vâng”

“Trước khi đi bố mẹ muốn hẹn gặp bố mẹ của Tiểu Hoa”.

Tôi ngẩng đầu lên nhìn mẹ: “Được ạ, chắc bọn con cũng không cần phải đến. Mẹ biết đấy, con không giỏi ăn nói với các bậc bề trên lắm”.

Mẹ tôi thở dài: “Gia Dương à, con không còn nhỏ nữa. Ý của mẹ là muốn sắp xếp ổn thỏa chuyện của con và Tiểu Hoa”.

Tôi đã có linh cảm ngày này sắp tới nên không bất ngờ chút nào, tôi lấy giấy ăn lau miệng: “Tại sao không ai giục Gia Minh lấy vợ chứ?”

“Gia Minh ư?” Mẹ tôi cũng không ngạc nhiên chút nào. “Nếu như nó cũng có cô gái phù hợp giống như con và Tiểu Hoa thì tốt biết mấy”.

Mẹ tôi nói cứ như không, cứ như thể mẹ không biết rằng đó là tiêu chuẩn rất cao.

Tôi không nói gì.

“Gia Dương, ý con thế nào? Có gì con cứ nói với mẹ”

“...Con chẳng có ý kiến gì cả, mẹ muốn con làm gì, con sẽ làm đúng theo lời mẹ, mẹ muốn con cầu hôn với Tiểu Hoa à? Được, tối nay con sẽ làm. Thế bố mẹ hẹn với bố mẹ cô ấy hay là con hẹn? Nếu mẹ muốn, bọn con kết hôn sớm, chóng có cháu ẹ. Mẹ à, con chẳng có ý kiến nào cả, mẹ hãy cho con biết, mẹ muốn con làm gì?”

Mẹ tôi sững sờ, tôi vẫn tiếp tục ăn cơm.

“Gia Dương à”. Bà cười hiền hậu với tôi, chậm rãi hỏi, “Sao vậy con? Mẹ làm vậy cũng chỉ muốn tốt cho con mà. Mẹ nghĩ rằng con và Tiểu Hoa đã tìm hiểu lâu như vậy, thì cũng nên có kết quả. Hai đứa đều đã lớn cả rồi”.

Món sườn bò rất cứng.

Tôi gọi người phục vụ tới yêu cầu: “Món sườn bò rất khó ăn, đổi cho tôi đĩa mì xào”.

Người phục vụ giải thích: “Thưa ngài, chỗ chúng tôi chỉ chuyên những món ăn Nga mà thôi”.

Mẹ nhìn tôi.

“Cứ đổi cho tôi món mì xào, nhớ cho đưa chuột đấy”.

“Gia Dương!”

Tôi nhìn mẹ: “Mẹ, con có thể tự mình lựa chọn món ăn được không?”

“Món vừa rồi là do con chọn mà”.

“Mẹ nói rất đúng, vì mẹ đưa con tới nhà hàng này mà”.

Tôi vứt khăn ăn, rồi sải bước đi ra ngoài.

Tôi bước ra đường phố đông vui náo nhiệt, lặng lẽ ngắm nhìn dòng người đi ngang qua mình.

Tôi cảm giác cuộc đời giống như một mạng lưới dày đặc, bản thân mình như một giao điểm ở giữa bị rất nhiều sợi dây ràng buộc.

Tôi cần trấn tĩnh lại, buổi chiều tôi vẫn phải đi làm.

Buổi tối, mẹ lại gọi điện cho tôi, mẹ hỏi có phải gần đây công việc của tôi quá bận, hay là tâm trạng không được tốt không?

Tôi xin lỗi mẹ rồi nói, đáng ra buổi trưa con không nên tự ý bỏ đi như vậy.

Mẹ tôi nói lại chuyện lúc trưa rằng, nếu tôi chưa chuẩn bị tinh thần thì có thể thư thư một thời gian, nhưng cũng đã tới lúc phải có lời với Tiểu Hoa rồi.

Mẹ tôi vừa gọi xong thì Tiểu Hoa gọi tới. Cô ấy hỏi tôi đã muộn rồi sao vẫn chưa về?

Bỗng tôi cảm thấy bức bối vô cùng, nhưng không thể trút vào Tiểu Hoa được, tôi cố kiềm chế nói: “Anh làm xong việc rồi sẽ về”.

Không chờ Tiểu Hoa trả lời tôi liền cúp máy.

Lẽ ra tôi nên về nhà Tiểu Hoa, nhưng tôi lại lái xe lòng vòng trên phố, vừa lái xe vừa uống bia. Một lúc lâu sau, tôi bỗng nhận ra mình đang dừng xe ở một nơi rất quen.

Nơi đó có cây thông với những tòa nhà cổ, tôi quan sát một lát, thì ra đây chính là tầng một khu nhà Kiều Phi thuê.

Tôi cảm giác mình giống như người chết đuối, cổ sức giãy giụa, cuối cùng vẫn thấy mình mấp mé bên dòng nước.

Lúc này tôi rất muốn, rất muốn, rất muốn gặp cô ấy.

Nói gì cũng được, có chuyện gì nên hay không nên đây? Tôi cảm thấy lúc này mình thật yếu đuối.

Tôi gõ cửa phòng cô ấy, một cô gái lạ mặt gõ cửa.

Tôi nhìn thấy đôi giày Kiều Phi đặt trước cửa.

Tôi nói: “Tôi tìm Kiều Phi”.

Tiếng Phi nói vọng từ trong nhà ra: “Gia Dương?”.

Tôi bước theo Phi vào phòng cô, cô vẫn để cửa mở, tôi liền đóng chặt lại.

Cô ngồi trên ghế sofa nhìn tôi.

Hình như cô vừa tắm xong, tóc còn ướt, người cô tỏa ra mùi hương như mùi trẻ con.

Tôi ngồi bên cạnh ngắm nhìn cô, chăm chú dõi theo từng hơi thở. Trên mặt cô vẫn còn vương những sợi tóc tơ, một giọt nước chảy xuống khóe miệng.

“Anh làm sao vậy?” Cô khẽ hỏi tôi.

“Phi!” Tôi gọi tên cô, sau đó nước mắt tuôn rơi, tôi gục đầu vào vai cô, “Anh mệt mỏi quá!”

Cô sưng người trong giây lát, sau đó dang rộng đôi tay mềm mại ôm tôi vào lòng.

48. Chương 57-58

Chương 57

Kiều Phi

Tôi ôm Gia ương vào lòng, rất lấy cho tới khi anh ngủ thiếp đi.

Tôi dịu anh nằm lên giường, tháo giày, cởi quần áo giúp anh. Lúc này trên người anh chỉ còn chiếc quần đùi.

Kể từ lần cuối cùng tôi nhìn thấy anh trong tình trạng này, không biết đã bao lâu rồi?

Tôi lấy khăn ẩm lau mặt cho anh.

Anh nhắm mắt, lông mi vừa đen vừa dài.

Một người đàn ông từng là chỗ dựa vững chắc, từng mang tới sự ấm áp cho tôi, lúc này lại lẻ loi một mình, tìm tới khóc trong lòng tôi.

Vì sao tôi luôn là người nhìn thấy nước mắt của anh?

Và những giọt nước mắt này phần lớn là do tôi gây nên.

Lẽ nào lại có người con gái tài giỏi tới mức đó?

Người con gái khiến cho người đàn ông yêu cô phải khóc vì cô.

Gia Dương trở mình, anh ôm lấy chân, quay lưng về phía tôi.

Tôi nhìn thấy vết thương trên vai anh vẫn chưa khỏi hẳn, lúc này đã liền sẹo, vết sẹo màu hồng hồng. Tôi chạm nhẹ vào đó, anh hơi giật mình.

Tôi chậm chậm hôn lên trên vết thương của anh rồi khẽ nói: “Gia Dương à, còn đau không anh?”

Rồi tôi ôm chầm lấy Trình Gia Dương, người tôi yêu nhất trên đời cùng nằm trên chiếc giường mềm mại, ấm áp.

Trình Gia Dương

Tôi ngủ rất ngon, lúc tỉnh dậy tôi mở mắt rồi khẽ nói: “Phi à, lưng anh ngứa quá, mau gãi giúp anh đi”.

Không có ai trả lời.

Tôi ngồi dậy, nhìn thấy bên giường có sữa và bánh mì. Tôi đưa mắt tìm mẫu giấy nhắn lại nhưng không thấy.

Phi và bạn của cô đã đi làm rồi.

Tôi mặc quần áo, tắm rửa rồi ngắm nghía phòng của cô.

Tôi đã từng tới đây, lần đó tôi tới để cãi nhau với Phi về chuyện cô ấy khẳng khái đòi đi Châu Phi, nên tôi không quan sát kỹ phòng cô.

Cô thích những sắc màu nhạt, rèm cửa, ga giường và khăn trải bàn đều là màu xanh lá cây nhạt. Thời tiết cuối thu nhưng căn phòng của cô vẫn mang hơi thở mùa xuân.

Tôi mở tủ quần áo của cô, trong đó chỉ có quần áo được gấp gọn gàng. Tôi nghĩ có thể mình sẽ tìm thấy một số đồ mình đã mua cho cô, một bộ quần áo hay một chiếc váy cũng được. Nhưng không tìm thấy gì cả.

Tôi lại lục ngăn kéo của cô.

Nhìn dưới gầm giường, với hy vọng sẽ tìm được vật gì đó liên quan tới mình.

Nhưng vẫn không thấy.

Tôi rất thất vọng liền ngồi trên ghế ăn hết đồ ăn cô đã chuẩn bị sẵn.

Tôi lái xe đi làm, tôi gặp Kiều Phi đang đi phôtô tài liệu trong hành lang.

Cả hai chúng tôi đều gượng gạo, không tự nhiên.

Tôi lên tiếng trước: “Em đang làm gì thế?”

“Chị cùng phòng bảo em đi công tác”. Cô cho tôi xem tập tài liệu trong tay.

“Đi đâu cơ?”. Tôi đỡ lấy tập tài liệu.

“Anh cũng thấy mà, Bộ Y tế tổ chức Hội nghị y học quốc tế tại Thành Đô, họ mượn phiên dịch chỗ chúng ta tới làm phiên dịch cabim, chị ấy đã phân công em đi”.

“Khi nào?”

“Ngày kia”.

“Gấp thế kia à, sao không cho người ta thời gian để chuẩn bị chứ?”

“Không có thời gian để chuẩn bị nữa, bởi bên mình cho rằng Bộ Y tế có thể giải quyết vấn đề này, nên không hề lên kế hoạch cử người đi”. Cô ấy lấy lại tập tài liệu, “Em không nói chuyện với anh nữa, em phải đi rồi, em đang bận quá”.

Tôi muốn gọi Phi lại, nhưng cô đi rất nhanh, giày cao gót phát ra những tiếng cộc cộc đánh đánh.

Tôi muốn gọi Húc Đông ra uống rượu, nhưng thái độ của anh không nhiệt tình lắm. Tôi liền nói: “Anh lại trở mặt không nhận người quen hả, khi anh tìm em có khi nào em không đi cùng anh không?”

“Thôi được, anh sẽ tới”

Chúng tôi gặp nhau trong quán bar. Anh uống rượu cùng tôi, nhưng thái độ rất thờ ơ. Anh nói: “Chú có chuyện gì thì nói đi”.

“Anh muốn về với vợ chứ gì?”

“Đương nhiên phải về với vợ rồi, còn về với con trai nữa chứ. Đạo này ngày nào anh cũng đàn một đoạn nhạc piano để dạy con ngay từ khi còn trong bụng mẹ đấy”.

Tôi không nhịn được liền bật cười.

Húc Đông phật ý: “Chú đừng có chế giễu tinh thần trách nhiệm của một người sắp làm bố như anh”.

“Không phải thế, em rất cảm động” Tôi vừa cười vừa nói.

“Chú ấy, anh cũng không nói với chú nữa. Nhưng nếu chú kết hôn rồi có con thì sẽ hiểu thôi. Anh nói cho chú biết, bây giờ anh thấy chú vẫn chưa thật sự trưởng thành. Đúng vậy, chẳng ra dáng chút nào, chưa thực sự trưởng thành”. Anh lắc đầu.

“Em chưa kết hôn thì nghĩ gì tới chuyện có con chứ?”

“À, đúng rồi, chú cũng nên giải quyết vấn đề của mình đi, còn chần chừ tới bao lâu nữa? Chú chờ được, nhưng người ta không chờ được đâu. Anh thấy cô tiểu hoa đó tuổi cũng không còn trẻ nữa”. Anh ấy nhìn tôi nói tiếp, “Có điều trên ti vi anh thấy cô ấy vẫn rất trẻ”.

“Có thể nói chuyện gì khác được không?” Tôi uống rượu rồi nói, “Em tìm anh ra ngoài là để thư giãn một chút, sao anh vẫn nói với em về chuyện này chứ?”

“Chán rồi hả?”

“...”

“Đúng rồi, giờ đã ở trong tay chú rồi mà”. Anh phá lên cười, “Tiểu hoa bây giờ đã ở trong tay chú, vì thế chú chẳng coi người ta ra gì. Anh cứ tưởng cậu là người như thế nào cơ? Hóa ra cũng chẳng khác gì anh. Từ nay về sau đừng bao giờ chê anh thế nọ thế kia nữa nhé”.

Tôi như vậy thật sao?

Tôi nhìn anh, ngẫm nghĩ nếu như không phải như vậy thì sao trong lòng rõ ràng thích ột người nhưng lại ở bên một người khác.

Nếu không phải như vậy, tại sao vẫn cứ cố đeo bám Kiều Phi, mà trong đầu lại tin rằng Tiểu Hoa là mối duyên trời định chứ?

Húc Đông nhìn thấy Lưu công tử ăn mặc chải chuốt bước vào, anh định giơ tay chào. Tôi liền nói: “Anh mà gọi thẳng ấy, em sẽ đi ngay”.

“Sao vậy? Hai đứa thân nhau lắm mà”.

Tôi đáp lại: “Anh quên rồi à, hồi bé hai đứa bọn em đã không thích chơi với nhau rồi”.

“Sao anh lại nhớ là hai đứa luôn tẩy chay anh nhỉ?”

Tôi về nhà Tiểu Hoa, tắm rửa, rồi đi ngủ.

Tiểu Hoa hỏi: “Anh ngủ chưa? Chắc chưa ngủ phải không?”

Tôi đáp: “Có chuyện gì thế?”

“Hôm nay em tới thăm chị Minh Phương. Em mua cho con chị ấy hai bộ quần áo, Gia Dương à, em bảo này, trẻ con ấy mà, thật chẳng hiểu chúng như thế nào nữa. Mỗi lúc trước còn bé tí, ngoảnh đi ngoảnh lại đã thấy lớn tướng rồi”.

“Thế à?” Tôi ngồi dậy, nhìn Tiểu Hoa. Cô ấy tết tóc thành một bím ở đằng trước, đeo kính, dùng tay diễn tả cho tôi dễ hình dung. “Con bé giống như cục bông, rất trắng, tay chân mũm mĩm, đi rất vững. Hơn nữa, bây giờ nó còn biết gọi “dì” nữa”.

Tôi ngạc nhiên: “Đã lớn thế rồi kia à?”

“Có nhanh không chứ? Em đã bế con bé cả buổi chiều. Trên người nó có mùi sữa rất thơm, anh không tưởng tượng nổi đâu”.

Từ trước tới giờ tôi chưa bao giờ thấy Tiểu Hoa nói chuyện say sưa tới vậy, lúc này cô ấy giống như một đứa trẻ đang miêu tả về đồ chơi yêu thích của mình vậy.

“Em còn mượn máy quay kĩ thuật số của chị Minh Phương về nữa đấy. Trong đó có ghi lại hình của con bé, anh muốn xem không?”

Tiểu Hoa nhanh chóng lấy chiếc máy quay, cho tôi xem đoạn băng về con bé. Lúc nhìn thấy đoạn một bé gái trắng mũm mĩm đang chống cằm lên trời, đầu cúi xuống ghé sô pha, cả hai chúng tôi đều phá lên cười.

Tiểu Hoa nói: “Đúng là lạ thật đấy, hai năm trước em không hề thích trẻ con. Bây giờ nhìn chúng, lại thấy rất đáng yêu. Em đã già rồi phải không?”

“Đúng thế, anh cũng thế”.

Cô nhìn tôi, tôi cũng nhìn cô.

Cuối cùng Tiểu Hoa lên tiếng trước: “Gia Dương à, chúng ta kết hôn đi”.

Kiều Phi

Tôi đã tới Thành Đô, đăng kí với nhóm phục vụ hội nghị tại khách sạn Hoa Viên trong thành phố. Lúc đang đăng kí thì có một người bước tới chào tôi.

Tôi nhìn anh ấy, bỗng nhận ra một điều, thể giới còn nhỏ bé hơn cả bể cá.

Bác sĩ Trình Gia Minh vừa cười vừa nói: “Em cũng tới họp à? Gọi điện em cũng không thèm nghe, anh còn tưởng em biến mất rồi”.

“Là anh gọi cú điện đó sao? Ha ha, số điện thoại lạ hoắc, em lại tưởng có ai đó định lừa mình, nên tắt máy luôn. Ha ha...”

Nếu biết là của “chú đây” gọi tới, không bắt máy làm sao được chứ?

“Ha ha, anh lại cứ tưởng em đang buồn lắm cơ”.

“Đâu có chuyện gì đâu, sao lại không vui chứ? Em lên tầng đây. Tạm biệt!”

“Đừng vội thế chứ, anh em mình đều ở cùng một tầng mà”.

Trong thang máy, Trình Gia Minh hỏi tôi đã từng tới Thành Đô chưa. Tôi trả lời hồi còn đi học, em có làm hướng dẫn viên du lịch, đã được ở lại đây một buổi sáng.

“Thế em đã ăn món Tam Đại Pháo chưa?”

“Là một dạng của kẹo hồ lô chứ gì?”

“Chỉ giống bên ngoài thôi”

“Có ngon không?”

“Khỏi phải nói, đúng là...”

Anh ấy vừa nói tới đó, bụng tôi đã sôi lên. Đồ ăn trên máy bay vừa cứng vừa mặn, nên khi Trình Gia Minh vừa nhắc tới đặc sản, tôi đã không kiềm chế được bản năng.

Đành phải cố chịu thôi.

Thực ra tôi cũng chẳng có thời gian để đi chơi vui vẻ.

Tôi về phòng, tắm rửa xong liền tập trung xem tài liệu đại hội mới cung cấp.

Một lát sau, có người tới gõ cửa.

Tôi ra mở cửa, là phục vụ trong khách sạn, anh ta đang cầm một chiếc hộp rất tinh xảo.

“Có chuyện gì không?”

“Cô à, có người mua điểm tâm cho cô. Là đặc sản vùng này, món Tam Đại Pháo”.

“Thế ư?”

Tôi nhận hộp bánh, rồi háo hức mở từng lớp, từng lớp vỏ hộp ra. Trong đó không chỉ có món Tam Đại Pháo, bên ngoài giòn bên trong mềm, vừa thơm vừa ngọt, mà còn có món mì lạnh, bánh rán và món Gà chảy dãi (gà om ớt).

Trình Gia Minh à, em tha thứ cho anh.

Tôi vừa xem tài liệu, vừa ăn đồ điểm tâm.

Ngày thứ hai hội nghị khai mạc, người phối hợp với tôi là chàng trai trẻ- phiên dịch bên Vụ Hợp tác quốc tế, Bộ Y tế. Cậu ta qua bắt tay tôi rồi gọi tôi một tiếng “chị”. Tuy cậu ta nhầm tuổi tác của tôi, có điều theo phép lịch sự, tôi cũng không nói gì. Khi đại diện đoàn đại biểu hiệp hội các bác sĩ Bể lên phát biểu, tôi- con người tràn trề sức sống đã hoàn thành nhiệm vụ một cách xuất sắc.

Buổi trưa ban tổ chức mở tiệc buffet, buổi chiều đoàn đại biểu Pháp sẽ phát biểu, nên tôi không dám ăn nhiều sợ sẽ buồn ngủ, tôi chỉ dám uống một chút sâm panh. Lúc tôi đang cầm ly rượu thì nhìn thấy ở một góc nhà hàng, Trình Gia Minh đang nói chuyện với một chuyên gia người Bỉ.

Tôi bước tới, thấy anh đang nói chuyện bằng tiếng Anh rất lưu loát. Nhưng tiếng mẹ đẻ của vị chuyên gia kia lại là tiếng Pháp và tiếng Hà Lan, ông ấy không giỏi tiếng Anh, hai người nói chuyện có vẻ khó khăn.

“Có cần giúp đỡ không vậy?” Tôi đề nghị.

Trình Gia Minh cười tươi đáp: “Cô gái tốt bụng, cô tới đúng lúc quá. Về dự án phân tích dịch thể để hỗ trợ điều trị các bệnh về gan, mật sắp được tiến hành ở Châu Âu, vừa nêu ra trong hội nghị sáng nay, tôi còn có một câu hỏi...”

Sau đó hai người nói chuyện vui vẻ hơn, hai bên đều ghi lại cách thức liên lạc để sau này cùng nghiên cứu đề tài khoa học trên.

Trình Gia Minh nói: “Em giỏi thật, ca dịch cabin sáng nay rất tốt”.

“Cảm ơn anh tôi qua đã mua đồ điểm tâm cho em”.

Anh hào hứng nói: “Anh nói cho em biết nhé, những món đó chỉ là hàng bán rong mà thôi, còn kém xa so với đồ ăn mới ra lò”.

“Thế ư?”

“Mai họp xong, đi dạo phố với anh nhé. Ý em thế nào?”

“Về cơ bản thì em đồng ý”.

Bế mạc hội nghị, tôi và Trình Gia Minh hẹn nhau lúc sáu giờ, anh tới đón tôi rồi cùng ra ngoài ngắm phố phường, có điều đã quá giờ hẹn tới bốn mươi phút mà vẫn không thấy tăm hơi anh đâu.

Tôi mặc áo khoác tới phòng anh, không biết có chuyện gì không, nếu thế thì tôi đi một mình vậy.

Chưa kịp gõ cửa, thì thấy một người mở cửa bước ra.

Đó là một phụ nữ rất cao.

Khuôn mặt xương xương nhưng sắc nét, cô còn trang điểm rất đẹp.

Cô ấy nhìn tôi, cười nhạt.

Sau đó sải bước đi.

Cô phục vụ phòng đẩy xe đi ngang qua, nét mặt có chút gì đó rất thần bí, không biết lại suy diễn gì đây.

Chẳng cần nghĩ tôi cũng biết cảnh tượng này thường xuyên xuất hiện trong các bộ phim: Bạn gái hiện tại bất ngờ bắt gặp tình địch- bạn gái cũ, cô gái đó nghĩ thầm sớm muộn rồi cô cũng bị hất hủi như tôi thôi. Người đàn ông nói xin lỗi, vì đã quên mất cuộc hẹn với cô, đúng lúc này một người qua đường A xuất hiện, người này về kể cho con gái đã đến tuổi cập kê của mình rằng, đừng nên học trò yêu đương bừa bãi của người thành phố.

Trình Gia Minh nhìn thấy tôi luôn miệng nói: “Xin lỗi, xin lỗi, anh xuống ngay đây”.

“Không cần đâu”, tôi nói to, “Em đi một mình cũng được. Anh muốn ăn gì, em sẽ mua về cho”.

Trình Gia Minh mặc áo khoác ngoài rồi đi ra.

Tay trái của anh đặt nhẹ lên lưng tôi rồi đẩy tôi ra ngoài: “Giờ ạ, thật chẳng biết làm sao nữa, đã tới nơi cùng trời cuối đất này rồi mà những món nợ ân tình vẫn còn đeo bám”.

Tôi nghĩ thầm, cái con người này thật chẳng biết ngượng còn mở miệng nói nữa chứ.

Mãi tới khi chúng tôi vào thang máy, anh vẫn thao thao bất tuyệt: “Người phụ nữ em gặp lúc này là mẹ của con anh”.

Điều này thì liên quan gì tới tôi?

Có điều tôi rất hiếu kì.

“Anh có con rồi à?”

“Bị cô ấy bỏ rồi”.

“Vì không thể kết hôn được với nhau phải không?”

“Cũng có thể nói như vậy”.

Chúng tôi ra khỏi khách sạn, đi dọc theo con phố phía trước.

”Thế có nghĩa là gì vậy? Cái gì mà cũng có thể nói như vậy?”

“Em quen Gia Dương rất lâu rồi phải không, chắc hẳn em cũng biết hoàn cảnh nhà anh rồi. Cô gái đó không phải là người trong giới thượng lưu. Sau khi biết được mối tình của anh, bố mẹ anh đã ra tay xử lý”.

“Sao em thấy chuyện đó cứ tàn nhẫn thế nào ấy”.

“Chẳng tàn nhẫn chút nào”. Trình Gia Minh nói tiếp, “Chỉ bằng một khoản tiền, cô gái kia đã bằng lòng phá thai, chấp nhận rời xa anh, trở về quê. Mà cô ấy là người Thành Đô đấy, da cô ấy rất đẹp”.

Chúng tôi nhìn thấy một phòng trà, Trình Gia Minh nói: “Chỗ này có được không? Món ăn ở đây rất ngon lại có nhiều tiết mục biểu diễn đặc sắc”.

“Được ạ”. tôi bước vào cùng anh.

Ăn một lúc rồi anh mới lau tay rồi nhìn tôi hỏi: “Em coi tiền là gì?”

“Còn phải nói, đó là thứ tốt đẹp mà”.

“Có thể so sánh với tình cảm được không?”

“Không, không. Làm sao có thể so sánh được chứ?” Tôi bối rối trả lời.

“Mọi thứ đều có giá của nó”.

“...Cô ấy, bạn gái của anh ấy, đã nhận của bố mẹ anh bao nhiêu tiền?”

“Không nhiều. Bản thân anh cũng có đủ chừng ấy tiền cho cô ấy. Đúng là không nhiều chút nào”. Anh uống một ngụm canh câu kỷ tử. “Đó chỉ là cái cớ mà thôi, bởi bản thân cô ấy cũng muốn rời xa anh”.

“Tình cảm hai người vốn đã rạn nứt rồi sao?”

“Em nhìn xuống dưới đi Kiều Phi”.

Tôi nhìn xuống dưới tầng một, có rất nhiều người, phần lớn là các đôi bước vào. Họ vào đây nghe hát, hẹn hò, tay nắm chặt tay.

“Một người đàn ông hoặc một người đàn bà bình thường yêu nhau. Nếu như có một người thay lòng thì cũng không phải vấn đề gì to tát, người kia sẽ chất vấn, sẽ ghen tuông, sẽ dùng hết sức mình để bảo vệ tình yêu của họ. Mà khi đã quá thất vọng thì cùng lắm là hành xử theo cách ăn miếng trả miếng”.

“Loại quan hệ như thế rất hay, ít nhất cũng là thành thật”.

Anh ngừng lại một lát rồi nhìn tôi, trong đôi mắt anh ánh lên vẻ dịu dàng.

“Có điều, nếu như người đó có tiền, nhưng gia cảnh lại phức tạp hơn người bình thường thì sẽ rất thảm đấy”.

“Khi mới yêu nhau, cô ấy nghĩ anh vốn yêu mình thật lòng như vậy”.

“Đến khi yêu nhau mãnh liệt hơn, cô ấy lại nghĩ tình yêu của anh sẽ duy trì tới khi nào?”

“Còn anh vì phải trả giá nhiều hơn một chút mà trở nên dao động, nhưng cũng không muốn làm tổn thương lòng tự trọng của cô ấy”.

“Đến lúc buồn bực, lại chẳng thể trút giận vào cô ấy, bởi như thế chẳng khác nào vì áp lực mà ăn hiếp cô ấy”.

“Vì thế, cô ấy rời xa anh. Không sai, bố mẹ anh không làm điều gì sai cả, có điều họ chỉ đóng vai trò làm chất xúc tác đúng lúc đúng chỗ mà thôi. Anh và cô ấy cũng không sai. Những người như anh bao gồm cả em trai anh nữa đều là những kẻ không có tư cách để có được tình yêu”.

“Sai là ở chỗ đứa con của anh, lẽ ra nó không nên là con của anh”.

Tôi cảm thấy cổ họng khô rát, người đàn ông này luôn thể hiện mình sống vui vẻ nhưng hóa ra anh cũng có quá khứ thật buồn.

“Tâm sự nhiều với em như vậy, em có buồn không? Đã có lần anh Hoàng nói với anh rằng em là một cô bé khác thường”.

Tôi chậm rãi trả lời: “Trong lòng anh đang rất đau khổ phải không?”.

Anh không ngược mắt lên, đặt cốc trà xuống, rồi nói với tôi: “Có một bản nhạc, em nghe đi, rất hay đấy”.

Một nghệ sĩ mặc bộ sườn xám màu xanh lá cây ôm đàn nguyệt bước lên sân khấu, giọng hát của cô ấy rất dịu dàng uyển chuyển. Tôi không nghe rõ lời bài hát, chỉ cảm thấy giọng cô ấy rất buồn, rất ai oán, giống như nước mắt lăn dài, lăn dài.

Chương 58

Kiều Phi

Tôi trở về từ Thành Đô, hôm đó trời mưa rất to, máy bay phải lượn vòng hồi lâu mới hạ cánh được. Một chiếc xe sang trọng tới đón Trình Gia Minh. Anh hỏi tôi: “Thế nào, có đi cùng anh về không? Chắc chắn hôm nay em sẽ phải chờ rất lâu thì xe buýt mới ra khỏi sân bay đấy”.

Tôi nói, thế thì cho em đi nhờ với.

Mùi thơm trong xe khiến tôi nhớ tới Gia Dương, đã bao lâu rồi tôi chưa gặp anh nhỉ?

Thời tiết lạnh bất ngờ, tôi nhớ tới Gia Dương, nhớ tới đêm hôm đó, tôi ôm anh ngủ, lòng tôi bỗng cảm thấy ấm áp lạ lùng.

Trình Gia Minh nghe điện thoại: “A lô! Gia Dương à?”

Tôi quay đầu lại nhìn Gia Minh, anh nháy mắt với tôi.

“Đúng vậy. Anh đi họp ở Thành Đô”.

“Sao em biết?”

“Ừ, chính là cuộc hội thảo về y học do Bộ Y tế tổ chức”.

“Ha ha, cũng bình thường, không mệt lắm, đúng vậy, máy bay hạ cánh trễ”.

“Anh ư? Anh cũng không biết nữa, có thể tối nay anh sẽ về nhà”.

“Lát nữa anh gọi lại cho cậu được không?”

“Anh phải đưa một người bạn về nhà”.

“Ừm. Có lẽ cậu cũng biết đấy, đó là nữ phiên dịch ở chỗ cậu mà”.

Nghe Trình Gia Minh nói chuyện xong, tôi vẫn thờ người ra nhìn anh.

“Sao thế Kiều Phi? Em không vui à?” Anh cất máy rồi nhìn tôi, “Có phải anh đã nói gì sai không?”

Câu hỏi này của anh, tôi không trả lời được, rốt cuộc anh đã nói gì sai?

“Sao vậy?” Trình Gia Minh vỗ nhẹ vào vai tôi. “Không đáng phải như thế đâu, em và em trai anh đã kết thúc rồi phải không? Không cần phải căng thẳng như thế đâu”.

“Kể ra cũng đúng”. Tôi đáp lại.

Chiếc xe lướt qua đài Phát thanh Quốc tế, tôi liền nói với lái xe: “Anh ơi, tới nơi rồi, anh tắt sát vào lề đường đi”.

Trình Gia Minh nói: “Chẳng phải em nói nhà em ở trong khu kí túc xá Học viện Khoa học Xã hội đường Ngọc Tuyền cơ mà? Trời vẫn đang mưa, anh Vương, cứ lái tiếp đi”.

Tôi khẳng khẳng: “Không cần đâu ạ, không cần đâu”.

Trình Gia Minh nói: “Cứ đi tiếp đi”.

Chẳng mấy chốc xe đã tiến vào khu kí túc xá, tôi nhìn thấy xe của Gia Dương đỗ ở dưới khu nhà.

Tôi hơi do dự, Trình Gia Minh giục: “Sao em không xuống xe? Thật đúng lúc cả ba chúng ta cùng đi ăn tối đi!”.

“Em xuống ngay đây”. Tôi thực sự phục “chú trẻ” này, chỉ thích gây phiền phức cho tôi.

Tôi xách va li xuống xe, Trình Gia Minh từ trong xe nói vọng ra: “Kiều Phi à, có thể dành cho anh một chút thời gian được không? Hai ngày nữa em đi cùng anh nhé!”

“Không có gì, anh có thể bàn bạc với thư kí của em”.

Anh bật cười rồi bảo tài xế lái đi.

Tôi đi về phía tòa nhà, muốn chờ một chút để cùng nói chuyện với Gia Dương.

Tôi thấy anh bước xuống từ xe, đội mưa đi tới, rồi xách đồ giúp tôi. Tôi hỏi: “Sao anh lại ở đây?”

Anh ấy không nói gì, chỉ đỡ lấy chiếc va li trên tay tôi, rồi bước nhanh lên lầu.

Chị Đặng mở cửa, nói nhỏ với tôi: “Anh ta chờ em cả buổi chiều rồi đấy”.

Tôi lảng sang chuyện khác: “Em mua thịt bò khô đây, chị mau nếm thử đi”.

“Chị không thử đâu, em cứ để phần cho chị là được rồi. Chị đã hẹn đi ăn cơm với bạn rồi”.

Chị mặc áo khoác rồi cầm ô đi, lại còn nháy mắt với tôi nữa.

Gia Dương để va li xuống liền nói với chị Đặng: “Để tôi đưa cô đi, tôi cũng chuẩn bị đi đây”.

“Đừng, đừng, đừng. Không cần đâu, cảm ơn anh. Cũng gần thôi mà”.

Căn phòng lúc này chỉ còn lại tôi và Gia Dương. Chúng tôi đều nhìn ra cánh cửa vừa được chị Đặng đóng sập lại. Tôi quay lại hỏi anh: “Sao vậy Gia Dương, anh đã chờ em về phải không? Có chuyện gì không anh?”

“Chẳng có chuyện gì cả”. Anh đáp.

Sắc mặt anh rất kém, không hề biểu lộ cảm xúc. Anh lạnh lùng hỏi tôi: “Có nước không?”

Tôi đi rót nước cho anh thì thấy bình ước trống rỗng.

Tôi đặt ấm đun nước: “E rằng anh phải đợi một lát rồi”.

“Em quen anh trai anh à?” Gia Dương hỏi, “Lúc này anh nhìn thấy xe của anh ấy”.

“Đúng vậy”. Tôi đáp.

Tôi lấy khăn lau tóc, rồi đưa cho anh một chiếc khăn khác: “Anh cũng ướt hết cả rồi, mau lau đi”.

Anh đón lấy, lau mặt, động tác rất từ tốn.

Con người Gia Dương, nếu đang suy nghĩ chuyện gì thì đến trẻ con cũng nhìn thấy.

Tôi ngồi trên ghế, chậm chậm lau khô tóc, trong đầu lại đang suy nghĩ. Dù gì Trình Gia Minh cũng là anh trai của Trình Gia Dương, tôi biết cả hai anh em. Chuyện ngẫu nhiên như vậy nhưng tôi không thể giải thích rõ cho anh được. Còn nếu tôi cố làm ra vẻ bí mật thì cũng thật thú vị.

“Em có một người bạn là bệnh nhân của anh trai anh, lúc anh ấy tới đây thăm em, chúng em đã cùng ăn cơm, anh thấy có trùng hợp không?”

“Thế à?” Anh buông chiếc khăn xuống rồi nhìn tôi.

Tin hay không thì tùy anh, dù sao đó cũng là sự thật.

Từ trước tới giờ tôi chưa từng nói dối.

À, chỉ ít thì cũng rất ít nói dối.

Nước sôi rồi, tôi tắt bếp, rót nước vào cốc, sau đó đổ qua đổ lại trong hai chiếc cốc để nước nguội nhanh.

“Em hơi mệt rồi, ngày mai đi làm em sẽ báo cáo tình hình chuyển công tác lần này với anh và chị phụ trách”. Tôi nói, “Anh uống tạm chút nước sôi đi rồi về”.

Tôi chưa nói hết câu, Gia Dương đã ôm chặt lấy tôi từ phía sau.

Anh cứ ôm tôi như vậy rất lâu, cuối cùng anh thì thào bên tai tôi: “Phi, em định đuổi anh đi đâu? Em bảo anh phải đi đâu bây giờ?”.

Nếu tôi không phải là Kiều Phi mà là một cô gái môn đăng hộ đối với gia đình anh, thì tôi sẽ giữ chặt lấy hạnh phúc và cả cái ôm ấm áp kia. Nếu tôi không phải là Kiều Phi, mà là cô gái tuy xuất thân nghèo hèn, nhưng có quá khứ trong sạch, là cô gái khỏe mạnh trên mọi phương diện, thì tôi sẽ yêu anh, sẽ tìm mọi cách để đến với anh. Nếu tôi không phải là Kiều Phi ngang bướng, ích kỷ, không dám để trái tim mình theo đuổi bất kỳ một ảo tưởng nào, thì tôi đã quay lại hôn anh.

Nhưng tôi lại là người như vậy, gia đình, quá khứ, nỗi đau trong tim cũng như trên thân thể tôi đều khiến tôi khắc ghi mọi điều giáo huấn, dạy tôi phải biết thân phận của mình.

Tôi nói rất chậm nhưng vô cùng rõ ràng: “Em muốn anh đi đâu ư? Gia Dương à, câu nói này em không hiểu”

Tôi đứng thẳng người, rời khỏi vòng tay tham lam của anh, “Nước nguội rồi, anh uống xong thì về đi. Em mệt quá, em muốn ngủ”.

Tôi không dám quay lại nhìn anh, tôi sợ nếu nhìn anh thì lớp vỏ mà mình cố nguy trang sẽ rơi xuống. Tôi cảm nhận được người anh cứ chờ ra.

Tôi đem cốc nước tới cho anh rồi đi về phòng mình.

Gia Dương không đi ngay, tôi nghe thấy tiếng anh kéo ghế trong nhà bếp.

Tôi thay quần áo rồi nằm trên giường, xoay người về phía cửa sổ.

Gia Dương bước vào phòng.

Tôi nhắm chặt mắt lại.

“Em ngủ rồi à?”

Tôi không nói gì.

Một lát sau anh nhẹ nhàng đi ra.

Cẩn thận đóng cửa phòng cho tôi.

Rất lâu sau tôi không gặp Gia Dương ở cơ quan nữa, nghe các đồng nghiệp nói anh tháp tùng lãnh đạo đi công tác.

Trong khoảng thời gian này, do người nước ngoài nghỉ lễ Noel nên chúng tôi tương đối nhàn nhã. Cơ quan tổ chức cuộc thi hát, phòng tôi đã đăng kí tên tôi.

Tham gia vào vòng loại của Cục, tôi đã chuẩn bị mấy bài hát, trưởng phòng đã chọn ra hai bài giúp tôi, là bài Trời rằm và Muôn sông ngàn núi vẫn là tình. Trưởng phòng chấm bài hát thứ hai, bởi ông cho rằng

thể hệ trẻ hát bài hát cũ nhất định sẽ đem lại sự ngạc nhiên cho người nghe. Ông dặn tôi phải luyện tập cho tốt, và hứa nếu tôi đạt giải trên Bộ thì sẽ được trọng thưởng.

Lúc tôi, Tiểu Đơn và Ba Ba tụ tập, tôi đã hát đi hát lại hai bài này tại KTV, hát cho tới khi họ không thể chịu nổi nữa mới thôi.

Vòng sơ tuyển trong Cục, đối thủ của tôi quá kém, nên tôi dễ dàng giành chiến thắng.

Hoạt động này mang tới rất nhiều lợi ích. Chị Mã, người rất nhiệt tình trong cơ quan đã hỏi tôi, phiên dịch mới đã có người yêu chưa?

Tôi đáp lại: “Chưa ạ”.

Chị rất vui nói: “Chuyện này cứ để chị lo, nhất định chị sẽ tìm cho em một đối tượng tốt”.

Tôi nghe mọi người nói rằng, làm mai mối giúp người khác là truyền thống và cũng là niềm vui của các chị đồng nghiệp nhiệt tình, tuổi ngoại tứ tuần ở cơ quan tôi.

Những phụ nữ trung niên làm ngoại giao thì cũng vẫn là phụ nữ trung niên mà.

Tôi hỏi: “Có được không chị? Thế thì phiền chị vậy?”

Dưới sự sắp xếp của các chị trong cơ quan, tôi đã nhanh chóng gặp mặt một anh chàng bên Lãnh sự quán.

Trước khi tôi tới chỗ hẹn, tôi cũng chỉ định gặp cho vui thôi. Nhưng khi ngồi trên xe buýt, nhìn thấy từng cặp trai gái quần quýt lên xuống xe. Tôi cảm thấy mình cũng không còn trẻ nữa, vì thế tôi quyết định sẽ xem mặt một cách nghiêm túc.

Chúng tôi gặp nhau tại một quán trà mới khai trương. Anh chàng bên Lãnh sự quán là người Triết Giang, tuy không cao lắm nhưng rất nho nhã, trắng trẻo, xem ra anh ta cũng ít nói.

Dù sao thì đây cũng là lần đầu tiên tôi đi xem mặt, nên không tránh khỏi căng thẳng. Đường như anh chàng đó cũng vậy, trong vòng nửa tiếng đồng hồ chúng tôi cứ loay quanh nói về những chuyện thời còn học đại học.

Tôi mượn cớ rồi vào nhà vệ sinh, ngắm khuôn mặt bơ phờ của mình trong gương, thầm nghĩ không phải tôi không cố gắng mà là tôi không giỏi ứng xử trong những tình huống gặp gỡ với người lạ như thế này. Thôi, cứ sống một mình cho đỡ nặng đầu.

Tôi liền nghĩ cách rời khỏi chỗ này.

Tôi nói với anh ta: “Mãi tới giờ em mới chợt nhớ ra, em vẫn chưa chỉnh sửa một số tài liệu, e rằng em phải về ngay”.

Tôi thấy anh ta cũng thở phào nhẹ nhõm: “Thế à? Anh cũng vậy, anh có chút việc phải về cơ quan”.

Quá tốt rồi.

Lúc cửa thang máy mở, một chiếc xe lăn đi ra thì bánh xe bị mắc kẹt vào cửa. Tôi đang đứng bên cạnh liền đẩy giúp.

Người ngồi trên xe lăn liền cảm ơn, tôi đi vào trong thang máy rồi bỗng cảm thấy giọng của người đó rất quen.

Nhưng thang máy đã đóng lại, tôi vẫn chưa kịp nhìn người ngồi trên xe lăn.

Lúc đang làm việc, chị Mã hỏi tôi tình hình thế nào? Tôi trả lời vài câu lấy lệ, chị liền hỏi thẳng có phải tôi không ưng người ta không. Tôi nói chị nặng lời rồi, anh chàng đó không ưng em thì có.

Chị Mã tỏ vẻ rất có kinh nghiệm neho mắt nói với tôi: “Chị biết rồi, Tiểu Kiều à, lần sau chị sẽ tìm một người ở đây cho em”.

“Em không có ý đó đâu”.

Tôi liền thoáng giải thích. Lúc tôi nắm tay chị thì Trình Gia Dương xuất hiện.

Sự chú ý của chị liền chuyển sang Trình Gia Dương, chị tươi cười đơn đả: “Gia Dương, em về khi nào?”.

“Hôm qua chị ạ. Chị có khỏe không? Hai người đang nói chuyện gì mà trông chị vui thế?” Anh vừa nói vừa nhìn tôi.

“À, chúng ta hãy tìm cho em Kiều một anh chàng ở Cục ta. Gia Dương à, cậu quen biết rộng, lưu ý giúp chị chuyện này nhé”.

Tôi đã bắt đầu thấy ghét bà cô già này rồi.

Không phải vì lúc đó tôi đang đối mặt với Trình Gia Dương, mà là bà chị này rất hay soi mói chuyện đời tư của người khác.

Tôi đang nằm bò trên bàn xem tài liệu, bỗng nghe thấy tiếng Gia Dương: “Chị à, phòng em hết giấy A4 rồi. Chị cho em xin một tệp nha”.

“Không vấn đề gì, em cứ lấy hai tệp đi”.

Gia Dương đi ra, chị Mã liền nhận xét: “Không có người nào tốt số hơn anh chàng này nữa. Muốn có tiền có tiền, muốn địa vị có địa vị, muốn học vấn có học vấn, muốn tình yêu có tình yêu”. Chị Mã quay lại nhìn tôi, “Em có biết người yêu của cậu ta không?”

Chị không cần tôi trả lời liền nói luôn.

“Chính là cô MC xinh đẹp Văn Tiểu Hoa. Hai nhà cũng môn đăng hộ đối, nghe nói hình như cậu Trình này sắp kết hôn rồi”.

Tay tôi run lên.

49. Chương 59-60

Chương 59

Trình Gia Dương

Vấn đề ám ảnh Tiểu Hoa nhất bây giờ chính là đón cái lễ Noel quái quỷ này như thế nào đây? Phải tặng quà gì cho ai? Cô đã lên một danh sách rất dài.

Tôi đang ăn quýt, xem ti vi.

“Gia Dương à, em nên tặng mẹ anh thứ gì? Anh có ý kiến nào hay không?” Cô hỏi tôi.

“Không biết nữa. Thật sự anh cũng không biết mẹ anh thích cái gì”. Tôi thật thà đáp lại, “Nói chung em không nên mua quà gì quá đắt, nếu mẹ anh không thích thì em lại tốn tiền”.

“Em biết ngay mà, có hỏi anh cũng vô ích”.

Tôi vào phòng mở máy vi tính.

Nhưng máy cứ vừa lên lại khởi động lại, chắc bị virus rồi.

Ngày mai phải mang tới cơ quan sửa thôi.

Tôi nghe tiếng Tiểu Hoa bước vào nhà tắm liền hỏi: “Người đẹp à, anh dùng máy của em một chút được không?”

Tiếng nước chảy rất mạnh, cô ấy không nghe thấy.

Đành thôi vậy.

Quay lại phòng khách. Tôi nhìn thấy máy tính của Tiểu Hoa vẫn chưa gấp lại.

Tôi bật ti vi, chuyển kênh. Rồi quay đầu lại, nhìn chằm chằm vào máy tính của Tiểu Hoa.

Kiều Phi.

Lễ Noel. Cô độc tới mức cảm thấy nhục nhã.

Chị Đặng nói: “Chị đi chơi đây, em định đón Noel một mình à?”

“Sao lại đón Noel một mình chứ? Thế thì chẳng còn mặt mũi nào nữa. Em sẽ mở tiệc với bạn”.

Tôi lần lượt gọi điện cho bạn bạn.

Tiểu Đơn từ chối: “Xin lỗi nhé. Mình có hẹn rồi”.

Ba Ba khước từ: “Chao ôi, mình lại phải về quê rồi”.

Tôi hét toáng lên trong điện thoại: “thậm chí cậu còn chẳng có ngày nghỉ, về quê cái nỗi gì? Đến nói dối cũng không biết đường?”.

Sau đó tôi ném điện thoại đi.

Tôi có linh cảm xấu, chắc chắn hai đứa này sẽ yêu trước mình, yêu với tốc độ nhanh không tưởng nổi.

Tôi mua rất nhiều đồ ăn vặt trong siêu thị, sau đó bắt taxi về nhà. Trên đường về tôi cứ nghĩ miên man, năm ngoái tôi đón Noel ở Pháp, lúc đó tôi đã thề rằng, năm sau đón Noel nhất định sẽ rất đông vui.

Thế nhưng năm ngoái vào phút cuối ZuZu Ferrandi xuất hiện xóa tan sự cô độc của tôi, còn năm nay e rằng chỉ còn cách đón Noel một cách buồn tẻ thế này thôi.

Tôi nghĩ sang chuyện khác để lấy lại sự thăng bằng cho bản thân.

Hay là ngủ một giấc cho đã đời nhỉ, như thế cũng xong mà.

Tôi xách túi lên lầu thì di động trong túi đổ chuông. Tôi hồ hững lấy điện thoại ra, vừa nhìn vào thì thấy đó là số máy của Trình Gia Minh.

“A lô!”.

“Anh đã hỏi thư kí của em rồi, cô ấy nói rằng tối nay bận hạ ngài sẽ bớt chút thời gian rảnh rỗi trong hàng tá công việc để gặp quả nhân”.

Câu này sao mà nghe lủng củng thế không biết nữa.

“Anh nói cổ văn à? Em chẳng hiểu gì cả”.

Trình Gia Minh cười phá lên: “Anh bảo này Kiều Phi, anh nhìn thấy em về nhà một mình. Chắc hôm nay em không có kế hoạch nào phải không? Anh em mình đi nhảy đi”.

Tôi hỏi: “Anh đang ở dưới tầng một à?”

“Ừ, đi đi”.

Lời mời của Trình Gia Minh khiến tôi rạo rức.

Thực ra tôi cũng chẳng muốn sẽ đón Noel một mình như thế này.

“Anh chờ em một chút nhé, em thay xong quần áo sẽ xuống ngay”.

“Không cần vội đâu”.

Tôi thay váy, trang điểm, đánh phấn, tô son, làm nổi bật mái tóc đen và đôi mắt sáng của mình.

Trình Gia Minh tự lái xe, anh chăm chú quan sát tôi: “Ồ, tuyệt thật, chim sẻ đã biến thành phượng hoàng rồi”.

Tôi đáp trả: “Anh mới là chim sẻ ấy”.

Anh cười lớn rồi khởi động xe: “Thật hiếm thấy có cô gái nào trang điểm nhanh như vậy”.

Tôi cũng biết lâu la là “bệnh” của con gái liền hỏi anh: “Anh đã từng phải đợi lâu nhất là bao lâu?”

“Nói thật nhé, anh đã từng phải đợi ba tiếng đấy”.

“Ôi, thế anh vẫn đợi được à?”

“Sau đó bọn anh hủy kế hoạch, anh về ăn mì, còn cô ấy thì tẩy trang thôi”.

Chúng tôi tới một hộp đêm nổi tiếng trong thành phố, Trình Gia Minh lịch sự mở cửa xe cho tôi. Anh vừa đỡ tôi xuống xe vừa khen: “Kiều Phi à, em rất đẹp!”.

“Bác sĩ Trình, anh tốt với em như vậy không biết có ý đồ gì không đấy?”

Bỗng anh kéo chặt tay tôi rồi nói: “Cô gái à, anh cũng không sợ phải nói thật rằng anh chính là kẻ có ý đồ bất chính”.

Đúng lúc đó Quản lý hộp đêm bước tới chào: “Ông Trình à, bàn đã chuẩn bị xong, xin mời đi theo tôi”.

Trình Gia Minh đưa chiếc li đã rót đầy sâm panh cho tôi.

“Nào Kiều Phi, cùng uống nào”.

Tôi cụng ly với anh ấy, sau đó uống cạn.

Do uống quá nhanh nên tôi cảm thấy mặt nóng ran, tôi nhìn Trình Gia Minh nói: “Giáng sinh vui vẻ!”.

Trình Gia Dương

Lúc Tiểu Hoa quay lại thì tôi đang hút thuốc. Điều thuốc trên môi bị cô ấy giật lấy.

“Này!”. Tôi hơi bực.

“Sao dạo này anh hút thuốc nhiều vậy”.

“Trả lại anh đi”.

Cô nhìn tôi, quyết không thỏa hiệp, vút điều thuốc vào gạt tàn.

Thiếu chút nữa thì tôi đã nổi giận, bỗng có người bước tới chào hỏi: “Gia Dương, Tiểu Hoa, sao hai người cũng ở đây? Thật trùng hợp, ban nãy tôi vừa nhìn thấy Gia Minh”.

“Anh ấy ngồi ở đâu?” Tôi hỏi.

“Ở chỗ kia kìa, cậu nhìn đi”.

Tôi nhìn xuyên qua đám người, phát hiện Gia Minh đang ngồi ở một bàn cách chỗ tôi không xa. Bên cạnh anh là Kiều Phi. Cô ấy đang chống cằm nói chuyện với Gia Minh, mặt đỏ ửng.

“Đúng rồi”. Tôi đáp lại, “Đúng là Gia Minh, đi nào Tiểu Hoa, chúng ta ra chào anh ấy đi”.

Tiểu Hoa lại ngồi thụp xuống.

Tôi kéo tay cô ấy: “Đi nào, đi cùng anh”.

Nét mặt của Kiều Phi khi nhìn thấy tôi thật khó hiểu.

Tôi nói “Giáng sinh vui vẻ” sau đó ôm lấy anh trai, rồi hôn lên má Kiều Phi. Tôi quay sang Tiểu Hoa: “Tiểu Hoa à, em nói xem có trùng hợp không? Kiều Phi không những là đồng nghiệp của anh ở cơ quan mà còn là bạn của anh trai anh nữa đấy”.

Tiểu Hoa bắt tay Kiều Phi: “Thế à? Đúng là có duyên với nhau đấy”.

Kiều Phi là kiểu người gì chứ, cô ấy nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, thân mật hỏi Văn Tiểu Hoa: “Chị là Văn tiểu Hoa phải không? Chương trình của chị em theo dõi không bỏ lỡ một kì nào, đúng là rất hay”.

Gia Minh nói: “Hai em ngồi bên đó à? Hay là qua đây ngồi đi!”.

Văn Tiểu Hoa từ chối: “Thôi anh ạ...”.

Tôi đã gọi phục vụ kê thêm ghế ở bàn của Gia Minh.

Gia Minh gọi rượu vang, anh tự tay rót cho từng người.

Trước khi uống, tôi ấn tay anh xuống hỏi: “Anh à, anh thử nói xem, đã bao lâu rồi anh em mình không uống rượu với nhau?”.

“Ly này anh không phải uống để em uống cho”. Tôi vẫn tiếp tục ấn tay của anh xuống, sau đó uống cạn ly rượu.

Gia Minh cười: “Anh biết tử lượng của cậu, nhưng vẫn còn nhiều chương trình lắm, cậu cứ từ từ”.

Tiểu Hoa liền lên tiếng: “Anh Gia Minh à, em cũng muốn mời anh...”

Tôi ngăn cô ấy lại: “Tiểu Hoa à, để anh uống cho, anh muốn cảm ơn em, từ trước tới giờ em luôn đối tốt với anh nhưng anh chưa từng nói được một lời cảm ơn được”.

Tôi lại uống cạn.

Hai ly rượu này đối với tôi chẳng là gì, nhưng bộ dạng ngật ngưỡng của tôi khiến ba cao thủ kia bị lừa. Tôi cười thầm, thường thì chỉ có tôi bị các vị chơi xấu, chỉ bằng hôm nay tôi sẽ làm rõ mọi chuyện. Hà cớ gì mọi người cứ phải giấu giấu diếm diếm tôi như vậy chứ?

Tôi lại nâng ly mời Kiều Phi.

Gia Minh nói: “Ca khúc này hay thật đấy, Tiểu hoa À, em nhảy với anh bản này được không?”

Anh ấy vừa nói liền kéo Tiểu Hoa đi. Tôi vẫn cầm ly rượu trong tay nhìn Kiều Phi, bỗng nhiên tôi không biết phải nói gì nữa.

Đôi mắt mơ màng của cô ấy đang nhìn tôi.

Tôi không nhớ mình đã ngồi ở đó bao lâu nữa, âm nhạc bỗng tắt ngấm, cả hội trường tối đen. Giọng của MC nói: “Xin chúc tất cả mọi người một Giáng sinh an lành vui vẻ”.

Hội trường được thắp sáng bởi vô số ngọn nến. Bài hát Tình hữu nghị vĩnh cửu du dương cất lên. Dưới ánh nến khuôn mặt Phi dường như đẹp hơn.

Tôi nâng ly về phía cô ấy: “Giáng sinh vui vẻ, anh mong em luôn vui vẻ”.

Sau ly rượu này, tôi say thật.

Kiều Phi

Trình Gia Minh đưa tôi về nhà, trên đường về chúng tôi không nói gì với nhau.

Tôi nhớ lại cảnh lúc này trong hộp đêm.

Gia Dương uống xong liền đi, tôi không nói gì cứ rót rượu uống.

Chờ tới khi Gia Minh và Tiểu Hoa quay lại, cô gái kia sắc mặt trở nên lạnh lùng truy hỏi tôi: “Gia Dương đâu rồi?”

“Đi rồi”

“Đi rồi?”

Trình Gia Minh cười: “Có gì lạ đâu, Gia Dương không giống chúng ta, nó không thích những nơi như thế này”.

Vẫn Tiểu Hoa xách túi bỏ đi, đi được mấy bước liền quay lại nói với tôi: “Tôi nghĩ rằng cô vẫn còn nhớ lời tôi nói”.

Tôi không nhịn được liền phá lên cười.

Trình Gia Minh vẫn đang ở đó nên cô ta không thể trút giận, liền bực bội bỏ đi.

Ngồi trên xe nghĩ lại cảnh tượng ban nãy khiến tôi lại bật cười.

Trình Gia Minh nhìn tôi hỏi: “Rất thú vị phải không, anh cảm giác như mình đang được xem phim truyền hình dài tập, em thấy em đã hại em trai anh tới tả đén thể nào chưa, nó là đứa chưa trải đời, sao lại gặp phải loại cao thủ như em nhỉ?”

“Bác sĩ Trình, em không đồng ý với quan điểm của anh, anh cảm thấy em là người từng trải sao?”

“Em từng gặp Văn Tiểu Hoa rồi ư?”

“Bọn em gặp nhau mấy lần. Từ khi cô ấy để ý tới Gia Dương em đã biết cô ấy rồi. Ở Peria bọn em cũng từng gặp nhau. Lần trước khi Gia Dương nằm viện, em lén tới thăm cũng bị cô ấy bắt gặp”. Thật lạ là mỗi lần uống rượu tôi lại cảm thấy dường như không thể che giấu được gì, “Cô ấy nói với em rằng em và Gia Dương không cùng một thế giới, muốn em phải hiểu được thân phận của mình, không được quẩn luyến anh ấy”.

“Chắc chắn là em không thêm để ý rồi”.

“Đương nhiên rồi”. Tôi đáp, “Em không ở cạnh Trình Gia Dương là do em, do Kiều Phi này muốn thế. Anh hiểu ý em chứ? Đó là vấn đề của bọn em, chỉ là vấn đề của bọn em mà thôi, không liên quan gì tới người khác. Đừng ai cho rằng mình là người có vai trò lớn hay kế hoạch của mình đã thành công trong chuyện này”.

“Vậy là em vẫn kiên quyết không ở bên em trai anh”.

Tôi cười, xem ra những người cố tình không hiểu chuyện rất nhiều.

“Bác sĩ Trình, anh là người thông minh, anh thực sự không nhớ lần đầu gặp em sao? Hay là anh cố giấu trong lòng không nhắc gì tới chuyện đó để giữ thể diện cho em”.

“...”

“Lần đầu chúng ta gặp nhau là khi anh tới bãi biển đưa cậu em say bí tỉ của anh về nhà. Anh còn hỏi đường em, chắc anh nghĩ rằng cô gái luôn ở bên em trai mình chỉ là gái bao nhằm thỏa mãn thói phong lưu nhất thời của cậu ấy thôi”.

...

Tôi dựa vào ghế, miệng khô rát, tôi tìm nước uống.

Trình Gia Minh nói: “Anh đi mua coca cola cho em”.

“Không cần đâu”. Tôi xua tay, nheo mắt nhớ lại, “trong xe của Gia Dương lúc nào cũng chuẩn bị sẵn nước khoáng”.

Chiếc xe lướt đi trên đường, kí ức của tôi được chấp nối dần. bác sĩ Trình đúng là người đàn ông ga lăng, là người chia sẻ lí tưởng. Trong trạng thái đã ngà ngà say, tôi lần lượt giải bày mọi nỗi niềm chất chứa trong lòng.

“Em không thể ở bên anh ấy, em sẽ mang phiền phức tới cho anh ấy, và cho cả bản thân mình. Lần trước anh nói rất đúng, sức ép bọn em mang tới cho người khác thật quá lớn. Anh nói không sai chút nào...”

“Em không muốn gặp bạn bè của anh ấy, em không thích anh ấy tiêu tiền vì em, thế nhưng những việc này đối với anh ấy lại là chuyện đương nhiên”.

“Em biết anh ấy yêu em thật lòng, nên em lại càng sợ làm tổn thương anh ấy”.

“Và như thế chỉ bằng chia tay cho xong”.

Tôi nói, nói mãi rồi thiếp đi, không biết đã bao lâu rồi thì Trình Gia Minh lay dậy.

Tôi ngẩng đầu, đau ê ẩm, nhìn anh.

“Cô gái à, đã tới nhà em rồi đấy. nếu em không muốn về thì tới chỗ anh đi”.

Tôi cười đưa tay lau nước miếng bên má.

“Sao em vẫn chưa tỉnh dậy, nằm mơ thấy Gia Dương ư?”

“Em về đây, cảm ơn anh”.

Chị Đặng chưa về, không biết chị đã đi đâu chơi rồi.

Sau khi Gia Dương bỏ đi, tôi đã uống rất nhiều rượu, bây giờ cầm chìa khóa mở cửa tay vẫn còn run run.

Phía sau có ai đó gọi: “Kiều Phi!”.

Trình Gia Dương

Tôi đã chờ rất lâu, cuối cùng cô ấy cũng về nhà.

Tôi gọi tên cô, cô từ từ quay đầu lại. Tôi nghe thấy tiếng cô lẩm bẩm: “Không phải là thật đâu”.

“Vậy thế này có phải là thật không?”

Tôi ôm Kiều Phi.

Cơ thể tôi nhưng nhớ đã bao lâu nay.

Chúng tôi loạng choạng bước vào nhà, tôi nâng mặt cô lên rồi điên cuồng hôn lên môi cô. Chúng tôi quần lấy nhau.

Trong bóng đêm Phi im lặng không nói gì.

Tôi nghe thấy tiếng mình thở hổn hển, tiếng vải áo bị xé rách.

Tôi đẩy cô vào tường, tay tôi chạm vào da của cô, cả người nóng bừng bừng.

Khi tôi tiến vào, cơ thể nóng bỏng của cô quần chặt lấy tôi. Cơ thể không biết nói dối, không giống như cô ấy miệng nói một đằng nhưng bụng nghĩ một nẻo.

Làm tình xong, Kiều Phi đẩy tôi ra rồi từ từ đứng dậy, cô vịn tường đi vào nhà tắm.

Tôi tìm thuốc rồi châm một điếu, rít một hơi thật sâu.

Tôi nghe thấy tiếng nước chảy.

Tôi đứng dậy cởi quần áo ra rồi đẩy cửa bước vào, nhìn thấy Kiều Phi đang đứng dưới vòi hoa sen.

Da cô trắng mịn màng, đẹp vô cùng, có điều trên cổ, vai, ngực, cánh tay là dấu vết của những nụ hôn điên cuồng vừa rồi.

Cô không tránh, cứ im lặng nhìn tôi.

Tôi bước tới gần, rồi đứng cùng cô dưới vòi hoa sen.

Mất đối mắt, tìm đối tim, cơ thể đôi cơ thể.

Tôi dụ dàng hôn cô, tay tôi mơn man trên cơ thể cô.

Tôi cũng biết ban nãy mình rất thô bạo, nhưng những cảm xúc bị dồn nén bấy lâu đã khiến tôi không kìm chế được bản thân.

Tôi ôm eo cô bằng một tay, còn tay kia nâng mặt cô lên, tôi hỏi cô: “Lúc nãy em có đau không?”

Cô không nói gì chỉ lắc đầu, khuôn mặt đầm nước.

Chúng tôi hôn nhau trong làn nước, tôi có cảm giác ngạt thở. Tôi nghĩ miên man, nếu được chết như thế này cũng tốt.

Lại một lần nữa chúng tôi đạt được cao trào, chúng tôi ôm chặt lấy nhau. Tôi thầm nghĩ, mình sẽ không bao giờ rời xa cô ấy nữa. Chương 60

Kiều Phi

Tôi tỉnh lại thấy mình đang nằm trong lòng Gia Dương.

Sau cơn mưa nồng cháy, tôi hơi mệt.

Nhưng tôi ngủ không được ngon lắm, lúc mở mắt ra ánh trăng bàng bạc xuyên qua rèm cửa chiếu lên người chúng tôi.

Tôi cảm thấy ấm áp bởi bên cạnh còn có một người.

Tôi nhìn anh, Gia Dương vẫn chưa tỉnh. Môi anh vẫn đặt trên môi tôi, giống như đang hôn tôi.

Trình Gia Dương à, cho dù anh thô bạo hay dịu dàng cũng đều khơi dậy dục vọng chôn giấu trong người em.

Phải rất lâu sau đó, tôi mới rời khỏi lòng anh.

Tôi lỏa thể bước xuống giường rồi đi tới trước cửa sổ.

Tôi mở cửa sổ ra, gió lạnh thổi vào mang theo những bông tuyết nhỏ xinh.

Tuyết đang rơi, đúng là cảnh hợp lòng người.

“Em làm gì vậy, Phi? Lại đây, chỗ đó lạnh lắm”.

Sự cuồng nhiệt ban nãy khiến tôi hạnh phúc, hạnh phúc tới mức tuyệt vọng.

Nhưng lúc này, tôi muốn mình bình tĩnh lại.

“Phi!” Từ phía sau Gia Dương gọi tôi, tôi quay lại nhìn anh đang dang tay về phía tôi, dường như tôi có thể cảm nhận được hơi ấm của anh.

Lúc này tôi nghe thấy giọng mình còn lạnh lẽo hơn cả những cơn gió ngoài kia: “Anh tìm em chắc cũng chỉ muốn làm chuyện này với em phải không?”

Gia Dương không nói gì.

Tôi ngồi trên ghế hút thuốc, nhìn anh mặc bộ quần áo đã bị tôi xé rách tơi tả, đi giày.

Trong bóng tối, tôi không nhìn rõ mặt anh.

Bất giác tôi chợt nhớ tới một bài hát cũ.

Nhìn thấy anh đóng ầm cửa lại rồi tôi ngâm nga hát.

“Nếu ai đó không thể chứng minh được tình yêu, vậy thì đừng nên hấp tấp quyết định. Hãy nhìn con người của anh và em lúc bình thường, ai đã đau lòng trước...”

Tôi biết tin Trình Gia Dương sắp cưới khi đang chơi cờ với mấy chị trong giờ nghỉ trưa.

Chị Mã bước vào thông báo: “Mọi người đã nghe thông tin gì chưa? Gia Dương sắp cưới rồi đấy?”

Chị đồng nghiệp trong phòng tôi sững người một lát, rồi nói: “Sao nhanh thế? Em chưa bao giờ nghe cậu ấy nói”.

“Đúng vậy, tôi cũng cảm thấy bất ngờ. Ra Tết sẽ đi đăng kí, cậu ta còn mời chúng ta tham dự lễ đính hôn nữa đấy. Sau đó tranh thủ kỳ nghỉ đông, họ sẽ đi Nam Mỹ”.

Tôi giục: “Chị à, chị mau đi đi, tới lượt chị rồi”.

“Được rồi”. Chị ấy đáp.

Chị nhìn bàn cờ rồi cười phá lên: “Phi Phi à, sao em lại dùng quân của chị ăn quân của chị vậy?”

Trình Gia Dương

Tôi và Tiểu Hoa vội vàng kết hôn khiến mọi người trong nhà đều cảm thấy rất bất ngờ.

Nhưng chúng tôi đều quyết tâm, bố mẹ đành phải vội vàng chuẩn bị.

Mẹ tôi rất ngạc nhiên bởi tôi đã đề xuất chuyện kết hôn với thái độ rất hợp tác. Thậm chí bà còn hỏi riêng Tiểu Hoa rằng cô ấy đã có thai rồi không.

Tiểu Hoa kể lại cho tôi, tuy cô ấy nói với mẹ tôi rằng mình không có thai, nhưng lại nói việc kết hôn một cách vội vã như vậy là do cô ấy thúc giục tôi.

Lúc cô ấy nói với tôi chuyện này, trông mắt tôi cô ấy không còn giống như trước kia nữa. Tôi cảm thấy cô ấy nói gì, làm gì cũng thật sáo rỗng.

Sự tính toán của phụ nữ khiến người ta mãi mãi không thể biết được.

Tiểu Hoa là như vậy, Kiều Phi cũng thế.

Chỉ khác là một người thì muốn kéo tôi về còn người kia lại lạnh lùng đá tôi đi.

Trong tay Kiều Phi còn có thêm một con dao, cô ấy rất biết cách để khiến tôi thương tích đầy mình. Sau cái đêm ngọt ngào đó, cô ấy nói với tôi, nhấn mạnh từng từ một: “Anh tìm em chẳng qua cũng chỉ muốn làm chuyện này đúng không?”

Dường như tôi đã cười.

Tôi cười bản thân mình, hóa ra ngần ấy năm trôi qua trong lòng cô ấy tôi lại là người như vậy.

Cũng khó trách được bởi chúng tôi đã hưởng mọi khoái lạc với nhau như vợ chồng.

Tôi rời khỏi chỗ Kiều Phi. Văn Tiểu Hoa đang sốt ruột chờ tôi ở nhà.

Tôi biết mình rất xấu xa, vô liêm sỉ, nhưng con tim tôi đã chết. Tôi không quan tâm tới việc ở bên ai nữa, tôi chỉ muốn sống một cuộc sống mới mà thôi.

Tôi liền hỏi: “Tiểu Hoa à, em đã từng nói chúng ta nên kết hôn, bây giờ em vẫn sẵn lòng chứ?”

Cô ấy lập tức chạy tới ôm tôi mà chẳng suy nghĩ gì cả.

Hoặc là cô ấy đã nghỉ cả đêm rồi.

Sau Tết, chúng tôi đi đăng kí kết hôn, khi đó sẽ tổ chức một buổi lễ nhỏ với sự có mặt của người thân và bạn bè hai bên.

Mẹ tôi vẫn là người sốt sắng nhất, bà đã đặt ba bộ lễ phục ở Paris cho Tiểu Hoa. Bố tôi đích thân tặng Tiểu Hoa một chiếc đồng hồ đeo tay bằng bạch kim của hãng Vancheron Constantin. Tôi cũng nhận được những món quà tương xứng từ bố mẹ của Tiểu Hoa.

Lễ cưới của chúng tôi sắp cử hành, tôi dọn về nhà ở.

Một buổi tối, lúc tôi đang ngủ gật trong phòng đọc sách thì nhận được điện thoại của Húc Đông.

“Ra ngoài đi, trước khi kết hôn chúng ta phải vui vẻ với nhau một chút”.

“Ở đâu vậy?”

“Ở hộp đêm Khuynh Thành gần bờ biển được không?”

Tôi sững sờ.

“Các em ở chỗ này đẹp lắm, cậu phải tranh thủ thời gian đi, sau này sẽ không còn cơ hội nữa đâu”.

Tôi nói được thôi, chờ em một chút.

Khi cầm chìa khóa ra ngoài, tôi gặp nhân viên đưa ảnh cưới tới.

Lúc mở ra xem, tôi thấy mình trong ảnh cứng đờ, giống như một cái cây chết khô.

Tôi gặp Húc Đông ở Khuynh Thành, anh đang ngồi giữa các em chân dài. Vừa nhìn thấy tôi, anh liền gọi: “Gia Dương à, qua đây đi”.

Tôi vừa ngồi xuống, một cô gái tới ngồi cạnh rồi cất tiếng hỏi bằng giọng miền Nam đặc sệt, ngọt như mía lùi: “Anh à, anh uống rượu gì?”

Tôi nhìn cô ấy, đôi mắt cô ấy rất giống Kiều Phi, đôi mắt mèo.

Tôi hờ hững đáp: “Tùy em, lựa nào cũng được”.

Cô nàng rất vui liền uốn éo ra ngoài lấy rượu.

Húc Đông vỗ vai tôi hỏi: “Thế nào? Có vừa ý không? Anh đặc biệt tìm cô gái này cho chú đấy”.

Tôi nhìn anh, anh lại nhìn tôi, rồi anh lắc người tôi: “Cậu em à, tâm trạng khó chịu thì cứ giải tỏa đi, đàn ông mà, phải nhìn về phía trước... ai mà chẳng có điều không như ý...”

Cô gái có đôi mắt giống Kiều Phi tên là Châu Châu. Lúc uống rượu, tôi nói với Châu Châu rằng anh có một người bạn rất giống em. Nhưng cô ấy đã bỏ rơi anh. Châu Châu à, anh có rất nhiều tiền, em muốn ngồi với anh tới lúc nào?”

Rất nhanh chóng câu hỏi này đã có lời giải.

Bỗng một giọng ngang ngược cất lên: “Tại sao hôm nay Châu Châu lại tiếp khách chứ? Tôi đã bảo cô ấy chờ tôi rồi kia mà? Cô làm quản lý cái kiểu gì vậy? cô có tin tôi sẽ đuổi cô không? Tôi không cần biết đó là ai, mau gọi cô ấy về cho tôi”.

Giọng nói này rất quen, hóa ra là ông bạn cũ, Lưu công tử.

Nhóm trưởng với bộ dạng không giống nam cũng chẳng giống nữ không ngăn nổi vị khách ngang ngược kia. Họ tới bàn của chúng tôi, cả tôi và Húc Đông đều lặng người.

Tôi nhìn thấy Lưu công tử đang ngồi trên xe lăn.

“Cậu làm sao vậy?” Húc Đông đứng lên hỏi, “Sao lại ngồi xe lăn thế này?”

Tôi lạnh lùng nhìn họ.

Nhóm trưởng nói: “Hóa ra mấy vị quen biết nhau? Thế thì dễ giải quyết rồi”.

Húc Đông đáp: “Tối đây ngồi uống rượu với bọn anh cho vui, ít người chẳng vui chút nào”.

Tôi nhìn Lưu công tử: “Đúng đấy, cùng ngồi đi. Hai ngày nữa mình kết hôn rồi”.

Anh ta nhìn vào chiếc ghế sofa rồi ra lệnh, không biết là cho ai: “Mau dành một chỗ cho tôi, không thấy ngồi trên xe lăn khó chịu lắm à?” Rồi quay lại nói với nhóm trưởng: “Em đi lấy sâm banh cho anh. Hai chai nhé. Mau lấy đi”.

Nhóm trưởng thấy mọi việc đã được giải quyết, vui tới mức liền gọi người tới dìu Lưu công tử ngồi lên ghế sofa, rồi đích thân đi lấy rượu.

“Đừng nhắc đến chuyện này nữa, lúc em đi trượt tuyết ở Châu Âu, ngã từ trên cáp treo xuống, may mà không cao lắm nếu không thì đã chết rồi”.

“Khi nào thì khỏi?” Húc Đông hỏi.

“Chắc cũng phải một tháng nữa, nhưng em thấy ngồi xe lăn cũng tốt, tốt hơn chống nạng nhiều”.

Lưu công tử quay sang hỏi Húc Đông: “Cậu ta sắp kết hôn rồi, còn anh thì sao?”

“Tháng sau anh lên chức bố rồi”. Húc Đông cụng ly với chúng tôi, “Chắc sau này anh em mình không có cơ hội đi chơi như thế này nữa rồi”.

“Được rồi, điều này anh và em đều biết rõ, trước khi kết hôn thì chúng ta cũng chơi đã đời rồi đúng không?”

Chúng tôi cùng cười phá lên.

“Nghe nói cậu sắp kết hôn, cưới ai thế?” Lưu công tử hỏi tôi.

Đúng lúc đó Húc Đông ra ngoài nghe điện thoại.

Châu Châu rót rượu cho hai chúng tôi.

Chúng tôi đều ngắm cô ấy.

“Cậu có thấy cô ấy rất giống một người không?” Lưu công tử hỏi, cậu ta nhìn chăm chăm vào tôi, “Chắc cậu kết hôn với Phi Phi phải không?”

“Cậu đùa sao? Người mình lấy là Văn Tiểu Hoa, không phải Phi Phi”.

“Văn Tiểu Hoa ư?” Cậu ta nhìn tôi cười, “Thế thì mình phải chúc mừng cô ấy rồi, cô nàng này đáo để thật đấy! Thật đáng nể!”.

Tôi nhìn cậu ta hỏi: “Sao cơ?”

“Có gì mà khó hiểu chứ?” Cậu ta đặt ly rượu xuống, “Kiều Phi đã bị vị hôn thê của cậu hãm hại, mình đoán chắc cậu cũng biết việc đó. Lúc cô ấy đang đi học, Văn Tiểu Hoa đã gửi một bức fax tới trường, tố cáo chuyện Phi Phi đã từng tiếp khách tại hộp đêm này... Nay Trình Gia Dương, cậu đừng có túm áo của mình, mình nói cho cậu biết, lúc mình chưa bị thương, cậu đã không phải là đối thủ của mình rồi”.

Tôi liền ấn cậu ta xuống: “Cậu nói đi, nói hết ỉnh nghe đi”.

“Cô ấy đã thích cậu từ lâu rồi, cô ấy biết cậu và Kiều Phi yêu nhau, còn biết mình quen Phi nên hỏi mình bình thường Phi làm gì?”

“Cậu đã nói cho cô ấy biết?”

Lưu công tử tiếp tục uống rượu.

“Ừ, nếu biết cô ấy nham hiểm như vậy, mình sẽ không bao giờ nói Kiều Phi đang học đại học. Đúng thế, thực ra mình rất có lỗi với Phi. Mình cũng thích cô ấy. Cô ấy là một cô gái tốt”.

Tôi châm thuốc. Tôi muốn tìm ra sợi dây liên kết trong cái mớ hỗn độn này.

“Cứ coi là như vậy đi, nhưng mình thấy rất kì lạ, tại sao Văn Tiểu Hoa lại biết chuyện của cậu nhiều như vậy? Cho dù cô ấy là báo đi chẳng nữa cũng không thể biết tường tận được”.

“Tại sao cô ấy biết nhiều chuyện của mình ư? Cậu không biết nhưng mình thì biết...”

Đúng lúc đó thì điện thoại của tôi rung lên, là Tiểu Hoa gọi tới.

Tôi bắt máy: “Đúng, anh đang ở ngoài cùng Húc Đông và Lưu công tử...”

Lưu công tử cười hỏi tôi: “Những điều mình vừa kể có làm cậu ngạc nhiên không? Gia Dương à, cậu vẫn quyết định kết hôn chứ?”

Tôi cười: “Cái gì? Tại sao lại không?”.

Kiều Phi

Trình Gia Dương mời tất cả mọi người trong phòng tới dự lễ cưới của anh, đương nhiên có cả tôi. Tôi không có ý định lẩn trốn, nhưng đúng vào ngày đó tôi đổ bệnh. Tôi có cảm giác mất thăng bằng, đầu nặng trĩu, chân nhẹ bẫng, thậm chí tôi không xuống nổi giường nữa. Chị Đặng cấp nhiệt độ cho tôi, 38 độ5.

Tôi trầm nghĩ, đúng là trời chiều lòng người, không thể có lí do nào tốt hơn nữa. Tôi gọi điện cho chị cùng phòng, nhờ chị ấy mừng năm trăm tệ hộ mình.

Chị Đặng thắc mắc: “Em cũng hào phóng thật đấy, mừng người ta tận năm trăm tệ”.

Tôi chẳng còn sức để phản bác lại chị nữa liền vùi đầu vào chăn. Tôi biết rõ rằng tiền mừng của mình chẳng thấm vào đâu so với những gì anh ấy đã cho tôi.

Tôi uống thuốc, nằm trong chăn để ra mồ hôi. Sau đó thiếp đi lúc nào không hay.

Tôi mơ.

Giấc mơ của tôi rất kì lạ: Trên sân bóng đá, hai đội hòa nhau. Đội của tôi được hưởng quả phạt đền. Tôi lấy đà, ngắm góc, định sẽ câu bóng vào góc chết của khung thành đối phương. Tôi tăng tốc chạy, chắc chắn mình sẽ sút phạt thành công. Thế nhưng chân của tôi lại không chạm được vào bóng. Đã thế lại còn ngã xuống bùn, bị gãy xương mắt cá, nhức buốt.

Tôi tỉnh dậy, tóc dính bết mồ hôi.

Có người bên cạnh hỏi tôi: “Thế nào rồi? Ốm à? Anh cứ tưởng em kiên cường lắm kia mà”.

Là Trình Gia Minh.

Tôi nhìn đồng hồ, đã chiều rồi.

Tôi đã ngủ một ngày.

“Sao anh lại ở đây? Chẳng phải anh đang ở đám cưới của Trình Gia Dương sao”.

“Kết thúc rồi”.

“Ồ”. tôi chỉ nói được mỗi một tiếng, cảm giác họng mình như bị dao cứa.

“Đừng có nói cho anh rằng em không để ý tới chuyện này nhé. Tuy em không khóc, nhưng ốm cũng là một dạng bộc phát đấy”.

Chị Đặng rót trà cho Trình Gia Minh. Anh cười với chị: “Cảm ơn”.

Chị Đặng đỏ mặt, trông như bị trúng mũi tên tình yêu vậy.

Tôi nhắm mắt lại.

“Thật là ngang ngạnh. Anh đến phải bái phục em mất”. Trình Gia Minh nói.

“Anh là bác sĩ, anh biết có chỗ nào bán thuốc hồi hận không?”

50. Chương 61-62

Chương 61

Kiều Phi

Tôi xin nghỉ ở cơ quan. Một tuần trôi qua, sức khỏe tôi cũng đã khá hơn một chút, đã có thể đi làm trở lại.

Trong khoảng thời gian ốm rất nặng, tôi bỗng nhớ tới câu nói của cổ nhân: Cái gì mất rồi mới thấy quý giá, mới thấy mình đã không biết trân trọng nó.

Ví như sức khỏe và cả Gia Dương nữa.

Có những khi nửa đêm, tỉnh dậy uống thuốc, tôi lại nhớ khoảng thời gian trước đây chúng tôi bên nhau. Cứ tới nửa đêm tôi lại khát nước, bèn gọi Gia Dương lấy cho. Tôi uống cạn cốc nước, nhắm mắt lại rồi chui miêng vào áo ngủ của anh. Anh ôm tôi, nhẹ nhàng đặt tôi xuống gối.

Cứ nghĩ đến đây tôi lại thần thờ, hóa ra chúng tôi đã từng thân mật như vậy. Bây giờ thì mỗi người đã một phương rồi.

Có trách thì cũng chỉ có thể trách bản thân mình mà thôi, đúng là đáng đời.

Tôi nghĩ thầm, ở bên kia bán cầu, anh và cô vợ mới cưới đang làm gì nhỉ? Có khi nào anh phải tỉnh dậy lúc nửa đêm để lấy nước cho cô ta uống, rồi sẽ đột nhiên nhớ tới tôi, cũng giống như tôi vẫn nhớ anh từng giờ từng phút hay không?

Trình Gia Minh đến thăm tôi, anh ấy mang tới rất nhiều chiếc hộp nhỏ màu sắc sặc sỡ. Tôi ngẩng nhìn khuôn mặt anh ấy. Anh ấy cứ nói, nói mãi, rồi lại dừng rồi chợt nhắc: “Em như thế là không lịch sự chút nào đâu đấy. Sao đang đối diện với một người mà lại cứ nhớ tới người khác thế?”

Tôi chống chế: “Vì ngoại hình hai người giống nhau quá”.

Anh ấy dang rộng cánh tay rồi nói với tôi: “Đến đây nào, anh không để ý đến việc mình bị thiệt thòi đâu”.
Tôi bật cười.

“Kiều Phi à, em đừng như vậy nữa, em làm gì cũng được, miễn là đừng cười như thế”.

“Tại sao?”

“Bi thương lắm”.

Ba Ba tới thăm tôi, lại còn dẫn theo cả một anh chàng người Mỹ nữa. Anh chàng này biết nói tiếng Trung, anh ta cứ an ủi tôi: “Cô gắng lên đồng chí”.

Bệnh của tôi đã khỏi được năm phần, nhưng sau khi biết anh ta là chồng chưa cưới của Ba Ba, tôi cảm giác mình bị ồm lại.

Đầu năm nay làm sao ấy nhỉ? Người sốt sáng đính hôn rồi kết hôn.

Tôi liền nghĩ sang chuyện khác. Cũng sắp Tết rồi. Một năm đã qua, tôi lại già đi một tuổi.

Bệnh của tôi gần như đã khỏi hẳn. Tôi cố lấy lại tinh thần để đi làm. Hôm đó tôi trang điểm thật kỹ, tôi sợ là nếu đi làm với khuôn mặt gầy guộc xanh xao này, mọi người chắc sẽ rất sợ hãi.

Thấy tôi đi làm trở lại sau cơn bạo bệnh, đồng nghiệp xúm lại hỏi han. Họ liên tục hỏi tôi đã uống thuốc gì, bây giờ còn phải truyền dịch nữa không. Tôi trả lời đến khản cả cổ, cuối cùng may có chị cùng phòng giải vây giúp tôi, chị ấy bảo, mọi người để cho con bé nghỉ một lát đi, nhìn nó mồ hôi mồ kê nhễ nhại rồi kìa.

Cuối cùng cũng được ngồi xuống, tôi liền lấy khăn ra lau mồ hôi. Tôi nhắm mắt lại, hỉ mũi, rồi mở mắt ra. Hình như tôi đang nhìn thấy ảo giác. Gia Dương bước vào, trên tay anh là một tập tài liệu.

Anh nhìn tôi, ánh mắt lạnh lùng.

Tôi liền chào: “Anh ạ!”

Anh hỏi: “Khỏi rồi à?”

“Vâng”.

Anh gật đầu, đưa tài liệu cho chị cùng phòng rồi đi ngay.

Thời gian trôi qua thật nhanh, mới đó mà đã từ nước ngoài trở về và bắt đầu làm việc rồi ư?

Ánh nắng vùng Caribe thật tốt, khuôn mặt anh vốn dĩ lúc nào cũng trắng trẻo giờ đây đã chuyển sang sắc hồng hào khỏe khoắn.

Vừa nhìn thấy Gia Dương, tôi chợt nhớ lúc anh cưới, tôi có nhờ chị cùng phòng mừng năm trăm tệ. Khi ngồi ăn trưa, tôi định trả tiền thì chị ấy đẩy lại rồi nói: “Không cần, em không phải trả đâu, chị vẫn chưa gửi tiền mừng”.

“Sao cơ?”

Chị ấy trầm ngâm, nhìn xung quanh thấy không có ai, mới thì thầm, “Em không biết à, sau này đừng hỏi về chuyện này nữa nhé”.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Em không thấy sắc mặt Gia Dương không tốt à? Đám cưới đó không tổ chức được”.

Tôi lặng người.

“Chị chưa từng thấy ai như cô ta, lúc Gia Dương sắp kí vào giấy đăng kí kết hôn, cô ta lại giả chứng, bỏ đi, để cậu ta ở lại một mình thu dọn hậu quả. Em không ở đó nên không biết, lúc ấy có rất nhiều người tham dự, hai bên gia đình lại toàn những người có vai vế nữa. Mà cũng tại Gia Dương nữa cơ, lúc đó dường như biến thành người khác...”.

Sau đó tôi không còn nghe rõ nữa, tôi cần phải xác nhận lại điều này. Tôi bèn hỏi: “Có phải chị nói là Trình Gia Dương vẫn chưa kết hôn đúng không?”

Trình Gia Dương

Tôi ngồi trong văn phòng, nhớ lại sự việc ngày hôm đó.

Trước khi buổi lễ bắt đầu, tôi và Tiểu Hoa ngồi trong phòng nghỉ. Chuyên gia vẫn đang trang điểm cho cô ấy, sau khi khuôn mặt được phủ lớp phấn cuối cùng, Tiểu Hoa quay lại nhìn tôi, đúng là rất xinh đẹp.

“Sao anh không ra tiếp khách?”

“Anh muốn ngắm em kĩ hơn thôi mà”. Tôi đáp rồi tiến về phía cô ấy, vòng tay ôm cô ấy từ đằng sau. Cô ấy cười, chúng tôi nhìn nhau trong gương, tôi vùi mặt vào trong tóc cô ấy rồi hôn.

“Gia Dương à, mấy hôm nay em luôn nghĩ tới một chuyện”.

“Chuyện gì?”

“Chúng mình sẽ sinh mấy đứa con hà anh?”

“Cứ theo chính sách của nhà nước thôi”. Tôi đáp.

“Không được. Chúng mình sẽ sinh hai đứa, một trai một gái, không thì chúng sẽ cô đơn mất”.

“Được thôi, anh sẽ nghe theo lời em”.

Cô ấy mỉm cười, khuôn mặt ngập tràn hạnh phúc.

Tôi nhìn cô ấy, nói: “Có một chuyện anh luôn muốn hỏi em”.

“Anh nói đi”

“Tiểu Hoa à, em có mệt mỏi không?”

“...”

“Em chính là Tôi không tin không đăng kí được phải không? Em chơi điện tử, tán gẫu với anh. Trong thâm tâm, em đã biết người đó là anh phải không? Em rất hiểu anh nên từ lâu em đã biết Kiều Phi rồi, đúng chứ? Hoàn cảnh của cô ấy chắc em đã rõ. Người gửi bức fax tới trường cô ấy là em đúng không?” Tôi chậm rãi nói từng từ, vẫn quan sát cô ấy trong gương, “Chuyện của anh với cô ấy em đã biết hết rồi, thế thì sao em vẫn cần anh, vẫn muốn kết hôn cùng anh? Em lao tâm khổ tứ, làm những chuyện không hề xứng với học thức của mình, hi sinh nhân cách của mình để dối lấy con người tồi tệ như anh, em thấy có đáng không?”

Thực sự tôi không hề định mỉa mai, trong thâm tâm, tôi luôn cảm thấy mình không xứng với cô ấy.

Tôi cười, hỏi tiếp: “Sao em lại phải làm thế vì anh? Tiểu Hoa, em nói thật cho anh biết đi, em có thấy mệt mỏi không?” Tôi không biết cô ấy đang nghĩ gì nữa, khuôn mặt cô ấy lúc này đanh lại giống như được tạc bằng đá. Lạnh lẽo, khô cứng.

Bỗng có người đẩy cửa bước vào gọi chúng tôi: “Gia Dương, Tiểu Hoa, tới giờ rồi, mau ra thôi”.

“Đi nào”. Tôi kéo tay cô ấy, “Chúng mình kết hôn thôi”

Mặc dù thời gian gấp gáp nhưng hội trường vẫn được trang hoàng rất sang trọng. Thảm và rèm cửa bằng nhung đỏ, xung quanh rực rỡ sắc màu, điểm xuyết đây đó là những bông hoa màu vàng nhạt. Trên chiếc bàn dài trước mặt là giấy đăng kí kết hôn mà lát nữa chúng tôi sẽ kí. Ngồi phía dưới là bố mẹ, bạn bè hai nhà, khuôn mặt ai cũng phẳng phất nụ cười. Trong mắt họ, tôi và Tiểu Hoa đúng là một đôi kim đồng ngọc nữ. Đâu có ai biết, dưới cái vỏ bọc hạnh phúc ấy, một người thì nản lòng nhụt chí, còn người kia lại có sức dờn non lấp biển.

Tôi cười thầm, thế mới nói, chuyện của ai thì chỉ có người ấy biết.

Trong khi người dẫn chương trình đang thuật lại con đường tình yêu của chúng tôi thì tôi nhận ra rằng hôm nay Kiều Phi không có mặt. Người con gái đó có lẽ vẫn còn lương tâm, cô ấy đã không tàn nhẫn tới mức đến xem tôi tự hành hình mình.

Tôi không thể không nhớ tới người con gái ấy.

Tim tôi nhói đau, tôi nhắm mắt lại, truy điệu mọi niềm vui từng có trước đây, từ nay về sau cuộc đời tôi sẽ trở nên vô vọng.

Người dẫn chương trình nhắc tôi: “Gia Dương à, Gia Dương”.

Hóa ra đã đến lúc tôi phải hôn Tiểu Hoa.

Tôi ôm và hôn lên môi cô ấy.

Lạnh lẽo.

Chỉ chút nữa thôi, chúng tôi sẽ kí vào giấy đăng kí kết hôn để chính thức trở thành vợ chồng, dưới sự bảo hộ của luật pháp.

Tôi cầm bút lên, bỗng cảm thấy mọi vật trước mắt mình đều trở nên mờ mịt, tôi ưỡn ngực rồi đứng thẳng. Trong đầu tôi bỗng xuất hiện khuôn mặt trẻ trung xinh đẹp của một người con gái khác, tai tôi chỉ nghe thấy tiếng trái tim mình đập thình thịch, mỗi lúc một mạnh thêm rồi cất lên thành một câu: Tôi không thể!

Giây phút tôi định bỏ bút xuống thì nghe thấy tiếng Tiểu Hoa khẽ gọi: “Gia Dương à”.

Tôi nhìn cô ấy.

Cô ấy nói rất nhỏ, chỉ để mình tôi nghe thấy: “Bây giờ em sẽ bỏ đi, phần còn lại anh tự lo liệu nhé”. Rồi, trước sự kinh ngạc của mọi người, Tiểu Hoa xách váy chạy ra khỏi hội trường.

Tình hình tiếp theo rất hỗn loạn. Tôi cởi bớt một chiếc cúc áo, tìm một cái ghế rồi ngồi xuống hút thuốc.

Có người bàn tán, có người chất vấn, có người bỏ đi. Ai đó đặt tay lên vai tôi, tôi ngược nhìn, thì ra là anh trai tôi Gia Minh.

Chúng tôi nhìn nhau, đột nhiên anh ấy cười và nói: “Chúc mừng em!”.

Tôi dọn tới căn hộ bên cạnh tòa nhà Trung Lữ. Mỗi ngày đi làm, tôi lại chờ đợi bố tôi gọi nhưng không thấy động tĩnh gì, không biết giông tố sẽ xảy đến như thế nào đây.

Phi ốm, cô ấy xin nghỉ một tuần.

Rồi cô ấy đi làm lại, trông tiêu tụy và yếu ớt như một hình nộm.

Đương nhiên, tôi biết cô ấy ốm vì cái gì. Trong lòng tôi buồn vui lẫn lộn, không ngờ người con gái lúc nào cũng tỏ ra cứng rắn như vậy cuối cùng cũng đổ bệnh. Có phải đã tới lúc cô ấy phải chịu đau khổ vì tôi?

Tôi sẽ không bao giờ tới tìm cô nữa, người con gái này luôn dày vò tôi.

Có điều, nếu không gặp thì phải làm sao? Tôi sẽ chờ cô ấy tới tìm và cầu xin tôi tha thứ ư?

Đó là việc không thể xảy ra.

Được rồi, tôi là đàn ông kia mà, nói chung phải mặt dày một chút, không thì chẳng lẽ lại giống cô ấy, đi trả đũa ư?

Đương nhiên trong lòng tôi rất muốn làm như vậy, có điều không phải chúng tôi đang diễn với nhau một bộ phim truyền hình dài tập đâu. Điều quan trọng nhất là tôi và Kiều Phi nhất định phải ở bên nhau, chúng tôi không còn thời gian để làm những việc lãng phí, vô vị nữa.

Chúng tôi nhất định phải ở bên nhau.

Vừa hết giờ, tôi liền lái xe tới nhà Phi, chỉ có bạn cùng phòng của cô ấy ở đó. Cô ấy nói rằng Phi vừa đi làm về thì lại đi ngay, bảo tôi ngồi chờ một lát, có lẽ Phi cũng sắp về rồi.

Tôi ngồi chờ Phi trong phòng cô ấy. Ánh mắt tôi dán vào tấm ảnh đặt trên bàn, Phi đang đứng trên phiến đá ngầm. Tóc bị gió thổi tung, cô ấy chun chun mũi, nhúu mày, cười một cách rất kì quặc.

Tôi bật cười. Lần trước tôi gần như đã lật tung cả căn phòng lên nhưng vẫn không tìm được bất kì vật nào của mình ở đây. Đúng là tôi đã từng ở chỗ này, đây là bức ảnh tôi chụp cho cô ấy khi ở Đại Liên.

Đây chính là hình ảnh Kiều Phi trong mắt tôi.

Mặc dù đã chờ rất lâu nhưng cô ấy vẫn chưa về.

Bạn cùng phòng của cô ấy có bạn tới, tôi đành phải về trước. Trước khi đi, tôi còn dặn cô bạn này rằng đừng nói cho Kiều Phi biết là tôi đã đến.

Tôi mua kem vị bạc hà về, vừa ra khỏi thang máy thì nghe thấy có tiếng ai đó ho húng hắng. Chương 62 (phần 1)

Trình Gia Dương

Kiều Phi ngồi ngoài cửa, cô ấy mặc một chiếc áo lông. Khuôn mặt nhỏ bé vui trong tầng tầng lớp lớp khăn quàng cổ.

Tôi từ thang máy đi ra, có lẽ đã nhìn thấy tôi nên cô đứng dậy, phỉu phỉu quần, khẽ cười nhưng nụ cười mau chóng tắt ngấm khi thấy nét mặt tôi không mấy thân thiện.

Tôi mở cửa, Kiều Phi đứng sau tôi. Tôi nghe thấy cô nói lí nhí gì đó, hình như gọi tên tôi, mà cũng có thể cô muốn nói gì đó nhưng lại không nói ra được.

Tôi cảm thấy vô cùng dễ chịu. Tôi mở cửa rồi bước vào, đứng bên trong hỏi cô: “Em có muốn vào không?”

“Có”. Cô bước vào, ngẩng đầu lên nhìn tôi, ánh mắt lấp lánh nụ cười.

Đúng là quả báo, Kiều Phi à, sao khi xưa lại đối xử như thế với anh, để bây giờ phải xuống nước như thế này hả? Tuy nghĩ như vậy, nhưng tôi lại nói: “Đừng cười nham nhở như thế, có việc gì em nói đi”.

“Gia Dương, anh vẫn chưa kết hôn à?”

“Ừ”

Cô ấy cúi đầu.

“Anh nói này, em đừng có như vậy, không phải vì em đâu. Anh đã nghĩ thông suốt rồi. anh sẽ sống độc thân thêm vài năm nữa, tới khi nào gặp được đối tượng thích hợp thì tính sau”.

“Chính anh đã nói như vậy nhé, thế thì hay quá, em về đây”.

Cái gì? Tôi đã nói gì cơ? Cái con người này đến để xin lỗi kia mà? Sao lại tới rồi bỏ đi luôn như vậy?

Tôi liền kéo cô lại: “Kiều Phi...”

Cô vẫn không ngẩng đầu lên, một giây sau đó, tôi ôm cô vào lòng, vò đầu cô: “Em còn định làm loạn tới mức nào nữa? em tới làm gì hả? Sao chỉ nói mỗi một câu đã vội bỏ đi? Anh gọi em tới đó à?”

Cô vẫn im lặng, vùi đầu trong lòng tôi, chậm chậm đưa tay ôm eo tôi. Tôi cảm thấy ngực mình nóng nóng, cô ấy đang khóc ư? Tim tôi thất lại, tôi khẽ nói: “Phi à, anh nghĩ rất lâu rồi, hai chúng ta không thể xa nhau được”.

“Em bị anh dọa cho sợ gần chết rồi đây này”. Cô ngẩng đầu lên rồi hôn tôi.

Tôi đẩy cô ấy ra: “Em không khóc sao?”

“Vui thế này cơ mà, khóc cái gì chứ?” Cô tiếp tục ôm tôi, chu môi rồi úp mặt vào người tôi.

“Chẳng phải em đã định chạy đi rồi mà?” Tôi vẫn muốn trêu cô.

“Đâu có, anh còn muốn chế giễu em tới lúc nào nữa?”

Tôi bóc kem cắn một miếng: “Anh nói cho em nhé, cái giá phải trả rất đắt đấy”.

“Dù sao em cũng bị cảm tới giai đoạn lây bệnh rồi, chịu thêm một chút thiệt thòi cũng không đáng kể. Mà này, người anh thơm thật đấy”.

Rồi chúng tôi hôn nhau, cái lưỡi nhỏ của cô cứ đảo qua đảo lại trong miệng tôi. Thật cuồng nhiệt! Tôi hoàn toàn bất ngờ, chỉ còn biết hưởng ứng.

Tôi nâng mặt Kiều Phi lên, hôn tới tận rồi đưa tay cởi quần áo của cô ấy. Kiều Phi cũng làm như vậy. Cơ thể chúng tôi hấp tấp quấn chặt lấy nhau rồi từ từ ngã xuống giường. Tôi chỉ muốn ôm trọn Phi. Cô vuốt ve mái tóc, khuôn mặt tôi, dịu dàng hôn lên mắt tôi.

Có một số thứ, một số người, sinh ra là để dành cho nhau.

Như tôi và Kiều Phi.

Và cả thân thể của chúng tôi.

Sau khi làm tình, tôi châm một điếu thuốc thì liền bị cô giật lấy, tôi đành châm một điếu khác. Người cô nóng bừng nhưng sắc mặt đẹp vô cùng, hồng hào đáng yêu, mịn màng như da em bé.

Tôi cười rồi hôn lên trán cô. Tôi nhìn vào mắt cô và nói: “Em tìm anh có phải là muốn làm thế này không?”

Cô cười khúc khích: “Anh vẫn nhớ à? Em cũng chẳng ngại nói với anh, đúng vậy, không sai chút nào, chính là muốn làm như vậy với anh đấy. Sao hả? Lần đầu nhìn thấy anh, em đã muốn làm như vậy rồi”. Cô từ từ ngồi dậy, “Anh vội vàng kết hôn là vì câu nói này phải không?”.

Tôi nhìn cô không nói gì.

“Có đúng là vì câu nói này của em không?” Cô không cười nữa, nghiêm túc hỏi lại.

“Lúc đó anh đã rất khó chịu. Anh cảm thấy đã sống phí hoài bao nhiêu năm, cảm thấy thật oan uổng”. Tôi nói thật, “Sau này em còn dám kích động anh nữa không?”

Cô nhẹ nhàng nằm trên ngực tôi, ôm chặt tôi rồi nói: “Không đâu Gia Dương à, anh tốt như vậy, từ nay về sau em sẽ không bao giờ nói những câu như thế nữa”.

Tôi trầm nghĩ, làm người cũng không nên quá thật thà, nếu tôi không đi nước cờ mạo hiểm đó, thì không biết Kiều Phi còn như vậy tới lúc nào nữa?

Thế này thật tốt, có vẻ như cô ấy đã chấp nhận sự giáo huấn của tôi.

Tôi rút một hơi thuốc, sung sướng nhìn dáng vẻ nũng nịu của cô. Tôi vuốt ve cơ thể mềm mại của cô rồi xoay mình nằm đè lên cô, khi tiến vào, tôi đặc ý nghĩ thầm, em yêu à, em thông minh như vậy nhưng vẫn trúng kế của anh rồi.

Vì chúng tôi làm trong một cơ quan nên Kiều Phi không muốn công khai mối quan hệ của hai đứa ọi người biết quá sớm.

Tôi cũng đồng ý. Bởi tôi lo sẽ xuất hiện những lời đàm tiếu không hay. Có điều, bí mật này khiến lòng tôi càng thêm háo hức.

Tôi chải mái ngủ gật trong phòng làm việc, đôi lúc lại ngồi nhớ đến người đang ngồi ở phòng kế bên.

Kiều Phi

Cuối tuần không phải đi làm, cũng không phải đi công tác. Lúc đi siêu thị, chúng tôi vui vẻ trêu đùa nhau.

Tôi nói: “Phải mua ít trai về nhà nấu canh cho anh ăn mới được”.

“Gần đây tiêu hao nhiều năng lượng, cũng nên bồi bổ một chút”. Anh đồng ý.

Tôi chọn những con trai vừa to vừa tươi đặt vào xe đẩy. Nhân lúc nhân viên bán hàng không để ý, tôi liền nhón một quả anh đào ở quầy hoa quả cho vào miệng. Gia Dương ôm tôi rồi đặt tay lên vai tôi, trầm thì: “Những lúc anh không ở bên, hình như em sống rất vui vẻ phải không?”

Đây là một câu hỏi rất hay, lúc anh không ở bên, tôi sống thế nào nhỉ?

Tôi đọc sách, học tập, chăm chỉ làm việc, nhưng tôi phải đấu tranh với bản thân.

Và tôi đã kiệt sức.

Tôi đặt bịch sữa chua vào xe.

“Khát”. Tôi nói với anh, “Khát vô cùng. Nửa đêm tỉnh dậy không có nước uống, họng em dường như khô cháy. Hơn nữa tiêu hóa cũng không được tốt, luôn luôn mệt mỏi”. Tôi nhìn anh, “Thế còn anh, Gia Dương? Khi không có em, anh sống thế nào?”

Anh đắm chiêu.

Chúng tôi đi tới quầy bán đồ ăn chín, mua thịt kho tàu. Sau khi đặt vào trong xe, anh quay ra nói với tôi: “Đói, thật đấy.”

Dường như đã từ lâu anh không tìm được món ăn hợp khẩu vị, anh đói tới mức cơ thể bị suy nhược. Cuộc sống mất dần ý nghĩa”. Gia Dương khẳng khái, nháy mắt nói với tôi.

“Anh nói cứ như một người giảm béo đang say sưa kể về cảm giác khi phải ăn kiêng ấy”.

“Còn những gì em vừa nói thì có vẻ như lượng đường trong máu hơi cao rồi, thích uống nước là triệu chứng đầu tiên đấy”.

“Em sẽ giết anh”.

Tôi cù vào nách anh, nhưng liền bị anh khóa tay lại, rồi nhẹ nhàng ôm tôi vào lòng.

Trước Tết, cơ quan cử tôi đi Quảng Châu công tác, tôi có nhiệm vụ tháp tùng lãnh đạo tới từ Hồng Kông, đón tiếp một chính khách Pháp đến thăm.

Lúc Gia Dương chuẩn bị hành lí cho tôi, anh cầm bộ vest của tôi lên rồi nói: “Bộ này có vẻ hơi cũ rồi.”

“Bình thường thôi, em cũng chẳng có thời gian đặt may ở cơ quan nữa”.

Anh nhìn tôi không nói gì.

“Hay là...” tôi đề nghị, “Bây giờ mình tới trung tâm thương mại mua nhé”.

“Anh cũng nghĩ thế”.

“Em muốn mua loại hàng hiệu cao cấp, anh trả tiền đấy”.

“Thế thì tối nay em phải làm món trứng kho lá trà”. Nói rồi anh cười hì hì, “Sau đó còn phải mua một bộ đồ lót gợi cảm màu đen nữa, anh đã chấm từ lâu rồi...”

Ngày bay đi Quảng Châu, tôi và mọi người trong đoàn đã phải chờ lãnh đạo rất lâu.

Cuối cùng, trước khi máy bay cất cánh, lãnh đạo mới tới. Nhưng người xuống xe lại không phải là vị lãnh đạo được chỉ định lúc đầu.

Tôi cũng người.

Trình Gia Dương

Tôi gặp lại Tiểu Hoa trong một cửa hàng bán loa, âm ly, bên cạnh cô là một người đàn ông.

Chúng tôi bắt tay nhau rồi khẽ hỏi han nhau.

Lúc bạn trai Tiểu Hoa trả tiền, cô ấy liền nhắc: “Lúc nào tới chỗ em lấy đồ của anh đi, nếu không anh ấy...”, cô chỉ vào anh chàng đứng cạnh, “lại không dọn đến được”.

Cô ấy như vậy khiến tôi thoải mái hơn.

“Vậy anh sẽ cố gắng thu xếp, ngày mai được không, Tiểu Hoa?”

“Ngày mai à, thật tốt quá, cũng đúng lúc em rảnh”.

Hôm sau, khi dịch xong tài liệu và chuẩn bị tới chỗ Tiểu Hoa lấy đồ thì tôi nhận được điện thoại của bố.

Ông gọi trực tiếp cho tôi mà không thông qua thư ký.

Giọng của ông đang thếp.

“Gia Dương, tới văn phòng của bố ngay bây giờ”.

51. Chương 63-64

Chương 63

Trình Gia Dương

Khi tôi tới văn phòng, bố đang ngồi xoay lưng về phía tôi. Ông đang chơi golf trên màn hình điện tử.

Tôi nhìn bố từ phía sau, trông ông thật cao lớn, tư thế vừa nho nhã lại vừa uy phong.

Tôi liền chào: “Bố ạ”.

Ông không để ý tới tôi.

Vẫn tiếp tục chơi tới hơn mười phút nữa, cuối cùng ông cũng dừng chơi, quay lại nhìn tôi, sắc mặt đỏ bừng, mồ hôi túa ra trên trán. Ông rút khăn mùi soa lau mồ hôi, sau đó nói với tôi: “Lại đây”.

Tôi bước lại gần, im lặng nhìn ông chờ đợi.

Bố biết những gì và sẽ nói gì với tôi đây?

Những thứ này chẳng quan trọng chút nào.

Tôi đã quyết định ở cùng Phi, do vậy phải đối mặt với bố mẹ là con đường mà tôi phải đi. Cửa ải này chẳng có bất kỳ ý nghĩa nào cả.

Tôi trấn tĩnh lại, càng cảm thấy rất bình thản.

Bước lại gần bố, tôi hy vọng ông sẽ nói thẳng vào vấn đề, như vậy mới có thể nhanh chóng kết thúc cuộc nói chuyện này.

“Chọn một ngày khác, bố mẹ sẽ tổ chức lại hôn lễ cho con và Tiểu Hoa”. Bố vừa nói vừa lau gậy đánh golf.

“Không cần đâu ạ”. tôi nhìn bố nói rõ ràng từng từ.

Nhưng tôi chưa kịp nói xong thì một bên mặt đã bị đánh ột cú rất mạnh, chiếc gậy đánh golf trong tay ông đã bay trúng mặt tôi. Tôi loạng choạng ngã xuống đất, đầu va mạnh vào sàn. Khóe miệng tôi rớm máu, tai như ù đi, trong cơn đau dữ dội tôi cảm thấy một nửa khuôn mặt dường như không còn là của mình nữa.

Bố bước tới, ngồi xuống nhìn tôi: “Bố cảm thấy có thể tìm được lời giải từ con, con mau nói cho bố biết, tại sao Tiểu Hoa lại rời khỏi buổi lễ?”

“Con không biết”.

Tôi nói một cách chậm rãi, hy vọng là ông nghe rõ.

“Con không biết?” Ông chăm chú quan sát tôi, dường như ông cố tình nhắc lại câu nói này.

Tôi ghét ánh mắt bố nhìn mình từ trên cao, tôi chống tay cố nhịn đau đứng dậy.

Ông lại đánh tiếp một gậy vào vai tôi, nơi đó da rất mỏng. Cây gậy kim loại vụt thẳng vào xương, khiến tôi vừa cố đứng dậy lại ngã xuống đất.

“Bố luôn cho rằng con rất ngoan, Gia Dương à, chính vì thế bố mẹ đã không quản lý chặt con, con được tự tung tự tác quá lâu rồi”. Bố đứng bên cạnh tôi, thay một cây gậy khác nặng hơn, lại đánh tiếp, vừa vụt vào mặt tôi vừa nói, “Bố mẹ đã để cho con trở thành kẻ ăn chơi sa đọa, chỉ bằng hôm nay kết liễu cuộc đời con để tránh sau này khỏi phải đau lòng”.

Tôi không tránh đòn, thực ra có muốn tránh cũng không được, hà cớ gì phải để bố nhìn thấy bộ dạng thảm hại của mình chứ?

Cơn mưa gập trút xuống, ban đầu tôi thấy rất đau nhưng rồi tôi dần cảm thấy cơ thể này không phải của mình nữa, tự dừng hết đau. Tôi cười to.

Bố dừng tay.

Bố thở hổn hển nhìn tôi, mái tóc của ông rối bời, trong dáng vẻ của ông lúc này thậm chí còn nhếch nhác hơn cả tôi.

Tôi chậm rãi ngồi dậy, dường như xương của tôi đã bị bố đánh gãy vụn, nhưng dù sao tôi vẫn phải vuốt lại tóc.

Ông đã dừng tay rồi sao? Ông không nói gì, đứng nhìn tôi vịn tường đứng dậy.

Tôi không bỏ đi mà từ từ tiến về phía bố, thà hôm nay tôi để ông đánh một trận cho thỏa thuê để từ nay về sau ông đừng bao giờ tìm tôi nữa.

Bố vẫn cầm gậy đánh golf, nhìn tôi một cách dữ tợn rồi hét lên: “Mày cho rằng tao không biết ư? Mày làm như vậy chính là vì con đi đó hả?”

“Thưa ngài, ngài là người có địa vị cao quý sao lại có thể phát ngôn ra những lời lẽ thô tục đó?” Tôi nói, “Cô ấy là dĩ, không sai, còn con của ngài là khách làng chơi”.

Tôi từ từ tiến về phía ông, chậm rãi nói, mặc dù toàn thân tôi đau đớn, miệng như tê dại đi, nhưng tôi vẫn muốn nói rõ ràng với ông: “Đây là vấn đề trách nhiệm, làm trong bất kì lĩnh vực nào thì cũng phải làm hết khả năng. Bố đã dạy con như vậy đúng không?”

“Cho nên bố cầm gậy đánh con tôi tởm, con cũng chỉ có thể nhẫn nhịn”.

“Bởi vì bố là bố của con”.

“Chẳng có nguyên nhân nào khác, nếu không tại sao con lại để bố đánh như vậy, tại sao người con gái con yêu lại bị bố nói thậm tệ như vậy?...”

Tôi nhìn chằm chằm vào bố rồi nói: “Bố nói rất đúng, hoặc là bố đánh chết con đi hoặc là đừng quản con nữa”.

Tôi quay người, vịn tường đi ra ngoài.

Tôi chỉ nghe thấy hơi thở nặng nề của bố, mới chỉ một chút thôi mà đã thở dốc như vậy, đúng là bố đã già thật rồi.

Có lẽ vì bố đánh tôi không hề nương tay, nên nhìn mặt mũi tôi rất kinh khủng thì phải. Từ Bộ đi ra bãi giữ xe, thấy tôi rất nhiều người cứ trở mắt nhìn.

Tôi lên xe, nhìn mình trong gương, rồi không dám nhìn lại lần thứ hai nữa. Tay tôi sưng vù, không bẻ lái được, tóm lại là không thể tự lái xe. Tối lúc này tôi mới nhận ra mình vừa bị đánh một trận thừa sống thiếu chết, xương cốt trong người đau ê ẩm, Kiều Phi lại không ở đây, ai tới giúp tôi bây giờ?

Tôi run run lấy điện thoại ra gọi cho Gia Minh. Anh vừa nghe máy, tôi liền khóc: “Anh à, em vừa bị bố đánh, anh mau tới Bộ đón em đi... nhớ mang theo thuốc giảm đau nhé”.

Gia Minh đưa tôi tới bệnh viện, nhờ đồng nghiệp băng bó cho tôi, sau khi xử lý xong trong tôi giống như một xác ướp. Gia Minh ngạc nhiên: “Ông già đánh cũng ghê thật đấy”.

Đồng nghiệp của Gia Minh hỏi: “Cậu có định báo cảnh sát không?”

“Em cần phải suy nghĩ đã”.

Gia Minh cười phá lên: “Nếu làm vậy thì thành chuyện cười cho thiên hạ mất”.

Vừa nói anh vừa đặt một liều thuốc vào miệng tôi: “Được rồi em trai, hả giận chưa, bố đã lớn tuổi như vậy, em còn chấp bố làm gì?”

Tôi nhìn anh: “Từ trước tới giờ bố luôn lợi hại hơn hai anh em mình”.

“Đương nhiên rồi, nhưng...” Gia Minh nói, “Em bị bố đánh chưa chắc đã là chuyện không hay, nếu không lại không có lí do để từ nhau, như vậy thì tốt quá, không bị ràng buộc nữa, có điều...”

Tôi biết ý anh ấy nói “có điều” là gì, Kiều Phi.

Không biết bố chỉ trút giận lên người tôi hay còn làm gì nữa, liệu ông có buông tha cho cô ấy không?

Gia Minh đưa tôi tới chỗ Văn Tiểu Hoa lấy đồ, anh chờ tôi ở tầng một. Lúc tôi xuống xe tôi nói: “Với bộ dạng này mà cậu đi tới chỗ cô ấy có lẽ cũng hay, lúc này nếu nhìn thấy cậu, cô ấy nhất định sẽ hối hận là tại sao khi xưa lại lao tâm khổ tứ nghĩ ra trăm phương nghìn kế vì cậu như vậy?”

Tiểu Hoa mở cửa, vừa nhìn thấy tôi cô sững người lại.

“Anh là Gia Dương đây mà”. Tôi nói.

“Vâng, em nhận ra rồi”. Cô tránh ra để tôi vào, “Sao lại thế này?”

“Bị bố đánh”. Tôi đáp.

Cô cười đau khổ rồi quay lại bên bàn máy tính.

Tôi để không nhiều đồ ở chỗ cô, chỉ có mấy chiếc áo sơ mi, áo tắm, đồ vệ sinh cá nhân, mấy quyển sách. Lúc tôi tìm lại sách trên giá, vô tình tôi là rơi quyển album của Tiểu Hoa vào đúng bàn chân bị thương. Tôi không chịu được, hét lên.

“Sao vậy?” Tiểu Hoa hỏi vọng vào.

Tôi không trả lời, ánh mắt tôi bị thu hút bởi bức ảnh rơi ra ngoài.

Băng rôn trên tấm ảnh có ghi: Cuộc thi hùng biện tiếng Anh của học sinh cấp hai toàn thành phố.

Dẫn chương trình là hai thiếu niên, một nam, một nữ, rất xinh đẹp đáng yêu, họ đang mỉm cười.

Tấm ảnh này tôi cũng có bởi cậu bé đó chính tôi, còn cô bé nhìn kỹ lại thì ra là Tiểu Hoa.

Tiếng của Tiểu Hoa vang lên sau lưng tôi: “Từ trước tới giờ anh chưa từng nhớ ra em phải không, Gia Dương? Nhưng anh phải biết rằng chẳng có chuyện gì là vô duyên vô cớ cả. Anh yêu cô ấy, cô ấy cũng vậy. Thế còn em, từ năm mười bốn tuổi em đã bắt đầu thích anh rồi, trong trận hỏa hoạn em chỉ muốn được ở bên anh, như thế không phải là tình yêu sao?”

Tôi từ từ đứng dậy.

Tiểu Hoa tiếp tục nói: “Cho nên Gia Dương à, anh biết được sự thật rồi cũng tốt, anh oán hận em cũng được, nhưng em không xin lỗi đâu, bởi em chẳng làm gì sai cả”.

Tôi ôm đồ của mình rồi tiến tới chỗ Tiểu Hoa, đưa chìa khóa cho cô.

Tôi nhìn thẳng vào mắt cô rồi nói: “Tiểu Hoa à, từ trước tới giờ anh chưa từng oán hận em, có điều anh không phải là một nửa của em”.

Cô gật đầu: “Đúng vậy, cuối cùng em cũng nhận ra rồi”.

Gia Minh đưa tôi về nhà, nhà của tôi và Kiều Phi.

Trước đây anh chưa từng đến nơi này, sau khi vào phòng anh nói: “Đẹp thật, anh không ngờ rằng cậu lại biết bài trí đây”.

Tôi cười hì hì, có điều rất đau.

Trên sân thượng giăng đầy đồ lót của Phi.

Gia Minh nhìn thấy liền lắc lắc đầu: “Thật không thể tin nổi lại có một cảnh tượng hấp dẫn tới mức này nữa”.

Anh có vẻ rất hứng thú, vừa ngồi xuống bên cạnh tôi đã hỏi: “Nói, mau nói đi, cuộc sống tình dục của cậu có hòa hợp không?”

“Sao lại có thể nói là hòa hợp? Nên nói là...” Tôi kịp thời ngậm miệng lại không nói nữa, rồi nhìn ông anh dâm dăng kia, “Em không nói đâu, cho anh tò mò chết đi”.

Chương 64

Trình Gia Dương

Tôi quyết định ở nhà dưỡng thương, phần lớn thời gian đều tự chăm sóc mình, từ ăn uống, làm vệ sinh cá nhân đến ngủ nghỉ. Tôi vẫn cảm thấy rất hạnh phúc khi bố chưa đánh tới mức không thể làm gì được nữa.

Hai ngày sau, Kiều Phi trở về. Vừa nhìn thấy tôi, cô ấy liền hỏi đã xảy ra chuyện gì, tôi bảo, bị người ta đánh. Nghe vậy, ngay lập tức cô vợ lấy chiếc chổi quét trần khua khoắng loạn xạ, cứ như thể muốn quyết một trận sống mái với kẻ đã đánh tôi.

Tôi vội nói: “Là bố anh”.

Cô dừng tay, quay lại nhìn tôi rồi ngồi xuống chiếc ghế cạnh cửa ra vào.

Tôi giải thích: “thế này vẫn ổn mà, anh cũng chỉ mong có thể nói rõ ràng với bố mẹ”. Tôi bước tới chỗ Kiều Phi, ôm cô bằng cánh tay đang quấn băng của mình.

Cô hỏi tôi: “Anh đoán xem, em vừa tháp tùng ai tới Quảng Châu?”

Tôi nghĩ một chút rồi đáp: “Mẹ anh”.

“Sao anh lúc nào cũng đoán trúng thế nhỉ?”

“Anh là con của họ, lại là chồng em, em nói xem, sao anh lại không đoán trúng cơ chứ? Họ chia nhau ra để đối phó với chúng mình đây, đây là cách quen thuộc của họ mà. Mẹ anh đã nói gì với em?” Tôi sốt sắng hỏi.

Phi đứng dậy, tự rót ỉnh một cốc nước, trông vẻ mặt cô giống như không hề quan tâm đến chuyện đã xảy ra: “Có thể tóm lược trong bốn chữ: cường ép dụ dỗ. Để đảm em không được ở bên anh nữa, mẹ anh đã nói một câu rất ấn tượng: Kiều Phi, nếu cháu biết ghìm cương trước vực thẳm thì còn kịp đấy. Lúc mẹ anh nói, khuôn mặt bà vẫn tươi cười. Bà cũng không quên nhắc em về xuất thân, gia thế, rồi những việc đáng mất mặt mà trót đây em từng làm”.

Kiều Phi mỉm cười, ngữ khí vẫn rất nhẹ nhàng, tôi cũng không nhịn được cười.

Bị bố đánh, phải đối mặt với sự phản đối quyết liệt của mẹ, nhưng tôi vẫn cảm thấy mình thừa sức để đối phó với họ. Tôi không thấy vất vả, trái lại còn thấy vui là đằng khác. Có điều, một khi những chuyện đó giáng xuống Kiều Phi, tôi lại cảm thấy vô cùng căm ghét bố mẹ mình. Bởi tôi lo Kiều Phi không vững tâm, liệu cô ấy có thể kiên định như tôi không?

Cô tháo đôi bốt ra rồi nói: “Thật chẳng sáng tạo gì cả. Những lời này, cô vợ sắp cưới trước kia của anh cũng từng nói với em, em còn chẳng thèm trả lời nữa là. Cuối cùng, em không chịu nổi nữa, liền nói với mẹ anh: Bác cháu mình nói tới đây thôi nhé, cháu biết cả rồi, có điều cháu không làm theo ý bác được”.

Rồi cô ấy bình tĩnh nhìn tôi, nói một cách quả quyết: “Gia Dương à, em sẽ không rời xa anh đâu. Khó khăn lắm chúng ta mới đến được với nhau mà”.

Tôi bước tới hôn cô nhưng bị đẩy ra: “Không được, người anh có mùi I ốt”.

“thế thì anh ăn kẹo cao su nhé”.

Cô dang tay ôm lấy cổ tôi: “Đừng, anh phải tranh thủ thời gian này để nghỉ ngơi cho khỏe đi chứ”.

Kiều Phi tắm xong liền nằm lên giường nghỉ ngơi. Tôi gối đầu lên cái bụng mềm mại của cô, hít hà mùi thơm trên cơ thể cô, cảm thấy thật dễ chịu.

Ánh chiều tà lách qua rèm cửa chiếu vào hai chúng tôi, tôi cảm thấy cuộc sống sau này chắc sẽ không còn phải âu lo gì nữa.

“Em đã gặp Tiểu Hoa à?”

“Vâng”.

“Còn nói chuyện với nhau nữa?”

“Sau vụ hỏa hoạn lúc trước, em có tới bệnh viện thăm anh nhưng bị cô ấy bắt gặp rồi giáo huấn ột trận”.

“Em đã tới bệnh viện à?”

Cô lườm tôi: “Lúc đó anh đã như vậy rồi, sao em lại không tới thăm được hả?”

“Thảo nào anh có cảm giác đã nhìn thấy em”.

“Đúng là anh đã nhìn thấy em, còn chỉ trích em, liệt kê thống thiết những tội trạng của em ra nữa. Còn bắt em phải cho anh một câu trả lời dứt khoát nữa kìa”.

“Thật à?” tôi ngồi bật dậy nhìn cô, “Anh lại cứ tưởng đang nằm mơ chứ, sao anh véo mình lại không thấy đau nhĩ?”

“Đương nhiên anh không thấy đau rồi, vì anh véo em cơ mà”.

Tôi lăn ra cười. Phi cũng cười theo.

“Anh đã nói tới mức đó kìa à, thế em còn bận tâm điều gì nữa? Tại sao còn quyết định đi Châu Phi?”

Kiều Phi

Mẹ của Gia Dương không những chỉ biết về tôi, bà còn nói rất sâu cay, nói gần nói xa, kể vô số những thành tích bất hảo của tôi ra. Đúng là miệng nam mô bụng một bồ dao găm. Câu nói sau cùng của bà khiến tôi đến giờ vẫn phải suy ngẫm.

“Kiều Phi à, cháu yêu Gia Dương, có điều cháu đã từng hỏi lại bản thân mình chưa, cháu có thể đem tới cho Gia Dương một gia đình trọn vẹn được không? Cháu có thể sinh con được không? Một gia đình khiếm khuyết như vậy chỉ có thể làm hài lòng bản thân cháu mà thôi, phải không? Thế mới nói cháu là người rất ích kỷ, điều này cháu không nên phủ nhận”.

Bà là người phụ nữ rất đẹp, rất nho nhã, sức sống rất tràn trề và cũng rất giỏi công kích. Sau đó bà vỗ vỗ vào vai tôi: “Có điều, bác rất thích những người ích kỷ, những người chỉ nghĩ cho bản thân mình thì sẽ càng dễ nói chuyện, càng dễ thương lượng”. Bà ngồi đối diện với tôi, “Kiều Phi à, cháu cứ đưa ra một cái giá đi, cần bao nhiêu thì cháu sẽ buông tha con trai bác đây”.

Tôi nghĩ một chút rồi đáp: “Hay là bác tự ra giá đi, bác thử tính xem con trai bác đáng bao nhiêu?”

Bà trợn mắt nhìn tôi. Tôi liền chốt lại: “Chúng ta nói chuyện tới đây thôi nhé. Thời gian cháu cho bác cũng quá nhiều rồi. Cháu sẽ không bỏ Gia Dương đâu”.

Tôi đã nhanh chóng kết thúc trận đấu. Tuy bề ngoài tỏ ra cứng rắn như vậy nhưng trong thâm tâm, tôi lại cảm thấy vô cùng hoảng loạn. Trên đường từ Quảng Châu trở về, tôi vẫn còn thấy kinh sợ trước khả năng của bố mẹ anh ấy, việc gì cũng biết, việc gì cũng dám làm. Hơn nữa, lời nói của bà đã chạm tới nơi yếu mềm nhất trong lòng tôi, nơi tôi luôn cố che giấu: Tôi hoàn toàn không thể đem tới cho Gia Dương một gia đình trọn vẹn.

Gia Dương hỏi tôi: “Anh đã nói tới mức đó rồi, em còn bận tâm điều gì nữa? tại sao vẫn quyết định đi Châu Phi?”

“Gia Dương à”. Tôi vuốt ve những lọn tóc trên trán anh, “Có một chuyện em vẫn chưa nói với anh”.

Anh nhìn tôi. “Em nói đi”.

“Hai đứa mình đã từng có một đứa con, lúc em chưa đi du học, vẫn còn học trong trường ấy. Em đã không bàn bạc với anh mà tự ý phá thai. Sau khi phá thai thì gặp sự cố, Gia Dương à, có khả năng sau này em sẽ không còn sinh con được nữa. Gia Dương, em không thể sinh một đứa con cho anh. Chính vì vậy em mới muốn tới một nơi thật xa, bởi em không còn xứng với anh nữa”.

Chỉ có mấy câu thôi, nhưng nói ra vẫn thật khó khăn. Họng tôi đau rát.

Gia Dương không nói gì, anh ngồi dậy nhìn tôi. Sau đó lại nằm úp xuống, đặt tay lên bụng tôi. Tay anh thật ấm áp.

Anh ôm tôi vào lòng, dịu dàng hỏi: “Lúc ấy em có đau không?”

“Một chút thôi”. Tôi đáp lại.

“Một chút thôi ư?”

Mãi tới bây giờ, dường như tôi vẫn còn cảm nhận được sự lạnh lẽo từ chiếc giường phẫu thuật ở dưới lưng, ánh đèn nhợt nhạt lắt lư trên đầu, và cũng không thể nào quên được những cơn đau khủng khiếp lúc đó.

Nhưng nỗi đau lớn nhất trong lòng tôi, điều khiến tôi luôn day dứt chính là tôi đã cố tình àm mất đứa con của tôi và anh.

Gia Dương thắc mắc: “Sao em không nói với anh? Em sợ anh sẽ làm khó em đúng không?”

“...”

Anh ôm chặt tôi vào lòng, hôn lên trán tôi: “Phi, anh đã khiến em phải chịu khổ quá nhiều rồi. Cho nên từ nay về sau, em đừng bao giờ nghĩ đến chuyện rời xa anh nữa nhé, hãy cho anh được chăm sóc em”.

“Em biết anh rất thích trẻ con...”

“Nhưng chúng mình ở bên nhau là vì muốn ở bên nhau chứ không phải vì muốn có con, lẽ nào em không hiểu điều này ư?”

Tôi nép vào ngực anh: “Vâng, anh nói rất đúng”

“Hơn nữa, anh cảm thấy chúng mình được ở bên nhau thế này đã là quá tốt đẹp, quá viên mãn rồi, cho nên một chút xiu đáng tiếc như vậy chỉ chứng minh là thượng đế rất công bằng mà thôi, anh lại càng cảm thấy an toàn”.

Tôi gật đầu. Bí mật được cất giữ trong lòng bao lâu, cuối cùng hôm nay tôi cũng tiết lộ được với Gia Dương. Tôi cảm thấy nhẹ nhõm cả người. Dường như gánh nặng tôi phải mang bấy lâu nay bây giờ đã được anh san sẻ.

Hóa ra mọi chuyện lại đơn giản như vậy, con người này giống như một cái cây tràn đầy nhựa sống, có thể làm chỗ dựa vững chắc cho tôi.

“Hơn nữa, Phi à, em thử nghĩ xem, hai chúng ta đều là người có học vấn, lại ngồi ngồi thế này, nếu còn sinh được một đứa con trắng trẻo bụ bẫm nữa thì người khác làm sao sống nổi cơ chứ?” Gia Dương an ủi tôi.

“Đúng vậy”. tôi cảm thấy anh nói không sai chút nào, nói chung cũng nên nhường cho người khác một chút phúc nữa.

“Như thế là vì cân bằng sinh thái đấy chứ. Hơn nữa...” Gia Dương nói với vẻ rất thật lòng, “nếu không sinh con chúng mình sẽ không cần phải bỏ thuốc. Em biết không anh Húc Đông sắp được làm bố, anh ấy đã không được hút thuốc ba tháng rồi đấy, chắc là thêm đến phát chết”.

“Đúng vậy, chúng mình cũng không cần phải cai rượu”.

“Hi hi, cũng không phải đặt vòng nữa”.

“Ha ha, muốn làm lúc nào cũng được”.

Ánh mắt Gia Dương log lạnh, anh chậm chậm đề lên người tôi hỏi: “Bây giờ có được không?”

“Anh đang bị thương mà”. Tôi vuốt ve khuôn mặt anh, hôn tới tấp rồi hỏi: “Có đau không?”

Anh nheo mắt nói: “Cứ phải nhịn như vậy thì càng đau hơn”

Hôm sau, lúc tôi đang dịch công hàm của Liên hợp quốc mới gửi tới thì trưởng phòng gọi tôi vào văn phòng của ông. Ông thông báo từ lúc này tôi tạm thời bị đình chỉ công tác, sau Tết sẽ chờ phòng Nhân sự sắp xếp lại. Tuy đã sớm chuẩn bị tư tưởng nhưng khi nghe thấy cái tin này, tôi vẫn sững người.

Tôi thu dọn đồ đạc của mình rồi đi ra ngoài, nghĩ bụng, có gì to tát đâu chứ, muốn gì được nấy thôi mà, tôi cũng chẳng có gì phải hối tiếc.

Về nhà, Gia Dương nhìn vào những đồ tôi đang cầm trên tay rồi hỏi: “Bị cho nghỉ việc à?”

“Vâng”

“Anh cũng vậy”, anh nói, “Hôm nay phòng Nhân sự gọi điện cho anh, bảo không cần phải đi làm nữa”.

52. Chương 65-66

Chương 65

Trình Gia Dương

Chúng tôi ăn cơm trong khách sạn, bàn chuyện tương lai.

Tôi nói: “Thực ra từ lâu anh đã không muốn làm ở đó nữa rồi, chúng mình sẽ đi Thượng Hải, Hồng Kông, nếu không thì đi Paris, Brussels. Ở đó anh có rất nhiều bạn, dựa vào sức hai chúng mình thì dù đi đâu cũng chẳng có vấn đề gì”.

Phi vừa nhai vừa nói: “Em ngh chúng mình khng nên ội vã, phi dùng nhu cế cương. Cấp trên chỉ nói là cho chúng mình nghỉ làm, chứ đâu có nói là đuổi việc. Chúng mình cứ tiếp tục xem xét tình hình rồi tính sau. Nay, anh đừng có ăn thịt dê đấy, món này là của em, không tốt cho vết thương của anh đâu”.

Thực ra sau khi nhận được điện thoại của phòng Nhân sự thông báo mình tạm thời bị đình chỉ công tác, trong lòng tôi phần khởi vô cùng. Đúng vậy, lúc này tôi có cảm giác mình giống như con vẹt đang nắm chìa khóa cái lồng trong tay. Lúc nào muốn bay ra thì cứ bay, thật sảng khoái. Mặt khác, tôi cũng muốn nhanh chóng rời khỏi chỗ này, bởi tôi vẫn lo sợ không biết bố mẹ sẽ còn giữ những thủ đoạn gì ra nữa.

“Bố mẹ anh sẽ hận em tới tận xương tủy mất, vì đã đem cậu con trai yêu quý của mình đi mất”.

“Em đừng nghĩ như vậy. Thứ nhất, thưa ra, lúc anh gần chết đuối thì em đã vớt anh lên, cứu sống anh. Đây chính là tấm gương người tốt việc tốt. Thứ hai...”, tôi bỏ đũa xuống dùng giấy ăn lau miệng, “chúng ta đã làm cho bố mẹ anh tức đến mức như vậy, anh nghĩ họ cũng không muốn nhận chúng ta nữa đâu”.

Cô nắm lấy bàn tay đang đặt trên bàn của tôi. “Gia Dương à, liệu sẽ có một ngày anh hối hận vì quyết định này không?”

“Bây giờ anh đã hối hận rồi”. Tôi đáp lại, “Anh hối hận vì chúng mình đã lãng phí quá nhiều thời gian”.

Cô đứng dậy, tuy cách tôi chiếc bàn nhưng cũng rướn cổ hôn tôi trước ánh mắt của bao nhiêu người.

Tôi cảm thấy thật hạnh diện.

“Vấn đề lúc này là, sắp đến Tết rồi, chúng mình phải đi đâu đây?” Tôi băn khoăn.

Phi nghĩ một lát rồi nói: “Hay là mình về nhà em đi. Cũng lâu rồi em chưa về thăm bố mẹ”.

“Được, cứ quyết định như vậy đi, khi quay lại, bọn mình sẽ tỏ chức. Để cho họ phải hối hận”.

“Đúng, để cho họ phải hối hận”.

Kiều Phi

Ngày hai mươi chín tháng Chạp, tôi đưa Gia Dương về quê.

Sau trận tuyết lớn, Tết ở phương Bắc có cảm giác lại náo nhiệt hơn.

Vết thương trên mặt Gia Dương đã đỡ hơn. Khuôn mặt trắng trẻo của anh đỡ lựng vì rét. Chiếc áo lông của anh bị tôi kéo phéc mớ tuya lên tận cổ: “Lạnh không?”

“Vẫn chịu được”. Vừa nói xong anh liền hắt xì hơi, “Chao ôi, lạnh quá!”.

Chúng tôi bắt taxi về, trên đường đi tôi nói với anh: “Em thì quen rồi, lúc học cấp ba, nhà em rất xa trường, em toàn phải đi xe đạp. Đi được nửa đường thì tay chân, thậm chí cả tai đã tê cứng cả. Nhưng anh thử đoán xem, sau đó thế nào?”

“Sao cơ?”

“Cứ đạp xe, đạp xe mãi, người cứ nóng dần lên, thế là không lạnh nữa”.

“Thế à?”

“Đúng vậy đấy, em không lừa anh đâu”.

Anh cười rồi ôm tôi vào lòng. Hai chúng tôi đang mặc rất nhiều quần áo, lại dính vào nhau như vậy, trông chẳng khác nào hai chiếc bánh trôi.

Bố mẹ tôi vô cùng vui mừng khi nhìn thấy Gia Dương. Hôm sau là Ba mươi Tết, tôi cùng mẹ nấu rất nhiều đồ ăn. Gia Dương và bố tôi vừa ăn lạc vừa đánh bài với nhau. Tôi nghĩ thầm, nhóc ạ, lần này anh chết chắc rồi, bố em đánh bài rất giỏi đấy. Ông từng là quán quân của cả chung cư, đến Thần Bài mà gặp có khi cũng phải khóc.

Tôi ra hiệu cho bố: “Bố à, bố đừng nhường anh ấy nhé, bố phải thắng hết tiền của anh ấy đấy”.

Tôi cùng mẹ làm xong cá rồi ra xem họ đánh bài. Gia Dương đang cười rất đắc chí, khuôn mặt bố tôi rất nghiêm túc, dường như ông đang dốc toàn lực. Tôi liền hỏi: “Bố à, sao vậy bố? Bố nhường anh ấy à?”.

Bố tôi dùng tay ra hiệu với tôi: “Không phải, thằng nhóc này nhớ bài lắm, bố và cậu ấy ra cây nào, cậu ấy nhớ hết. Bố thua cậu ấy ba mươi tệ rồi”.

Gia Dương mỉm cười rất ranh mãnh rồi hỏi: “Hai bố con đang nghĩ cách hạ anh đúng không?”

Tôi đáp lại: “Anh cũng thật quá đáng, lát nữa em sẽ cho anh một trận”.

Mẹ tôi bưng bánh chèo lên, chúng tôi ngồi trên giường ăn. Bố tôi lấy tấm thảm da quần vào chân cho tôi và Gia Dương. Ăn xong, chúng tôi đốt pháo rồi đi chúc tết hàng xóm. Cô hàng xóm nhìn thấy Gia Dương liền khen: “Phi Phi à, chàng trai này được lắm!”.

Tôi đáp lại: “Cũng thường thôi ạ”, nhưng thực ra trong lòng rất vui.

Mấy ngày sau, chúng tôi đi thăm bạn bè. Tôi phát hiện Gia Dương rất có tài trong việc đánh bài, đánh mặt chược, chơi điện tử với trẻ con, anh đúng là cao thủ. Anh đánh thắng tất cô chú, cậu mợ, anh chị em họ của tôi.

Tôi liền trêu: “Hay là anh chuyên tâm vào luyện những thứ này đi, sau này bọn mình khỏi cần đi làm phiên dịch nữa, tới Ma Cao hặc Monte Carlo kiếm sống bằng nghề cờ bạc là được rồi”.

“Monte Carlo thì cũng được, trình độ của anh ngang cơ với các tuyển thủ châu Á đấy”, anh chàng cứ dương dương tự đắc. Nhưng anh chỉ chơi cho vui, tiền thắng được đều đem hết ra mua pháo rồi phát cho tụi trẻ con quanh nhà tôi. Bọn chúng rất thích anh.

Mùng Năm, bố mẹ tôi đi thăm bạn. Lúc tôi ngủ dậy thì đã gần trưa, Gia Dương vẫn đang say giấc. Trước khi đi, mẹ đã chuẩn bị cho chúng tôi một nồi lẩu. Nồi nước dùng béo ngậy, những miếng thịt dê thái mỏng, miến, rau cải, lòng lợn, còn có cả tôm, tôi nhớ là Gia Dương rất thích ăn trai, liền mặc áo đi ra ngoài mua.

Lúc tôi quay lại Gia Dương đã dậy rồi, anh đã dọn xong bàn ăn, đang ném nước dùng.

“Em đi đâu thế?” Anh hỏi.

“Em đi mua trai cho anh đấy”.

Có điều, anh chàng công tử này cũng khó chiều thật, lúc chúng tôi đang ăn uống ngon lành thì anh liền “a” lên một tiếng lấy tay che miệng rồi trách tôi: “Em chẳng chịu rửa trai sạch một chút, mề cả răng anh rồi”.

Tôi không để ý, tiếp tục ăn lòng: “Ai bảo anh không nhìn kỹ”.

Thế nhưng, một lúc sau, vẫn thấy anh ấy che miệng kêu đau. Tôi bỏ đĩa xuống rồi tiến về phía anh hỏi: “Sao vậy Gia Dương? Bị đau ở đâu? Để em xem nào?”.

Anh mở bàn tay che miệng ra, trong lòng bàn tay là một chiếc hộp đồ bằng nhung. Tôi bất ngờ tới nỗi không nói nên lời, không phải chứ!

“Phi” Trên mặt anh ấy vẫn còn đọng lại nụ cười ranh mãnh của trò đùa ban nãy, anh không kìm được nữa, liền cười to rồi nói: “Chúng mình kết hôn nhé!”

“Em phải xem kim cương có to không đã”. Tôi chậm rãi mở hộp ra, nhìn thấy một chiếc nhẫn ngọc lục bảo. Gia Dương đeo nhẫn cho tôi, tôi không kìm nén được nữa bèn cười phá lên. Không hiểu tình huống này giống với bộ phim nào nữa? Đá quý luôn khiến phụ nữ phát điên.

Tôi ôm chặt cổ anh: “Chỉ là vì miếng đá quý của anh thôi đấy nhé, thôi được, em đồng ý. Khi nào thì đi đăng kí?”

“Nhanh nhất có thể, khi nào về chúng mình sẽ đăng kí”

“Cứ quyết định như vậy nhé. Mau ăn lẩu đi”.

“Được”.

Rất lâu sau, tôi vẫn thích ngắm đi ngắm lại chiếc nhẫn mặt đá xanh. Đúng là rất đẹp, tôi nhìn nó dưới ánh trăng rồi lại nhìn dưới ánh mặt trời, nhìn qua gương, đổi từ tay trái sang tay phải, sáu độ cứ cười ngây ngô.

Trên chuyến bay trở về, Gia Dương nói: “Nếu biết em thích thế này thì anh đã sớm mua cho em rồi”.

“Thế nhưng ý nghĩa lại khác nhau”.

“Em nói rất đúng”. Anh nắm chặt tay tôi.

Hết Tết, chị cùng phòng gọi điện cho tôi, nói là không tìm được một số tài liệu năm ngoái tôi đã đưa cho chị ấy. Tôi định tới Bộ tìm cho chị, nhân tiện dò hỏi xem tình hình thế nào nhưng Gia Dương kiên quyết không đi cùng. Anh cứ đòi liên lạc với nơi đăng kí kết hôn.

“Anh không đi đâu, đang bận bao nhiêu việc đây này. Anh còn phải liên lạc với bạn bè ở Thượng Hải nữa, nếu muốn thì em đi một mình đi”.

Con người này đúng là cố chấp, tôi đành phải đi một mình tới Bộ vậy.

Chị cùng phòng nói: “Phi Phi à, bao giờ em mới chịu trở lại làm việc đây, em định làm chị mệt chết đấy à?”

“Em cũng muốn đi làm lắm, nhưng vẫn chưa thấy phòng Nhân sự thông báo em đi làm lại”. Tôi nhìn chị ấy cúi đầu dịch văn bản, gửi fax, cảm thấy rất kì lạ. “Sao vậy? Mới đầu năm sao lại bận thế?”

Chị ấy nghiêng đầu lên nhìn tôi rồi nói: “Có chuyện rồi”.

Chương 66

Kiều Phi

Buổi chiều, tôi về nhà thấy Gia Dương đang lên mạng xem tin tức. Vừa nhìn thấy tôi, anh liền bảo: “Em lên sân thượng ngắm mấy con rùa Braxin anh vừa mua xem thế nào?”

Tôi chậm chậm bước lên sân thượng, vừa lên thì đã nhìn thấy hai con rùa có vạch đỏ trên đầu được Gia Dương nuôi trong bể cá. Tôi lại đi xuống rồi ngồi vào chiếc ghế bên cạnh anh. Anh cười hớn hở rồi hỏi: “Thế nào? Có thích không?”

“Còn phải nói”.

Anh lo lắng nhìn tôi: “Em sao vậy?”

Tôi chống cằm, ngắm khuôn mặt thanh tú đã hồng hào trở lại của anh rồi nhắc: “Đã hết Tết rồi, anh vẫn không gọi điện về nhà à?”.

Anh không trả lời, tay vẫn lướt rất nhanh trên bàn phím.

Tôi đi rót nước, lúc đang ở bên ngoài thì nghe thấy tiếng anh nói: “Em nói gì cơ? Chúc Tết ấy à? Em thử nghĩ xem, cái chuyện giả tạo như vậy có cần thiết phải làm không? Em nói đi”.

“Không phải vậy, đến bây giờ, thực sự em cũng không muốn nhìn thấy họ”. Từng chữ, từng chữ của tôi đều chứa đầy nỗi âm ỉ.

“Gia Dương à”. Tôi uống một ngụm nước rồi nói vọng vào, “Hôm nay em lên Bộ, hình như đã có chuyện gì thì phải. Xung đột vũ trang xảy ra ở Châu Phi, hai kỹ sư đường sắt cao cấp của chúng ta đã tử nạn. Bố anh đi đưa linh cữu về, ngoài cảnh vệ ra, ông ấy không mang theo nhân viên nào cả”.

Anh đi ra nhìn tôi, lo lắng hỏi: “Em nói gì thế?”

“Bố anh, một quan chức cao cấp như vậy, một mình đi Châu Phi, không mang theo nhân viên, đến cả thư ký cũng không, lại chẳng cho phiên dịch đi cùng. Ông ấy đi một mình”. Tôi nhắc lại lần nữa một cách rành rọt.

Anh ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh tôi.

Gia Dương làm trong ngành này đã lâu, đương nhiên anh hiểu, một quan chức cao cấp như vậy nhưng lại thu gọn đoàn công tác tới mức đó thì có nghĩa là gì. Chắc chắn đó sẽ là một hành trình nguy hiểm, là sứ mệnh gian nan được đặt lên đôi vai của một quan chức ngoại giao cao cấp”.

Tôi vuốt ve bàn tay anh: “Anh không tới thăm bố à? Có lẽ lúc này ông đang rất cần anh đấy”.

Anh đứng lên rồi lại ngồi xuống tìm thuốc trong túi áo ngủ. Tôi châm một điếu thuốc rồi đặt vào miệng anh.

Gia Dương dường như hơi sững người lại. Hút xong điếu thuốc, anh lại trở về phòng mình, bật máy vi tính lên.

Tôi đi vào cùng anh: “Anh có nghe thấy em vừa nói gì không vậy?”

Anh vẫn không nói gì.

Con người này luôn ngoan cố như vậy, khiến người khác tức chết đi được.

Chúng tôi ăn cơm tối rồi xem ti vi, lúc nằm trên giường, anh vẫn trầm ngâm không nói gì.

Tôi tắt đèn ngủ, cảm nhận được cơ thể Gia Dương đang ép sát vào mình. Tôi bèn quay ra ôm anh, “Anh sao vậy Gia Dương? Không vui à?”

“Đâu có”. Anh ghé sát mặt lại rồi nói, “Anh già thật rồi, anh đang nhớ lại chuyện hồi nhỏ”.

“Kể cho em nghe đi”.

“Lúc đó, bố anh không phải quan chức to lắm, mỗi khi rảnh rỗi, ông lại kiệu anh lên đầu rồi dắt theo anh trai anh đi chơi ở Bắc Hải. Bố anh chơi quay rất giỏi. Mỗi lần ông thắng, anh trai anh đều rất tức. Bây giờ anh mới nghiệm ra rằng, đúng là anh và anh trai anh đều không bằng ông, mọi phương diện đều không bằng ông. Đến cả những kiến thức thông thường ông dạy, bọn anh cũng không học được. Anh đã làm phiên dịch cho rất nhiều lãnh đạo ở Châu Âu, Châu Phi, Liên hợp quốc, nhưng uy tín của bố anh trong ngành rất đáng nể. Một số trường đại học nước ngoài tới giờ vẫn sử dụng những tài liệu do ông dịch để hỗ trợ cho việc giảng dạy. Anh nhớ lúc anh hai tuổi, ông đã bắt đầu dạy anh cách phát âm âm lưỡi. Anh lớn hơn chút nữa thì đã bắt đầu học tiếng Pháp. Tới lúc ấy, ông tuy bận rộn hơn nhưng vẫn dành thời gian kiểm tra và sửa bài cho anh. Có điều sau này, ông nhờ người khác giám sát anh”.

“Nhưng bố anh vẫn rất quan tâm đến anh”, tôi nói, “Bố anh không giống những người khác, nếu như ông là người bình thường có lẽ ông sẽ thiếu tình đạt lý hơn bất kỳ ai. Hơn nữa ông luôn hi vọng anh nên người hơn bất kỳ ai mà”.

“Thế ư?” Gia Dương ngẩng đầu nhìn tôi. Tôi nhìn thấy mắt anh ngời sáng.

Tôi gật đầu: “Đúng thế! Gia Dương à, thực ra bản thân anh cũng rõ điều này mà. Gia Dương à, anh có muốn đi sang Châu Phi với bố anh không?”.

“Anh muốn”. Anh đáp lại, khuôn mặt dưới ánh trăng sáng ngời như ngọc. “Nhưng anh không thể bỏ am một mình mà không quan tâm được”.

Tôi ôm anh, ôm thật chặt. Từ trước tới giờ, anh luôn phải sống rất mệt mỏi, cái gì cũng muốn vẹn toàn đôi bên, đối với bố mẹ mình và cả với tôi. Kết quả là lúc nào anh cũng phải phân vân day dứt rồi tự làm khổ bản thân mình.

“Anh nói gì vậy? Mai anh hãy đi tìm bố anh, nếu anh đi cùng ông, khi anh về, chúng mình sẽ đi đăng kí. Ngoài chuyện này ra, em không muốn anh bỏ lỡ bất cứ một giây phút nào nữa”.

“Đi đâu mới có thể tìm được một người vợ tốt như em nhỉ?” Anh dụi đầu vào lòng tôi, “Anh sẽ làm như em nói, vợ yêu ạ”.

Trình Gia Dương

Tôi đứng trước cửa văn phòng của bố, nói với thư kí của ông rằng tôi muốn gặp ông. Thư kí của bố tôi đáp, thủ trưởng đi vắng rồi.

“Tôi vừa nhìn thấy xe của bố tôi dưới kia mà”.

Viên thư kí nhìn tôi nhăn nhó: “Thế cậu bắt tôi phải làm thế nào hả Gia Dương?”

Tôi mặc kệ, tự đẩy cửa bước vào, , bố tôi đang ngồi xem văn kiện trên bàn làm việc. Ông ngẩng đầu lên, nhìn thấy tôi, mặt ông lạnh tanh: “Đến gõ cửa mà cũng không nữa, phép lịch sự tối thiểu bao nhiêu năm nay của con mất hết rồi à?”.

Tôi nhìn ông, không nói gì.

“Con tới tìm bố để xin tha thứ, hay lại tới xin một trận đòn nữa hả?”

Ông đi tới chỗ tôi, ngắm nghía khuôn mặt tôi rồi nói: “Hồi phục cũng nhanh thật, lần trước xem ra bố vẫn còn nương tay”.

“Bố định một mình đi Châu Phi à?”

“Ai cho phép con được hỏi việc của bố?”

“Bố còn không mang theo tùy viên?”

“Những tài liệu liên quan trong nước đều đã chuẩn bị xong rồi, tới bên đó sẽ hội kiến với Tổng thống một lát. Sau đó sẽ đi đón linh cữu đồng bào về, chẳng còn nhiệm vụ nào khác”.

“Điều này không phù hợp với quy tắc, không phù hợp với địa vị của bố, sao bố không mang theo phiên dịch chứ?”

Ông “hừ” một tiếng: “Bố đã làm những gì con quên rồi à? Cái trò con nít đó của con là do bố dạy cho”.

“Bố, con sẽ đi với bố, con sẽ làm phiên dịch cho bố”.

Bố tôi sững sốt ngẩng đầu lên, ông nhìn sâu vào mắt tôi, một lúc lâu sau vẫn không nói gì.

Tôi tiếp tục thuyết phục: “Con biết nhiệm vụ lần này rất nguy hiểm, bố cũng không muốn đem theo quá nhiều người, có điều đường đường là quan chức cao cấp trong ngành ngoại giao, ít nhất sự phô trương tối thiểu này cũng nên có, con sẽ đi cùng bố”.

Ông chậm rãi đi tới cửa sổ, đưa mắt nhìn ra ngoài rồi hạ giọng nói: “Con biết thậm chí bố còn không muốn đem theo người khác đi, huống hồ lại là con trai mình? Con đi đi. Con đừng trông mong là làm như thế này, bố sẽ nể tình mà tha thứ cho con”.

“Con không đi đâu. Chuyện nào ra chuyện nấy, con không làm sai nên cũng không phải mong ai đó tha thứ. Những thứ khác của bố con không có được, nhưng tối thiểu thì sự kiên trì chính là thứ con học được từ bố đấy”. Tôi bước tới bên ông.

Bố tôi cười: “Đúng vậy, điều này là do bố dạy con”. Rồi ông quay lại nhìn tôi, nhìn rất chăm chú: “Hay là bố đánh con vẫn chưa đủ đau? Hôm nay tới để gây chuyện hả?”

“Lần sau bố nhớ dùng gậy đánh bóng chày ấy”. Tôi nhắc.

“Được, bố nhớ rồi”. Ông quay lại bàn làm việc, phê văn bản, kí, đóng dấu, sau đó đưa cho tôi. “Gia Dương à, con đi đóng dấu văn bản đi, ngày kia bố con mình sẽ khởi hành bằng chuyên cơ riêng”.

Khi tôi sắp đi, ông gọi tôi lại và nhắc: “Gia Dương à, lần này bố con mình đi để mang linh cữu đồng bào về, việc này vô cùng quan trọng”.

“Vâng, thưa bố. Con biết rồi ạ”.

53. Chương 67-68

Chương 67

Kiều Phi

Tiến Gia Dương đi rồi, còn lại một mình, tôi lững thững đi bộ trên phố.

Đã sang xuân, khí trời ẩm áp, băng cũng bắt đầu tan, nhưng cơn gió nhẹ mang hơi ẩm thổi tới khiến tôi thấy lòng mình vui vui.

Tôi đi đến cửa hàng bán sinh vật cảnh, định mua ít thức ăn cho rùa. Ông chủ tiệm hỏi: “Mua cho rùa Braxin à? Vậy thì cô nên mua cá diếc và cá trê nhỏ, rùa rất thích ăn mấy món này đấy”.

“Thế ạ?”

“Đúng thế. Bây giờ đã là mùa xuân rồi, cô cứ cho chúng ăn nhiều vào, rùa đen ăn uống rất tốt, nếu được thế, chúng sẽ lớn rất nhanh.”

“Thế thì hay quá. Chú cho cháu mỗi loại nửa cân đi”.

Tôi đem cá về nhà rồi cho vào trong bể, mấy chú rùa nhỏ phàm ăn lập tức hồ hởi đánh chén bầy cá. Loáng một cái, màu nước xanh đã chuyển sang màu đỏ, mùi máu tanh um cả lên. Tôi không nhẫn tâm nhìn tiếp nữa, bèn đi xem tí vi, đợi lát nữa sẽ dọn bể sau.

Đúng lúc này thì có người gọi điện tới. Tôi nhìn điện thoại và nhận ra số máy của chị cùng phòng. Tôi nghe thấy tiếng chị thều thào: “Phi Phi à, em mà không tới làm nữa thì chị sẽ chết mất thôi”.

“Gì chứ? Em bị đình chỉ công tác rồi kia mà”.

“Em vẫn chưa nhận được điện thoại của phòng Nhân sự à? Chắc họ sắp gọi cho em rồi đấy. Em và Gia Dương không có ở đây, thiếu người quá, đến cả trưởng phòng, phó phòng cũng đều phải xắn tay lên làm việc rồi”.

“Được rồi. Vậy em sẽ qua phụ chị”.

Tôi vừa cúp máy thì nhận được điện thoại của phòng Nhân sự, họ không những thông báo rằng tôi được trở lại làm việc ngay lập tức mà còn nói, thời gian thực tập đã kết thúc, tôi chính thức được vào biên chế.

Điều này chẳng khác nào một ân điển lớn lao đột nhiên ban xuống, không, phía nói là tới bố mẹ của Gia Dương ban xuống, chính vì vậy càng khiến người ta không tin nổi.

Tôi ngồi xuống, uống một ngụm nước, nghĩ xem mình sẽ phải làm gì.

Con người tôi vốn thù dai, tôi không quen với việc vừa bị người ta vùi dập xong lại ngay lập tức được ban phát bổng lộc. Do vậy tình huống này khiến tôi cảm thấy bất an, tôi không thể không biết ơn họ, nhưng như vậy tôi càng thấy khó chịu hơn.

Nhưng tôi bỗng nảy ra một suy nghĩ khác, tôi bèn thực hiện luôn. Tôi mặc áo khoác, rời khỏi nhà và đến nơi đó. Đi trong làn gió xuân, bước chân tôi mỗi lúc một nhanh hơn, tôi chỉ hận là sao mình không bay được.

Không chỉ là vì Gia Dương. Tôi không muốn làm anh khó xử nữa. Tôi làm khổ bản thân chung quy cũng chỉ vì lý tưởng bao năm nay của mình. Con đường càng vất vả, khúc khuỷu, càng phải đổ nhiều mồ hôi thì càng khiến tôi thêm trân trọng những gì mình đang có. Trong lúc này, cho dù vì nguyên nhân gì, tôi cũng không thể bỏ qua được nữa.

Trình Gia Dương

Chúng tôi xuống máy bay lúc mười giờ theo giờ địa phương, Ngoại trưởng nước sở tại và Đại sứ TQ tại đó tới đón. Họ tháp tùng bố tôi tới hội kiến Phó Tổng thống.

Trong quá trình đàm phán, thái độ của bố tôi rất cương quyết, ông nghiêm khắc yêu cầu chính phủ nước sở tại phải tăng cường các biện pháp bảo vệ những kĩ thuật viên, kỹ sư xây dựng đường sắt của nước tôi.

Phó Tổng thống một mặt bày tỏ lời chia buồn sâu sắc và sự thương tiếc đối với những kỹ sư không may tử nạn, mặt khác lại đưa ra rất nhiều cơ nhằm lấp liếm vụ việc, không muốn tăng dự toán ngân sách cũng như các biện pháp bảo vệ.

Bố tôi vẫn kiên quyết: “Ngài phải nhận ra rõ ràng đâu là bạn bè, phải làm đúng đạo lý. Nếu không vì bạn bè mình mà làm những việc nên làm thì cuối cùng cũng sẽ tự cô lập bản thân thôi”.

Tôi dịch lời của bố tôi nói cho bên kia nghe, vị Phó Tổng thống sau đó đúng là có cởi mở hơn với vấn đề tăng cường cảnh sát nhằm bảo đảm an ninh cho các nhân viên TQ, nhưng phía tôi đã phải trả giá quá đắt rồi. Sau buổi hội đàm, một quan chức của Bộ Công thương đã nói chuyện với bố tôi về việc tăng các khoản vay không tính lãi.

Bố tôi nói với tôi bằng tiếng Trung: “Gia Dương à, con xem đây, cái trò đấu tranh của bọn người nước ngoài so với trò chơi trẻ con xem ra còn lộ liễu hơn. Con hỏi họ xem, cần bao nhiêu tiền thì mới có thể mua được thi thể người của chúng ta về?”

Sau buổi hội đàm, Chính phủ nước sở tại có tổ chức một bữa tiệc đơn giản, nhưng ngay lập tức bố tôi từ chối. Ông yêu cầu phải nhanh chóng đưa thi thể những người không may bị tử nạn về nước.

Chúng tôi nhận lại thi thể của họ tại bệnh viện Thủ đô. Trước khi quân lính nước sở tại khiêng linh cữu của họ lên xe, bố tôi đeo găng tay, tự mình phủ quốc kì lên trên nhưng linh cữu đó.

Chúng tôi phóng như bay từ bệnh viện ra sân bay, hai bên đường quốc lộ là sa mạc Tây Phi mênh mông. Cảnh tượng đó dưới ánh trăng đỏ chói lấp lánh trông thật kỳ diệu.

Hai nhân viên bảo vệ đồng hành cùng chúng tôi là tham mưu vũ trang của Cục Cảnh vệ, thuộc Bộ Công an. Trên đường đi, họ gần với chúng tôi như hình với bóng, hết sức tận tụy với công việc. Tới tận lúc này, nhiệm vụ đã gần hoàn thành, nhưng bọn họ vẫn không một chút lơ là, không ngừng quan sát tình hình bên ngoài xe. Tôi cảm nhận được rằng, đúng là nghề nào cũng có đạo đức của nghề ấy, những người chuyên tâm với công việc đều khiến người khác khâm phục, kính trọng.

Bố tôi khen: “Ban này con dịch rất tốt”.

“Cảm ơn bố. Bố tưởng con vẫn còn là trẻ con hay sao? Có thể con không bằng bố năm xưa, nhưng trong ngành này con cũng được coi là người giỏi giang đấy ạ”.

Ông nhìn tôi, khóe mắt ánh lên nụ cười hạnh phúc: “Ai bảo con không bằng bố chứ? Thời đại không giống nhau, nếu bố phát âm tốt như con bây giờ thì có lẽ đã được ngồi ở vị trí hiện tại sớm hơn vài năm rồi”.

“Đúng vậy, con học ở trường nòi Trois Paris kia mà, con đã phải luyện nghe theo cuốn băng hùng biện của Norodom Sihanouk (Thái thượng hoàng của Vương quốc Campuchia) đấy”, tôi nói, “Vậy nên điều này chẳng có gì là lạ cả bố ạ. Không hiểu bố có biết không nhưng con thấy giọng bố pha chút khẩu âm của người Ấn Độ”.

“Tới lượt con mĩa mai bố đấy à?”

Tôi cười hì hì, bỗng lại nhìn thấy khuôn mặt nghiêm khắc quen thuộc của ông.

Chợt tiếng súng từ đâu vọng tới.

Phía trước và phía sau xe bảo vệ đã bị trúng lựu đạn, tài xế người da đen quay lại nói với chúng tôi: “Phe phản đối đây”. Chưa nói hết câu, anh ta đã bị một viên đạn bắn vào đầu.

Hai cảnh vệ ẩn tôi và bố tôi xuống chỗ ghế ngồi, họ dùng thân người che chắn cho hai bố con tôi rồi rút súng ra.

Tôi nghe thấy tiếng súng máy, tiếng nổ, tiếng rên rỉ của vài người trên xe, thậm chí còn ngửi thấy mùi thuốc súng, mùi máu tanh xộc lên.

Đây là cảnh tượng mà từ nhỏ tới giờ tôi chưa từng được chứng kiến, tôi có cảm giác tim mình sắp nhảy ra khỏi lồng ngực. Mồ hôi chảy xuống giống như máu.

Khoảnh khắc đó dài như một thế kỉ.

Đột nhiên tiếng súng ngừng hẳn.

Hồi lâu sau, không còn động tĩnh gì nữa, cửa xe đột nhiên bị mở ra. Một đội quân người da đen được trang bị vũ khí đã đứng ở bên ngoài.

Toàn bộ quân bảo vệ của Chính phủ đã bị tiêu diệt hết.

Máu đen đã chảy tới tận chân tôi.

Chúng tôi là những người may mắn còn sống sót.

Người đứng đầu bước ra nói chuyện, người đó cao to rắn chắc, cơ bắp nổi cuộn cuộn, trên cơ thể còn ngang dọc những vạch than vẽ ngựa trang.

Anh ta không hề có ý định giết chúng tôi, anh ta ra lệnh cho chúng tôi bằng tiếng Pháp: “Đi ra!”.

Bốn người chúng tôi xuống xe, cảnh vệ vẫn đứng che trước hai bố con tôi.

Bố tôi đứng lên hỏi anh ta: “Anh là chỉ huy à?”

“Thiếu tá đội du kích, Kofi”.

“Tôi họ Trình”.

“Tôi biết ông là ai?”, Kofi nói, “Chúng tôi đã có chuẩn bị trước”.

“Rất tốt”, bố tôi xen vào. “Hãy giữ tôi ở đây, các anh sẽ đổi lại được thứ gì đó, mong các anh để đồng nghiệp của tôi đi”.

Kofi đeo súng máy lên vai, khoanh tay trước ngực nói: “Người được quyền nói ở đây là tôi”.

“Anh có biết sau xe tôi là gì không?” Bố tôi cao giọng. “Đó là thi thể của đồng bào tôi. Người TQ chúng tôi nếu chết sẽ không để lại thi thể ở nước ngoài. Mong các anh cho phép các đồng nghiệp của tôi đưa linh cữu của họ về nước”.

Ông quay về phía chúng tôi nói bằng tiếng Trung: “Mọi người phải đưa linh cữu họ về nước an toàn đây”.

Hai người cảnh vệ thốt lên: “Thủ trưởng!”.

“Im lặng!”. Ông liền ngắt lời họ rồi vẫn giữ nguyên giọng ông nói “Mục đích chuyến đi lần này của chúng ta là gì nào?”

Tôi kinh hãi tột độ, bố tôi, ông định ở lại đây một mình và muốn chúng tôi đưa linh cữu về nước.

Xe của chúng tôi vẫn không thể khởi động được, người của Kofi tránh ra nhường đường, bố tôi giục chúng tôi mau chóng khởi hành.

Tôi đã bước một chân lên xe, nhưng rồi lại rút chân xuống và nói với Kofi: “Hãy để tôi ở lại, tôi là con trai ông Trình, cả hai chúng tôi sẽ đổi được khoản tiền chuộc lớn hơn”.

Kofi cười lớn lộ ra hàm răng trắng nhồn, khuôn mặt vẫn tàn nhẫn như cũ: “Hay thật đấy!”.

Lần này tới lượt bố tôi thất kinh, ông ngỡ ngàng nhìn tôi đóng cửa xe. Tôi chúc: “Hai đồng chí lên đường may mắn nhé!”.

Hai bố con tôi lên chiếc xe Jeep đang mai phục ở một dãy núi thấp, xe đi xuyên qua sa mạc về phía trước nhưng không biết đi về hướng nào.

Tôi cảm thấy Kofi và thuộc hạ của anh ta, hoàn toàn không phải là một đội quân ô hợp. Những người lính này đều có cơ thể cường tráng, được huấn luyện bài bản, chính quy. Chả trách họ lại dễ dàng tập kích chúng tôi như thế.

Lúc quan sát họ, tôi chợt nhận thấy họ cũng đang nhìn chúng tôi.

Xe đang lắc lư tiến về phía trước, bố tôi bỗng dựa vào người tôi. Ông nắm chặt tay tôi, sau đó nhìn vào mắt tôi nói một cách khẳng khái: “Đúng là chẳng biết phải nói với con thế nào nữa, sao lại to gan lớn mật tới mức đó chứ? Con muốn thi gan, lại còn giả trò với bố, bây giờ lại còn muốn cùng chết với bố nữa”.

Tôi cười, đáp: “Bố bắt ngờ lắm à? Bố có choáng không vậy?”

“Con có hối hận vì đã theo bố tới đây không?”

Tôi nghĩ một lát rồi trả lời: “Hơi hơi thôi. Bố à, nếu con không tới đây thì lúc này con và cô ấy đã đăng kí kết hôn rồi đấy”.

“Có điều, chính cô ấy đã nói cho con biết rằng một mình bố đi chuyến này, chính cô ấy bảo con đi tháp tùng bố đấy. Nếu bây giờ đổi lại là cô ấy, con cũng vẫn làm như vậy”.

Bố tôi bỏ tay tôi ra, ông ngẩng đầu nhìn lên bầu trời lúc hoàng hôn rồi nói: “Bố nhớ ra rồi, có phải cô gái này lúc đầu cũng xin đi Kenya đúng không?”

“Đúng vậy”

“Sao mà tính khí lại quật cường đến thế chứ? Con phải cẩn thận, nếu không sau này sẽ khổ đấy”.

“Con bắt cô ấy phải khổ cũng tương đối nhiều rồi”.

Bố tôi không cười, trên mặt ông hiện rõ vẻ hiền từ: “Gia Dương à, sau khi về tới nơi, con đưa cô ấy tới để bố mẹ gặp mặt nhé”.

“Được ạ”, mắt tôi rưng rưng.

Phi, anh đang đi trên con đường rất gần với em rồi. Thế còn em, em đang làm gì?

Kiều Phi

Tôi và chị cùng phòng làm tăng ca tới tận mười một giờ đêm mới về nhà. Lúc sắp về, tôi hỏi trưởng phòng, vẫn đang chuẩn bị tài liệu: “Anh có tin tức gì của Gia Dương không ạ?”

Anh ta nhìn tôi: “Có tin mới lại có thể không nói với em ư? Anh chỉ biết là Thủ trưởng đã rời khỏi bệnh viện và đang trên đường về, chắc họ sắp về tới nơi rồi. Ái chà, mọi người đều đang mong chờ họ đấy”.

Tôi về nhà, ngửi thấy mùi gì đó rất lạ. Tôi chạy tới bể cá, phát hiện chiến trường đẫm máu do hai kẻ đầu sỏ gây ra, bể cá đã bị chúng làm cho tanh ngòm, rất khó chịu.

Những con rùa được ăn no liền tỏ ra rất vui vẻ.

Gần nửa đêm mới về đến nhà, vậy mà vẫn phải dọn dẹp, hầu hạ cho chúng. Đúng là tức chết đi được.

Cũng chẳng có cách nào khác cả. Đây chính là hai nỗi phiền phức nhỏ mà Gia Dương đã mang cho tôi.

Tôi nín thở thay nước, rửa bể, cọ mai cho chúng. Tôi tắm cũng không mất nhiều thời gian đến thế.

Chật vật mãi cũng xong mọi việc, tôi nằm trên giường, ôm lấy chiếc chăn. Tôi muốn ngửi thấy mùi của anh.

Chương 68

Kiều Phi

Ngày hôm sau đi làm, lại có rất nhiều văn bản phải dịch, đều là những tài liệu dùng trong cuộc họp về việc giảm thiểu thiên tai sắp tới. Trong tài liệu bên phía Châu Phi gửi tới còn kèm theo một bức ảnh về nạn châu chấu hoành hành. Những cánh đồng bạt ngàn bị đàn châu chấu đến hơn một tỉ con phá hỏng hết. Xóm làng bị bao phủ bởi nạn đói và nỗi kinh hoàng, những đứa bé mang đầy ruồi trên người đang khóc thút thít trên vai người mẹ ăn mặc rách rưới.

Tâm trạng như bị đè nén, tôi bèn đứng dậy, bước ra phía cửa sổ.

Còn có gì đáng để chúng tôi oán trách ở đây chứ? Ăn no, mặc ấm, trong tiết xuân ấm áp, được làm những việc mình đã muốn làm từ rất nhiều năm nay. Thỉnh thoảng, dẫu có vấp phải khó khăn cũng như những buồn phiền trong chuyện tình cảm thì tất cả cũng chỉ để cuộc sống của chúng ta thêm sinh động và đáng nhớ hơn mà thôi.

Cho nên, tôi vẫn là người rất may mắn.

Còn Gia Dương của tôi, anh đang ở Châu Phi, liệu hai bố con anh có hoàn thành nhiệm vụ một cách tốt đẹp không? Anh có thể hiện tốt tước bố mình không? Có phải anh sắp về nhà không? Trong hoạt động ngoại giao, luôn có những việc phát sinh ngoài dự kiến. Chắc Gia Dương đang bận rộn với công việc, cho nên tới tận lúc này, anh vẫn chưa gọi điện về cho tôi.

Trình Gia Dương

Điện thoại của tôi bỗng rơi xuống đất, cạnh chân của một đứa bé da đen. Thằng bé đó chỉ khoảng bốn, năm tuổi, có vẻ khỏe mạnh, ánh mắt sáng long lanh, tay cầm đồ ăn của hai bố con tôi.

Nó bỏ đồ ăn xuống đất rồi nhặt điện thoại của tôi lên, nhìn ngẩn hồi lâu rồi hỏi cộc lốc: “Cái gì đây?”

“Điện thoại”. Tôi giật lấy điện thoại, bật màn hình lên. Trong hoang mạc làm gì có tín hiệu, nhưng hình nền điện thoại là ảnh Phi Phi, điều này rất quan trọng với tôi.

Thằng bé lại hỏi tiếp: “Ai đây?”

“Vợ chú”.

Bố tôi đứng phía sau. Ông nhìn thật kỹ, cuối cùng cũng phát biểu một câu: “Con bé này cũng xinh đấy”

“Đương nhiên rồi”, tôi nói, nhìn thấy thằng bé cười lộ cả hàm răng trắng. Tôi hỏi: “Cháu tên gì vậy?”

“Kazan”. Một người khác trả lời thay cậu bé. Đó chính là thiếu tá Kofi, anh ta vừa bước vào lều, một tay ôm đứa bé rồi quay lại trả lời tôi: “Con trai tôi đấy”.

Anh ta mang nước tới đặt ở bên cạnh đồ ăn mà Kazan mang tới rồi mời hai bố con tôi uống.

Bố tôi nói: “Cảm ơn”. Ông ngồi xuống, uống một ngụm nước rồi hỏi thằng Kofi, “Kiếm được chút nước này cho chúng tôi chắc cũng không dễ dàng gì, anh muốn đổi lại cái gì đây?”

“Các chiến hữu của tôi. Họ đang ở trong tay quân đội của Chính phủ, chúng tôi giữ hai người lại đây để đổi lấy bọn họ”. Anh ta đứng dậy nhìn bố tôi, “Tôi biết ông là nhân vật cấp cao, có điều chiến hữu của tôi quan trọng hơn, tôi chỉ cho Chính phủ cũng như hai bố con ông thời hạn là hai ngày”.

Nói rồi anh ta bỏ đi, bố tôi liền giục: “Gia Dương à, mau ăn cơm, uống nước đi con”.

Bố tôi không uống nhiều nước lắm, ông nhường cho tôi. Tôi uống một ngụm, bỗng cảm thấy cay cay nơi khóe mắt. Tôi nhìn ông, nghẹn ngào nói: “Bố à, bố đã già rồi, đừng như vậy”.

Ông cười, vỗ vai tôi và không nói gì.

Thời tiết trên hoang mạc rất khắc nghiệt, nhiệt độ ban ngày và ban đêm chênh lệch nhau rất nhiều. Tôi và bố nằm trong chiếc lều được binh lính giám sát, lạnh run lên.

Cậu bé Kazan bước vào, trên tay cầm một chiếc thảm. Đưa cho tôi xong, cậu vẫn không chịu đi, cứ đứng đó nhìn tôi.

Tôi lấy thăm đắp lên người bố, rồi quay sang hỏi cậu bé da đen: “Sao vậy?”

Nó không trả lời, vẫn nhìn tôi chăm chăm.

Tôi đoán được cậu muốn gì, liền rút chiếc điện thoại nhấn nút mở màn hình. Cậu hí hoáy nghịch ngợm, ấn bàn phím làm nó phát ra tiếng, điều này khiến cậu bé vô cùng thích thú.

Tôi hỏi: “Kazan có nghĩa là gì?”

Có lẽ cậu bé không hiểu câu tiếng Pháp này lắm, cậu ta nghĩ một chút rồi trả lời: “Cỏ xanh”.

Tôi gật đầu: “Thế ư? Mẹ cháu đâu?”

Nó nhìn tôi, trả lời tôi bằng tiếng Pháp một cách rõ ràng: “Mẹ bị bọn da trắng và bọn phản bội giết rồi”.

Lúc Kazan về, cậu bé trả điện thoại cho tôi. Tôi nằm bên cạnh bố, trong lúc nước sôi lửa bỏng thế này mà ông vẫn ngủ say.

Tôi cảm thấy thật sự mệt mỏi, từ từ nhắm mắt lại. Lúc đang mơ màng thiếp đi, bỗng loáng thoáng nghe thấy giọng hát bằng tiếng thổ dân của đàn ông. Tôi không hiểu ý nghĩa của bài hát đó, chỉ cảm thấy giai điệu của nó rất trầm lắng và bi thương. Tôi có cảm giác nỗi khổ của hàng trăm năm dường như đang được tái hiện trong giọng hát của một người còn sống sót.

Hôm sau, ánh nắng trở nên rất gay gắt, nhìn bóng nắng có thể đoán được là đã gần trưa rồi. Kazan đưa cơm tối, cậu bé đi cùng bố mình. Thiếu tá Kofi cầm một chiếc đài casset nhỏ và cũ kĩ tới, sau đó ra lệnh cho chúng tôi: “Hai người nói vào đây, chúng tôi sẽ gửi tới chính phủ và Đại sứ quán”.

Bố tôi nhất quyết không nói.

Tôi khâm phục sự bình tĩnh của ông, nhưng lại không có được sự kiên cường như vậy. Tôi có rất nhiều lời muốn nói với một người. Tôi đã muốn thổ lộ từ lâu, giờ đây, tôi nhất định phải nói cho cô ấy biết.

Tôi hướng về phía chiếc đài và lên tiếng: “Kiều Phi à, anh là Gia Dương đây...”

Thổ lộ hết nỗi lòng với Phi, tôi mới nhận ra, nước mắt mình đã tuôn rơi từ lúc nào.

Kofi ra lệnh cho cấp dưới đưa chiếc băng đi. Anh ta nhìn tôi rồi hỏi: “Ông Trình là bố anh à?”

“Đúng vậy”.

“Hai bố con anh không hề giống nhau”.

“Không chỉ có anh nhận xét như vậy”.

“Tôi thấy anh là người kiên cường, rất có khí phách, rõ ràng có thể đi được, vậy mà lại ở đây cùng ông ấy”.

“Vâng, tôi là người như vậy”.

“Ban này anh nói chuyện với ai vậy?”

“Vợ tôi”

Anh ta nhìn tôi, gật đầu hỏi tiếp: “Kết hôn bao lâu rồi?”

“Vẫn chưa, vốn dĩ định sau lần này về sẽ cưới”.

“Đã nói những gì vậy?”

Tôi nghĩ một lát rồi nói: “Bất luận xảy ra chuyện gì, anh vẫn mong em sống vui vẻ như trước kia, còn có một chuyện, anh vẫn chưa thổ lộ cùng em, anh yêu em”.

Kofi nói: “Vốn dĩ cuộc sống rất tốt đẹp, không nên để mất niềm tin”.

Tôi nhìn vào đôi mắt đen của anh ta, hỏi tiếp: “Thế còn anh? Anh sống thế nào? Người của anh sống thế nào? Các anh đã khiến người khác sống cuộc sống thế nào?”

Kofi đáp: “Cuộc sống của chúng tôi đã từng rất thanh bình. Ăn cơm, đi ngủ, trồng trọt, ân ái, sinh con. Cho đến khi người da trắng tới. Họ lấy đi dầu mỡ, kim cương và vàng. Họ còn bắt chúng tôi theo tôn giáo của họ, đem vũ khí, vòng tránh thai tới, còn xúi giục chúng tôi tàn sát lẫn nhau, kích động nội chiến”.

“Chúng tôi tới đây chỉ là để sửa đường sắt thôi mà”.

“Không cần khuấy động sự yên tĩnh ở đây”. Anh ta đứng dậy đi tới cửa, vẫn xoay lưng nói với tôi: “Cái băng đó, vợ anh sẽ nhận được”.

Kiều Phi

Đã ba ngày nữa trôi qua. Tính từ ngày anh đi, tổng cộng đến giờ đã là tám mươi hai tiếng đồng hồ.

Tôi vẫn chưa nhận được tin tức gì của Gia Dương.

Trong văn phòng, trong Cục, trong Bộ, chẳng có ai bàn tán, dò hỏi, cũng chẳng có ai nói cho tôi bất cứ điều gì.

Tôi biết thi thể của hai kỹ sư tử nạn đã được chuyển về, nhưng Gia Dương và bố anh ấy vẫn đang ở bên đó.

Tôi uống trà, ăn cơm, làm việc, nuôi hai con rùa mà Gia Dương mua. Tôi thay nước cho chúng, còn giúp Ba Ba tìm studio chụp ảnh cưới.

Tôi cho cô ấy xem nhẫn cưới của mình rồi hỏi: “Thế nào? Có đẹp không?”

Cô ấy kinh ngạc thốt lên: “Chao ôi, cậu cậu được chàng rùa vàng này từ lúc nào vậy?”

“Cậu nói đúng đấy, một chàng rể quý”, tôi cười hì hì đáp lại. “Cậu còn nhớ Trình Gia Dương không?”

Cô ấy càng kinh ngạc hơn, nghĩ một lát nữa rồi lắc đầu liên tục: “Kiều Phi, mình không tin nổi đâu”.

Tôi “hừm” một tiếng rồi nói tiếp: “Cậu cứ chờ đấy, anh ấy sắp đi công tác ở Châu Phi về rồi, mình sẽ cưới trước cậu à xem”.

Tôi nhìn cô ấy rồi lại nhìn mình trong gương, cũng không hiểu đang nói với ai nữa: “Cậu cứ chờ mà xem”.

Hôm khai mạc cuộc họp về vấn đề giảm thiểu thiên tai, tôi và chị cùng phòng kết hợp dịch cabin cho các đại biểu khu vực nói tiếng Pháp. Chúng tôi đã chuẩn bị đầy đủ, tâm trạng cũng rất tốt, tới giờ nghỉ trưa, trưởng phòng bước tới bắt tay tôi. Đầu tiên ông nói chúc mừng, sau đó mới nói nhỏ vào tai tôi: “Kiều Phi, có người muốn gặp em đấy”.

Tôi đi cùng trưởng phòng tới văn phòng ở góc khuất trong trung tâm hội nghị, đẩy cửa ra thì phát hiện là người quen.

Trình Gia Minh và mẹ anh ấy.

Gia Minh nói: “Kiều Phi à, ngồi đi em”.

Tôi đáp: “Lát nữa có buổi tiệc, em phải tháp tùng lãnh đạo”.

Mẹ Gia Minh bèn bảo: “Kiều Phi à, cháu ngồi xuống đi”.

Giọng bà không hách dịch như lần trước gặp tôi, lúc này tôi nhận thấy giọng bà rất hiền dịu, pha chút mệt mỏi nữa.

Tôi thực sự cảm thấy lo sợ.

Hai người này định nói gì với tôi đây?

Tôi không muốn ngồi ở đây, trước khi Gia Dương về, tôi không muốn gặp hai người này chút nào.

Tôi muốn đi.

Đột nhiên tôi nghe thấy giọng của Gia Dương.

Tôi mơ hồ không hiểu, nhưng đúng là giọng anh ấy.

“Phi, anh là Gia Dương đây, xin lỗi đã để em phải chờ, anh sẽ nhanh chóng về thôi...”

“Nếu như không thế, anh mong em vẫn tiếp tục sống vui vẻ”.

“Em phải biết rằng, được ở cùng em là khoảng thời gian hạnh phúc nhất trong cuộc đời anh”.

“Còn nữa, anh quên không nói với em, anh yêu em”.

Tôi sững sờ đứng chôn chân tại chỗ.

Gia Minh bước tới cạnh tôi, nói: “Gia Dương và bố anh đang bị giam giữ chỗ phiên quân chống Chính phủ. Cả nhà đã mất liên lạc, đây là chiếc băng bó chúng gửi cho chúng ta. Sau khi đã phân tích kĩ thì thấy đúng là giọng của Gia Dương”.

Tôi thấy mình không còn hiểu Gia Minh đang nói gì nữa, bèn hỏi lại: “Đúng vậy, em biết đó là Gia Dương. Bây giờ anh ấy đang ở đâu vậy?”

“Hiện tại, Chính phủ TQ, Chính phủ nước sở tại và quân đội vẫn đang tích cực tìm cách giải cứu”.

Tôi quay lại nhìn Gia Minh rồi hỏi tiếp: “Thế hả anh?”

Gia Minh gật đầu.

Tôi vươn vai nói: “Em lại cứ tưởng sao cơ, chẳng phải họ đang tìm cách giải cứu đấy thôi?”

Tôi nhìn mẹ của Gia Dương: “Nếu cứu được anh ấy ra, nhờ bác bảo anh ấy gọi điện cho cháu”.

Tôi chuẩn bị đi thì nghe thấy tiếng của mẹ Gia Dương: “Kiều Phi à, chúng ta muốn cho cháu biết chuyện này, bởi vì cháu có quyền được biết. Trong lòng cháu có cảm thấy sốt ruột, buồn bã không? Nếu cháu cảm thấy quá hoang mang thì nghỉ một lát đi, rồi bảo phiên dịch khác làm thay cho”.

Đây là những lời nói đầy sự quan tâm, khiến người ta ấm lòng, nhưng tôi cảm thấy không cần thiết phải nghĩ.

Bà không biết cách làm việc của tôi.

Tôi nói rành rọt: “Cảm ơn bác. Đúng là cháu có bối rối đôi chút, nhưng nếu đó là Trình Gia Dương thì giờ phút này anh ấy vẫn đang tiếp tục tìm cách đúng không ạ?”. Tôi bước về phía cửa rồi tiếp tục nói với họ: “Cháu là người làm trong ngành này, cháu là phiên dịch chuyên nghiệp cơ mà”.

Trình Gia Dương

Kofi đưa tôi ra khỏi lều, anh ta nói với hai bố con tôi: “Xin lỗi, Chính phủ vẫn chưa có động tĩnh gì về việc thỏa hiệp cả, cho nên sẽ phải giết người này”. Anh ta nhìn tôi, “Tôi không định nói xin lỗi anh, tôi không làm gì sai với anh cả”

.

Bố tôi đúng là hảo hán, tới lúc này mà mặt ông vẫn không biến sắc, tim vẫn đập bình thường, ông chỉ nhấn mạnh từng từ với Kofi: “Anh chỉ cần tự mình biết hậu quả thế nào là tốt rồi, tôi sẽ bắt anh phải đền gấp mười lần những gì anh đã gây ra”. Sau đó ông đưa mắt nhìn tôi, rất lâu, ánh mắt lấp lánh: “Gia Dương à, con là con ngoan của bố mẹ”.

Tôi không nói gì, chỉ mỉm cười với bố.

Đi được mấy bước ra bên ngoài, sực nhớ ra điều gì, tôi quay sang hỏi Kofi: “Anh đã gửi cuốn băng đó chưa?”
“Gửi rồi”.

“Thế thì tốt”

Họ sẽ mang tôi đi đâu để hành hình đây? Tôi tiếp tục bị tay thiếu tá da đen đẩy về phía trước.

Tôi bất chợt nhìn thấy Kazan đang đứng ở đằng xa. Tôi nói với Kofi: “Tôi muốn nói chuyện với con trai anh”.

Kofi trầm ngâm, cuối cùng anh ta cũng vẫy tay gọi con trai tới, tôi đặt chiếc điện thoại di động vào tay nó rồi nói: “Cái này, cháu giữ lấy, cháu cũng giống với vợ của chú, tên của cô ấy cũng là cỏ xanh”.

54. Chương End

Đoạn kết

Trình Gia Dương

Tôi không nhớ đã đọc điều này ở đâu nữa, con người trước khi chết, não sẽ hoạt động với tốc độ gấp mười lần bình thường.

Tất cả mọi hồi ức ẩn hiện trước mắt. Con người ta luôn sắp chết luôn bị kích động, sẽ đau đớn tới mức nước mắt, nước mũi trào ra.

Trong tình cảnh hiện tại, tôi biết họ không nói chơi.

Thế nhưng thật kì lạ, sao lòng tôi lại không hề có chút hoảng loạn nhỉ? Thậm chí tôi cũng không suy nghĩ vẩn vơ nữa. Rất nhiều chuyện, rất nhiều người, tôi đều đã quên. Tôi chỉ cảm thấy mình đã sống rất vui vẻ. Cho dù khoảng thời gian ấy có ngắn ngủi, nhưng thật sự tôi đã từng sống rất vui vẻ.

Trước khi hành hình, họ dùng vải đen bịt mắt tôi lại. Khoảnh khắc bị che mất ánh mặt trời, tôi thầm thì: “Phi à, tạm biệt em”.

Kiều Phi

Tôi bỏ micro ra, thở phào một tiếng, cảm thấy vai đau nhức, bèn đưa tay lên xoa bóp.

Chị cùng phòng nói: “Phi Phi à, về nhà chị đi, hôm nay mẹ chồng chị hầm cá đấy”.

Tôi đáp: “Cảm ơn chị, em về nhà còn có việc bận ạ. Còn hai con rùa đen nữa, phiền phức thật đấy”

Tôi rời khỏi hội trường rồi đi xe buýt về nhà. Tôi mua cá trê con và đồ ăn ở khu chợ gần nhà. Về tới nhà, đầu tiên tôi dọn vệ sinh bể cá, rồi cho hai con rùa ăn. Sau đó, tôi mới đi nấu cơm. Lúc mở nắp hộp ngô, tôi không cẩn thận bị xước tay. Chỉ là vết thương nhỏ, tuy vậy máu vẫn rỉ ra.

Lúc này cơn tức giận của tôi không còn kìm nén được nữa, chỉ nghe “độp” một tiếng, chiếc môi múc cơm bị ném xuống đất không thương tiếc. Tôi quát tháo ầm ĩ: “Đã xong chưa vậy? Anh tăng ca cũng quá lâu rồi đấy? Cổ tình trốn em đấy phải không? Chỉ mấy câu ướm át mà đòi an ủi người ta hay sao? Anh tưởng anh là văn sĩ Quỳnh Dao hả? Tôi cho anh biết, anh mau về chịu phạt với tôi ngay. Tôi sẽ không thêm trông hai con rùa quý quái kia cho anh nữa, anh tự về mà lo cho chúng đi, tôi không chịu nổi nữa rồi!”

Tôi xúc một thìa ngô cho vào miệng. Trong lòng vẫn rất bức bối, ngày mai tôi sẽ mua một bộ đồ lót da, cộng thêm một cái roi bằng xích có đính những cục sắt nhỏ nữa, cái anh chàng luôn khiến người khác phải lo nghĩ kia mà mò về, tôi sẽ ngược đãi anh một trận cho hả dạ mới thôi.

Trình Gia Dương

Lúc sắp sửa bị hành hình, tôi bỗng nghe thấy có tiếng súng rầm trời. Bên cạnh tôi có vô số những phát đạn lướt qua, tôi thầm nghĩ, lẽ nào lại có người tới cứu chúng tôi?

Tôi đang mừng như mở cờ trong bụng thì bỗng thấy đau nhói ở chân. Chân tôi đã trúng đạn, lúc ngã xuống, tôi có cảm giác đau nhói da nhói thịt, trong lòng thầm trách: “Muốn cứu sao không cứu sớm một chút chứ, muốn cứu thì cũng nên bố trí cho tốt một chút, hại người ta bị thương, đau quá...”

Khi tôi tỉnh lại thì nhận ra là có ai đó đang chiếu đèn pin vào mắt, tôi giật mình nói theo phản xạ: “Không được đụng tới bố tôi”, rồi mở to mắt ra.

Bác sĩ TQ mặc áo blu trắng, Đại sứ TQ nước sở tại đứng bên cạnh giường tôi, còn cả bố tôi nữa.

Tôi giãy giụa muốn ngồi dậy, nhưng vết thương ở chân lại nhói đau.

Bố tôi hỏi: “Gia Dương, con thấy thế nào rồi?”

“Cũng ổn rồi bố ạ, con không sao đâu. Thế còn bố?”

“Bố cũng không sao”.

“Đã xảy ra chuyện gì vậy?”

“Chúng ta đã được quân Chính phủ giải cứu. Chỉ chờ con tỉnh lại, bố con mình sẽ về nước luôn”.

Tôi cầm lấy cốc nước bố tôi mang tới, nhìn ông rồi hỏi: “Kofi và bọn họ thế nào rồi ạ?”

“Đã bị quân đội tiêu diệt hết rồi”.

Tôi trầm nghĩ, người đàn ông tên Kofi kia nói cho cùng cũng là một hảo hán, anh ta nói với tôi rằng, bọn họ không có lỗi.

Tôi liền hỏi tiếp: “Bố à, còn có một thằng bé nữa, hiện nó thế nào rồi? Bố có thể giúp con tìm nó được không?”

Kiều Phi

Ăn cơm trưa xong, tôi ngủ thiếp đi một chút, gần đây vì ăn nhiều, ngủ nhiều nên tôi ngày càng béo ra.

Đúng tôi đang ngủ ngon thì bị ai đó đẩy vai gọi dậy.

Tôi hé mắt ra nhìn, thì ra là trưởng phòng.

“Ngủ gật trong giờ làm việc, cô định chịu kỉ luật thế nào đây?”

“Đang giờ nghỉ trưa mà?” tôi quệt quệt miệng.

“Mau nghe điện thoại quốc tế đi, nhớ phải ghi chép lại đấy”. Nói rồi trưởng phòng bỏ đi, miệng vẫn còn lẩm bẩm, “Bọn trẻ bây giờ sao lại lười tới mức này thế không biết?”

Tôi không dám lười nhác, cầm lấy bút rồi nghe điện thoại.

Đầu dây bên kia vừa có tiếng “a lô”, tôi liền sững người lại.

“Gia Dương?”

“Phi à”

Chúng tôi không nói gì nữa, cả hai đều lặng im hồi lâu. Tôi có cảm giác linh hồn mình mấy ngày trước đã rời khỏi thể xác bây giờ bỗng nhẹ nhàng quay trở lại, giống như một loài cây đã sắp chết khô bỗng đứng lại tuôn chảy nhựa sống.

“Sao đến giờ anh mới gọi cho em hả? Gia Dương à, anh là em tức chết đi được”, tôi ghen ngào.

“Tại có chút việc bận nên mới thế”.

Anh trả lời, giọng anh thật hay, trong vắt như nước vậy.

“Khi nào anh mới về hả? Hai con rùa anh mua bị em dầy vò đến khốn khổ rồi đấy”.

“Rất nhanh thôi”.

Anh dừng một lát rồi nói: “Phi à, sau khi anh về, chúng mình cưới nhau nhé”.

“Anh ấy à, có muốn chạy cũng đừng mong chạy được”.

Anh cười, dịu dàng nói tiếp: “Trước khi cưới, em phải gặp bố mẹ và anh trai anh nữa đấy”.

“Được thôi, Gia Dương, sau này mọi việc em sẽ nghe theo anh, anh mau về đi”, tôi sốt sắng nói.

“Phi, anh còn phải làm một việc nữa. Tuy anh chưa bàn với em, nhưng anh nghĩ em sẽ đồng ý. Anh nhận nuôi một cậu bé da đen, sau này nó sẽ là con chúng ta. Cậu bé tên là Kazan, giống tên em, đều có nghĩa là cỏ xanh...”

Từ nhỏ, tôi là đứa bé luôn phải sống trong hoàn cảnh éo le, bất luận gặp khó khăn gì, sự việc xảy đến bất ngờ hay có điều gì bất công, tôi cũng chưa từng khóc. Tôi luôn cố hết sức lội ngược dòng để rồi thẳng tiến, cố gắng học tập và làm việc. Những lúc thất vọng, tôi cũng chưa từng khóc. Khi phải sống ở nơi đất khách quê người, chịu đựng nỗi cô đơn, mất đi người bạn tri âm, bị người yêu hiểu nhầm rồi rời xa, tôi cũng không khác. Khi mối tình của mình mong manh như ngàn cân treo sợi tóc, khi sắp mất đi mọi thứ, tôi vẫn không khóc.

Thế nhưng lúc này, con tim tôi rối bời trong nỗi đắng cay lẫn niềm vui sướng đến tột cùng, tôi gật đầu trước ống nghe, không nói được gì nữa, chỉ cảm thấy nước mắt mình cứ thế lăn trên má.

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nguoi-phien-dich>